

Tuyết Hồ

Contents

Tuyết Hồ	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	17
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	62
22. Chương 22	64
23. Chương 23	66
24. Chương 24	69
25. Chương 25	71
26. Chương 26	73
27. Chương 27	77
28. Chương 28	78
29. Chương 29	82
30. Chương 30	86
31. Chương 31	89
32. Chương 32	93
33. Chương 33	97
34. Chương 34	99
35. Chương 35	102
36. Chương 36	106
37. Chương 37	110
38. Chương 38	116
39. Chương 39	119
40. Chương 40	121
41. Chương 41	126

42. Chương 42	130
43. Chương 43	134
44. Chương 44	137
45. Chương 45	139
46. Chương 46	143
47. Chương 47	147
48. Chương 48	150
49. Chương 49	153
50. Chương 50	155
51. Chương 51	159
52. Chương 52	162
53. Chương 53	165
54. Chương 54	167
55. Chương 55	170
56. Chương 56	173
57. Chương 57	176
58. Chương 58	181
59. Chương 59	185
60. Chương 60	187
61. Chương 61	191
62. Chương 62	194
63. Chương 63	198
64. Chương 64	201
65. Chương 65	205
66. Chương 66	207
67. Chương 67	211
68. Chương 68	214
69. Chương 69	217
70. Chương 70	220
71. Chương 71	224
72. Chương 72	227
73. Chương 73	229
74. Chương 74	232
75. Chương 75	235
76. Chương 76	239
77. Chương 77	244
78. Chương 78	248
79. Chương 79	250
80. Chương 80	253
81. Chương 81	255
82. Chương 82: [phiên Ngoại 1] €- Nhân Duyên Kiếp Trước – Diêm Vương Và Phán Quan	258
83. Chương 83: [phiên Ngoại 2] Đào Hoa Âm – Thượng	262
84. Chương 84: [phiên Ngoại 2] Đào Hoa Âm – Hạ	265
85. Chương 85: [phiên Ngoại 3] Báu Vật	267
86. Chương 86: [phiên Ngoại 4] Hắc Vô Thường Và Bạch Vô Thường	271
87. Chương 87: [phiên Ngoại 5] Tả Hữu Cầu Hồn Sứ	279

Tuyệt Hồ

Giới thiệu

Thể loại: cổ đại, huyền huyền, thần tiên yêu quái, 1×1, mỹ mỹ, cường nhược, lãnh khốc bá đạo ôn nhu trung khuyến lon

1. Chương 1

Edit + Beta: Hwan

“À, sao lâu như vậy rồi trứng rồng này chẳng có tí động tĩnh nào vậy?” Ở tận chân trời, tiểu đồng Thanh Phong ngạc nhiên nói.

“Làm sao ta biết? Có thể đó là một cái trứng hồng.” Một tiểu đồng khác tên Minh Nguyệt xa cách nói.

“Trứng hồng?” Thanh Phong khó hiểu.

“Người mới đến sao?” Minh Nguyệt có chút không nhin được nói.

Thanh Phong không có ý mà cười “Xin lỗi, ta mới đến đây, ta muốn biết vì sao trứng rồng mà cũng có trứng bị hồng?”

Minh Nguyệt tức giận nói “Tại sao trứng rồng không thể bị hồng?”

“Nhưng là.....” Rồng không phải là thần thú sao, vì sao lại có hàng hồng?

Câu nói kế tiếp Thanh Phong rất muốn hỏi ra miệng, nhưng thoáng thấy khuôn mặt Minh Nguyệt càng ngày càng vắn vẹo, hẳn do dự mãi, hay là không nên nói ra khỏi miệng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cùng đôi mắt đẹp nhãn nhó, thật là khó nhìn! Thanh Phong nói thầm trong lòng.

Thanh Phong nhìn trứng rồng không có phản ứng, hỏi “Nếu nó vẫn như vậy, thì làm sao bây giờ?”

“Ném xuống!” Minh Nguyệt nói ngắn gọn.

“Ném xuống?” Thanh Phong kinh hãi, “Tại sao muốn ném nó xuống?”

“Ngươi nghĩ rằng ta ở chỗ này làm gì? Không phải là kiểm tra xem có hàng hồng không, sau đó xử lý chứ?” Minh Nguyệt trừng mắt.

Nhìn mặt Minh Nguyệt đen một nửa, Thanh Phong không dám hỏi.

Hai người chờ một lúc, vậy mà trứng rồng cũng chẳng có động tĩnh gì.

Minh Nguyệt nhăn mặt, nhướn mày, nói với Thanh Phong “Cũng đã lâu như vậy rồi, trứng rồng này còn không ấp trứng, xem ra đã hỏng rồi, người lấy đem ném đi.”

“Ồ.” Thanh Phong một bên đáp lời, một bên cẩn thận cầm trứng rồng lên.

Nhìn bộ dáng này của hắn, Minh Nguyệt có loại xúc động nghĩ muốn gõ đầu hắn, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, nhìn Thanh Phong giống như ôm trân bảo, ôm trứng rồng ra khỏi Long cung.

“Người này, thật sự quá thiện lương rồi, còn trân trọng một quả trứng hỏng, ôi, cho dù ở tại thần giới, giống này là muốn chết không muốn sống à?” Nhìn bóng lưng Thanh Phong, Minh Nguyệt nhịn không được thở dài.

Thanh Phong đang cầm trứng rồng đi ra Long cung, đi đến “bãi tha ma” của trứng rồng, nhìn trứng rồng bị gõ vỡ, trái tim hắn đột nhiên lạc nhịp, cúi nhìn trứng rồng trong lòng mình thoạt nhìn không khác nhau là mấy, sau đó xem hài cốt đầy đất, theo tiềm thức mà ôm chặt trứng rồng, thật tàn nhẫn!

Thanh Phong đứng ở nơi đó do dự thật lâu, cuối cùng cũng không tàn nhẫn đập vỡ trứng rồng trong tay, hắn ôm trứng rồng rời khỏi “bãi tha ma”.

Thanh Phong ôm trứng rồng rời khỏi biển rộng, đi đến lục địa, từ áng mây trên trời nhìn thật lâu, mới nhìn thấy một chỗ chim muông hoa hương ở U Cốc, hắn hạ mây xuống, phát hiện trong U Cốc có một thác nước, bởi vì xung lực tác động, thác nước chảy xuống thành một hồ sâu.

Thanh Phong thật vui mừng, kích động mà chạy đến đầm nước, tìm một nơi bí mật, cẩn thận bỏ trứng rồng vào trong nước.

“Ta chỉ có thể đem người để ở chỗ này.” Thanh Phong thở dài, hắn nhìn trứng rồng một lúc, sau đó mới không muốn mà cười mây trở về Long cung.

Lúc này, trong nước trứng rồng lại có chút động tĩnh, tại nơi ánh nắng chiếu xuống, xuất hiện một tiểu long màu vàng như ẩn như hiện.

Tiểu long trong long trứng mở đôi mắt trong suốt màu xanh, xuyên thấu qua vỏ trứng, nhìn sự yên lặng của U Cốc.

Tại sao muốn vứt bỏ hắn? Tại sao? Không phải hắn không muốn ra, mà là cho dù hắn cố gắng như thế nào, thủy chung đều không phá vỡ được vỏ trứng giam chặt, tại sao không cho hắn thêm ít thời gian, hắn

nhất định sẽ phá tan được, nhất định phá được

2. Chương 2

Edit + Beta: Hwan

Nơi hồ ly tụ tập.

“Mày là đồ hồ ly nhiều màu, mau chút xa đi, chỗ chúng ta không chào đón mày!”

“Đúng vậy, nhìn cặp mắt màu xanh của mày kia, thật đáng ghét!”

“Yêu quái! Tạt chủng! Nhanh cút đi!”

“Thật đúng không biết là ai sinh ra? Lại sinh ra thứ bỏ đi như thế!”

...

Một đám hồ ly nhiều màu lẫn lộn vây bắt một tiểu hồ ly lông trắng mà la hét.

Tiểu hồ ly mở to cặp mắt trong suốt, kinh hoàng mà nhìn trước mặt các hồ ly với ánh mắt hung ác.

Tại sao bọn họ nói nó là hồ ly nhiều màu lẫn lộn, rõ ràng lông của nó màu trắng thuần không có bất cứ một màu khác nào, tại sao bọn họ lại nói nó là nhiều màu giao nhau? Nhìn đi, bọn họ mới là nhiều màu giao nhau! Nhìn! Bọn họ xám trắng giao nhau, lỗi tại vốn là màu đen, thân thể vốn là màu r ám nắng...

“Mày mới chính là yêu quái! Lại dám nói chúng ta là nhiều màu giao nhau, còn dám bình luận bộ lông xinh đẹp của chúng ta! Chán sống rồi có phải hay không?” Các hồ ly rít gào.

Tiểu hồ ly cả kinh chấn động thân thể, lúc này mới ý thức được bản thân lại nói suy nghĩ ra khỏi miệng.

“Ta không có!” Tiểu hồ ly vội vàng phủ nhận.

“Mày thật sự là nói dối không chớp mắt, mày vừa mới nói cái gì hử, ồ, được rồi, mày nói đây là xám trắng

giao nhau, lỗ tai này vốn là màu đen, thân thể vốn là màu r ám nắng — hừ! Còn dám nói mày không có nói xấu chúng ta! Mày là con hồ ly chết tiệt!” Các hồ ly tức giận gào rít nói.

“Ta không có! Không có!” Tiểu hồ ly run rẩy nói.

“Còn nói không có!”

“Nói với nó nhiều như vậy làm gì! Chúng ta đã dễ dàng tha thứ mày đã rất lâu, vốn nghĩ cho dù mày có nhiều màu giao nhau, nhưng là còn có thể làm nên chuyện, nhưng mày lại dám nói chúng ta màu sắc giao nhau, thật quá buồn cười! Các huynh đệ, lên! Đuổi nó ra khỏi địa bàn của chúng ta!”

“Đuổi ra khỏi địa bàn chúng ta!” Các hồ ly la hét, đánh về phía tiểu hồ ly đang run rẩy.

“Ngao!” Tiểu hồ ly hét thảm một tiếng, bị các hồ ly trảo được lông bay loạn, lớn tiếng kêu thảm thiết.

Tiểu hồ ly chật vật né tránh, vài lần khổ cực mới thừa dịp một hồ ly giẫm lên một hòn đá nhỏ ngã nhào, nhân cơ hội chúng hồ ly phân tâm lao ra khỏi vòng vây, nhanh chân chạy thực mạng.

“Vô sỉ! Đừng làm cho nó chạy! Chúng ta truy!”

Một đoàn hồ ly một bên tức giận mắng, một bên đuổi theo tiểu hồ ly.

Đáng thương tiểu hồ ly đông chạy tây lủi, cơ hồ muốn tắt thở rồi, nhưng mà đám hồ ly kia vẫn như cũ đuổi theo nó không tha ở phía sau.

Thở hổn hển như trâu, tiểu hồ ly hoảng loạn mà chạy vào một U cốc không người, nhìn U cốc trống rỗng không có gì có thể ẩn thân, tiểu hồ ly khóc không ra nước mắt, tại sao nó lại xui xẻo như vậy! Chẳng lẽ thật sự trốn không thoát bỏ mệnh tại đây!

Phía sau tiếng chửi bậy xé gió càng ngày càng gần, tiểu hồ ly gấp đến độ xoay quanh, đột nhiên nó thoáng thấy bên hồ nước trong U Cốc có một tảng đá lớn, mắt hồ vừa chuyển, trông nom không được nhiều như vậy rồi, tiểu hồ ly ra sức nhảy, càng đến trên tảng đá, càng cuống quýt, nó phát hiện dưới hòn đá có một động nhỏ, nó vui vẻ trong lòng, thật sự là trời không diệt ta, lúc này được cứu rồi, tiểu hồ ly vội vàng chui vào trong động nhỏ, lui thành một đoàn núp vào, cũng bất chấp hơn phân nửa thân đều là tẩm bọt ở trong nước.

Các hồ ly truy vào U cốc, không có nhìn thấy bóng dáng tiểu hồ ly.

“Sao không thấy con hồ ly nhiều màu kia rồi?”

“Chắc chắn đã trốn rồi! Chúng ta tìm khắp nơi xem!”

Các hồ ly tại trong U cốc lật cây cỏ đá thạch mà tìm tiểu hồ ly, ngay cả động kiến cũng không buông tha.

Tiểu hồ ly trốn trong động nhỏ, ngay cả thở nhẹ cũng không dám.

Các hồ ly tìm thật lâu, vẫn như cũ không có hoài nghi đến chỗ tảng đá trong đầm nước

Tìm một lúc, các hồ ly bỏ qua.

“Xui xẻo! Lại để cho nó chạy thoát!”

“Lần sau nhìn thấy nó, nhất định phải hung hăng mà giáo huấn nó!”

“Đúng vậy! Hung hăng mà giáo huấn nó! Nhổ sạch lông nó!”

...

Nghe các hồ ly một bên tàn nhẫn nói, một bên dần dần đi xa, tiểu hồ ly nuốt nước miếng bình ổn lại trái tim đang đập cấp tốc, thân thể nó mềm nhũn, cả người cũng ngã vào trong nước, chỉ còn lại cái đầu lộ trên mặt nước.

Vết thương trên người do bị cào dằm nước ắn ắn đau, đau đến tiểu hồ ly trắng mắt, cơ hồ hôn mê bất tỉnh, nhưng mà nó đã vô lực đứng lên rồi.

Tiểu hồ ly ngã ở trong nước, nghĩ tới cuộc sống bi thảm của nó, khi nó được sinh ra bởi vì toàn thân lông trắng cùng một đôi mắt màu xanh nên đã bị cha mẹ vứt bỏ, bọn họ căn bản không thừa nhận nó là con họ, thậm chí không đợi nó mở mắt nhìn bọn họ một cái mà đã vứt bỏ nó. Thiên tân vạn khổ trưởng thành, nơm nớp lo sợ mà nghênh đón các đồng bọn, vì bọn họ làm trâu làm ngựa, tưởng rằng có thể có một chỗ an thân, ai biết bọn họ vẫn như cũ coi nó khác loại, ác độc mà trào phúng nói, đuổi nói đi...

Tiểu hồ ly cúi đầu nhìn lông hồ màu trắng trong nước, hai mắt màu xanh, một giọt nước mắt rơi vào mặt hồ trong suốt.

Nó không phải khác loại, không phải! Nó là một tiểu hồ ly xinh đẹp! Tiểu hồ ly xinh đẹp...

Đang lúc tiểu hồ ly buồn bã, đột nhiên cảm nhận được dưới bụng nóng nóng, nó cảm giác được kỳ lạ, gian nan nhấc thân thể lên, mới phát hiện nó đè lên một viên tròn xoe, ánh sáng vàng lóng lánh yếu ớt, giống như hòn đá trong suốt mà cũng như không giống.

Đây là cái gì? Tiểu hồ ly vươn móng sờ hòn đá.

Ý? Tiểu hồ ly ngạc nhiên mà trừng mắt to, hòn đá này lại ẩm này? Thật là kỳ lạ!

Tiểu hồ ly trừng lớn đôi mắt xinh đẹp nhìn viên đá này, mơ hồ nhìn thấy bên trong giống như có vật gì vậy, nhưng là nó cơ hồ đem hai tròng mắt dán thượng hòn đá, cũng thấy không rõ bên trong là thứ gì.

Tiểu long đã bị vứt bỏ mà còn bị tiểu hồ ly đè lên rất buồn bực, lúc này nhìn thấy tiểu hồ ly lại dán mắt lại nhìn hấn, hấn càng thêm tức giận, cách tăng vô trứng hung hăng mà trừng mắt nhìn tiểu hồ ly.

Đột nhiên, hấn phát hiện ra hai mắt của tiểu hồ ly lại là màu xanh, trong khoảng thời gian ngắn, tiểu long ngây ngẩn cả người, không nhìn được nhìn chăm chú vào mắt tiểu hồ ly đến xuất thần.

Tiểu hồ ly cũng không có nhìn thấy bên trong trứng rồng có một con tiểu long đang nhìn nó chăm chú, nó dùng móng vuốt ôm lấy trứng rồng, ôm vào trong ngực cẩn thận thưởng thức, càng xem càng thích.

Này hòn đá vừa tròn vừa xinh đẹp, phải nhanh đem về tổ cất dấu, như vậy, sau này coi như nói cũng có đồng bạn rồi, tiểu hồ ly mừng khắp khởi mà nghĩ tới.

Con hồ ly ngốc này lại dám đem hấn cho rằng là một tảng đá, thật sự là tức chết đi được! Chờ ta phá trứng ra, xem ta có cần chết người không!

Tiểu long hoàn hồn nghe được lời tiểu hồ ly lầm bầm lầu bầu, cơ hồ tức giận đến hộc máu.

Tiểu hồ ly mê muội mà ôm trứng rồng vào trong lòng, dùng khuôn mặt vuốt ve trứng rồng nhẩn nhai trơn trơn, trầm mê loại bóng loáng này, tiểu hồ ly không nhìn được cúi hôn một cái vang dội lên bề mặt trứng rồng.

Hai mắt tiểu long tròn trắng, hôn mê! Con hồ ly ngốc này làm gì thế! Dám —dám đùa giỡn hấn! Hấn vốn thuộc hàng rồng hàng rắn, lại bị một con hồ ly khinh bạc! Hả hả hả!

3. Chương 3

Edit + Beta: Hwan

Tiểu hồ ly cố hết sức ôm long trứng bò ra cái động lỗ kia, cả người đau xót làm cho nó ghé vào tảng đá

lớn âm bầm tức tức.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, tiểu hồ ly đứng lên, đang muốn ôm long đản trở về hang của mình, đột nhiên nó choáng váng mắt, chính mình mới vừa rồi vốn ra sức nhảy mới miễn cưỡng có thể đến tảng đá bên này, bây giờ chính mình ôm thêm viên đá, như thế nào có thể quay về bên bờ?

Tiểu hồ ly liếc mắt xem khoảng cách từ đây đến bên kia bờ, vừa liếc mắt nhìn đến đầm thủy cũng biết là không có cạn, lại nhìn đến viên đá trong lòng, ngây dại, nó không biết bơi, chẳng lẽ muốn nó buông tha cho viên đá này?

Tiểu hồ ly tiềm thức dùng móng vuốt vuốt ve long trứng, tự nhủ: “Không được, ta vất vả như vậy mới tìm được một người bạn, như thế nào có thể buông tha cho? Huống hồ bỏ rơi bạn bè là hành vi đáng xấu hổ, ta quyết không thể làm như vậy, vậy làm sao đây?”

Tiểu hồ ly dùng tứ chi ôm chặt lấy long đản, đem cảm giác tại long đản mà suy nghĩ, hy vọng có thể nghĩ đến một người phương pháp hảo.

Tĩnh lại tiểu long hiểu rõ khó xử tiểu hồ ly, chân thành hy vọng này xuân hồ ly nghĩ không ra biện pháp, đem chính mình thả lại chỗ cũ.

Tiểu hồ ly nghĩ nát óc vẫn như cũ nghĩ không ra biện pháp đem viên đá đi tới bên bờ, hần khổ não nói: “Chẳng lẽ thật sự muốn ta buông tha cho bạn mình?”

“Ta lúc nào đáp ứng làm bạn người?” Đối với tiểu hồ ly tự chủ trương, tiểu long khí được trừng long nhãn, thổi long tu.

Tiểu hồ ly lại suy nghĩ thật lâu, rốt cục cũng quyết tâm, nó dùng hồ trao ấn long đản, kiên định nói: “Ta quyết định rồi — ”

Tiểu Long kinh hỉ, tưởng rằng nó buông tha cho chính mình đem đưa bên bờ, vội vàng dựng thẳng lỗ tai lắng nghe, ai biết lại bị lời nói hùng hồn kế tiếp của tiểu hồ ly làm cho hần tức giận đến ngất xỉu

Tiểu hồ ly dừng cảm nói: “Ta quyết định rồi, ta sẽ không buông tha cho bạn của ta đâu, mặc dù ta không biết bơi, nhưng mà ta quyết định ôm người qua, nếu là chúng ta bất hạnh chết đuối ở trong nước, có thể cùng chết một chỗ với người ta cảm thấy rất vui vẻ!”

Nói xong, tiểu hồ ly nhắm mắt lại, ôm chặt long đản, cổ lấy dũng khí giật mình.

“Bùm “Một tiếng, bọt nước văng khắp nơi.

Tiểu hồ ly sau khi nhảy xuống nước, mới ý thức được chính mình dùng tứ chi ôm viên đá, vậy dùng cái gì

để rẽ nước đây? Nghĩ đến vấn đề này, nó vội vàng buông hai chân sau đập đập.

Đột nhiên, nó phát hiện chuyện lạ, nó có thể nổi trên mặt nước.

Phát hiện này làm cho tiểu hồ ly há miệng thật to, không cẩn thận uống vài ngụm nước, vừa ho vừa chảy nước mắt.

A? Thật là kỳ quái! Tại sao mình lại có thể nổi trên mặt nước?

Bởi vì tiểu hồ ly xuất thần, không cẩn thận buông ra hai chân phía trước, nhất thời thân thể nó trầm xuống, cả kinh, tiểu hồ ly phản xạ mà ôm chặt long dẫn, thân thể lập tức lại nổi trên mặt nước.

Tiểu hồ ly lúc này mới ý thức được chính mình vì sao lại nổi trên mặt nước, hoàn toàn là bởi vì tác dụng của viên đá, nó không khỏi vừa mừng vừa sợ, vui vẻ hôn long dẫn vài cái.

Bởi vì bên trong long dẫn là ánh sáng, cho nên tự nhiên sẽ có di động lực.

Tiểu long trong long dẫn đã bị tức đến vô lực để ý tới tiểu hồ ly đối với chính mình khinh bạc, trơ mắt nhìn tiểu hồ ly hai chân nắm chắc long dẫn, hai chân sau có tiết tấu mà đập đập rẽ nước bơi về bên kia bờ.

Đợi được tiểu hồ ly rút cục bơi tới bên bờ, đã mệt đến cơ hồ hư thoát.

Nó cố hết sức đem long dẫn để lên trên cổ, chính mình cũng đi theo bò lên bờ, tứ chi duỗi ra, bốn chân hướng lên trời nằm ở bên bờ suyễn đại khí.

Mất mạng mà chạy hơn phân nửa đường, mới vừa rồi còn bơi một đoạn xa như vậy, hơn nữa trên người đau xót khó nhịn, tiểu hồ ly cảm thấy chính mình cả người đầu khớp xương đều nhanh đình công, nó xoay thân thể, ôm lấy long dẫn, nhắm lại cặp mắt xinh đẹp, rất nhanh rơi vào trong giấc mộng đẹp.

Tiểu long trong long dẫn cũng không có như nó tâm tình tốt mà ngủ, táo bạo ở bên trong long dẫn nhích tới nhích lui, không ngừng mắng: “Đáng chết xuẩn hồ ly! Xuẩn hồ ly! A! Tức chết ta rồi!”

4. Chương 4

Edit + Beta: Hwan

Một nhọc không chịu nổi làm tiểu hồ ly ngủ thẳng đến lúc hoàng hôn mới tỉnh lại, trên người lông mao ẩm ướt cũng bị gió thổi khô.

Nó duỗi duỗi thắt lưng, không cẩn thận khê động vết thương trên người, đau đến chảy nước mắt.

Nó xốc lại tinh thần, đang muốn ôm long dẫn trở về tổ của mình, lúc này nó đột nhiên phát hiện có hai vấn đề rất nghiêm trọng bị chính mình quên rồi, một là nó đã bị đuổi khỏi nơi ở, nào có tổ để quay về? Hai là, chính mình thế như nào đem người bạn này trở về? Đem hắc kéo chạy trở về đi? Không được! Như vậy sẽ làm hắc đau đớn? Ôm hắc trở về? Vậy mình đi đường như thế nào? Ôi! Phiền não! Bây giờ việc đầu tiên muốn giải quyết chính là tìm một cái tổ.

Tiểu hồ ly ngẩng đầu nhìn quanh, cảm thấy U Cốc này rất đẹp, vì vậy nó quyết định ở chỗ này.

Nó cúi đầu đối với long dẫn nói: “Ta muốn đi tìm một địa phương cho chúng ta ở lại, người ở chỗ này chờ ta!”

Đi vài bước, tiểu hồ ly cảm thấy lo lắng đi trở về, đối với long dẫn đành nói: “Người không nên chạy loạn nha, phải chờ ta trở lại.”

Đối với sự dằn dò của nó, tiểu long vô lực để ý tới, thậm chí cảm thấy xuẩn hồ ly này cháy hồng đầu óc rồi, cứ nhiên đem một tảng đá làm sinh vật.

Bởi vì tiểu hồ ly đem hắc coi như viên đá, tiểu long cũng cứ như vậy xem tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly tại trong U Cốc chạy một vòng, không có phát hiện địa phương thích hợp, nó không khỏi cảm giác được nhụt chí.

Đột nhiên một trận gió ra qua, thổi trúng cỏ cây sà sạt rung động, một bụi cây nhỏ mọc cạnh tảng đá bị gió thổi lay động, lộ ra một động nhỏ.

Tiểu hồ ly nhất thời nhân tình sáng lên, vội vàng chạy qua, đẩy ra bụi cây tiến vào đi.

Chui vào, tiểu hồ ly hưng phấn hoa tay múa chân, nguyên lai sau bụi cây rậm rạp, có một sơn động vừa đầy đủ vừa rộng rãi.

Tiểu hồ ly ở trong sơn động thị sát một phen, hài lòng cực kỳ, vì vậy nó liền chạy ra sơn động, chuẩn bị đem long dẫn mang vào động.

Nhìn long dẫn, tiểu hồ ly rầu rĩ, chỗ ở đã tìm được rồi, nhưng làm như thế nào để mang người bạn vào đó a?

Sau khi đi dạo quanh long đản một vòng, ghé vào trên cỏ nhìn chăm chăm long đản ngẩn người.

Nó dùng móng vuốt mềm mại vuốt long đản, cái đuôi tại trên cỏ quét tới quét lui, nghĩ tới nên như thế nào đem người bạn này trở về động.

Đột nhiên, tiểu hồ ly nhìn thấy cách đó không xa dưới tàng cây có mấy tổ chim bị vứt bỏ, nghĩ đến hẳn là từng có chim làm tổ trên cây, bây giờ chim đại khái bay đi, bởi vì thường xuyên bị gió hây hây, cho nên tổ chim bị vứt bỏ rơi xuống.

Tiểu hồ ly nháy mắt a nháy mắt nhìn chăm chăm vào mấy cái tổ chim, đột nhiên một ý nghĩ hiện lên trong đầu nó, nó lập tức nhảy dựng lên, cũng bất chấp vết thương trên người gây đau đớn, chạy như điên đến dưới tàng cây, đem mấy cái tổ chim toàn bộ ngậm lại đây.

Tiểu hồ ly đem mấy cái tổ chim bỏ cùng một chỗ, sau khi chuẩn bị cho tốt, mới cẩn cẩn dục dục ôm lấy long đản phóng vào bên trong.

Hì hì! Thật là tốt quá!

Tiểu hồ ly vui vẻ mắt hí thành đường tuyến, nghĩ chính mình thông minh.

Tiểu hồ ly dùng miệng ngậm tổ chim chứa người bạn của mình, hết sức phấn khởi kéo trở về động mới của mình.

Sau khi đem người bạn an trí tại nơi mà mình cho rằng là dễ chịu nhất, nghĩ đến chính mình sau này không hề cô đơn một người, tiểu hồ ly tâm hoa nộ phóng, ngồi chồm hổm nhìn long đản thật lâu, cuối cùng thật sự là bởi vì cả ngày không có ăn cái gì, đói chịu không được, tiểu hồ ly mới bỏ đi khỏi động tìm đồ vật ăn.

Đêm nay, tiểu hồ ly ôm long đản, cảm giác được ôm một người thật là dễ chịu nhất từ trước tới nay, chìm vào trong mộng đẹp.

Trái ngược, tiểu long trong long đản một đêm mất ngủ, hẳn không ngừng mà nghĩ tới: này đúng xuân hồ ly đem mình làm gối ôm! Làm gối ôm, làm gối ôm, A! Nó đem mình làm gối ôm...

5. Chương 5

Edit: Hwan

Beta: Hwan [Kha, cảm ơn một số chỗ nha)]

Ngày thứ hai, tiểu hồ ly vừa tỉnh lại, cảm thấy toàn thân thư sướng, ngay cả đau xót trên người cũng tựa hồ không còn đau đớn nữa.

Tiểu hồ ly sau khi thanh tỉnh lòng tràn đầy vui mừng nhìn bạn mới của mình, nó không khỏi suy nghĩ miên man.

Tiểu Bạch — đây là tiểu hồ ly vì bạn mình mà đặt tên, bởi vì long dẫn vốn là màu trắng, cho nên nó đã bảo hắc là Tiểu Bạch, nếu là tiểu long biết nó vì mình đặt tên như vậy, chỉ sợ hội lại học máu.

Tiểu Bạch mặt ngoài như vậy, tổ chim thô ráp như vậy, có thể bị đau hay không? Mình có cần phải đi tìm thứ gì đó mềm mại để ở trên không?

Nghĩ tới đây, tiểu hồ ly quyết định ra ngoài tìm chút vật mềm mại trở về, làm cho bạn của nó ngủ được thoải mái hơn.

Sau khi tính toán xong, tiểu hồ ly liền rời động.

Tiểu hồ ly đi rồi, tiểu long một đêm không ngủ được, ngay cả mắt cũng không mở ra, hắc một bên mắng tiểu hồ ly, một bên mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp đi.

Sau khi tiểu long tỉnh ngủ, phát hiện tiểu hồ ly ra ngoài còn không có trở về, hắc cũng không biết bây giờ là lúc nào, hắc chỉ biết là mình không nghĩ theo xuẩn hồ ly cùng một chỗ, nếu không sớm muộn hắc cũng bị tức chết, nhưng là mình ở trong long dẫn không thể di chuyển, làm sao bây giờ đây?

Tiểu long nghĩ tới nghĩ lui, thủy chung nghĩ không ra như thế nào mới có thể rời khỏi sơn động.

Càng nghĩ càng buồn bực tiểu long đột nhiên nảy sinh ác độc mà dùng sức tại thành trứng va chạm, lạch cạch một cái, long dẫn dĩ nhiên bị đụng phải lăn khỏi tổ chim.

Tiểu long nhất thời vui mừng khôn xiết, cũng cố sừng long đau đớn bị đụng phải, vội vàng bò lên, lại dùng sức va chạm, long dẫn lạch cạch lăn về phía cửa động.

Tiểu long cao hứng cực kỳ, lại tiếp tục, bắt đầu cho sự nghiệp thập phần gian nan bỏ trốn của hắc.

Nhắc tới vật mềm mại, tiểu hồ ly nghĩ ngay đến lụa, nhưng nếu là lụa, thì chỉ loài người mới có, vì bạn của mình, tiểu hồ ly quyết định đi làm tiểu trâu, đến chỗ loài người ở trộm lụa.

Tiểu hồ ly chạy qua rất nhiều đỉnh núi, mới nhìn thấy một thôn trang nhỏ.

Lúc này đã quá giữa trưa rồi, tiểu hồ ly cảm thấy bụng đói kêu vang, nghe trong không khí mùi thơm, tiểu hồ ly cảm thấy càng đói bụng, nhưng nó nhưng không có can đảm theo mùi thơm đi trộm đồ ăn, bởi vì nó biết loài người so với đám hỗn tạp sắc hồ ly kia đuổi nó đi càng đáng sợ, chỉ một sơ sẩy nhỏ, cũng làm nó mất cái mạng của mình.

Thế nên dù rất đói bụng, nhưng tiểu hồ ly chỉ có thể nhẫn nại.

Bởi vì vốn là lúc giữa trưa, đại đa số mọi người đang ăn cơm trưa, cho nên cơ hồ không có người nhìn thấy một tuyệt hồ dọc theo mỗi nhà mà tìm đồ vật.

Tiểu hồ ly cẩn thận mà đem đầu dò xét tiến vào cánh cửa sân sau, hướng góc quần áo phơi nắng mà nhìn, thất vọng, lại không có thứ mình muốn, đây đã là nhà thứ bảy rồi, giờ tìm không được, chờ những người đó cơm nước xong càng thêm khó tìm rồi.

Tiểu hồ ly lên tinh thần, hướng nhà tiếp theo đi đến.

A! Tìm được rồi! “Thứ đang tung bay trên cây trúc chẳng phải lựa mình muốn tìm đây sao? ”

Tiểu hồ ly hưng phấn, vội vàng chạy vội tới sào trúc phơi đồ, nhảy hết sức mình — không có bắt được, không có biện pháp, sào trúc rất cao, tiểu hồ ly với không tới.

Lại nhảy lần nữa, vẫn là không lấy được.

Tiểu hồ ly khổ não mà ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhìn lên mảnh lựa mê hoặc người kia

Đang lúc tiểu hồ ly đối với tấm lựa xuất thần, một tiểu hài tử ăn xong cơm xuất môn.

Tiểu hài tử nhìn thấy một vật nhỏ màu trắng ngồi chồm hổm trong sân nhà mình, hết sức hưng phấn, hét lớn: “Nương! Có con chó nhỏ màu trắng chạy đến sân nhà chúng ta!”

Tiểu hài tử không nhận biết tiểu hồ ly vốn là hồ ly, còn tưởng rằng nó là một con chó.

Tiểu hồ ly cả kinh, nhanh chân chạy ra ngoài cửa, trong lúc hấp tấp, dĩ nhiên là làm đổ sào trúc, mảnh lựa mềm mại kia theo gió bay đến trước mặt nó.

Tiểu hồ ly vui sướng! Thiếu chút nữa nghĩ muốn tỏ vẻ chính mình hưng phấn.

Nó ngậm mảnh lựa, hất cánh cửa ra.

Trong phòng người sau khi nghe được tiếng kêu của tiểu hài tử đi ra, chứng kiến tiểu hồ ly chạy ra đến cạnh cửa.

“Hồ ly a! Nhưng lại vốn là một con tuyết hồ!”

Vừa nghe lời ấy, trong phòng người đều chạy đến.

“Thật sự à! Vốn là một con tuyết hồ khó gặp!”

“Nhanh lên một chút chặn nó lại, đừng cho nó chạy! Phải biết rằng tuyết hồ phi thường đáng giá!”

...

Những người đó kêu to, đuổi theo tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly cả kinh, ngậm mảnh lụa điên cuồng chạy trốn thoát.

Những người đó ở phía sau theo đuổi không bỏ, tiểu hồ ly bị bọn họ đuổi theo chạy chín đỉnh núi, mới thoát khỏi sự theo đuổi của những người đó.

Sau khi xác định những người đó thật sự không có đuổi, tiểu hồ ly mới dám buông mảnh lụa trong miệng ra, quỳ rạp trên mặt đất suyễn đại khí.

Đợi sau khi hồi phục khí lực rồi, tiểu hồ ly mới một lần nữa ngậm mảnh lụa, trở về động mới của mình.

Đáng thương tiểu hồ ly! Nếu nó biết người bạn bảo bối của nó đào tẩu rồi, chẳng phải thương tâm đến chết?

Về “Tiểu long như thế nào biết hai mắt của mình chính là màu lam?”

— bởi vì hôm qua vì có thể ở Lưu Huỳnh Phi nơi nào cấp ra liên tiếp, cho nên viết rất vội vàng, cũng sẽ không có lưu ý đến vấn đề này, đa tạ đại nhân nhắc nhở, đã làm tu sửa.

Dưới đây đúng là trả lời một ít vấn đề mà các đại nhân hỏi

Huyền Tử: tiểu hồ ly, người chừng nào thì lớn lên?

Tiểu hồ ly: lớn lên phải trải qua một quá trình.

Huyền Tử: tiểu hồ ly, có một số đại nhân nói muốn ôm người một cái, người nguyện ý để cho bọn họ ôm một chút sao?

Tiểu hồ ly hai mắt sáng lên: thật vậy chẳng? Nghĩ không ra ta được hoan nghênh như vậy! Ta nguyện —

Bên cạnh tiểu long nhéo tiểu hồ ly, kéo vào trong lòng, ôm chặt, khốc khốc nói: nó là người của ta, ai cũng đừng nghĩ tùy tiện sờ cho dù là một chút.

Huyền Tử: sờ soạng thì như thế nào?

Tiểu long huy huy nắm tay: oánh hấn!

Tiểu hồ ly nhỏ giọng nói: vậy ta sờ chính mình thì sao?

Tiểu long xứng đáng hừ một tiếng: không cho!

Bạo quân! Huyền Tử rút lui cổ, không dám hỏi lại vấn đề này.

Trở mình một chút, lại đặt câu hỏi.

Huyền Tử: đại nhân muốn biết trong các người người nào là thụ? Người nào là công?

Tiểu hồ ly nhìn thoáng qua tiểu long buông xuống mi mắt, lá gan tương đối to nói: đương nhiên là ta!

Tiểu long nguy hiểm mà nheo lại hai tròng mắt: Người nói cái gì? Ta nghe không rõ ràng lắm?

Tiểu hồ ly cười khan mấy tiếng, nói: đại nhân nhà ta nói, còn không có xác định, xem tình huống đi.

Tiểu long liếc mắt nhìn ta một cái, ánh mắt lộ ra uy hiếp, thuận đường huy một chút nắm tay.

Huyền Tử chảy mồ hôi lạnh ...

6. Chương 6

Tiểu hồ ly cao hứng trở về động, khi chứng kiến điều sào trống rỗng, cả người cũng ngây dại.

Trong nháy mắt, nó tựa như đột nhiên bị sét đánh trúng, hoàn toàn không di chuyển, miệng nó có chút mở ra, tấm lụa rơi xuống đất cũng không hay biết.

Một lát sau, tiểu hồ ly đột nhiên giật mình, cước bộ không yên chạy vội tới tổ chim, không ngừng đảo quanh tổ chim, kinh hoảng mà thấp giọng gọi gọi.

Như thế nào không thấy rồi? Không thấy rồi? Chính mình rõ ràng đem hắc để ở bên trong? Tại sao không thấy rồi?

Kinh hoảng tiểu hồ ly ở trong sơn động tỉ mỉ mà tìm không dưới mười lần, nhân tiện ngay cả khe hở cũng không buông tha, nhưng mà trong sơn động trừ vài hòn đá đen lầy, thì cái gì cũng không có, còn viên đá trắng trắng lưu lưu, chẳng thấy đâu cả.

Tiểu hồ ly gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, chưa từ bỏ ý định ở trong sơn động rộng lớn tìm kiếm Tiểu Bạch, nhưng mà kết quả đều là giống nhau.

Rốt cuộc Tiểu Bạch đi đâu rồi? Chẳng lẽ chạy trốn ra bên ngoài rồi?

Nghĩ có thể như vậy, tiểu hồ ly vội vàng chạy ra sơn động, tại trong U Cốc quật từng góc lên ba thước mà tìm Tiểu Bạch, nhưng vẫn là như cũ tìm không được.

Tiểu hồ ly thất hồn lạc phách mà ngồi xổm ở cạnh thủy đàm ngăn người, cảm giác tâm lý trống trơn, bây giờ mặc dù ánh mặt trời có sáng, nhưng mà đối với nó mà nói thì là ảm đạm không có ánh sáng.

Lơ đãng nhìn, tiểu hồ ly nhìn thấy tảng đá ở thủy đàm, tâm niệm vừa động, nhớ tới chính mình hôm qua tại trong động thạch đá lồm nhật được Tiểu Bạch, nói không chừng Tiểu Bạch chạy về nơi đó rồi.

Tiểu hồ hoảng loạn đã quên Tiểu Bạch vốn là tảng đá, mà hòn đá thì không thể chạy thoát được.

Tiểu hồ ly tưởng tượng hôm qua nhảy lên tảng đá như vậy, ai biết nhưng lại phỏng chừng sai lầm, thiếu một chút, kết quả bùm một tiếng rơi xuống nước.

Hôm qua nó là liều chết mới miễn miễn cưỡng cưỡng ôm được hòn đá, hôm nay nó không có sức mạnh đó, hơn nữa cả ngày không ăn, đói đến cả người vô lực, thì làm sao có sức nhảy lên tảng đá?

Tiểu hồ ly ở trong nước liều mạng giãy dụa, cơ hồ bị chết đuối, thật vất vả mới trầm lắng di động đến bên cạnh hòn đá, nó lập tức ôm chặt hòn đá, dựa vào bản năng bò lên trên tảng đá.

Tiểu hồ ly ánh mắt có chút tan rã mà nằm ở trên tảng đá, bụng phập phồng không ngừng, trời ạ, nó cơ hồ tưởng rằng chính mình cứ như vậy chết đuối rồi!

Một lúc lâu, tiểu hồ ly mới rút cục hồi hồn, hữu khí vô lực mà đến cái động lồm bên cạnh, vừa nhìn, trống trợn, thất vọng cực độ.

Một trận gió thổi qua, tiểu hồ ly cả người lạnh lẽo cảm thấy lạnh thấu xương, nó buồn bã ghé vào trên tảng đá, mắt không có tiêu cự nhìn xuống thác nước.

Cảm giác thương cảm tràn ngập, tiểu hồ ly tự hỏi, người đi nơi nào? Người là chính mình tự rời đi, hay là bị người khác trộm đi rồi...

Bị người khác đánh cắp? Nghĩ đến có thể, tiểu hồ ly lập tức tỉnh lại đứng lên, chẳng lẽ Tiểu Bạch là bị đám hồ ly đủ màu sắc kia trộm đi rồi, nếu là như thế này, chính mình phải đem hắc cứu trở về.

Nghĩ tới đây, tiểu hồ ly giữ vững tinh thần, vẫy vẫy nước trên người, nhìn lên bờ, cố gắng đứng lên.

Lúc này tiểu hồ ly cũng xem như thành công, chỉ còn nửa người ngâm trong nước, tiểu hồ ly thậm chí lặn cả xuống để bò lên bờ, chạy về phía đám hồ ly đủ màu sắc kia.

Bất chấp việc bị bứt lông, bị cào cắn đầy nguy hiểm, tiểu hồ ly lại thất vọng quay về, ở nơi đây, nó vẫn không tìm thấy Tiểu Bạch.

Tiểu hồ ly cũng không biết chính mình trở về U Cốc như thế nào, nó vô tri vô giác trở lại sơn động, nhìn tấm lụa mà mình khổ cực lấy về, ngóc trong chốc lát, nó có chút thù người ra ngâm lấy tấm lụa đem đến bên cạnh tổ chim, trải ra bề mặt bằng phẳng nhất.

Tiểu hồ ly ghé vào bên cạnh tổ chim, mắt hồ xinh đẹp vô thần nhìn tấm lụa mà chính bản thân mình lấy được mấy ngày trước.

Nó rất đói bụng, nhưng nó không nghĩ đi ăn cái gì, nó cứ như vậy ngơ ngác mà nhìn tấm lụa, tựa hồ cảm giác như nó và Tiểu Bạch gặp mặt.

Nhìn một hồi, đôi mắt hồ xinh đẹp chậm rãi khép lại, hai giọt nước như viên ngọc lóe sáng theo đôi mắt đang khép dần chảy ra, rơi xuống mặt đất.

7. Chương 7

Edit + beta: Hwan

Sắc trời dần tối, trong sơn động một mảnh yên tĩnh.

Đột nhiên trong một góc mà không ai nhìn thấy, một hòn đá lay động, tiếp theo lăn đến bên chỗ tiểu hồ ly không biết là đang ngủ thiếp đi hay là hôn mê nữa, hòn đá lăn đến bên người tiểu hồ ly thì ngừng lại.

Tiểu long trừng mắt, con người màu lam có chút phức tạp nhìn tiểu hồ ly.

Hôm nay, tiểu long định thừa dịp tiểu hồ ly không có ở đây, trốn về trong nước, ai biết được cái loại này lại tổn hao sức lực, hơn nữa hắn tại trong long dẫn không thể khống chế tốt phương hướng, lần hơn phân nửa cứ nhiên mới đến một góc cách tổ chim không xa, hơn nữa còn không biết dính cái gì, làm cho vỏ ngoài màu trắng biến thành màu đen lầy, tiểu long nhụt chí, khi hắn đang muốn tiếp tục hành trình, tiểu hồ ly đã trở về, tiểu long đương nhiên không dám đi, ngóc trong long dẫn nhìn tiểu hồ ly vạn phần lo lắng đi khắp nơi tìm mình.

Nhìn tiểu hồ ly ở trong sơn động tìm không thấy mình, hấp tấp mà chạy khỏi đây, tiểu long tưởng rằng nó đã quên, ai biết được một lúc sau, tiểu hồ ly đã trở về.

Nhìn tiểu hồ ly ghé vào tổ chim trông như mất hồn, không biết như thế nào, tiểu long đột nhiên cảm thấy ngực rất đau, đó là một loại cảm giác trái tim đau đến không hô hấp được, Cho đến khi chứng kiến tiểu hồ ly rơi lệ, trái tim tiểu long càng thêm đau đớn vô cùng, hắn đột nhiên phi thường hối hận tại sao mình muốn rời bỏ tổ chim, làm cho tiểu hồ ly bởi vì tìm không được mình mà thương tâm.

Ngay tức khắc, tiểu long có một loại nguyện vọng mãnh liệt, đó chính là lập tức trở lại bên người tiểu hồ ly, cho nó biết mình không có đi, mình vẫn đợi ở chỗ này.

Đợi tới lúc hắn phục hồi lại tinh thần, hắn mới phát hiện hắn dĩ nhiên đã lăn đến bên người tiểu hồ ly rồi, tiểu long không rảnh nghĩ tại sao hắn trong thời gian ngắn như vậy có thể đến bên người tiểu hồ ly, ban ngày lăn hơn một nửa ngày mới cách tổ chim có một đoạn.

Tiểu hồ ly lông mao ẩm ướt, lông trắng biến thành lông xám, trên người tiểu hồ ly lại gia tăng thêm vết thương, nhìn nó nằm như vậy, lông mi động hơi nước, đau lòng cuộn thành một đoàn.

“Tiểu hồ, tiểu hồ...”Vươn long trảo vuốt ve khuôn mặt tiểu hồ ly cách lớp vỏ trứng, tiểu long thấp giọng mà kêu.

Theo tiếng hắn gọi, long dẫn phát ra ánh sáng nhu hòa, ánh sáng đem tiểu hồ ly đang chau mày bao bọc lại.

Trong lúc ngủ mơ tiểu hồ ly mơ thấy nó tìm được Tiểu Bạch, mơ thấy nó ôm Tiểu Bạch phoir nắn, ánh nắng trên người rất ấm áp, rất thoải mái, rất thoải mái...

Tiểu hồ ly tiềm thức mà ôm chặt Tiểu Bạch, dùng gương mặt cọ xát Tiểu Bạch vài cái, cực kỳ thích ý.

Nhìn tiểu hồ ly không còn cau mày, tiểu long mới an tâm, nương theo ánh sáng, hẳn chú ý tới mặt tiểu hồ ly đen, tiểu long giật mình, có chút buồn bực: mặt nó từ lúc nào biến đen, không phải mới nãy là bụi sao?

Trong lúc ngủ mơ được mặt trời phơi nắng đến cả người lười biếng, tiểu hồ ly dùng tứ chi ôm chặt Tiểu Bạch, lăn trên mặt đất.

Tiểu Long đang xuất thần, đột nhiên cảm thấy long đản chấn động, hẳn không khỏi lại càng hoảng sợ, lúc này mới phát hiện tiểu hồ ly không biết khi nào đem hắn ôm vào trong ngực, tự động đem tấm lụa cuộn lại tiếp tục ngủ.

Tiểu long không khỏi buồn cười, rõ ràng mặt bản hồ ly sao lại biến thành mặt đen hồ ly.

Nhìn tấm lụa mềm mại, phỏng đoán tâm tư tiểu hồ ly, tiểu long trong lòng nảy lên một trận kích động khó tả, hẳn yên lặng nhìn tiểu hồ ly đang mộng đẹp thật lâu, thật lâu, mới khép lại cặp mắt màu lam, ngủ thiếp đi.

Từng đau xót cùng bi phần vì bị bỏ rơi, bây giờ đã không còn trọng yếu rồi, bởi vì từ nay về sau, ta không hề cô đơn, không hề tịch mịch, trên đời này có người đem ta để ở trong lòng, có người làm bạn với ta, có người coi trọng ta, có người không coi ta là không khí...

8. Chương 8

Edit + Beta: Hwan

Vừa tỉnh lại, tiểu hồ ly cảm thấy cả người thư sướng, ngay cả những đau xót trên người cũng không còn đau đớn nữa rồi, nó trăm ngàn khó giải, hôm qua nó mệt nhọc như vậy, huống chi trên người tăng không ít vết thương, như thế nào ngủ một giấc tỉnh lại thì thấy thoải mái?

Tiểu hồ ly giật giật thân thể, đột nhiên cảm thấy dưới bụng không thoải mái lắm, nó cúi đầu nhìn, giắt nảy mình – vật này là gì hả? Trắng không trắng đen không đen, đương nhiên nó không nhận ra đây là Tiểu Bạch.

Tiểu hồ ly hồ nghi mà đem long đản từ dưới bụng ra, chăm chú vừa nhìn, viên đá, di? Thứ này tựa hồ có điểm giống như Tiểu Bạch?

Nó vươn hồ thảo xoa xoa long trứng, lộ ra màu sắc vốn có — màu trắng.

Tiểu hồ ly trừng to mắt, rồi nhìn móng vuốt đen đen, lại nhìn long dẫn, đột nhiên nó rõ ràng, không khỏi vạn phần kinh hỉ, đây là Tiểu Bạch, Tiểu Bạch đã trở về, thật sự tốt quá!

Tiểu hồ ly vui vẻ ôm long dẫn lăn lộn trên mặt đất, còn không tiếc hôn vài cái.

Tiểu long trong long dẫn mở đôi mắt nhập nhèm, có chút mơ hồ mà nhìn miệng tiểu hồ ly, không rõ tiểu hồ ly vì sao miệng càng lúc càng đen.

Tiểu hồ ly ở trong sơn động lăn trong chốc lát, đột nhiên nghĩ đến muốn đem Tiểu Bạch bắt đi tắm sạch sẽ, vì vậy nó đem long dẫn cẩn thận mà thả xuống, kích động mà ngậm tổ chim kéo ra bên ngoài.

Tiểu hồ ly cẩn thận đem long dẫn bỏ vào trong nước, cẩn thận dùng móng vuốt dính nước mà xoa long dẫn.

Long dẫn dần dần lộ ra màu sắc vốn có, hai mắt to tròn của tiểu hồ ly cũng mị mị thành tuyến.

Sau khi đem long dẫn tắm rửa sạch sẽ, tiểu hồ ly lệch đầu xem tắm lụa bản hề hề, nhú mày.

Nó dạo xung quanh tắm lụa một vòng, suy nghĩ nên làm thế nào để tắm lụa trở về màu trắng như trước.

Nghĩ một chút, tiểu hồ ly ngậm tắm lụa bỏ vào trong nước, sau đó xoay người, dùng chính cái đuôi của mình mà vuốt tắm lụa.

Nhìn lụa trở nên sạch sẽ, tiểu hồ ly không nhịn được đắc ý, hắc! Nó thật đúng là một tiểu hồ ly vô cùng thông minh.

Tiểu hồ ly đem tắm lụa ẩm ướt kéo đến trên tảng đá, xem một chút hình ảnh của nó trong nước, hảo bản!

Nó là một tiểu hồ ly yêu sạch sẽ, sao mà chịu được bản thân bản như vậy?

Tiểu hồ ly tắm rửa phi thường có ý tứ, đầu tiên là ở trong nước tắm bọt một phen, tiếp theo bò đến bên bờ trên cỏ lăn vài cái, sau đó lại trở lại trong nước tắm bọt.

Tiểu long buồn cười mà nhìn phương thức tắm rửa kì lạ của tiểu hồ ly, có chút hoài nghi nó như vậy có tẩy sạch sẽ được hay không.

Sự thật chứng minh, tiểu hồ ly đích thật là hồ ly thông minh, nó rất nhanh đem mình từ một hồ ly bản thủ trở về bạch hồ ly rồi.

Tiểu hồ ly khi tắm chú ý tới trong nước có rất nhiều cá bơi qua bơi lại, sáng sớm lúc nó tỉnh lại bụng phi thường đói rồi, bất quá chỉ là vui sướng khi tìm lại được long dẫn làm cho nó tạm thời quên đi cơn đói mà thôi, bây giờ sau một phen mệt nhọc, nó cảm thấy căng đói bụng, nhìn mấy con cá mập mập, tiểu hồ ly thêm ăn chảy nước miếng.

Nó ngồi chồm hồm ở trong nước, vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm những con cá này, chuẩn bị tùy thời cắn bọn chúng một cái.

A! Có mấy con cá bơi tới rồi!

Tiểu hồ ly canh chuẩn một con, há miệng cắn.

Đột nhiên tiểu hồ ly hét thảm một tiếng, hỏa thiêu cái mông mà cả thân thể nhảy dựng lên.

Nghe được tiếng nó kêu thảm thiết, tiểu long đang dưỡng thần đột nhiên mở mắt, vừa nhìn xuống, “Ha ha!” Tiểu long không nhịn được cười, cười đến ôm bụng tại trong long dẫn lăn lộn.

Thì ra tiểu hồ ly bắt cá không được, ngược lại bị một con cua kẹp cái đuôi.

Tiểu hồ ly nhảy lên nhảy xuống dùng sức vung vẩy cái đuôi, nghĩ muốn đem con cua vứt đi.

Ai ngờ con cua thể mà lại dùng sức kẹp chặt không tha, giống miếng cao da trâu, cho dù tiểu hồ ly vứt như thế nào cũng vứt không xong

Tiểu hồ ly đau đến chảy nước mắt, muốn dùng miệng đi cắn con cua, lại sợ chẳng những không cắn được con cua, ngược lại bị nó kẹp luôn miệng, chẳng phải là càng không xong!

Bộ dáng đáng thương hề hề của tiểu hồ ly làm cho tiểu long cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, chân chính chưa từng thấy hồ ly nào xuẩn như vậy!

Nhìn nó bộ dáng nước mắt lưng tròng, tiểu long cảm thấy đau lòng, vì vậy miệng hần giật giật, một đạo quang mang cơ hồ nhìn không thấy hướng phía con cua đang kẹp đuôi tiểu hồ ly mà đánh tới.

Con cua nhất thời cảm thấy thân thể đau một tý, không tự chủ mà buông lỏng kiềm chế đối với tiểu hồ ly.

Rốt cục cũng thoát khỏi đau khổ tiểu hồ ly chạy trốn, cách con cua xa xa, sau đó dùng ánh mắt đầy cừ hận nhìn chăm chăm con cua.

Con cua giờ càng cua lên thị uy mà hướng tiểu hồ ly quơ quơ hai cái, chậm rãi mà quay về trong nước.

Tiểu hồ ly rất muốn đập con cua vài cái, nhưng lại sợ lần nữa bị kẹp chặt, không thể làm gì khác hơn là tro mắt mà nhìn con cua kiêu ngạo bỏ lại trong nước.

Nhìn con cua trở về trong nước, tiểu hồ ly mới vút cái đuôi còn đang phát đau, đi tới bên bờ.

Trong nước con cá nổi lên, khinh thường mà quay đi, cái đuôi vung, bắn tung tóe làm nó ướt hết.

Bị khinh bỉ như vậy tiểu hồ ly nghiêng răng, nhưng mà vừa lại không dám xuống nước, bởi vì con cua ghé tằm kia ở trong nước.

Hảo dói a! Tiểu hồ ly ghé vào bên bờ nhìn cá trong nước, dói đến choáng váng đầu hoa mắt, không có biện pháp, nó hôm qua một chút đồ cũng không có ăn, không dói bụng mới là lạ!

Nhìn nó dói thành như vậy, trong lòng tiểu long cảm thấy khó chịu, vì vậy miệng hắt lại di chuyển vài cái.

Những con cá béo phì nhất bơi tới gần tiểu hồ ly đột nhiên tung bay lên không trung, ba một tiếng rơi trước mặt nó.

Tiểu hồ ly lại càng hoảng sợ, theo tiềm thức cúi đầu xem những con cá lớn trước mặt mình đang giãy dụa.

Trong nháy mắt, tiểu hồ ly tưởng rằng nó dói quá đến lợi hại, xuất hiện ảo giác, chờ nó ý thức được không phải nó hoa mắt, thật sự là bầu trời triệu cá lớn, nhất thời mừng như điên không thôi.

Đói đến phát hoảng, tiểu hồ ly cũng không kịp nghĩ đến mấy con cá phát thần kinh gì cứ nhiên đưa đến bên mép làm cho nó ăn, cắn cá lớn nuốt xuống.

Đáng thương bất hạnh những con cá bị tiểu long lựa chọn trúng a! Cứ như vậy vào bụng tiểu hồ ly!

Ai kêu người lớn lên to như vậy, đáng đời!

9. Chương 9

Có Tiểu Bạch làm bạn, cuộc sống của tiểu hồ ly khoái trá vô cùng, chuyện nó thích nhất là đem Tiểu Bạch ra ngoài phơi nắng, đôi khi nhìn thấy bông hoa xinh đẹp, tiểu hồ ly còn không quên đem cho bạn của mình, xem, tiểu hồ ly hữu tình có nghĩa kia!

Đáng tiếc cuộc sống an nhàn luôn ngắn ngủi, hôm nay tiểu hồ ly theo lệ đem long đản mang ra ngoài phơi nắng, sau đó nằm ở một bên cùng Tiểu Bạch.

Đang lúc tiểu hồ ly bị mặt trời ám áp phơi nắng đến mơ màng buồn ngủ, đột nhiên nghe được phía sau truyền đến một trận âm vang khác, hần nhìn lại, không khỏi sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Phía sau là một đoàn hồ ly hỗn tạp sắc không có hảo ý mà theo dõi nó cùng long đản, nhìn các hồ ly kia không có thiện ý, tiểu hồ ly theo tiềm thức đem long đản dấn dưới bụng, âm thanh run rẩy hỏi: “Các người muốn làm gì?”

Trong đó một con hồ ly hắc hắc mà cười, cười đến gian trá, “Hắc, hỗn tạp sắc hồ ly thật lâu rồi không gặp!”

Tiểu hồ ly mân chặt môi, gục đầu xuống, không có trả lời.

“Yêu! Đây là vật gì?” Một con hồ ly đi lên liền vươn móng vuốt, nghĩ muốn chạm một chút lên long đản.

Tiểu hồ ly vươn móng vuốt hất trảo kia ra, lo lắng không thôi nói: “Người không nên tùy tiện chạm hần, hần là bạn của ta.”

Hồ ly kia giật mình một chút, lập tức cười ha ha, “Đây là bạn của người? Buồn cười chết người đi được!”

Phía sau hồ ly này bắt đầu ầm lên cười to.

“Ha ha! Tự nhiên tìm một tảng đá làm bạn, người điên rồi!”

“Đúng vậy, ta còn không nghe nói qua có động vật tìm một khối vật chết làm bạn, cảm tình người choáng váng!”

“Người không có bạn cũng không muốn đem một tảng đá làm bạn chứ, người mặc dù vốn là một hỗn tạp sắc, nhưng là cũng xem như hồ ly, người loại này hành động ngu xuẩn, quả thực chính là làm bộ tộc hồ ly ta hổ thẹn!”

...

Đối với sự khiêu khích của các hồ ly khác, tiểu hồ ly trầm mặc không nói, chỉ là cúi đầu ôm chặt long đản.

Tiểu long trong long đản mắt lạnh nhìn đám hồ ly kia có ý định cựa bả đôi với tiểu hồ ly, mặt mày nhăn chặt lại.

Các hồ ly thấy tiểu hồ ly đối với chiêm chọc của bọn họ cũng không mảy may để ý, không cảm thấy hứng thú, bọn chúng cảm thấy chính mình dường như bị khinh bỉ, bọn chúng tức giận, liếc mắt ra hiệu, các hồ ly tản ra bốn phía, đem tiểu hồ ly vây quanh ở chính giữa.

“Người — các người muốn làm cái gì?”Tiểu hồ ly tiềm thức mà ôm chặt long đản, ánh mắt lộ ra sợ hãi.

Nhìn nó như vậy các hồ ly càng nổi dục vọng muốn khi dễ nó.

“Không muốn làm gì? Bất quả chỉ thấy viên đá trắng này xinh đẹp, chúng ta nghĩ muốn đem đi mà thôi.”Một hồ ly cười đến chướng mắt tiểu hồ ly nói.

“Hắn là của ta!”Tiểu hồ ly tuyên bố chủ quyền.

“Ai nói là của người! Hắn là của chúng ta!”Một hồ ly lắc đầu nói.

Tiểu hồ ly biết mình nói cái gì cũng đều vô ích, bởi vì đàn hồ ly hỗn tạp sắc này vốn là bọn xúc phạm, không giảng đạo lý được, nó mặc dù rất sợ hãi, nhưng là nó đã quyết tâm: quyết không thể tiểu bạch bị bọn hồ ly kia cướp đi! Tuyệt đối không được!

Nó dựng thẳng lông mao, mài răng, ý định thề bảo vệ bạn của mình.

Nhìn tiểu hồ ly như lâm trận, các hồ ly cười, cười đến hết sức khinh miệt, không một chút nào đem tiểu hồ ly để vào mắt.

Hồ ly dẫn đầu gào thét một tiếng, đàn hồ liền hướng tiểu hồ ly đánh tới.

Tiểu hồ ly chỉ có một mình, địch sao nổi cả đàn hồ ly hỗn tạp sắc kia, rất nhanh, tiểu hồ ly trên người liền xuất hiện từng đạo vết máu, đau đến nó ngoao ngoao gọi, nó cố gắng bảo vệ long đản, không cho đám hồ ly đến gần.

Đồ vật không chiếm thì càng muốn chiếm lấy, đây là một loại thói hư tật xấu, tiểu hồ ly càng che chở long đản, đám hồ ly kia càng muốn cướp đoạt.

Rất nhanh lớp lông trên người tiểu hồ ly rớt một xấp đầy, vết thương cũng càng ngày càng nhiều, máu tươi chảy ra làm ướt thẫm một mảng lông trắng.

Từng giọt từng giọt máu rơi xuống vỏ long đản, hiện ra màu đỏ kì dị.

Nhìn thấy máu đỏ làm cho người khác hít thở không thông, tiểu long mắt cũng đỏ, hắn muốn dùng phương pháp con cua ngày hôm qua đối phó với đám hồ ly này, căn bản bất đắc dĩ không làm nên việc, nhìn tiểu hồ ly dần dần không còn sức lực, gấp đến độ hắn nổi giận dùng long sừng cố phá xác đản, một lần rồi lại một lần, gần như điên cuồng.

Theo thời gian dần xé, các hồ ly dần trở nên hung ác, cắn tiểu hồ ly trên người đầy vết thương, máu chảy

không ngừng.

Một hồ ly thừa dịp tiểu hồ ly quay đầu lại công kích thăm nghĩ dùng hồ trảo trảo bụng dưới tiểu hồ ly, đột nhiên phóng nhanh cắn cổ tiểu hồ ly, đem chân trước dùng sức ấn tiểu hồ ly trên mặt đất.

Tiểu hồ ly phát ra tiếng gào thét tê tâm phế liệt, các hồ ly hoan hô, có vài con đi lên cắn tứ chi tiểu hồ ly, làm cho nó không thể động đậy, còn lại thì đằng trước tiếp đằng sau chạy đi tranh đoạt long dẫn.

Hắn là của ta, hắn là của ta, không nên đụng hắn, không nên đụng hắn... Tiểu hồ ly ý thức mông lung gào thét, trơ mắt mà nhìn đám hồ ly đem long dẫn thành quả bóng đá tới đá lui.

Tiểu hồ ly kêu thảm thiết, tiểu long trong long dẫn nghe được thần kinh cũng căng thẳng, đau lòng không cách nào hô hấp được.

Không, không nên, không nên, các người đám hồ ly đáng chết ày, ta muốn giết các người...

Cả người màu đỏ, khí tức mong manh kêu to, như một cây trâm hung hăng đâm vào trái tim tiểu long, cặp mắt màu lam mở to kia trong nháy mắt trở thành màu đỏ, ánh sáng chói mắt bao phủ long dẫn.

Bị cảnh tượng quỷ dị làm cho kinh ngạc đến ngây người, các hồ ly đều lui về phía sau, sợ hãi mà nhìn long dẫn trên mặt đất động đậy, các hồ ly há miệng, ngơ ngác mà nhìn long dẫn chuyển động càng lúc càng nhanh.

Cảm thấy trên người nhẹ đi tiểu hồ ly cố gắng mở mắt, muốn nhìn một chút xem xảy ra chuyện gì.

Khi nó nhìn thấy long dẫn ánh vàng rực rỡ, tiểu hồ ly cũng ngây dại, đó là Tiểu Bạch của nó sao ?

Đột nhiên “Bành ” một tiếng, long dẫn vỡ ra, ánh sáng chói mắt như tia chớp bắn nhanh về hướng các hồ ly vây bắt tiểu hồ ly.

“A !”Các hồ ly đều kêu thảm thiết, bọn chúng chỉ cảm thấy hai mắt đau xót, tiếp theo trước mắt tối sầm, nên cái gì cũng nhìn không thấy.

“A, hai mắt của ta, đau quá!”

“Hai mắt của ta như thế nào không thấy gì rồi ?”

...

Các hồ ly khác cực kỳ hoảng sợ, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Ánh sáng trôi qua, các hồ ly nhìn thấy, chỉ thấy một đôi sừng, bốn chân màu vàng tiểu xà ngồi xồm bên người tiểu hồ ly đầy máu, mắt lộ ra hung quang mà nhìn bọn chúng chăm chăm, mà các hồ ly vây bắt tiểu hồ ly thì hai trông mắt chảy máu ròng ròng, trên mặt đất lẩn qua lẩn lại, kêu thảm thiết không thôi.

Thấy tình cảnh này, các hồ ly hoảng sợ vạn phần, cũng bắt chấp đồng bọn trên mặt đất kêu gào, sợ hãi kêu nhau chạy ra khỏi U cốc.

Các hồ ly bị mù cũng lao đảo chạy ra khỏi sơn cốc.

Tiểu hồ ly mở to hai mắt, rồi nhìn xác vỏ rắn, sau đó nhìn chăm chăm tiểu long bên cạnh mình, thì thào mà kêu: “Tiểu Bạch, tiểu xà, Tiểu Bạch, tiểu xà — ”

Tiếp theo hai mắt nhắm lại, hôn mê.

“Tiểu Hồ, Tiểu Hồ — ”

Trong U cốc vang lên tiếng kêu vạn phần lo lắng của Tiểu Long.

10. Chương 10

Edit + Beta: Hwan

Cám ơn Kha đã trợ giúp

Tiểu hồ ly cảm thấy nó như lâm vào một giấc mộng, nó mộng thấy mình bị đám hỗn tạp sắc hồ ly kia muốn cướp Tiểu Bạch của mình, chính mình liều chết bảo vệ Tiểu Bạch, kết quả bị đám hỗn tạp sắc cắn cả người đầy vết thương, sau lại xảy ra một chuyện quái dị, nó cứ nhiên mộng thấy Tiểu Bạch biến thành một con rắn vàng...

Rắn vàng? Vừa nghĩ điều này, tiểu hồ ly giật mình, đột nhiên mở mắt, nhảy dựng lên —

“Người làm gì? Người tử hồ ly này!” Ngủ ở trên người tiểu hồ ly tiểu long không kịp định thần bị tiểu hồ ly nhảy dựng hất văng ra ngoài, vì cấp tiểu hồ ly trị thương mà thể lực hao hết tiểu long đảo mắt trắng, không nhìn được hữu khí vô lực mà mắng.

Tiểu hồ ly mở to hai mắt, nhìn con rắn vàng có vẻ mệt mỏi nằm trên mặt đất, mở rộng miệng, giật mình không thôi, thì ra không phải nó nằm mơ, Tiểu Bạch thật sự biến thành một con rắn rồi.

Tiểu hồ ly ngóc trong chốc lát mới ý thức được đi qua xem Tiểu Bạch có bị nó hất văng rồi bị thương hay không.

Đi vài bước, tiểu hồ ly đột nhiên cảm thấy quái dị, nó ngừng lại, giật giật thân thể, trên người như thế nào lại không đau? Vừa nhìn lại bộ lông của chính mình, không phải cả người đầy máu, đem đám lông nhiễm đỏ sao? Vì sao bây giờ bộ lông lại trở về màu trắng tuyết?

Nó có chút ngây thơ nhìn xem bốn phía, di? Nó trở về sơn động lúc nào? Thật là kỳ quái!

Nhìn ra tâm tư của nó tiểu long tức giận nói: “Là ta đem ngươi mang về.”

“Ngươi!” Tiểu hồ ly ngạc nhiên, thốt lên: “Thân hình ngươi cùng ta không sai biệt lắm, một con rắn có lực lớn vậy sao?”

“Rắn?” Tiểu long nguy hiểm mà nheo mắt, “Ngươi chính là tử hồ ly, ngươi nói ai là rắn?”

Không biết sao, tiểu hồ ly cảm thấy tiểu long tuy có vẻ mệt mỏi, nhưng bị hấn nhìn như thế, nó không khỏi cảm thấy hơi sợ, nó sợ hãi mà rút cổ, nhỏ giọng nói: “Ngươi mặc dù bộ dáng rất quái lạ, nhưng là ta xem giống như rắn chẳng lẽ ngươi không phải rắn?”

“Ngươi mới là rắn! Ngươi đúng là xuân hồ ly!” Tiểu long nổi giận, “Ta là long! Khụ — long — ”

“Long?” Tiểu hồ ly mộng rồi, long là cái gì hả? Nó vốn muốn hỏi rõ ràng, nhưng nhìn thấy tiểu long tính tình như vậy nó không dám hỏi.

Tiểu long suyền trong chốc lát, nhìn tiểu hồ ly lui cổ, trái tim không khỏi mềm nhũn, thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Đem ta mang về trong cái tổ chim kia, ta không tiện đi chuyển.”

“Oh.” Tiểu hồ ly đi tới bên người tiểu long, đang muốn há mồm đem hấn ngậm quay về tổ chim, ai ngờ tiểu long nổi giận, “Không nên dùng miệng ngươi ngậm ta!”

“Không ngậm, vậy... Như thế nào mang ngươi...” Đáng thương tiểu hồ ly bị tiểu long bạo rống ngay cả nói đều nói không hoàn chỉnh.

“Ngươi ngồi xổm xuống.”

Tiểu hồ ly theo lời ngồi xổm xuống, tiểu long có chút cố hết sức mà bò lên trên lưng nó.

Tiểu hồ ly cẩn cẩn dực dực mà đem tiểu long mang về tổ chim, lúc này nó thông minh hơn, không cần tiểu long bạo phát phân phó, tự động ngồi xổm xuống, để cho tiểu long bò vào trong.

Tiểu long nhắm mắt lại, tinh tế mà thở phì phò, lộ ra bộ dáng rất mệt.

Tiểu hồ ly nhìn hần khổ cực như vậy, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Tiểu long tròn tròn mắt hỏi: “Người có việc muốn hỏi sao?”

Tiểu hồ ly lập tức gật đầu, thấy tiểu long không nói gì, vì vậy nó hỏi: “Người như thế nào mệt như vậy?”

“Còn không phải là vì thương thế của người?” Tiểu long tức giận nói.

“Thương thế của ta?”

“Nếu không người cho rằng người bị thương nặng như vậy, như thế nào tốt lên?”

Ta vừa mới xuất thế, vốn thân thể nhược, vì cứu người gần như hấp hối, ta đã hao phí một viên nội đan, tiểu long trong lòng nói.

Đột nhiên, tiểu long nghĩ đến một chuyện kì quái: hừ, chính mình không phải vừa mới xuất thế sao? Vì sao nhìn thấy tiểu hồ ly cơ hồ muốn tắt thở, cả người đều là máu, lại dùng nội đan của mình tới cứu nó? Hơn nữa chính mình vì sao lại hiểu được cách dùng nội đan, thậm chí khi còn trong long trứng còn biết dùng chú thuật điều khiển con cua con cá ? Mấy thứ này không phải từ từ mới học được sao ? ...

Liên tiếp vấn đề làm cho tiểu long đầy bụng nghi hoặc, trăm ngàn khó giải.

Tiểu hồ ly nghe nói vết thương của mình đều là tiểu long chữa khỏi, đầu tiên là cảm thấy khó tin được, tiếp theo nó không khỏi sùng bái tiểu long, muốn nói cái gì để biểu đạt cảm kích của mình, nhưng lại nhìn thấy tiểu long mặt như nghĩ tới cái gì, nó cảm thấy kỳ quái, không nhận được hỏi: “Người đang suy nghĩ cái gì?”

“Không có gì.” Tiểu long lắc đầu.

Tiểu hồ ly gật đầu, không có hỏi.

Một lát sau, tiểu long nói: “Ta rất mệt, muốn ngủ một chút.”

Tiểu hồ ly gật đầu, hết sức tự giác như bình thường mà bò vào trong, ở bên tiểu long nằm xuống.

Tiểu long nhìn nó một cái, nhắm mắt lại.

Tiểu hồ ly đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nhỏ giọng hỏi: “Ta sau này gọi người tên gì?”

Nó nghĩ muốn tiếp tục dùng tên Tiểu Bạch này, nhưng khi nhìn thấy tiểu long một thân màu vàng, nó sợ nói ra lại làm cho tiểu long tức giận, vì vậy không thể làm gì khác hơn là hỏi như vậy.

Tiểu long đến con mắt cũng chẳng muốn mở, nói: “Tiểu long đi.”

Hắn rất muốn bỏ đi chữ “Tiểu”, nhưng mà thân thể của hắn nhỏ như vậy, ôi, hay là quên đi.

“Tiểu long, tiểu long — “Tiểu hồ ly trong lòng mặc niệm

11. Chương 11

Edit + Beta: Hwan

p/s: phần chữ nâu nâu là do ta thêm vô, không phải của tác giả

Tiểu long bị đói tỉnh, hắn đang ngủ, đột nhiên cảm thấy rất đói bụng, rất đói bụng, đói đến cả người vô lực, hai mắt phát hoa, loại cảm giác này thật là khó chịu!

Lúc hắn còn ở trong long dẫn, bởi vì trong long dẫn có một nơi cung cấp chất dinh dưỡng, nhưng từ lúc phá xác cho tới giờ hắn cái gì cũng chưa có ăn qua, hơn nữa vì cứu tiểu hồ ly hắn mất không ít tinh lực, cho nên lúc này hắn đói đến thiên hôn địa ám.

Tiểu long thật sự đói lắm, không nhịn được mà tinh tế rên rỉ lên tiếng.

Hắn như vậy một lúc, tiểu hồ ly lập tức bừng tỉnh, chứng kiến hắn bộ dáng cả người vô lực, không khỏi sốt ruột, vội vàng hỏi: “Người như thế nào rồi?”

“Ta — ta rất đói!” Tiểu long hữu khí vô lực nói.

Tiểu hồ ly ngẩn ra, lập tức bật cười, nó nhìn bộ dáng tiểu long, cư nhiên bởi vì đã đói bụng, bất quá tiểu hồ ly cũng không dám cười ra tiếng, nó đành chỉ cười nói: “Ta cũng nên đi tìm đồ ăn cho người.”

Đói đến mờ mắt làm cho tiểu long không chú ý tới dị dạng của tiểu hồ ly, hắn không ngừng mà nghĩ tới: đồ ăn, đồ ăn, đồ ăn....

Tiểu hồ ly thật vất vả mới từ trong hồ nước bắt được một con cá, vội vàng mà ngậm quay về trong sơn động đưa tiểu long ăn.

Tiểu long cổ hết sức mà mở mắt, liếc mắt nhìn con cá một cái, lập tức chán ghét xoay người.

Tiểu hồ ly khản trương, “Sao ngươi không ăn?”

“Ta không muốn ăn.”

“Nhưng không phải ngươi rất đói bụng sao?”

“Ta rất đói bụng, nhưng mà ta nhìn thấy cá là có cảm giác muốn nôn”

“Tại sao lại như vậy?” Tiểu hồ ly hoang mang.

Tiểu long nhắm mắt lại, không nên hỏi hắn tại sao, hắn cũng không biết tại sao, hắn dị thường đói, nhưng chính là không muốn ăn cá.

Tiểu hồ ly nhìn tiểu long khó chịu như vậy, cũng có cảm giác khó chịu, vội vàng chạy khỏi sơn động, ý định tìm đồ ăn khác cho tiểu long ăn.

Chạy vội tới cửa sơn động, nó liền quay trở lại, đem con cá ngậm lấy, tiểu long mở mắt nhìn nó.

Tiểu hồ ly nói: “Ngươi chờ một lát, ta đi tìm đồ ăn khác cho ngươi ăn.”

Tiểu long gật đầu.

Tiểu hồ ly đi khắp nơi tìm đồ có thể ăn, thậm chí ngay cả hoa cũng ngậm tới, nhưng mà tiểu long vẫn như cũ lắc đầu, cự tuyệt ăn mấy thứ kia.

Tiểu hồ ly gấp đến độ đi loạn vòng quanh hắn, “Ngươi thật ra ăn cái gì? Nếu không sớm muộn cũng chết đói!”

“Ngươi cho rằng — ta không nghĩ — hử, nhưng khi ta nhìn đến những thứ này — ta cũng không nghĩ muốn ăn?” Tiểu long cảm thấy ủy khuất, ai ngờ đói bụng, nhưng chính là hắn ăn không vô mấy thứ này, hắn có thể có biện pháp nào sao?

“Vậy người muốn ăn cái gì?”

“Ta không biết.”

Nhìn thấy bộ dáng đáng thương hề hề của tiểu long, tiểu hồ ly cảm thấy đau lòng, nhưng mà vẫn không nghĩ ra được tìm cái gì cho tiểu long ăn, chỉ có thể ngồi xõm trước mặt tiểu long sốt ruột.

Tiểu long cảm thấy rất là đói, choáng váng đầu hoa mắt rồi bắt đầu xuất hiện ảo giác, hắn dùng ánh mắt màu lam vô thần nhìn tiểu hồ ly, đột nhiên cảm giác thấy được mẫu thân của mình, vì vậy theo bản năng, hắn cố hết sức mà chui vào lòng tiểu hồ ly — tìm sữa mà uống.[=)) mắt mặt quá tiểu long ơi]

Tiểu hồ ly không rõ cho nên nhìn tiểu long tại dưới bụng mình chui tới chui lui, càng xem càng cảm thấy động tác này giống như ấu hồ quần quít lấy mẫu hồ tìm sữa uống.[=)) tiểu hồ tưởng tượng thiệt là]

Tiểu long tìm không được cái gì có thể mút vào, phát ra âm thanh gần giống như nước nở.

Hắn thật sự tìm sữa uống, chuyện này làm thân thể tiểu hồ ly cứng ngắc, bất động.

Trước không nói nó là một hồ ly đực, cho dù nó là một hồ ly cái, nó nhỏ như vậy cũng không thể nào có sữa cho tiểu long uống?

Bất quá may mắn chính là, tiểu hồ ly rốt cục biết tiểu long muốn ăn cái gì rồi, nó có chút thất thố nói: “Nguyên lai người nghĩ muốn uống sữa hã, nhưng mà ta không có sữa!”

Tiểu long đói đến nỗi không còn nghe thấy nó nói gì nữa, chỉ là vô ý thức mà kêu: “Ta đói, ta đói, ta đói...”

Như vậy đi tìm cũng không phải biện pháp, tiểu long sẽ chết đói, tiểu hồ ly liên tục mà suy nghĩ: sữa, sữa, địa phương nào có thể tìm được sữa?

Đột nhiên tiểu hồ ly trong não linh quang chợt lóe, nói không chừng nơi ở của loài người sẽ có thứ này?

Vì vậy tiểu hồ ly vội vàng mà đối với tiểu long nói: “Người nhân nại một chút, ta đi tìm sữa cho người uống!”

Đói đến vô ý thức tiểu long không có trả lời, chỉ là cuộn thành một đoàn, đem cái đuôi nhét vào miệng mình, hy vọng có thể hóa giải cảm giác quá đói.

Tiểu hồ ly lo lắng mà nhìn hắn, sau đó, nó mới xoay người chạy như bay đến nơi loài người ở.

12. Chương 12

Edit + Beta: Hwan

Dựa theo trí nhớ, tiểu hồ ly đi tới thôn trang lần trước, từng có kinh nghiệm bị người rượt đuổi, nên lần này nó đặc biệt cẩn thận, nó cẩn thận tránh con người, loanh quanh trong nhà mà tìm sữa.

Đột nhiên, ánh mắt nó sáng lên, nhìn thấy tiểu hài tử đang cầm chén gì đó trắng bóng tỏa mùi thơm đang ngồi ăn ở bậc cửa.

Tiểu hồ ly nghiêng đầu, xuất thần nhìn cái bát trong tay tiểu hài tử, không biết trong bát là cái gì? Không biết có phải là sữa hay không?

Nhìn đứa nhỏ từng ngụm từng ngụm uống, tiểu hồ ly lại muốn: cho dù không phải là sữa, nhưng nhìn đứa nhỏ ăn ngon lành như vậy, trong bát nhất định là món ăn ngon, đem nó mang về, nói không chừng tiểu long nhất định sẽ ăn?

Nghĩ đến đây, tiểu hồ ly liền muốn đoạt cái chén của đứa nhỏ, nhưng đi được vài bước, nó lại buồn bã: nó là hồ ly, làm sao đoạt được cái chén trong tay đứa nhỏ đây, cho dù nó may mắn đoạt được cái chén, thì làm sao mang về đây? Ồi, phiền hà...

Tiểu hồ ly càng nghĩ càng khổ não, không nhịn được nghĩ: nếu ta là con người thì tốt rồi...

Tiểu hồ ly vừa nghĩ tới đây, đột nhiên cảm thấy thân thể có điểm quái dị, rất nóng, làm cho nó không thoải mái, có chút ngứa, làm nó muốn gãi lỗ tai, chuyện khó tin bất ngờ xảy ra, tiểu hồ ly phát hiện móng vuốt biến thành bàn tay, một bàn tay non nớt.

Nó thất kinh, vội vàng cúi đầu nhìn, trời ạ, nó biến thành con người, con người rồi.

Tiểu hồ ly hoàn toàn hóa thạch, ý nghĩ trong đầu không ngừng xoay quanh: nó biến thành người! A! Nó biến thành người rồi!

Lúc này, trong phòng đột nhiên truyền ra âm thanh của người phụ nữ: “Tiểu Bảo, con ăn xong cháo chưa?”

“Ăn xong rồi, nhưng con muốn ăn nữa?” Đứa nhỏ ngoài cửa đáp.

Tiếp theo có một phụ nhân bưng cái nồi đi ra, dùng thìa múc cho đứa nhỏ thêm cháo.

Nghe thấy âm thanh, tiểu hồ ly lập tức bưng tỉnh từ trong suy nghĩ hỗn loạn, lúc này nó mới nhớ tới mục đích của mình, nó vội vàng trốn sau cửa, bởi vì còn chưa quen với thân thể này, nó không cẩn thận đụng phải cánh cửa, đau đến rớt nước mắt, nhưng nó không dám lên tiếng, lặng lẽ trốn một bên.

Phụ nhân cùng đứa nhỏ không có để ý tới sau cửa có người, sau khi phụ nhân đem cháo múc vào chén, xoay người đi vào nhà.

Chờ nàng vừa đi, tiểu hồ ly lập tức xông đến trước mặt đứa nhỏ.

Đứa nhỏ kia đang muốn đưa chén lên ăn, đột nhiên nó cảm thấy cái gì đó chắn tầm mắt, đứa nhỏ nhìn không được mà ngẩng đầu nhìn lên —

Một ca ca thật xinh đẹp! Gương mặt trắng nõn, mũi thẳng, mi thanh mục tú, một đôi mắt to tròn trong suốt sáng ngời như trẻ con không nhiễm bụi trần, mang theo ánh nhu mì, làm cho người khác cảm thấy đui mù con mắt.

Chưa bao giờ gặp qua người đẹp như ca ca này, đứa nhỏ cũng ngây dại.

Tiểu hồ ly thấy đứa nhỏ nhìn mình đến ngây người, cảm thấy mừng rỡ, nó hướng đứa nhỏ lộ ra nụ cười hảo hữu, rồi nhanh tay đoạt đi cái bát, xoay người bỏ chạy.

Bị nụ cười mê hoặc tâm thần, đứa nhỏ cũng không biết là mình bị đoạt mất cái chén, cứ lẳng lẳng mà nhìn tiểu hồ ly, chờ nó hồi phục lại, phát hiện chén cháo bị ca ca xinh đẹp đoạt mất, nó đầu tiên là giật mình, sau đó khóc lớn: “Nương! Ca ca đoạt cháo của con! Đoạt mất cháo của con! Ô ô...”

Trong phòng phụ nhân nghe thấy tiếng khóc đi ra, tiểu hồ ly thấy không ổn, vội vàng bưng bát, mở cánh cửa ra.

Phụ nhân một bên gọi, một bên đuổi theo tiểu hồ ly: “Ngươi là hài tử nhà ai? Tại sao đoạt đồ ăn của Tiểu Bảo nhà ta! Đây! Ngươi nhanh đứng lại cho ta! Ngươi đứa nhỏ này...”

Tiểu hồ ly mặc kệ nàng gọi cái gì, che chở chén cháo, chỉ để ý chạy trốn.

Cho đến khi không thấy bóng phụ nhân, tiểu hồ ly mới dám chạy chậm lại.

May là làm người tốt, lần trước là hồ ly đi trộm lùa, bị người đuổi qua chín đỉnh núi, bây giờ biến thành người, bắt quả chỉ đuổi theo chín con phố, cho nên làm người rất tốt.

Tiểu hồ ly một bên cảm thán, một bên cẩn thận mà bưng cháo trở về U Cốc.

13. Chương 13

Edit + beta: Hwan

Khi tiểu hồ ly trở lại sơn động, tiểu long do quá đói đã lâm vào tình trạng nửa hôn mê.

Tiểu hồ ly vội vàng đem chén cháo đặt ở bên tổ, ôm lấy tiểu long, đem chén cháo đưa tới bên miệng hắn.

Bị mùi hương làm cho miến cưỡng mở to hai mắt, tiểu hồ ly lấy tay chấm cháo, đưa vào trong miệng tiểu long.

Tiểu long theo bản năng ngậm tay nó, liếm sạch mùi hương trên tay tiểu hồ ly, cũng không chờ tiểu hồ ly dứt cho hắn, đói quá chịu không nổi hắn đưa hai chân trước ôm trụ cái chén, vươn cổ vào trong cái chén ăn.

Tiểu hồ ly một tay nắm chặt cái chén, một tay ôm lấy tiểu long, làm cho hắn ăn một cách thoải mái.

Nhìn thấy tiểu long từng ngậm từng ngậm mà uống cháo, tiểu hồ ly rất là cao hứng, trái tim vẫn bay cao bấy giờ mới thư giãn.

Tiểu long đem chén cháo hướng lên trời uống, vô cùng sạch sẽ, rốt cuộc cũng giải quyết vấn đề bị đói, hắn ăn no căng, thoải mái mà híp hai tròng mắt.

Tiểu hồ ly đem tiểu long ôm lên, để vào trong lòng, lấy tay vuốt ve bụng hắn.

Tiểu long mở mắt, sau khi chứng kiến tiểu hồ ly, trong nháy mắt kinh ngạc, nhưng lập tức trong mắt hiện lên hiểu rõ.

Tiểu hồ ly ngập ngừng nói: “Ta không biết sao tại sao biến thành người rồi.”

Tiểu long ừ một tiếng.

Tiểu hồ ly thấy hắn không một chút kinh ngạc khi thấy mình biến hóa, không nhịn được hỏi: “Ta biến thành người rồi, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Có cái gì kỳ quái?”Tiểu long liếc nó một cái.

“Như thế nào không kỳ quái?”Tiểu hồ ly ngạc nhiên, “Ta biến thành người rồi?”

“Trong thân thể ngươi có một viên nội đan của ta, ngươi biến thành người thì có cái gì kinh ngạc, ngươi ít kinh hãi đi.”

“Nội đan? Sao có?”Tiểu hồ ly khó hiểu.

“Chính là — ta cũng không biết giải thích như thế nào.”

“Hả?”

“Ai nha, dù sao đối với ngươi cũng có lợi, không có việc gì đâu.”

“Oh.”

Bỗng trong chốc lát, tiểu hồ ly đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nó bất an hỏi: “Ngươi có phải hay không bởi vì đem nội đan cho ta, cho nên mới — “

Tiểu long lắc đầu, “Ta có mười viên nội đan, cho một viên ngươi, đối với ta mà nói không có — “

Nói tới đây, tiểu long đột nhiên giật mình.

“Như thế nào vậy?”Tiểu hồ ly không rõ cho nên hỏi.

Tiểu long không có trả lời, cúi đầu lâm vào trầm tư: long sinh ra có chín mạng, cho nên chỉ có chín viên nội đan, vì sao hắn có mười viên nội đan? Hơn nữa sao hắn lại biết được nhiều chuyện tình như vậy? Đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ hắn không phải là long? Nhưng rõ ràng hắn là long mà? ... Ồi, nghĩ không ra rồi.

Tiểu long ngẩng đầu, thấy tiểu hồ ly nhìn mình không chớp mắt, biết là nó lo lắng cho mình, vì vậy hắn nói: “Ta không có việc gì, chỉ là nghĩ đến một ít vấn đề mà thôi.”

Tiểu hồ ly không nói gì, nhẹ nhàng mà vuốt lên phiến màu vàng.

Trầm mặc trong chốc lát, tiểu hồ ly bưng bưng hưng phấn hỏi: “Được rồi, nếu ta có thể biến thành người, như vậy ngươi cũng có thể biến thành người phải không?”

“Tạm thời không được.”

“Tại sao?”

“Ta — ta vừa mới xuất thế, nếu dám biến thành người, sẽ làm thân thể bị thương.”

Kỳ thật tiểu long bây giờ không thể biến thành người nguyên nhân là do vì cứu tiểu hồ ly mà dùng linh lực quá nhiều để đưa nội đan cho tiểu hồ ly, bây giờ căn bản không thể duy trì hình người, nhưng tiểu long sợ tiểu hồ ly áy náy, cho nên lựa chọn không nói sự thật cho tiểu hồ ly.

“Như vậy hả?” Tiểu hồ ly có chút thất vọng, “Vậy chừng nào ngươi mới có thể biến thành người?”

“Qua một đoạn thời gian đi, như thế nào, ngươi rất muốn ta biến thành người sao?”

Tiểu hồ ly thành thật mà gật đầu, nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy làm người so với làm hồ ly tốt hơn.”

Tiểu long bật cười.

“Ta sẽ mãi như thế này sao?” Tiểu hồ ly có chút không quen mà sờ mặt mình.

Tiểu long không có trả lời, theo tay tiểu hồ ly, bò lên đầu nó, dùng móng vuốt kéo kéo cái lỗ tai hiện ra, cười nói: “Ngươi nói xem? Tiểu hồ ly? Ngươi thử sờ sờ xem trên đầu ngươi là cái gì?”

Tiểu hồ ly đưa tay sờ, giật mình, lắp bắp nói: “Như thế nào — tại sao có thể như vậy?”

Tiểu long nằm trên đầu nó nói: “Ngươi chưa từng tu luyện, mặc dù trong cơ thể có nội đan của ta, nhưng chỉ có thể duy trì hình người trong thời gian ngắn.”

“Vậy có phải chỉ cần ta tu luyện là có thể duy trì hình người?”

“Ừ, có thể nói như vậy.”

“Tiểu long, ngươi biết làm như thế nào để tu luyện hay không?” Tiểu hồ ly lấy lòng hỏi.

“Cái này đương nhiên.”

” Vậy dạy ta có được hay không?”

Tiểu long cười cười mà không có trả lời, khước mắt thoáng thấy cái đuôi của tiểu hồ ly lộ ra, vì vậy hấn kinh ngạc nói: “Ai nha, cái đuôi của ngươi cũng hiện ra rồi kìa!”

14. Chương 14

Edit + beta: Hwan

Cơ thể yếu ớt của tiểu long chỉ có thể ăn các loại cháo, thực vật có sữa(???), tiểu hồ ly chỉ có thể đến nơi loài người sinh sống để tìm, nó sợ đám hồ ly nhiều màu sắc kia đến làm hỏng, do lo lắng tiểu long ở trong sơn động một mình, cho nên mang theo tiểu long bên người.

Tiểu hồ ly mang theo tiểu long đi qua đỉnh núi, khi tới thôn trang nhỏ, mới biến thành hình người, tiểu long nằm trên lưng nó nhảy xuống, chui vào trong ống tay áo.

Tiểu hồ ly có chút lo lắng bắt an đi vào trong thôn trang nhỏ.

Thôn dân nhìn thấy nó, hai mắt trừng thật to, nghĩ thầm: Đây là tiểu hài tử nhà ai? Lớn lên thật xinh đẹp.

Tiểu hồ ly thấy những người đó dùng ánh mắt kì quái nhìn mình, trong lòng sinh ra sợ hãi, sợ bọn họ biết mình là hồ ly, đem mình đập chết.

Nhìn tiểu hài tử lớn lên xinh đẹp sợ hãi, có người nhin không được đi đến: “Ngươi là hài tử nhà ai? Sao chúng chưa từng gặp qua ngươi? Ngươi là từ nơi khác tới sao?”

Tiểu hồ ly khinh hoàng nhìn mọi người vây quanh mình, bọn họ muốn làm gì?

Những người đó thấy mặt tiểu hồ ly tràn đầy sợ hãi, liền nói: “Chúng ta không có ác ý, ngươi không cần phải sợ hãi.”

Không có quen bị con người nhìn, tiểu hồ ly đảo mắt, tìm một khe hở, chạy khỏi đám người, hướng về phía không có người mà chạy.

“Ai nha, ngươi sao chạy đi rồi?”

“Đừng chạy nhanh như vậy, ngươi bị lạc đường sao? Có muốn ta đưa trở về không?”

“Này!”

...

Tiểu hồ ly mặc kệ những tiếng gọi ở phía sau, chỉ hướng về phía không có người trốn thoát.

Tiểu long bò ra khỏi ống tay áo nó nói: “Người chạy trốn cái gì? Người bây giờ là người, bọn họ sẽ không đánh người.”

Tiểu hồ ly dừng cước bộ nói: “Nhưng ta cảm thấy bọn họ rất đáng sợ.”

“Chậm rãi rồi người sẽ quen.” Tiểu long nói như người từng trải qua.

Tiểu hồ ly một bên nhìn xung quanh, một bên nghi hoặc hỏi: “Người không phải vừa mới xuất thế sao? Như thế nào mà ta cảm thấy người rất am hiểu?”

Tiểu long trầm mặc rồi một hồi lâu, “Ta cũng không biết tại sao ta lại biết được những điều đó.”

Tiểu hồ ly muốn nói, đột nhiên bên cạnh có người kêu to: “Người không phải là ca ca xinh đẹp hôm qua sao?”

Tiểu long nhanh chóng lùi về trong ống tay áo, tiểu hồ ly nhìn về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy một hài tử tóc buộc chỏm đang nghiêng đầu nhìn nó.

Tiểu hồ ly chăm chú nhìn, liền nhận ra đây là hài tử hôm qua mình cướp chén cháo, nó lúc này mới phải hiện từ lúc nào đã đến ngôi nhà hôm qua, nó nhất thời cảm thấy xấu hổ, đang muốn quay đầu đi, tiểu hài tử kéo lấy tay áo nó, “Ca ca, người muốn đi đâu?”

“Ta — ta — ” Tiểu hồ ly ấp úng.

Tiểu hài tử nhìn nó trong chốc lát, bưng bình nói: “Ca ca có phải muốn đi đoạt đồ ăn của hài tử khác không?”

Bị hài tử nói như vậy, tiểu hồ ly không biết giải thích như thế nào, nó mặt mũi đỏ bừng nói: “Không phải, ta chỉ làchỉ là”

“Ca ca đã đói bụng rồi phải không?” Tiểu hài tử lại hỏi.

Tiểu hồ ly quần bách mà gật đầu.

Tiểu hài tử đồng tình mà nhìn tiểu hồ ly, “Thì ra ca ca do đói bụng nên mới đoạt chén cháo của ta?”

Tiểu hồ ly vội vàng gật đầu.

Tiểu hài tử nghĩ một chút, nói: “Nhà của ta hôm nay có nấu cháo, ca ca có muốn đến nhà ta ăn hay không?”

“Có thể chứ?” Tiểu hồ ly mừng rỡ.

“Ừ, hẳn là không thành vấn đề, dù sao nương không ở nhà.”

Tiểu hài tử một bên nói, một bên đem tiểu hồ ly kéo vào nhà.

“Nhà người chỉ có một mình người sao?” Tiểu hồ ly cẩn thận hỏi.

“Ừ, nương cùng cha đi ra ruộng.”

Sau khi tiểu hài tử đem tiểu hồ ly vào nhà, liền đến phòng bếp lấy cháo cho tiểu hồ ly.

Biết chỉ có tiểu hài tử ở nhà, tiểu hồ ly âm thầm vui mừng, nhất thời yên lòng.

Tiểu hồ ly tiếp nhận chén cháo trong tay tiểu hài tử đặt lên bàn, tiểu long chui ra ống tay áo, bò đến bên cái chén.

Tiểu hài tử trừng to mắt, nhìn tiểu long đem móng vuốt cầm chắc cái chén, đem đầu cúi xuống, một lúc sau mới hồi phục lại tinh thần hẳn hỏi: “Nó là sủng vật của hả?”

Tiểu hồ ly ánh mắt của tiểu long, gật đầu.

“Xà nhìn khó coi như vậy, ca ca sao lại thích nuôi xà? Ta cảm thấy nuôi rùa tốt hơn.” Tiểu hài tử nhú mày nói.

Tiểu hồ ly cười khan vài tiếng, không có trả lời.

Tiểu long giương mắt liếc tiểu hài tử một cái, không kiên thúc, dám đem ta đường đường là rồng nhìn thành xà?

Tiểu long không để ý tới hài tử, tiếp tục ăn cháo.

Tiểu hài tử thấy tiểu hồ ly không lên tiếng, chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục đề nghị: “Con rùa nhà ta vừa mới sinh rùa con, ca ca có muốn đem về nuôi không? Không nên nuôi xà, xà chẳng những hổ thẹn, hơn nữa lại còn cắn người.”

Lúc này, tiểu long đã ăn no rồi, hần khinh bỉ nhìn tiểu hài tử một cái, bò đến trong lòng tiểu hồ ly nằm.

Tiểu hồ ly vươn tay vuốt đầu tiểu long, tiểu long không được tự nhiên mà né tránh, không cho nó sờ, tiểu hồ ly không khỏi cười ra tiếng, một lát sau, nó mới hướng tiểu hài tử nói: “Không được, ta thích hần.”

Tiểu long nhìn nó một cái, nhắm mắt lại.

Tiểu hài tử có chút thất vọng, nói thầm: “Ca ca xinh đẹp như vậy, sao lại nuôi con vật khó coi thế?”

Tiểu hồ ly không có trả lời, trong chớp lát, nó nói: “Ta phải đi về rồi, hôm nay cảm ơn người.”

Tiểu hài tử có chút lưu luyến nói: “Ca ca nhanh như vậy đã đi rồi, ngày mai người có lại tới hay không?”

“Cái này?” Tiểu hồ ly có chút do dự, cúi đầu nhìn mắt tiểu long.

Tiểu long mở mắt, lắc đầu.

Tiểu hồ ly ngẩn ra, tiểu long đã tỏ vẻ như vậy, vì vậy nó nói: “Ngày mai ta không tới.”

“A.” Tiểu hài tử hết sức thất vọng.

“Ta trở về đây.”

“Vâng.”

Nhìn bóng lưng tiểu hồ ly, tiểu hài tử nắm chặt tay, kiên định nói: “Ta sau này nhất định phải lấy người giống như ca ca xinh đẹp làm lão bà!”

15. Chương 15

Edit + beta: Hwan

Sau khi rời khỏi nhà tiểu hài tử, tiểu hồ ly hỏi tiểu long: “Sao vừa nãy ngươi lắc đầu? Ngày mai ngươi không ăn cái gì sao?”

Tiểu long bò lên trên vai nó, “Không được, ta muốn ăn chỉ là do tinh lực bị hao tổn quá nhiều, tính dưỡng hai ngày rồi sẽ không sao.”

“Vậy ngươi sau này cũng không ăn cái gì sao?” Tiểu hồ ly ngạc nhiên.

“Cũng không phải, cũng có thể ăn cái khác.”

“Sao kì quái vậy?”

“Ta cũng không biết.”

Sau khi đi tới gần lớp học, nghe thấy tiếng đọc sách, tiểu hồ ly bỗng nhiên muốn đi xem một chút, vì vậy nó nói với tiểu long: “Chúng ta đi xem một chút đi?”

“Ừ.”

Tiểu hồ ly đi tới bên cạnh lớp học, kiễng chân, ghé vào cửa sổ nhìn phu tử dạy các hài tử đọc sách.

Nhìn nhìn, đột nhiên tiểu hồ ly nghĩ nghĩ tới nó cũng đã là người, cũng nên có một cái tên, nhưng gọi là gì mới được đây ? Đúng lúc này bên trong phu tử đọc một câu “Vô tình khiến đa tình khổ”, trái tim tiểu hồ ly bị chấn động một chút, theo tiềm thức niệm: “Vô tình khiến đa tình khổ, Vô tình khiến đa tình khổ... Ai, tiểu long, ngươi nghĩ chúng ta có nên tự cấp cho mình một cái tên?”

Tiểu long nghiêm túc nghĩ một chút, gật đầu.

“Chúng ta nên gọi như thế nào mới tốt đây ? Gọi là Đa Tình và Vô Tình thì như thế nào?” Tiểu hồ ly chờ đợi hỏi.

“Không tốt!” Tiểu long liền bác bỏ, hắn vừa nghe tiểu hồ ly một mực đọc những từ này, đã biết nó muốn lấy tên là gì, Đa Tình cùng Vô Tình, một chút mới mẻ cũng không có, cho nên tiểu long cự tuyệt lấy tên như vậy.

Tiểu hồ ly có chút thất vọng, nó hỏi: “Vậy ngươi nghĩ chúng ta lấy tên là gì ?”

Tiểu long nghĩ một chút, “Ta cảm thấy Lưu Vân cùng Hàn Yên rất tốt.”

“Lưu Vân và Hàn Yên?”

“Đúng vậy, ta gọi là Lưu Vân, người gọi Hàn Yên.”

“Ồ!” Tiểu hồ ly có chút không tình nguyện mà ô một tiếng, nhỏ giọng mà nói thầm: “Ta thấy Đa Tình và Vô Tình dễ nghe hơn.”

Tiểu long nhìn nó một cái, “Có phải hay không người muốn gọi là Đa Tình, còn ta là Vô Tình?”

Tiểu hồ ly không có ý tứ mà cười, “Người làm sao mà biết được?”

Tiểu long hừ một tiếng, “Dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được, hồ ly đều là hoa tâm.”

“Hồ ly đều là hoa tâm?” Tiểu hồ ly khó hiểu.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu không người cũng không muốn gọi là Đa Tình?”

“Ta chỉ thấy gọi là Đa Tình thì dễ nghe, cho nên muốn lấy tên này mà thôi.” Tiểu hồ ly giải thích.

Tiểu long không để ý tới nó, hắn cũng không biết chính mình làm sao vậy, chỉ là vừa nghĩ đến tiểu hồ ly hoa tâm, hắn cảm thấy mất hứng.

Tiểu hồ ly thấy tiểu long hé ra khuôn mặt thối, cũng không biết mình nơi nào chọc hắn, nó bất quá đơn thuần mà thấy Đa Tình dễ nghe mà thôi, cũng không biết tiểu long vì cái gì mà tức giận.

Tiểu hồ ly không dám nói cái gì nữa, có chút không biết phải làm sao, liền rời khỏi thư quán.

Trên đường trở về, tiểu long cùng tiểu hồ ly cũng không nói chuyện, không khí nặng nề làm tiểu hồ ly hết sức khó chịu. Nó muốn nói, nhưng lại không biết như thế nào mở miệng.

Từ khắc ban đầu nó đem long dẫn trở thành bạn, nó đã đem hắn đặt vào trong lòng, đặc biệt là sau khi tiểu long hao hết tinh lực cứu nó, đối với nhất cử nhất động của tiểu long, mỗi tiếng nói cử động nó đều để ý, ở trong lòng nó, nó không muốn tiểu long mất hứng.

Hai người không nói gì mà trở lại U Cốc, tiểu long có chút rầu rĩ mà bò vào trong tổ, nhắm mắt lại.

Tiểu hồ ly muốn nói lại thôi, nó nghĩ một chút, xoay người ra khỏi sơn động.

Tiểu long mở mắt, nhìn bóng dáng nó một cái, sau đó lui thành một đoàn, hẳn biết mình không nên như vậy, không nên xen vào, hẳn không biết tại sao lại như vậy, hẳn không phải vừa mới xuất thế sao? Không nên phiền não nhiều như vậy? Chỉ là một cái tên người thôi, sao phải để ý như vậy? ...

Tiểu long thở dài một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại.

Hắn vừa mới nhắm mắt lại không lâu, đột nhiên cảm giác được mũi ngứa ngứa, hại hắn không nhịn được đánh một cái hắt xì.

“Hi hi...”

Bên tai đột nhiên truyền đến một trận cười đùa, tiểu long mở mắt nhìn, phát hiện tiểu hồ ly không biết khi nào từ bên ngoài bắt một con chuồn chuồn, lúc này đang cầm con chuồn chuồn đang cố gắng dẩy dựa đưa đến bên mũi hắn.

Tiểu long tức giận nhìn hắn một cái, bỏ đến một bên, không thèm nhìn tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly chưa từ bỏ ý định mà đem hắn ôm vào lòng, không sợ chết mà tiếp tục dùng chuồn chuồn đùa hắn.

Tiểu long càng giận, hung hăng mà trừng mắt nhìn hắn.

“Đừng nóng giận, Lưu Vân.” Tiểu hồ ly lấy lòng nói, “Người thích tên Hàn Yên này, sau này ta sẽ gọi là Hàn Yên.

“Người không phải thích Đa Tình sao? Ta không miễn cưỡng người lấy tên này?” Tiểu long tức giận nói, hắn không nên làm tiểu hồ ly có một tia không tình nguyện.

“Không, ta thích Hàn Yên.”

“Ta không tin người!”

“Ta nói đều là thật sự, người thích tên này ta cũng thích.”

“Thật sự?” Trong giọng nói của tiểu long có một tia hoài nghi.

“Đương nhiên là thật, ta không lừa người, người không nên giận, đến, chuồn chuồn này tặng cho người.”

Tiểu hồ ly đem chuồn chuồn đưa tới trước mặt tiểu long.

Tiểu long nhìn thoáng qua con chuồn chuồn đang không ngừng dẫy dụa, lại liếc tiểu hồ ly một cái, sau đó nheo mắt, trong mắt lộ ra một tia quỷ dị, hắn vươn móng vuốt bắt được chuồn chuồn.

Tiểu hồ ly thật cao hứng, tưởng rằng tiểu long không tức giận, đang muốn mở miệng nói cái gì, đột nhiên tiểu long thừa dịp nó há mồm, lấy tốc độ như tia chớp đem chuồn chuồn nhét vào trong miệng tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly thất thần đem chuồn chuồn nuốt vào bụng.

Nhìn hắn bộ dáng ngốc lảng, tiểu long cười đến đắc ý.

Tiểu hồ ly ai oán nói: “Người muốn hại ta bị đau bụng hả?”

“Yên tâm, người sẽ không bị đau bụng, cho dù người bị đau bụng, ta sẽ chăm sóc tốt cho người.” Tiểu long cười nói.

Gặp hắn rốt cục cũng cười, tiểu hồ ly cũng không nhịn được cao hứng, “Người không tức giận rồi?”

Tiểu long lắc đầu, “Không tức giận, vừa rồi là ta không tốt, không nên tùy tiện giận người. Người thích Đa Tình thì bảo là Đa Tình đi.”

“Không được, kỳ thật cố gắng thì thấy tên Hàn Yên cũng dễ nghe.”

Tiểu long nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Ta nói chính là thật sự.”

“Ta nói cũng là sự thật.”

“Vậy thì tùy theo người đi.”

Trầm mặc trong chốc lát, tiểu hồ ly không nhịn được hỏi: “Kỳ thật người mới vừa rồi tức cái gì?”

“Ta cũng không biết.” Tiểu long nhún vai.

Nghe vậy, tiểu hồ ly không khỏi hắc tuyến, đây là không được tự nhiên tiểu long!

16. Chương 16

Edit + Beta: Hwan

Tiểu long vẫn còn ở thời kì ấu nhi, bởi vậy nên thích ngủ, bình thường hắn đều ngủ đến khi mặt trời mọc lên cao ba sào mới chịu dậy, hôm nay trời còn chưa sáng, tiểu long đột nhiên cảm thấy không thoải mái, nói chung bên tai hình như có vật gì kêu ong ong, làm cho hắn không yên lòng.

Hắn có chút không hồn giận mà mở to mắt, lại nhìn thấy tiểu hồ ly lui thành một đoàn, rầm rì mà rên rỉ .

“Người sao vậy?”Tiểu long bò đến bên người nó, ân cần hỏi han.

“Ta — “Tiểu hồ ly có chút u oán mà nhìn tiểu long một cái, nhỏ giọng nói: “Ta đau bụng.”

Trên mặt tiểu long biểu lộ sự ân cần chăm sóc, một lúc sau, hắn mới hồi phục tinh thần, nói lời xin lỗi: “Sẽ không linh như vậy chứ?”

“Người nói xem?” Trong đôi mắt hồ mỹ lệ lộ vẻ ai oán.

Tiểu long ngượng ngùng dùng long trảo trảo đầu, “Hắc hắc, cái này — cái này — ”

“Hôm qua người nói nếu ta đau bụng người sẽ giúp ta chữa khỏi?”

“Ách?”Tiểu long cười khan vài tiếng, với linh lực hiện giờ của hắn, phải giúp tiểu hồ ly chữa bệnh, sợ rằng lực bất tòng tâm.

“Người gạt ta?”Tiểu hồ ly lên án.

“Ta cũng đâu muốn thế, linh lực của ta còn chưa khôi phục, cho nên...”

“Người không cần phải nói, dù sao người chính là gạt ta, hại ta bây giờ đau bụng, ôi chao! — “Tiểu hồ ly nói một nửa đột nhiên đau đến kêu lên.

“Rất đau sao?”Tiểu long sốt ruột hỏi.

“Ừ.” Tiểu hồ ly ủy khuất gạt đầu.

“Xin lỗi, ta không biết sẽ thành như vậy, ai biết năng lực thừa nhận của người kém như vậy?” Tiểu long lúc đầu còn áy náy, ai ngờ nói xong lời cuối cùng lại thành đổ lỗi do thân thể tiểu hồ ly không tốt.

Tiểu hồ ly ai oán, nó lã chã chực khóc nói: “Theo như người nói, ta đau bụng là ta tự làm tự chịu?”

“Ách, ta không phải ý tứ này?” Tiểu long vội vàng giải thích.

“Vậy người vốn có ý tứ gì?”

“Chính là — chính là — “Tiểu long ấp a ấp úng hồi lâu, rốt cục bị ánh mắt ai oán của tiểu hồ ly đánh bại, hấn thất bại nói: “Là ta sai, là ta không nên đem chuồn chuồn nhét vào miệng người, người cũng đừng nhìn ta như thế.”

Tiểu hồ ly hạ mi mắt, kiềm chế trong lòng mừng thầm nói: “Vốn chính là người sai.”

“Đúng vậy, đúng vậy, vậy người muốn như thế nào?” Tiểu long tức giận nói.

“Ta đói bụng.” Tiểu hồ ly hướng tiểu long cười sán lạn.

“Người không phải đau bụng sao? Còn ăn cái gì?”

“Đau bụng cùng đói bụng là hai việc khác nhau, đây là bất đồng.” Tiểu hồ ly giải thích.

“Vậy người muốn ăn cái gì?” Tiểu long chịu đựng hỏi.

“Cá.” Tiểu hồ ly chép chép miệng nói.

“Biết rồi, ta đi bắt một ít cá cho người.” Tiểu long hé ra khuôn mặt thối nói.

Nói xong, tiểu long xoay người đi ra ngoài bắt cá.

“Ta cũng muốn đi.” Tiểu hồ ly kêu lên.

Tiểu long quay đầu lại, dùng ánh mắt đăm đăm sát khí trừng tiểu hồ ly, “Bị bệnh thì hảo hảo ở một chỗ nghỉ ngơi, không nên chạy khắp nơi!”

Tiểu hồ ly hơi sợ rụt cổ, “Ta cảm thấy lạnh, muốn ra ngoài phơi nắng, hưởng hồ — “Tiểu hồ ly liếc tiểu long, bạo gan nói: “Hưởng hồ ta là hồ ly, không phải người.”

“Người — “Tiểu long tức đến long gân bạo khởi, thiếu chút nữa chửi ầm lên.

“Ta không muốn một mình ở trong sơn động.” Tiểu hồ ly nhỏ giọng nói, nó đã có thói quen có tiểu long làm bạn, nó không muốn ở một mình, nếu không nó sẽ nhớ tới cảnh tượng lúc trước cô đơn lẻ loi, nó sợ tiểu long sẽ rời khỏi mình.

Nhìn bóng dáng cô đơn của tiểu hồ ly, tiểu long trong lòng mềm nhũn, nghĩ đến tiểu hồ ly sẽ trở nên ỷ lại, trở nên mẫn cảm, có thể hẳn hiện tại là con người, cho nên cũng có tình cảm.

Tiểu long thở dài thật sâu một hơi, “Ta biết rồi.”

Tiểu hồ ly vui vẻ, vội vàng bò lên.

“Người cứ nằm úp sấp đi, không nên cử động.”

“Hả? Không nên cử động, ta đây đi ra ngoài bằng cách nào?” Tiểu hồ ly mê muội.

“Ta ôm người đi ra ngoài.”

“Người — người ôm ta đi ra ngoài?” Tiểu hồ ly thiếu chút nữa bị sắc nước miếng, mặc dù tiểu long khi mới xuất thế từng đem nó về sơn động, nhưng khi đó nó đã hôn mê không biết tiểu long dùng cách nào đem nó trở về, lúc này chợt nghe tiểu long nói ôm nó đi ra ngoài, nó thật sự bị dọa.

Nó hoài nghi nhìn thân thể tiểu long, thật sự nghĩ không ra hẳn ôm nó đi ra ngoài bằng cách nào, nó sợ mình sẽ đè bẹp tiểu long.

Tiểu long đương nhiên biết ánh mắt tiểu hồ ly là có ý gì, hẳn liếc tiểu hồ ly một cái, nói: “Người yên tâm, lấy linh lực của ta bây giờ, đương nhiên không có biện pháp lấy long hình đem người đi ra.”

“Ta đây tự đi ra là tốt rồi.”

“Nói người nằm úp thì cứ nằm úp !” Tiểu long nghiêm mặt nói.

“Ô!” Tiểu hồ ly ngoan ngoãn nằm úp sấp, một đôi mắt hồ linh động chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm tiểu long, nhìn hẳn ôm nó đi ra ngoài bằng cách nào.

“Ta cũng không nói, ta dùng thân thể hình long ôm người đi ra ngoài, người bốn hồ ly không thể hiểu chuyện hơn sao.”

Tiểu long vừa nói, vừa khép lại hai long trảo phía trước, bày ra tư thế kì quái.

Nhìn tư thế quái dị của hắn, tiểu hồ ly vẫn không nhịn muốn bật cười, nhưng không dám cười trước mặt tiểu long, không thể làm gì khác hơn là liếc mắt nhìn xuống, nó vốn đang đau bụng, lúc này vì nhịn cười, kết quả làm cho bụng càng đau đớn, đau đến làm nó lại rên rỉ.

“Đáng đời!” Tiểu long có chút hả hê nói.

Tiểu hồ ly chính là muốn nói cái gì, đột nhiên trước mắt kim quang lóng lánh, bởi vì kim quang vô cùng mãnh liệt, tiểu hồ ly không khỏi nhắm hai mắt lại.

Đột nhiên nó cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, rơi vào một cái ôm ấm áp, nó kinh ngạc mở to hai mắt, trước mặt nó là khuôn mặt người ôn nhu, thiếu niên lông mày như liễu, nhìn qua so với hình người của nó lớn hơn một hai tuổi, hắn lông mi dày đặc khê như sơn, con ngươi trong sáng mướt mà như sao, dưới sống mũi như ngọc khắc là đôi môi đỏ ửng, nắng sớm nhân nhật chiếu trên người hắn, bạch y trắng tuyết, giống như thần tiên trên thiên cung hạ xuống, thanh hoa (trong sáng) xuất trần.

17. Chương 17

Edit + Beta: Thiên Nam Tinh

Nhìn thấy đây không giống như người, tiểu hồ ly lập tức choáng váng, hồn phách bị câu đi một nửa, còn lại một nửa bảo trì lý trí, lúng túng hỏi: “Người là tiểu long?”

“Nếu không ngươi nghĩ là ai?”

“Nghĩ không ra ngươi dễ nhìn như thế?” Tiểu hồ ly có chút si mê nói.

“Đương nhiên!” Tiểu long tự ki mà không biết ngượng nói, “Nhìn mắt ngươi vừa rồi trừng lớn như vậy, cơ hồ muốn rớt ra, ta biết là ta suýt!”

Bị hắn nói như vậy, tiểu hồ ly cảm thấy quẫn bách, lắp bắp nói: “Ta — ta nào có nhìn ngươi?”

“Không có?”

“Không có!” Tiểu hồ ly thà chết không thừa nhận.

Tiểu long cũng chẳng muốn theo nó cãi cò, ôm tiểu hồ ly đi ra sơn động.

Tiểu hồ ly nhìn trộm tiểu long, càng xem càng thấy hắn lớn lên suýt, nhìn khuôn mặt tiểu long mang theo một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, nó đột nhiên cảm thấy có chút không đúng thực, này thật là bạn của nó sao? Chính nó không phải nằm mơ đi? ...

Tiểu hồ ly mê muội mà nhìn tiểu long suy nghĩ miên man.

Tiểu long đưa tay gõ nhẹ lên đầu nó, “Đang suy nghĩ cái gì?”

Tiểu hồ ly phục hồi tinh thần, phát hiện chính mình đã tới bên ngoài rồi.

Tiểu long đem nó đặt ở trên cỏ, “Người chờ một lát, ta đi bắt cá cho người.”

“Ừ.”

Tiểu long bắt cá hết sức đơn giản, không một chút nào như tiểu hồ ly, hắn chỉ cần đưa tay vào trong nước, cá sẽ theo động tác tay của hắn mà bơi lại, sau đó mặc hắn “vân vê chà đạp”.(Nguyên văn : “ ” => QT dịch: “ Chà xát viên niết biển » bạn không hiểu lắm cho nên dùng từ theo ý bạn nghĩ)

Chứng kiến tiểu long bắt cá dễ dàng như vậy, tiểu hồ ly kinh ngạc đến thiếu chút nữa rớt cảm xuống đất, a! Không có thiên lý! Lúc mình bắt cá, chẳng những bắt không được, mà còn bị cá khinh bỉ, nhưng bây giờ, những con cá này dường như ăn mê được, ngu ngốc mà chạy tới cho tiểu long thích bắt thì bắt, trên đời nay sao lại có chuyện không công bằng như thế?

Tiểu long cầm cá trở lại bên người tiểu hồ ly, nhìn thấy vẻ mặt bất bình của nó, không khỏi thấy buồn cười “Này, cá của người!”

Tiểu hồ ly phát tiết từng ngậm từng ngậm mà cắn con cá kia, tiểu long bất động thanh sắc ngồi bên cạnh nó, chơi đùa đuôi hồ xõa tung, tự tiểu phi tiểu nói: “Ta thấy người có hứng thú cố gắng, một chút cũng không giống như đau bụng?”

Thân thể tiểu hồ ly cứng đờ, theo tiềm thức nghĩ muốn đem đuôi hồ từ trong tay tiểu long rút về, ai ngờ lại bị tay tiểu long bắt được.

Tiểu hồ ly khiếp đảm rút lui cổ, hai mắt xoay chuyển, “Cái kia – cái kia – a! Được rồi, sao người biến được thành người? Không phải người nói người chưa thể biến thành người sao?”

“Đó là chuyện ngày hôm trước, ta ngày hôm trước không thể biến thành người, không có nghĩa là ta bây giờ không thể?” Tiểu long không nhanh không chậm nói.

“Ha ha, năng lực của người khôi phục mạnh mẽ quá đi!” Tiểu hồ ly cười khan.

“Đâu có, đâu có. Người còn không có trả lời vấn đề ta hỏi?” Tiểu long ngoài cười nhưng trong không cười.

“Ta — ta — “Tiểu hồ ly lông mi run rẩy mấy cái, vẻ mặt chột dạ, ngập ngừng nói: “Ta chỉ là...”

Tiểu long cương mặt, buông lỏng đuôi tiểu hồ ly ra, nặng nề mà hừ một tiếng.

Tiểu hồ ly luống cuống, cuống quýt vứt bỏ cá trong miệng, nhảy đến trong lòng tiểu long, liếm liếm tay hắn, lấy lòng nói: “Người không nên tức giận, ta chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

Chỉ là cái gì? Tiểu hồ ly cảm thấy đau đầu, nó khi đó cũng không biết tại sao, đột nhiên rất muốn chọc ghẹo tiểu long, cho nên giả bộ đau bụng, lúc ấy nó cũng không lo lắng nhiều, bây giờ tiểu long tức giận, nó mới cảm thấy sợ hãi.

Tiểu long xoay người, không để ý tới nó.

Tiểu hồ ly đi tới trước mặt hắn, tiểu long quay đầu.

Tiểu hồ ly khổ não nhìn tiểu long đưa lưng về phía mình, không biết nên làm thế nào cho phải? Sớm biết vậy không chọc ghẹo tiểu long rồi? Bây giờ thì tốt rồi, hắn không để ý tới mình, nếu hắn vì việc này mà rời mình thì sao? Hơn nữa lúc tiểu long ở trong lòng dẫn từng tìm cách trốn đi, hướng chỉ bây giờ hắn có tay có chân, muốn chạy trốn càng thêm dễ dàng, nếu hắn thật sự không cần mình, kia..... kia....

Vừa nghĩ đến tiểu long có thể rời mình, tiểu hồ ly luống cuống, ngực cảm thấy phi thường đau đớn, nó nhìn thân thể nhỏ bé của mình, suy nghĩ một chút, biến thành hình người, nhào vào trên lưng tiểu long, ôm cổ hắn, cầu khẩn nói: “Người không nên giận ta? Ta không phải cố ý?”

Tiểu long vẫn không để ý tới nó.

Tiểu hồ ly gấp đến độ muốn khóc, “Người không nên không để ý tới ta, ta... ta...”

Nghe thấy trong âm thanh nó mang theo tia ghen ngào, tiểu long cảm thấy áy náy, chính mình biết rõ nó cực kỳ miễn cưỡng cố ý làm cho nó sợ hãi, lại làm cho nó khóc, chính mình thật sự rất ác liệt, hắn đem tiểu hồ ly kéo đến trước người, đưa tay lau đi nước mắt, ôn nhu nói: “Đừng khóc rồi, ta không giận người.”

“Thật sự?” Tiểu hồ ly hai mắt đầm lệ hỏi.

“Thật sự.”

“Vậy người sau này có không rời ta đi mất?”

“Sẽ không.”

“Vĩnh viễn theo ta cùng một chỗ?”

“Ừ.”

Lúc này tiểu hồ ly mới nín khóc mỉm cười, nhào vào trong lòng tiểu long, tại trong ngực hắn cọ xát đến cọ xát đi.

“Này! Người không nên dùng quần áo ta lau nước mắt.”

“Ta càng muốn!”

Lấy được lời hứa hẹn của tiểu long, tiểu hồ ly lại chứng nào tật ấy, làm càn làm nũng.

Hồ ly này là được voi đòi tiên! Tiểu long trắng mắt.

18. Chương 18

Edit + beta: Hwan

Tiểu hồ ly ôm lấy thắt lưng tiểu long, nằm trong lòng hắn không muốn đứng dậy.

Tiểu long vuốt ve tóc nó, thấp giọng nói: “Không phải em còn chưa ăn cá xong sao?”

“Đúng!” Tiểu hồ ly lúc này mới nhớ tới con cá bị nó vứt bỏ ở một bên, trách không được cảm thấy đói.

Tiểu hồ ly sờ bụng, tại trong lòng tiểu long cọ xát một chút, xem xét một chút, lúc này mới không tình nguyện mà từ trong lòng hắn đứng lên, chạy nhanh lại nhặt con cá lên, sau đó lại chạy về nhào vào trong lòng tiểu long.

Tiểu long cau mày, nhìn tiểu hồ ly cầm lấy cá mở rộng miệng, chuẩn bị cắn một cái.

Tiểu long nhăn nheo, rốt cục nhìn không được, một tay đoạt lấy con cá, ném ra xa, con cá kia nhào một vòng “bịch” rơi vào trong bụi cỏ.

Tiểu hồ ly thờ người ra nhìn trong tay trống trơn, sau đó ngốc lẳng nhìn tiểu long, đầu óc có chút ngừng lại, qua một hồi lâu, nó mới không rõ mà hỏi: “Sao anh ném con cá của em đi? Em còn chưa ăn hết?”

“Ồ ư!” Tiểu long ngẩn ngơ nói.

“Ồ ư?” Tiểu hồ ly càng thêm hoang mang, “Nhưng là em luôn ăn cá như thế này?”

“Đó là bởi vì từ trước kia em là hồ ly, hồ ly ăn cá sống đương nhiên không có vấn đề, nhưng mà vấn đề chính là bây giờ em là con người, nếu là con người cầm một con cá sống sờ sờ mà ăn thì có chuyện không hay xảy ra rồi.”

“Hả? Tại sao lại có chuyện?” Tiểu hồ ly không hiểu.

“Đương nhiên sẽ có chuyện, nào có con người cứ ăn sống như vậy? Sau này không cho em ăn cá như thế!” Tiểu long bá đạo nói.

“Tại sao? Anh muốn em chết đói hả?” Tiểu hồ ly bất mãn nói.

“Dù sao sau này không chuẩn em ăn cá sống như vậy!” Tiểu long hung tợn nói.

“Không ăn cá, vậy anh muốn em ăn cái gì?” Vừa nghĩ đến sau này không có cá ăn, khẩu khí của tiểu hồ ly cũng tăng vọt.

“Ngoài việc ăn cá ra, chẳng lẽ em sẽ không ăn cái khác sao?”

“Không phải không có, nhưng mà em thích ăn cá.”

Tiểu long đang muốn phát tác, nhưng liếc mắt thấy ủy khuất trong mắt tiểu hồ ly, nhất thời nhụt chí, hần vuốt vuốt trán, ôn nhu nói: “Tốt lắm, sau này em có thể ăn cá, nhưng là phải đun sôi rồi mới ăn.”

“Em sẽ không nấu.”

“Ta nấu cho em, dù sao sẽ không chuẩn em ăn cá sống, nếu không ta sẽ không tha cho em!” Tiểu long uy hiếp nói.

Giúp ta nấu, vậy là sau này ta sẽ không cần bắt cá, nghĩ có thể là như vậy, tiểu hồ ly vội vàng gặt đầu, hắc hắc, kiểm lời rồi!

“Tại sao anh không cho em ăn cá sống?” Tiểu hồ ly hỏi ra nghi vấn.

Tiểu long thở dài một hơi, nói: “Em đã là người rồi, không thể ăn giống như động vật.”

“Ồ!” Tiểu hồ ly cái hiểu cái không mà gặt đầu.

“Mà — mà...” Tiểu long kéo dài thanh âm nói.

Thấy hắn nói hai chữ mà không nói tiếp, tiểu hồ ly không khỏi cảm thấy tò mò, không nhịn được hỏi: “Hơn nữa cái gì?”

Tiểu long quỷ dị mà cười, oán giận nói: “Hơn nữa em ăn cá như vậy, khiến cho miệng tanh, hại ta không muốn nói chuyện với em.”

Tiểu hồ ly sững sốt, lập tức đỏ bừng mặt.

Tiểu long cười ha ha.

Nhìn hắn cười càn rỡ như vậy, con ngươi của tiểu hồ ly chuyển động, đột nhiên nhào tới, đem đôi môi đỏ thắm nhắm ngay mặt hắn, cười nói: “Chê miệng em tanh có phải hay không, em đây xông chết anh!”

Tiểu long cười lớn nghiêng người né tránh cái hôn của tiểu hồ ly, “Tử hồ ly này, nhanh đem miệng thói của người xê ra! Bằng không ta cho người đẹp mặt!”

“Em mới không sợ anh!” Tiểu hồ ly không sợ chết mà đem miệng tiếp cận khuôn mặt tiểu long.

Tiểu long cố gắng né tránh, né trái né phải, cuối cùng hắn thế nhưng lại bị tiểu hồ ly đặt ở dưới thân, vì thế làm cho tiểu hồ ly thành công tại mặt hắn hôn một cái.

Đánh lén thành công, tiểu hồ ly cười đến đắc ý, đắc ý đến quên luôn ánh mắt tiểu long chột lé qua quang mang.

“Con hồ ly chết bầm nhà em! Thối chết, nhanh đem miệng rửa sạch cho ta!” Tiểu long ác thanh ác khí nói.

Tiểu hồ ly đáng yêu lắc đầu, “Không nên, em muốn xông chết anh!”

“Không đi có phải hay không?” Tiểu long nheo mắt lại.

Nhìn thấy hần như vậy, tiểu hồ ly trong lòng có chút sợ hãi, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Không đi chính là không đi!”

Khóe miệng tiểu long lộ ra tia tà ác tiểu ý, thấy vậy lông hồ của tiểu hồ ly dựng thẳng đứng, đang muốn xoay người chạy trốn, đáng tiếc chậm một bước, bị tay tiểu long bắt được.

“Anh muốn làm gì?” Tiểu hồ ly kinh hãi.

“Không muốn làm gì, em không muốn rửa sạch, như vậy ta giúp em!”

“Không nên!” Tiểu hồ ly liều mạng giãy dụa.

Tiểu long cũng mặc kệ nó có muốn hay không, ôm lấy tiểu hồ ly đang giãy dụa không ngừng đi về phía đầm nước.

Nếu làm cho hần tẩy miệng dùm mình, chỉ sợ tẩy rớt một tầng da, nhưng mà không thoát khỏi sự giam cầm của tiểu long, con mắt tiểu hồ ly liều mạng chuyển a chuyển, hắc! Nghĩ tới!

Ta phải biến thành hồ ly! Ta phải biến thành hồ ly! ... Tiểu hồ ly trong lòng không ngừng nhớ kỹ.

Tiểu long ôm tiểu hồ ly vừa mới đi tới hồ, đột nhiên cảm thấy trên tay nhẹ đi, hần cúi đầu nhìn, phát hiện tiểu hồ ly không biết khi nào đã biến thành hồ ly rồi, lúc này chính là hướng về phía mình cười nham nhở, sau đó xoay người nhảy dựng, hoàn toàn không có ý thức được phía trước bản thân là đầm nước trong suốt không gì sánh được.

Tiểu long nghĩ muốn ngăn lại nhưng đã không kịp rồi, chỉ nghe thấy bùm một tiếng, tiểu hồ ly đáng thương nhào mình vào trong nước, nhất thời, bọt nước văng khắp nơi.

Nhìn tiểu hồ ly ở trong nước giãy dụa, tiểu long không khỏi cười ra tiếng, cười đến nằm sấp ra sau, nước mắt cũng chảy ra rồi, cười một lúc, hần mới nhớ đến tiểu hồ ly không biết bơi, lúc này mới vội vàng khom lưng đem nó từ trong nước vớt lên.

Đáng thương tiểu hồ ly cả người ướt đầm, đúng tiêu chuẩn hồ rơi xuống nước.

Nhìn bộ dáng đáng thương hê hê của nó, tiểu long không nhịn được muốn cười, nhưng khi hần nhìn thấy trong miệng tiểu hồ ly cái gì đó, tươi cười nhất thời cương trên mặt, một bộ dáng quỷ dị muốn cười nhưng cười không ra.

Cả người tiểu hồ ly ướt sũng trong miệng lại còn ngậm một thứ đang quấy loạn— là con cá, nghĩ tới hẳn là lúc nó chúi đầu vào nước, con cá này muốn chạy, ai ngờ lại chạy vào trong miệng tiểu hồ ly, vì thế làm cho tiểu hồ ly theo tiềm thức mà cắn một cái.

Tiểu long lặng đi một chút, lập tức giọng chân kêu to: “Ta nói rồi không cho phép em lại ăn cá sống!”

Tiểu hồ ly áy náy mà hướng về phía tiểu long lắc đầu, trong mắt hiện lên tia khiếp đảm nhưng không che dấu được đắc ý, phần chân lắc hết nước trên người mình, sau đó nhanh chân bỏ chạy.

“Đồ con hồ ly chết bầm, buông cho con cá kia cho ta!”

U cốc yên tĩnh vang lên tiếng chữi bầy của tiểu long.

19. Chương 19

Edit + beta: Hwan

p/s: Bắt đầu từ chương này, hai đứa nó bắt đầu dùng tên =))) đặt từ lâu rồi mà giờ mới dùng mới, chuẩn bị sắp tới đoạn đường manh chết của em thụ rồi =)))

Từ sau ngày tiểu hồ ly ăn con cá kia, tiểu long không hề cho nó sắc mặt hòa nhã.

Lúc mới bắt đầu, tiểu hồ ly còn có cảm giác sợ hãi, nhưng lâu dài, nó phát hiện tiểu long căn bản vốn là mạnh miệng mềm lòng, bởi vì nếu nó có chuyện gì, tiểu long luôn lập tức vọt tới bên người nó, phát hiện này làm cho nó mừng thầm không thôi, cũng trở nên không có sợ hãi.

Ngày hôm đó, tiểu hồ ly như trước tỉnh dậy sớm, mà tiểu long vẫn đang ngủ, tiểu hồ ly ghé vào ổ nhìn tiểu long chỉ cần ngủ là sẽ biến thành hình long, không có biện pháp, ổ quá nhỏ rồi, như thế nào có thể chen chúc được hai người, cho nên bọn họ chỉ có thể biến trở về nguyên hình mà ngủ.

Tiểu hồ ly vươn móng vuốt chạm một chút vào sừng tiểu long, trong lúc ngủ mơ tiểu long mày mặt nhăn một chút, tiềm thức mà lui đầu mình.

Tiểu hồ ly không nhịn được cười trộm, nó nhìn thân thể tinh tế của tiểu long, nghĩ đến khi hắn biến thành bộ dáng hình người, trên mặt không khỏi lộ ra ánh mắt mơ mộng.

Nó lại nhìn tiểu long một chút, đột nhiên nhớ tới vài ngày trước ở bên cạnh thác nước có một gốc cây nho, khi đó nó đang né tránh tiểu long truy đuổi, chỉ kịp vội vã liếc mắt một cái, nhìn thấy trên cây quả nho vẫn còn xanh, bây giờ đã qua một đoạn thời gian rồi, không biết quả đã chín rồi hay chưa?

Nghĩ đến hương vị quả nho ngọt ngào mà ê ẩm, nước miếng của tiểu hồ ly đều chảy ra, nó liếc nhìn tiểu long còn đang ngủ say một cái, nghĩ thầm: hắc hắc là sẽ không tỉnh nhanh như vậy, không bằng ta đi xem một chút quả nho có chín hay không, nếu chín thì hái một ít trở về cho tiểu long nếm thử.

Nghĩ tới đây, tiểu hồ ly rón ra rón rén ra khỏi sơn động, đi xem cây nho.

Đi tới dưới tàng cây nho, tiểu hồ ly ngẩng đầu nhìn, vẫn là màu xanh xanh, nó thoáng có chút thất vọng.

Nó ngửa đầu nhìn cây nho mê người lóe sáng dưới ánh mặt trời, càng nhìn càng thèm ăn, quả nho mặc dù nhìn còn xanh xanh, nhưng có thể đã chín.

Nghĩ có thể như vậy, tiểu hồ ly trở nên rất hưng phấn, bụng trung bình tấn, sau đó dùng lực nhảy lên, muốn dùng miệng cắn quả nho.

A! Không đủ cao!

Tiểu hồ ly có chút buồn bực nhìn cây nho, đang muốn nhảy cao hái quả nho, đột nhiên nó nhớ tới nó có thể biến thành người, nó mừng rỡ, vội vàng nhanh chóng biến hóa, biến thành thiếu niên tuấn tú.

Tiểu hồ ly kiễng chân, duỗi tay, vẫn là không đủ.

Ta nhảy, ta nhảy, ôi, vẫn là không đủ.

Nó không khỏi có chút uể oải, đôi con ngươi như thủy nhìn chằm chằm quả nho, có biện pháp nào có thể hái một chùm nho xuống?

Tiểu hồ ly ở dưới tàng cây nho đối tới đối lui khổ sở suy nghĩ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn những quả nho mê người.

Đột nhiên, nhãn tình nó sáng lên, có một nhánh cây nho quấn lên cây đại thụ, mà một nhánh này có vài chùm nho to to.

Tiểu hồ ly nhảy nhót vọt phần, hai ba bước chạy tới cây đại thụ, ôm lấy thân cây thô thô, từ từ leo lên cây.

Tiểu hồ ly không thể chờ đợi mà đem quả nho nhét vào trong miệng, thật là chua! Chua đến hai mắt tiểu hồ ly mị thành tuyến, mặt mày nhăn thành một đoàn.

Mặc dù quả nho rất chua, chua đến ê răng, nhưng tiểu hồ ly lại ăn đến ngon ngọt.

Ăn không được nho chính là nho chua, mà ăn được nho, đương nhiên chính là ngọt!

Đang lúc tiểu hồ ly ăn đến bất diệp nhạc hồ, đột nhiên dưới tàng cây có người hỏi: “Người bò đến trên cây làm gì?”

Tiểu hồ ly hoảng sợ, lung lay người, từ trên cây rớt xuống.

Tiểu hồ ly sợ đến hai mắt nhắm chặt, lớn tiếng kêu thảm thiết.

Tiểu hồ ly vốn nghĩ tới cái mộng sẽ nở hoa, ai ngờ lại rơi vào cái ôm ấm áp, nó còn chưa kịp mở mắt, đã nghe bên tai có người oán giận nói: “Người gọi lớn tiếng như vậy làm gì! Lỡ tai ta đều nhanh điếc!”

Tiểu hồ ly đột nhiên mở mắt, hiện ra trước mắt là khuôn mặt tuần mi của tiểu long còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

“Người đã dậy!” Tiểu hồ ly cao hứng mà ôm cổ tiểu long cọ xát vài cái.

“Ừ, người ở đây làm gì?” Tiểu long một bên buông nó ra, một bên hỏi.

Tiểu hồ ly cười khan mấy tiếng, không có trả lời.

Thấy nó cười có điểm quái dị, tiểu long hồ nghi mà nhìn nó một cái, lại nhìn thấy trong tay nó đang cầm quả nho, lại nhìn đến cây nho, giật mình một chút, sau đó bưng tỉnh đại ngộ, hắn không nhịn được cười trên nói: “Hồ ly nhà người tay chân vụng về!”

Tiểu hồ ly mặt đỏ lên, thẹn thùng mà gục đầu xuống, biện giải nói: “Ta không phải hồ ly, ta là người, đây là người đã nói.”

“Đúng vậy đúng vậy đúng vậy, người không phải hồ ly, người là người.” Tiểu long cười nói.

“Sau này không cho nói ta là hồ ly tay chân vụng về! Ta có tên!” Tiểu hồ ly hùng hồn nói

“Đúng vậy, sẽ không kêu, Hàn — Yên.”

Tiểu hồ ly — không, giờ là Hàn Yên mới đúng, Hàn Yên thản nhiên cười, ôm cánh tay tiểu long nói: “Cũng được, người sau này gọi ta là Hàn Yên, ta gọi người là Lưu Vân.”

“Biết rồi!”

20. Chương 20

Edit + Beta: Hwan

“Nếu ta không xuất hiện kịp thời, chắc ngươi rớt xuống không đứng dậy được? Ngươi a, cẩn thận thân mình chứ!” Lưu Vân có chút trách cứ nói.

“Nếu ngươi không đột nhiên xuất hiện làm ta sợ, ta sẽ không té xuống! Ngươi còn bắt bẻ!” Hàn Yên bắt mồm nói.

Lưu Vân lắc đầu, không theo nó tranh cãi.

“Sao hôm nay ngươi thức sớm thế, bình thường ngươi ngủ dậy rất trễ mà?” Hàn Yên lôi kéo Lưu Vân nói.

Chờ trong chốc lát, không có nghe được câu trả lời, Hàn Yên kinh ngạc, giương mắt nhìn Lưu Vân, nhưng lại thấy hẩn cau mày, một bộ đầy tâm sự.

“Ngươi không sao chứ?” Hàn Yên lo lắng hỏi.

Lưu Vân phục hồi tinh thần, lắc đầu, “Không có việc gì.”

Hàn Yên nghi ngờ mà nhìn hẩn một cái, không có hỏi.

Lưu Vân nghĩ một chút, nói: “Bắt đầu từ hôm nay chúng ta tu luyện đi.”

“Tu luyện?”

“Ừ, bây giờ ngươi là bán nhân, nhanh tu luyện thành người.”

“Nhanh? Không thể từ từ sao?” Hàn Yên khó hiểu hỏi.

“Không thể từ từ!” Khẩu khí của Lưu Vân đột nhiên trở lên nghiêm khắc.

“Tại sao?” Hàn Yên hoang mang, “Chúng ta ở nơi này sinh hoạt lại không có người đến quấy rầy, tại sao không thể chậm rãi tu luyện?”

“Không nên hỏi ta tại sao, tóm lại ngươi phải nhanh tu luyện thành người, sau này ngươi phải bảo trì hình người, không cho ngươi biến trở về hồ ly?” Lưu Vân độc đoán nói.

“Không cho biến trở về hồ ly? Ta đây ngủ như thế nào?” Hàn Yên cong miệng nói.

“Cứ như vậy ngủ! Ngủ giống như con người!”

“Nhưng ta không có thói quen ngủ như vậy, không thoải mái.” Hàn Yên bất mãn nói.

“Bây giờ không phải là lúc nói thoải mái hay không thoải mái, mà là — mặc kệ ngươi có nguyện ý hay không, ngươi nhất định phải làm như vậy!” Lưu Vân bá đạo nói.

“Sao ngươi trở nên không nói đạo lý như vậy, ta thật sự...” Hàn Yên cảm thấy ủy khuất, trong sơn động chỉ có một cái ổ, nếu biến thành người mà ngủ, chẳng lẽ phải ngủ trên tảng đá? Nó không hiểu tại sao Lưu Vân lại cường ngạnh muốn mình biến thành hình người.

Nhìn cặp mắt màu lam dâng lên hơi nước, trái tim Lưu Vân mềm nhũn, đem Hàn Yên đỏ vành mắt ôm vào lòng, thấp giọng nói: “Ta đây chỉ muốn tốt cho ngươi, ngươi gắng nhẫn nại, chỉ cần ngươi trở thành người rồi sẽ từ từ.”

“Tại sao?” Tại sao nhất định phải biến thành người hoàn toàn? Nó thật sự không rõ, việc trở thành người rất trọng yếu sao?

“Ngươi ngại ta là hồ ly?” Hàn Yên ngẩng đầu hỏi, lần trước rời khỏi thôn trang nhỏ, nhìn thấy người dân đang tế thần, khi nó nhìn thấy ngũ trảo kim long uy phong lẫm lẫm trong từ đường, nó mới biết long là thần tộc, mặc dù Lưu Vân bây giờ chỉ là tiểu long, nhưng ngày sau cũng sẽ trở thành thần long ngao du cửu thiên, nghĩ đến hắn có thể ngại hình dạng của nó, Hàn Yên thấy ngực mình khó chịu, làm cho nó thở không nổi.

“Không phải, ngươi lại nghĩ loạn gì?” Lưu Vân bất đắc dĩ lấy tay lau nước mắt tràn đầy khóe mắt nó.

“Vậy tại sao ngươi lại sốt ruột như vậy, nhất định là ta phải nhanh nhanh biến thành người?”

Đó là bởi vì... Bởi vì giấc mộng sáng nay của hắn, trong mộng có một bóng dáng mơ hồ rơi nước mắt nói với hắn: ta đã thỉnh cầu Phật tổ, đem thân phận của chúng ta chuyển đổi, tương lai một người sẽ sinh ra thành người, một người là yêu, cũng sẽ không có người muốn lấy tính mạng của ngươi, chỉ mong...

Người nọ sau lại nói gì đó, hắn không nhớ rõ, hắn chỉ nhớ rõ nước mắt người nọ không ngừng rơi, chỉ nhớ

rõ trái tim bị thương, chỉ nhớ rõ phải nhanh biến thành người...

Khi hần tỉnh lại thấy người mình đầy mồ hôi, hần lại phát hiện Hàn Yên không có ở bên người mình, hần kinh hoảng thất thố, tại một khắc, hần đột nhiên lo sợ Hàn Yên xảy ra chuyện gì, hần liều mạng chạy ra khỏi sơn động, hần phải nhanh tìm được Hàn Yên, sau đó làm cho nó trong thời gian ngắn biến thành người, nếu không thì không kịp...

Hần không biết tại sao mình lại có ý nghĩ quái dị trong đầu, nhưng trong lòng hần không an tĩnh, rất sợ, cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra, vô luận như thế nào, hần nhất định phải làm cho Hàn Yên nhanh biến thành người, như vậy mới có thể...

“Người rốt cuộc muốn như thế nào?” Hàn Yên nhìn thấy Lưu Vân tâm thần hoảng hốt mà ngốc lẳng nhìn mình, không khỏi lo lắng hỏi.

Lưu Vân từ trong suy nghĩ của mình bừng tỉnh, “Ta — ta không có việc gì.”

“Nhưng là...” Nhưng nó cảm thấy Lưu Vân hôm nay tâm thần không yên.

“Ta thật sự không có việc gì, người không cần lo lắng, Yên, người hãy nghe ta nói, vẫn là nhanh nhanh tu luyện thành người được không?” Trong giọng nói của Lưu Vân mang theo tia khẩn cầu.

Nhìn thấy hần vẻ mặt buồn bã, thậm chí trong giọng nói cũng mang theo cầu khẩn, Hàn Yên gật đầu, nó mặc dù rất muốn biết nguyên nhân, nhưng nhìn thấy hần như vậy, vẫn là không nên hỏi.

Thấy nó đáp ứng, Lưu Vân lúc này mới an tâm một chút, nhưng vẫn như cũ chau mày.

Nhìn thấy hần cau mày, Hàn Yên hái một trái nho trên chùm trong tay mình nhét vào miệng hần, “Được rồi, đừng chau mày nữa, ta không thích.”

Lưu Vân không cẩn thận bị nhét một quả nho, chua đến run cả người, hàm răng cũng ê ẩm, hần vội vàng đem quả nho phun ra, trách cứ: “Nho này sao mà chua thế hả? Vừa nãy người mới vừa ăn không ít!”

“Rất chua sao?” Hàn Yên vút một quả vào miệng, “Không a, có ngọt mà!”

Lưu Vân trở mắt đứng nhìn Hàn Yên cầm chùm nho chua chua ăn bất nhọc diệc hồ.

“Đến, lại ăn một quả, thật sự ăn tốt lắm!” Hàn Yên hái một quả đưa đến bên miệng Lưu Vân.

“Không cần!” Lưu Vân lắc đầu cự tuyệt.

“Thật sự không biết hưởng thụ!”Hàn Yên nói thầm.

Chưa xót hết hàm răng mà cũng coi là hưởng thụ? Lưu Vân nhin không được trợn trắng mắt.

Nhìn vẻ mặt ngây thơ của Hàn Yên, Lưu Vân không khỏi cười khẽ, trong lòng nhu tình vô hạn, nhưng nghĩ tới tên kì quặc, hắc trong mắt không khỏi buồn bã, tại sao mình lại như vậy? Chỉ mong sẽ không có chuyện xảy ra?

21. Chương 21

Edit + Beta: Hwan

Bắt đầu từ sau ngày ấy, dưới sự giám sát của Lưu Vân, Hàn Yên bắt đầu tu luyện gian khổ, lúc nó là hồ ly, mặc dù hàng ngày thường bị đám hồ ly nhiều màu khi dễ, nhưng nó cảm thấy cuộc sống ấy còn dễ chịu hơn tu luyện, nó chưa từng nghĩ tới tu luyện lại khổ cực như thế này, làm cho nó mệt tới mức gọi trời gọi đất, có vài lần nó không muốn tu luyện nữa, nhưng nhìn thấy sầu lo trong mắt Lưu Vân, nó chỉ có thể cắn răng nhẫn nại.

Lưu Vân cũng biết nó khổ cực, hắc cũng không muốn nhìn thấy nó mệt nhọc, nhưng hắc không yên lòng, đau thương trong mộng vẫn cứ quẩn quanh, hắc đành phải quyết tâm, ép buộc Hàn Yên tu luyện.

Lưu Vân biết Hàn Yên không quen ngủ với hình dáng con người, đợi tới lúc nó ngủ say nhin không được biến trở về hồ ly, cho nên hắc mỗi đêm đều ôm Hàn Yên ngủ, nếu thấy nó biến về hồ ly thì kêu nó tỉnh, sau khi biến thành người lại ngủ tiếp.

Ban ngày tu luyện gian khổ, đến cả buổi tối cũng không thể ngủ ngon, Hàn Yên thấy mình sắp điên rồi, có khi nhẫn nại chịu không nổi, sẽ cắn Lưu Vân, phát tiết hết những buồn bực làm cho nó không thể chịu nổi này.

Lưu Vân mặc cho nó cắn, cho dù Hàn Yên có cắn đến chảy máu, hắc cũng không nhăn mày dù chỉ một chút, vẫn ôn nhu mà hống Hàn Yên, trấn an tâm tình của nó.

Cuộc sống như vậy trôi qua nửa tháng, Hàn Yên khi ngủ đã không còn biến trở về hồ ly, nhưng lại dường thành thói quen kì quái là phải cắn Lưu Vân mới ngủ được.

Ngày hôm đó, trời vừa mới sáng, Hàn Yên đã tỉnh, nó theo thói quen cọ cọ, ừ, thật thoải mái! Bóng loáng, ấm áp, đây là cái gì?

Hàn Yên mở mắt, rơi vào mắt nó là bờ ngực xích lửa của Lưu Vân, nó mở to hai mắt, lúc này mới phát hiện khi ngủ nó làm quần áo Lưu Vân bung ra, trong tay nó là vạt áo.

Trước mắt nhìn thật tốt, bờ ngực ónh nhuận, Hàn Yên nóng hết cả mặt, nhưng nhịn không được muốn sờ da thịt bóng loáng, ừ, sờ thật tốt!

Cảm giác da thịt tiếp xúc làm cho Hàn Yên mê muội mà vuốt ve lồng ngực Lưu Vân, từ cần cổ đến xương quai xanh rồi đi xuống, khi nó vuốt ve đến điểm nổi trên ngực Lưu Vân, nó phát hiện thân thể Lưu Vân giật giật, phát ra rên rỉ.

Hàn Yên hoảng sợ, tưởng mình làm cho Lưu Vân tỉnh rồi, nó vội rút tay về, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Chờ một lúc, không có nghe thấy động tĩnh gì, nó len lén mở mắt, nhìn thấy hai mắt Lưu Vân vẫn đang đóng chặt, cũng không có tỉnh lại.

May mắn! Hàn Yên vỗ vỗ ngực, ghé vào trong lòng Lưu Vân, kinh ngạc mà nhìn Lưu Vân vẫn đang còn ngủ.

Lúc này, Lưu Vân xoay mình, ôm lấy Hàn Yên, hắn vừa động như vậy, Hàn Yên phát hiện trên cổ hắn có dấu răng, vừa nhìn thấy dấu răng này, Hàn Yên đầu tiên là mặt đỏ, sau đó là áy náy, nó vươn tay nhẹ nhàng mà vuốt dấu răng kia, đêm qua nhất định là mình lại cắn hắn rồi.

Hàn Yên nhìn dấu răng kia trong chốc lát, sau đó đem quần áo Lưu Vân cởi ra, lộ ra bờ vai của hắn, trên vai trắng nõn xuất hiện dấu răng không theo quy tắc mà xếp hàng, sâu cạn không đồng nhất, nó không khỏi nhìn dấu răng đến xuất thần. Sững sốt hồi lâu, nó đưa mắt nhìn đồng cỏ được trải dưới thân, bởi vì biến thành người, bọn họ không thể ngủ trong ổ nữa, chỉ có thể tìm một chỗ sạch sẽ bằng phẳng trải cỏ để ngủ, bởi vì Hàn Yên sợ đá sỏi, nên Lưu Vân trải cỏ thật dày, kỳ thật nó không cảm thấy sỏi đá, thậm chí cũng không cảm nhận được cây cỏ mềm mại, nó mỗi đêm đều ngủ trong ngực Lưu Vân, loại ẩm áp này làm cho Hàn Yên vì tu luyện mệt mỏi mà không thể nào ngủ được nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Tay Hàn Yên lướt qua trán, mi mắt, môi, nghĩ tới hắn đối với mình thật tốt, trong tâm cảm thấy ẩm áp, ánh mắt nó lại nhìn thấy dấu răng mới in trên vai Lưu Vân, nhịn không được mà hôn lên, lơ đãng mà liếc mắt, chống lại đôi mắt đang mở to.

“A!”Hàn Yên thấp giọng hô, mắc cỡ dẫn đến hai má đỏ ửng.

Lưu Vân xoay người đặt nó dưới thân, cười nói: ” Người làm gì mà mới sáng sớm đã đùa giỡn ta?”

“Ta — ta nào có!”Hàn Yên đỏ mặt cãi lại.

“Không có?”Lưu Vân hôn hôn mũi nó.

“Không có chính là không có!”

“Nói xạo! Ta cũng không thể không công bị đùa giỡn, ta muốn đòi lại!”

Lưu Vân một bên cười nhẹ, một bên cúi đầu cẩn thận hôn hai gò má nó, mỗi một phân mỗi một tắc in lại khí tức của hắn, cuối cùng ngậm trụ đôi môi ánh sắc, tứ ý trần trọc, đầu lưỡi xẹt qua mọi ngõ ngách trong miệng nó, thẳng đến khi Hàn Yên khó thở mà giấy dựa, mới chậm rãi buông ra.

22. Chương 22

Edit + Beta: Hwan

Hàn Yên bị hôn đến choáng váng đầu óc, nhuỷ chân, cổ gồng hít thở không ngừng.

Lưu Vân mê muội mà nhìn Hàn Yên hai má đỏ ửng, hai mắt sáng ngời tinh khiết mang theo hơi nước ánh lên tia yêu mị, trầm thấp mà nói: “Xem người sau này có còn đùa giỡn ta nữa hay không?”

Hàn Yên không phục mà cắn lên cổ hắn một cái.

Lưu Vân thở nhẹ, có chút oán giận nói: “Người còn cắn như vậy nữa, cổ của ta cũng chẳng còn chỗ lành lặn cho người cắn!”

Hàn Yên đắc ý cười, chọt chọt ngực hắn, “Không cần lo lắng, lần sau ta cắn nơi này của người là được rồi!”

“Vô lương tâm!” Lưu Vân nói thầm.

Nghe vậy, Hàn Yên cười đến hai mắt mị thành tuyến. (ý bảo em nó cười đến tổ quốc cũng chả thấy ấy)

Lưu Vân nhéo nhéo mũi nó, cười nói: “Tốt lắm, nhanh đứng lên đi, chuẩn bị tu luyện nào!”

Khuôn mặt ngày thơ của Hàn Yên nhất thời nhăn thành đoàn, nó vẻ mặt đau khổ nói: “Có thể nghỉ ngơi một ngày được hay không? Mỗi ngày đều phải tu luyện, ta thật sự rất mệt.”

Nhìn gương mặt trở nên gầy của nó, Lưu Vân thấy đau lòng, bây giờ Hàn Yên cơ bản đã duy trì được hình người, sẽ không biến trở về làm hồ ly, cho nên hắn tạm thời cảm thấy yên tâm.

Lưu Vân vỗ vỗ giường mặt nó, yêu thương nói: “Được rồi, hôm nay chúng ta không tu luyện.”

“Thật tốt quá!”Hàn Yên nhảy nhót hoan hô, ở trên mặt hấn hôn vài cái, vui đến nỗi muốn lăn lăn trên mặt đất mấy cái.

Nhìn thấy nó cao hứng như thế, Lưu Vân không khỏi bật cười, xoay người nằm ở một bên.

Hàn Yên ghé vào ngực hấn, hăng hái bưng bưng hỏi: “Hôm nay chúng ta làm cái gì?”

“Người thích làm gì thì làm cái đó!”Lưu Vân sững nịch nói.

“Như vậy hả!”Hàn Yên nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, “Được rồi! Cũng đã lâu rồi, chắc nho đã chín, chúng ta đi xem nó đi!”

“Không thể nào! Người còn nhớ cây nho chưa đó hả?”Lưu Vân vẻ mặt không thể tin hỏi.

Hàn Yên bất mãn nói: “Vẻ mặt của người là ý gì ?”

“Không ý gì!”

“Người không đi, ta đi một mình!”

Hàn Yên vừa nói, một bên làm bộ muốn đứng lên.

Lưu Vân kéo nó vào lòng mình, “Người mấy ngày này ngủ không đủ giấc, ngủ thêm rồi sau đó đi!”

“Có phải hay không sau khi ngủ dậy, người theo ta đi?”

Lưu Vân gật đầu.

“Thật là tốt.”Hàn Yên cuộn mình trong ngực hấn.

Hàn Yên vốn nghĩ nhắm mắt giả bộ ngủ, nhưng nhiệt độ cơ thể Lưu Vân ấm áp như có như không vỗ về, làm cho nó mơ màng ngủ, nó ưm ưm vài tiếng, mở to hai mắt, cố làm cho mình không ngủ.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của nó, Lưu Vân vô thanh vô tức mà cười, tiếp tục nhẹ nhàng vỗ lưng nó, theo hấn vỗ nhẹ, hai mắt Hàn Yên từ từ khép lại, ngủ thiếp đi.

Thấy nó ngủ thiếp đi, Lưu Vân ôm nó, điều chỉnh tốt vị trí, làm cho nó ngủ càng thoải mái hơn.

Trong lúc mơ màng Hàn Yên hừ nhẹ vài cái, đem đầu chôn thật sâu vào trong ngực hắn, khước miệng không tự giác mà lộ ra nụ cười nhẹ, vô ý thức lẩm bẩm: “Ừ, cây nho, quả nho rất ngọt a!”

Lưu Vân vỗ vỗ nó, không khỏi lắc đầu bật cười, người này, ngay cả trong giấc mộng cũng muốn ăn nho!

=====

23. Chương 23

Hàn Yên ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh lại, nó duỗi duỗi thắt lưng, cảm thấy toàn thân thư thái, nhện không được mà thở một hơi thật dài.

“Người tỉnh rồi?” Lưu Vân cười hỏi.

Hàn Yên quay đầu, phát hiện Lưu Vân không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, lúc này đang ngồi ở một bên nhìn mình.

“Bây giờ lúc nào rồi?” Hàn Yên một bên ngồi xuống, một bên hỏi.

“Giữa trưa rồi, người đói bụng rồi sao?”

“Đã giữa trưa rồi? Vậy chẳng phải đã bỏ qua không buổi sáng?” Hàn Yên kêu sợ hãi, nó tính là nằm một chút rồi đứng lên, ai mà biết lại ngủ thẳng tới trưa, này thì tốt rồi, bỏ lỡ thời gian chơi đùa một buổi sáng.

Càng nghĩ càng không cam lòng, Hàn Yên không nhịn được oán giận Lưu Vân: “Sao người không gọi ta dậy? Ta tính hảo hảo chơi đùa một ngày, ngày mai phải tu luyện lại rồi.”

Lưu Vân có điểm dở khóc dở cười, hắn bây giờ mới biết được Hàn Yên thích chơi đùa, tình nguyện không được ngủ cũng muốn chơi đùa.

Hàn Yên đứng dậy, lôi kéo Lưu Vân đi ra ngoài.

“Người làm gì?” Lưu Vân khó hiểu hỏi.

“Đương nhiên là nắm chắc thời gian chơi đùa rồi!” Hàn Yên đương nhiên nói, “Đều là người không tốt, bảo

ta ngủ! Xem, một buổi sáng tốt đẹp cứ thế mà trôi qua!”

Đối với hồ ly chỉ biết ham chơi này, Lưu Vân hết chỗ nói rồi.

Hàn Yên đầu tiên là lôi kéo Lưu Vân đến chỗ cây nho mà nó ngày đêm mong nhớ, rất đáng tiếc, cây nho vẫn như cũ còn xanh, một điểm muốn chín cũng không có.

Hàn Yên rất thất vọng: “Cây nho này sao lâu chín thế hả?”

“Có thể đây là một cây nho xanh.”Lưu Vân nói.

“Ý của ngươi là cây nho này chín hay không đều màu xanh và chua?”

“Ừ.”

“A, không thể nào?”Hàn Yên kêu rên.

“Không cần lo cho nó rồi, chúng ta đi ăn một chút gì đi.”

Lưu Vân vừa nói như vậy, Hàn Yên mới nhớ mình chưa ăn bất cứ cái gì, hắc lôi kéo Lưu Vân hỏi: “Hôm nay chúng ta ăn cá sao?”

“Không ăn cá, chúng ta còn có thể ăn cái gì? Trong U cốc này cũng chỉ có cá cho chúng ta ăn, vấn đề của ngươi thật là — “Lưu Vân lắc đầu, không nói gì thêm nữa.

“Ta chỉ xác định lại thôi, phải biết rằng ta thích ăn cá nhất.”Hàn Yên táp táp miệng nói.

“Đi? Ngươi thích ăn nhất không phải là quả nho sao?”Lưu Vân cười trêu nói.

“Gì chứ? Ta thích cả hai! Không nói nữa, chúng ta nhanh đi bắt cá đi!”Hàn Yên thúc giục nói.

“Được rồi được rồi...”

z**y**z**z

Hàn Yên đặc biệt thích xem Lưu Vân bắt cá, đó là việc khó tin, nó không tin được vì sao mấy con cá này lại bơi đến cho Lưu Vân bắt.

“Đợi lát nữa ăn xong cơm trưa, người dạy ta cách bắt cá được không?”Hàn Yên hưng trí nói.

“Không thành vấn đề.”Lưu Vân cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Thật sự?”Hàn Yên hai mắt sáng lên.

“Ta lúc nào đã lừa gạt người?”

“Không có, không có...”Hàn Yên mãnh liệt lắc đầu.

Vừa nghĩ sắp tới đem đám cá khinh bỉ mình “chà đập bằng mọi cách “, Hàn Yên cảm thấy vô cùng hưng phấn, liên tục thúc giục mau đem cá nướng chín, ăn xong còn đi bắt cá.

Lưu Vân có chút bất đắc dĩ, lúc này mới phát hiện hồ ly này không những ham chơi, mà còn yêu mang thù.

Hàn Yên cũng bắt chập cá vừa mới nướng xong còn nóng, hai ba khẩu đem cá nhanh nuốt xuống, sau đó mong chờ nhìn Lưu Vân, mong hắn nhanh nhanh ăn xong, dạy mình bắt cá.

Bị nó dùng ánh mắt vội vàng mà nhìn, Lưu Vân cũng không ăn chậm, qua loa giải quyết nhanh chóng con cá kia.

Vừa thấy hắn ăn xong, Hàn Yên vội vội vàng vàng kéo hắn nhảy xuống nước.

Nước tung tóe làm cho quần áo hai người bị ướt hết, “Người a, gấp cái gì!”Lưu Vân oán giận nói.

“Nhanh chóng khi dễ cá a!”Hàn Yên cười nói.

Lưu Vân lắc đầu, không nói thêm nữa, bắt đầu nghiêm túc dạy nó bắt cá như thế nào.

Dựa theo phương pháp hắn dạy, Hàn Yên đưa tay vào trong nước, niệm khẩu quyết, con cá ở đằng xa ngu ngu ngốc ngốc bơi vào tay nó, thậm chí đuổi cũng đuổi không đi.

Hàn Yên hưng phấn hoa tay múa chân, ở đầu này bắt một con, đùa bốn một phen, thả, sau đó bỏ chạy đến một chỗ khác, lại đùa bốn một phen, sau đó lại thả đi.....

Lưu Vân ngồi ở trên tảng đá lớn cười, nhìn nó ở thủy đàm chạy tới chạy lui, đem mấy con cá làm cho mất phương hướng.

“Vân! Người cũng lại đây chơi đùa nè!”Hàn Yên hai tay bắt được một con cá lớn, hướng Lưu Vân kêu to.

Lưu Vân cười cười, nhảy vào trong nước, hướng nó đi đến.

Nhìn Lưu Vân đi từ từ đến, Hàn Yên nhả châu thiểm động (lóa tinh quang), khom lưng làm bộ cho con cá kia chạy, thừa dịp Lưu Vân không chú ý, đột nhiên hất nước lên người hắn.

Lưu Vân ứng phó không kịp bị nó làm cho phân nửa người ướt hết.

Nhìn Lưu Vân cả người ướt át, Hàn Yên cười đến đắc ý!

Lưu Vân nheo mắt, lấy tốc độ sét đánh hất nó lại một thân nước, làm cho Hàn Yên vốn phân nửa ẩm ướt giờ càng giống như từ dưới nước ngoi lên.

“Xấu xa!” Hàn Yên xoa bọt nước trên mặt, vốc nước hướng Lưu Vân hất.

Lưu Vân cười lớn né tránh.

“Xấu xa! Người đừng chạy!”Hàn Yên một bên kêu to, một bên đuổi theo.

Vì thế là hai người tại trong đầm nước rượt đuổi nhau, chỉ đáng thương đám cá, sau khi bị Hàn Yên khi dễ, còn phải né tránh không bị dẫm đạp lên.

24. Chương 24

Ngày hôm đó, Long Hình, đưa con thứ tư của Đông Hải Long Vương, điều khiển áng mây, mang theo văn kiện được Ngọc Đế phê đem về long cung.

Khi hắn đến gần biển cả, đột nhiên nghe thấy bên dưới từng tiếng cười đùa, nhất thời lòng hiếu kỳ nổi lên, vì thế liền đẩy mây mù, cúi đầu nhìn xem bên dưới xảy ra chuyện gì.

Phía dưới mây trắng là một U cốc, một thác nước chảy mạnh từ trên xuống dưới, tạo thành một thủy đàm trong suốt phía dưới thác nước.

Long Hình nhìn quanh trong chốc lát, không phát hiện có người, chẳng lẽ mới vừa rồi hắn nghe lầm?

Long Hình lắc đầu, đang muốn điều mây về long cung, đột nhiên phía dưới truyền đến tiếng cười, Long

Hình cảm thấy kì quái, cúi đầu chăm chú nhìn, lúc này mới phát hiện có hai thiếu niên đang nghịch nước.

Hai thiếu niên nhìn qua rất tuấn tú, lớn thì ước chừng mười một tuổi, nhỏ thì khoảng mười tuổi, bọn họ cuộn ống quần, ống tay áo hăng say mà hướng trên người đối phương hắt nước, quần áo, tóc bọn họ toàn bộ ướt hết, tại trên tóc trên mặt nhưng giọt nước bị ánh mặt trời chiếu vào tạo quang mang, làm cho hai thiếu niên thoát nhìn xinh đẹp vô cùng, làm cho người ta không muốn rời mắt.

Long Hình có chút hâm mộ nhìn hai thiếu niên hoạt bát ngây thơ, nghĩ tới chính mình khi còn bé phải tiếp thu các loại phương pháp học tập, căn bản không có thời gian chơi đùa, hơn nữa tình cảm huynh đệ bọn họ khi đó cũng không thân mật, cho nên thời thơ ấu của hắn không có gì đáng nhớ lại.

Long Hình đứng trên đám mây, hai mắt không chớp mà nhìn hai thiếu niên đang truy đuổi phía dưới, cảm thán thời thơ ấu không vui vẻ của mình, đột nhiên, hắn mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc mở to miệng, một câu nói cũng nói không nên lời.

Màu mắt của hai thiếu niên, tất cả đều màu xanh?

Long Hình lúc đầu nghĩ hai người này là con người, nhưng bây giờ nhìn thấy màu mắt, rõ ràng không phải là nhân loại, chẳng lẽ bọn họ là yêu?

Nghĩ tới đây, Long Hình nhắm mắt niệm khẩu quyết, sau đó mở mắt ra nhìn.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn xuống, hắn ngây ngẩn cả người, đây là — đây là — thiếu niên lớn hơn kia cư nhiên là thuộc bộ tộc của mình, mà người còn nhỏ kia là hồ ly, tại sao long lại có thể cùng hồ ly ở một chỗ, hơn nữa ở chung một cách hòa hợp như vậy?

Long Hình nhìn hai thiếu niên đùa bắt diệp nhạc hồ, đầu óc không hề chuyển động, hắn không rõ tại sao thuộc về thần long lại có thể chơi đùa cùng hồ ly? Xem bản thể của thiếu niên này là tiểu long, chẳng lẽ hắn lén chạy tới? Không đúng! Tiểu long vốn là màu vàng, nhưng lại có ngũ trảo, chỉ có hoàng tộc long tộc mới có ngũ trảo kim long, nếu thật là ấu nhi của hoàng tộc, căn bản không thể nào làm cho hắn chạy đi? Hơn nữa gần đây hắn cũng không có nghe thấy mình có huynh đệ được sinh ra? Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra ?

Đối với việc này, Long Hình trăm ngàn khó giải.

Đột nhiên một cái ý niệm hiện trong đầu hắn, chẳng lẽ không phải do tiểu long chạy tới, mà do yêu hồ này trộm trứng mang ra, cho nên hắn mới không nghe thấy mình có tân huynh đệ sinh ra, nếu thật là như vậy, yêu hồ này đúng là lớn mật, dám trộm trứng long!

Nghĩ tới đây, Long Hình nhất thời nổi giận lôi đình, hắn cẩn thận mà nhìn một chút, thấy yêu hồ này chỉ có năm trăm năm đạo hạnh, chỉ bằng một mình hắn cũng có thể giải quyết, ta nên thu phục người, đem huynh đệ của ta mang về, ta lập được công lao, phụ hoàng nhất định sẽ khen ngợi ta!

Định xong chủ ý Long Hình hạ mây xuống, chuẩn bị thu phục tiểu hồ ly.

25. Chương 25

Hàn Yên vừa ngẩng đầu lên thì thấy một nam tử đằng đằng sát khí đang đứng trên bờ, không khỏi hoảng sợ, cứ đứng yên như vậy, ngay cả khi Lưu Vân hất nước lên người cũng không nhúc nhích.

Rầm một tiếng, Hàn Yên đứng sững sờ bị Lưu Vân hất một thân ướt át.

Thấy Hàn Yên không tránh, Lưu Vân cảm thấy kì quái, hấn ngẩng đầu, thì thấy Long Hình đứng đó.

Lúc này Hàn Yên đã hồi phục lại tinh thần, nó vội chạy tới bên người Lưu Vân, sợ hãi mà lui về phía sau hấn.

Lưu Vân trấn an ôm nó, sau đó mắt lạnh nhìn Long Hình.

“Người là ai?” Lưu Vân lãnh đạm hỏi.

Thái độ của hấn như vậy làm cho Long Hình hết sức bức mình, y nói: “Người biết chình mình là gì sao? Người là Long Tộc, làm sao có thể theo hồ yêu cùng một chỗ?”

Nghe vậy, Lưu Vân ngưng thần đánh giá y, hấn nhìn thấy chân thân Long Hình, tâm lý chấn động, tay ôm Hàn Yên cũng siết chặt.

“Người nhanh lại đây, theo ta trở về! Đừng đi theo hồ yêu này cùng một chỗ, còn ra thể thống gì nữa!”

Long Hình vừa nói, một bên đi qua, nghĩ muốn đem Lưu Vân kéo về phía mình.

Lưu Vân ôm Hàn Yên lui về, không cho y chạm tới.

“Ta không phải Long Tộc!” Lưu Vân mân chặt môi nói.

Là bọn hấn lúc đầu không cần mình, cho nên hấn không là Long Tộc!

Long Hình tức giận đến giơ chân, lớn tiếng nói: “Ta xem người đứng bị yêu hồ này mê hoặc rồi, lại còn nói mình không là Long Tộc! Người thật sự không có tiền đồ!”

Mắng xong Lưu Vân, Long Hình chỉ vào Hàn Yên mắng to: “Ngươi, không biết do yêu nghiệt nào sinh ra, chẳng những đem trộm đồ của Long Tộc, mà còn đem hấn trở thành ngay cả mình là gì cũng không biết!”

Hàn Yên tức đến cả người run run, chính nó khi sinh ra bị cha mẹ vứt bỏ, nhưng dù sao cũng là bọn họ sở sinh, sao có thể cho Long Hình nói họ như vậy, nó lớn tiếng phản bác: “Ngươi mới do yêu nghiệt dạy dỗ. Ngươi... Ngươi..., huống hồ ta không có trộm đồ của các ngươi!”

Long Hình nổi giận nói: “Ngươi – đồ hồ yêu nói xạo!”

Y cũng không nói nhiều, trong lòng mặc niệm khẩu quyết, một đạo ngân quang đột nhiên hướng Hàn Yên đánh tới.

Lưu Vân kinh hãi, vội vàng ôm Hàn Yên bay lên tránh ra ngoài, ngân quang đánh hụt trúng vào tảng đá lớn bên thủy đàm, nhất thời nổ một tiếng, một tảng đá lớn như vậy cứ nhiên vỡ thành bột phấn.

Lưu Vân sắc mặt đại biến, không dám tưởng tượng nếu ngân quang vừa nãy đánh trúng Hàn Yên thì sẽ như thế nào, hấn đem Hàn Yên phóng tới trên mặt đất, dặn dò nói: “Ngươi đợi ở chỗ này, không nên đến gần người kia có biết hay không?”

Hàn Yên sợ đến sắc mặt trắng bệch gật đầu, “Ngươi phải cẩn thận!”

“Ta sẽ.”

Đối với cái người thuộc long tộc này, Lưu Vân cũng chẳng muốn theo y nói nhảm, hơn nữa, nghĩ đến y mới vừa rồi ra tay đã nghĩ muốn đưa Hàn Yên vào chỗ chết, Lưu Vân tràn đầy lửa giận, vung tay, một đạo kim quang hướng Long Hình bay tới.

Long Hình vội vàng né tránh, nhưng bị kim quang cắt mất ống tay áo, y không khỏi cực kỳ hoảng sợ, tiểu long này vừa mới xuất thế không lâu, vì sao linh lực lại cao như vậy?

Lưu Vân thấy đánh không trúng, cũng không chờ Long Hình khôi phục lại tinh thần, lại vung tay, đạo kim quang thứ hai phóng tới người Long Hình.

Long Hình không dám khinh thường, vội vàng ngưng thần ứng chiến.

Nương theo hai đạo kim ngân va chạm, trong U cốc đá, cành cây bay loạn, bọt nước văng khắp nơi.

Hàn Yên trừng mắt to, run rẩy nhìn Lưu Vân trái né phải đánh.

Bởi vì sợ đã thương tới Hàn Yên, Lưu Vân cố ý kéo Long Hình tới gần thác nước, không cho y có cơ hội

công kích Hàn Yên.

Long Hình thấy hấn che chở yêu hồ như vậy, tâm lý càng thêm tức giận, ba lần bảy lượt muốn đánh cho hồ yêu hồn phi phách tán, nhưng mỗi lần đều bị Lưu Vân cản trở. Y kinh ngạc thấy linh lực Lưu Vân bằng y, cũng càng thêm nổi giận, y thể nhưng đánh không lại tiểu long vừa mới xuất thế không lâu, nếu làm cho đám huynh đệ kia biết, chẳng phải bị bọn họ nhạo báng?

Càng nghĩ càng buồn bực, trong lúc vô tình Long Hình mò thấy một viên hoàn, y không khỏi mừng rỡ, vội vàng móc ra viên hoàn hướng không trung ném đi.

Tại ánh mặt trời chiếu xuống, viên hoàn phát ra một đạo màu xanh quang mang, quang mang nhanh chóng lan rộng đem Lưu Vân bao quanh.

Lưu Vân cảm thấy quanh mình có một bức tường vô hình, đem công kích của hấn suy yếu, cứ như vậy, Long Hình chơi xấu chiếm thế thượng phong.

“Ghe tởm!” Lưu Vân mắng một tiếng, kim quang trong tay hấn một đạo lại một đạo đánh ra, đánh lên quang mang màu xanh.

Hàn Yên thấy sắc mặt Lưu Vân càng ngày càng nghiêm trọng, tâm lý hết sức sốt ruột, nó chùng mắt nhìn, liếc mắt thấy ở phía kia có hòn đá lớn, vì vậy liền vội vàng chạy tới, lấy hòn đá ném về phía Long Hình.

Ai biết viên đá gặp phải kết giới bao quanh Long Hình, bị dội trở về nặng nề đánh trúng ngực Hàn Yên.

Hàn Yên kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bị xung lực của hòn đá đánh trúng văng lên, như con diều đứt dây rơi từ từ xuống thảm cỏ, máu tươi từ trong miệng phun ra nhuộm đỏ cả quần áo, thân thể mảnh khảnh của nó co quắp một chút, sau đó liền không động đậy.

26. Chương 26

Edit + Beta: Hwan

Lưu Vân gấp tới độ trái tim bùng nổ rồi, trơ mắt nhìn nó ngã xuống, nhưng hết lần này tới lần khác bị quang mang vây khốn, không cách nào thoát ra.

“Tiểu hồ, tiểu hồ...” Âm thanh của Lưu Vân run rẩy, lớn tiếng kêu gọi.

Hàn Yên không có trả lời, thậm chí nhúc nhích cũng không động.

“Nghĩ không ra hồ yêu này có năm trăm năm đạo hạnh, thế mà không chịu nổi một kích.” Long Hình khinh miệt nói.

Nghe thấy y nói như vậy, Lưu Vân muốn một đao chém chết y, Lưu Vân cũng không màng quang mang làm chính mình bị thương, nổi giận dùng sức đánh quang tăng.

“Tiểu hồ, tiểu hồ...” Hắn một bên nghĩ cách phá tan quang tăng, một bên run giọng gọi.

Nhìn vẻ mặt điên cuồng của Lưu Vân, Long Hình cảm thấy kinh hãi.

Khóe miệng Lưu Vân nhẹ nhàng chảy ra máu tươi, nhưng hắn một điểm cũng không có ý thức được, vẫn cứ tiếp tục đánh, máu tươi trên miệng rơi xuống tầng quang, sau đó dung nhập vào trong đó, trong nháy mắt, quang mang này đột nhiên biến mất.

Lưu Vân cũng không quan tâm vì sao quang tăng này biến mất, hắn cước bộ lao đảo chạy vội tới bên người Hàn Yên, đem hòn đá trên ngực Hàn Yên lấy xuống, sờ khí tức của nó, yếu ớt đến không cảm giác được.

“Hàn Yên, Yên...” Lưu Vân thanh âm không yên mà thấp giọng kêu.

Hàn Yên sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, lồng ngực đơn bạc có chút phập phồng.

“Sẽ không, sẽ không...”

Lưu Vân ôm Hàn Yên thất thanh khóc rống, sao có thể như vậy! Sao có thể vậy!

Khóc trong chốc lát, Lưu Vân quay đầu, dùng ánh mắt mang cừu hận nhìn Long Hình, mỗi chữ mỗi câu nói: “Ta — muốn — giết — ngươi!”

Lưu Vân nhẹ nhàng đem Hàn Yên đặt xuống đất, chậm rãi đứng lên, con ngươi màu lam dần chuyển sang màu đỏ, trên người tản ra mãnh liệt sát khí, từng bước tới gần Long Hình.

Bị vẻ mặt của hắn làm cho giật mình, Long Hình không tự chủ được mà thụt lùi vài bước, “Ngươi — “

Lưu Vân giơ tay phải lên, lòng bàn tay xuất hiện một đạo quang mang màu đỏ tươi, hồng quang biến thành vô số hồng tiễn hướng Long Hình bay tới.

Long Hình chưa bao giờ gặp cảnh tượng loại này, trong khoảng thời gian ngắn, y ngây ngẩn cả người, căn

bản không biết né tránh, hơn nữa cho dù y muốn né tránh, chỉ sợ cũng né không được.

Mắt thấy Long Hình sắp bị hồng tiễn biến thành con nhím, đột nhiên không biết từ đâu toát lên một đạo bạch quang, đem hồng quang này bao vây lại, sau đó bạch quang và hồng tiễn biến mất, tiếp theo một nam tử khoảng hai ba hai bốn tuổi từ trên trời hạ xuống.

Nam tử một thân màu xanh lam, dung nhan tú nhả tuần lãng, khí chất trong sáng tinh khiết mà ôn hòa, giờ phút này, hẳn chính là mang theo nụ cười ôn nhu, trong đôi mắt không mang theo độ ảm nhìn Lưu Vân nói: “Thật là, người cũng đã chuyển thể rồi, tính tình vẫn như cũ!”

Lưu Vân không nói lời nào mà nhìn nam tử này, nhìn hẳn đối với chính mình lắc đầu thở dài.

“Tránh ra!” Từ đôi môi Lưu Vân phun ra từng chữ lạnh lẽo.

Nam tử không bị hấn lạnh lòng dọa đến, xoay người tức giận mà đối với Long Hình nói: “Người này ngu xuẩn, còn không mau rút đi! Thiếu chút nữa đại sự bị người phá hủy!”

Vừa ngay thấy hẳn mắng mình ngu xuẩn, Long Hình tức giận đến nổi trợn lồi đình, đang muốn mở miệng mắng to, nam tử tựa hồ không muốn nghe y dài dòng, vươn tay lên, “Người đi đi!”

Long Hình cảm thấy thân thể mình bị một lực lượng vô hình bao lấy, sau đó thân thể không tự chủ được mà bay lên trời, y muốn kêu to, lại chưa kịp mở miệng, đột nhiên trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Nam tử híp mắt nhìn Long Hình biến thành điểm đen biến mất, lúc này mới xoay người nhìn Lưu Vân, hẳn nhú mày nói: “Người còn nhìn ta làm gì, còn không nhanh đi cứu người ngốc kia, thật là!” Tạm dừng, hẳn nói tiếp: “Đừng nói với ta, người không biết phải cứu nó như thế nào?”

Lưu Vân vừa nghe thấy có thể cứu được Hàn Yên, không khỏi vừa mừng vừa sợ, “Người biết — biết như thế nào cứu nó?”

“Ai da, người thật sự không biết hả? Ta còn tưởng thời gian trước người bắt nó tu luyện thành người, chính là vì có chuyện như hôm nay!” Nam tử ngạc nhiên nói.

Lưu Vân trên trán nổi gân xanh, nếu không phải trong miệng y còn có biện pháp cứu Hàn Yên, hẳn thật sự muốn một quyền đánh ngất y, miễn cho y ở bên tai mình quấy tháo.

“Ta còn tưởng rằng người đã nghĩ tới, chẳng lẽ người...” Nam tử có xu thế lú lo không ngớt.

Lưu Vân không thể nhịn được nữa, quát nói: “Nói mau! Muốn như thế nào mới có thể cứu nó!”

Nam tử lại càng hoảng sợ, bất mãn nói: “Người đây là cái gì thái độ!”

“Người còn dài dòng, ta nhân tiện — “

“Được rồi! Ta nói. Thật là! Người từ trước cho tới nay đều không thú vị!” Nam tử nói thầm, nhưng mà hắn cũng không dám nói nhảm nữa, đi tới bên người Hàn Yên, từ trong ngực lấy ra một viên nho nhỏ trong suốt cùng với được hoàn gì đó đút vào miệng Hàn Yên.

“Người cho nó ăn cái gì?” Lưu Vân cảnh giới hỏi.

“Đương nhiên là thứ tốt!” Nam tử tức giận nói.

Lưu Vân muốn nói cái gì, đột nhiên Hàn Yên khí tức mỏng manh tinh tế mà rên rỉ một tiếng.

Lưu Vân vui mừng khôn xiết, vội vàng ôm lấy nó, vội vàng hỏi: “Tiểu hồ, tiểu hồ...”

Nam tử nói: “Người đừng kêu, nó còn chưa hoàn toàn khỏe, sẽ không đáp lại người, người bồi nó ngủ là được!”

“Bồi ngủ? Có ý tứ gì?”

“Chính là — chính là -, ai da, ta cũng không biết phải nói như thế nào!”

“Người nhanh nói cho rõ ràng?” Lưu Vân khẩn trương.

Nam tử nghĩ một chút, “Quên đi, hành động so với nói dễ dàng!”

Nói xong, hắn niệm một câu khẩu quyết, một đoàn thất quang mang đem Lưu Vân và Hàn Yên bao lại một chỗ.

“Đi thôi!” Nam tử nói, thất quang mang bao vây lấy hai người hướng chính giữa thủy đầm bay đi, “Nè, các người ở bên trong mà ngủ đi, về sau tính lại là không có chuyện gì rồi! Ta đi đã rất lâu, không quay về sẽ xảy ra chuyện, chúng ta ngày sau gặp lại!”

Lưu Vân trợn mắt há mồm nhìn nam tử kì quái hướng mình hươ tay, sau đó biến mất không thấy.

Hắn ngốc trong chốc lát, sau đó cúi đầu nhìn Hàn Yên trong ngực.

“Tiểu hồ, tiểu hồ...”

Hắn thấp giọng kêu, bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, không nhịn được ôm Hàn Yên nằm xuống, khép lại đôi mắt màu đỏ.

27. Chương 27

Hoa nở lại rơi xuống, chim yến bay đi lại trở về, bất tri bất giác đã ngàn năm trôi qua.

Thợ săn A Thực bị lạc đường, hắn không tin chính mình dĩ nhiên lạc đường, hắn từ nhỏ từ trong thâm sơn rừng rậm lớn lên, mặc dù không dám nói nắm rõ vùng này như lòng bàn tay, nhưng cũng quyết không ở trong này lạc đường, nhưng hôm nay hắn cư nhiên bị lạc đường, thật sự là kỳ quái!

A Thực một bên thì thảo tự nói, một bên đẩy dây leo sinh trưởng như đặng mạn hướng phía có ánh sáng mà đi tới.

Rốt cuộc cũng đi ra khỏi rừng rậm, A Thực thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên hắn cả người ngây dại.

Hiện ra trước mắt hắn chính là tiên cảnh U Cốc, loài hoa không biết tên bay trong gió, mùi hoa say lòng người, thác nước từ trên vách đá chảy mạnh xuống lòng hồ sâu, tiếng vang êm tai dễ nghe.

Từ nhỏ hắn đã nghe lão nhân trong làng nói trong chỗ sâu ở rừng rậm này có một nơi tiên cảnh nhân gian, đáng tiếc hắn chưa bao giờ có duyên gặp qua tiên cảnh nhân gian. Chẳng lẽ chính mình hôm nay hữu duyên nhìn thấy tiên cảnh? A Thực ngốc lăng nhìn cảnh đẹp trước mắt, một câu nói cũng không nên lời.

Nhưng A Thực biết hôm nay là ngày gió lớn, một năm gió thổi lớn nhất, nhưng những cây cối trong này đứng đưa rất nhẹ nhàng, nhẹ đến cơ hồ nghe không thấy tiếng gió vang, phảng phất như gió tiến vào không được, ngay cả bên ngoài gió lớn cũng nghe không thấy.

Đang lúc A Thực âm thầm kỳ quái, mặt hồ bỗng nhiên chấn động, hình thành một suối nho nhỏ.

Lúc đầu suối chảy nhỏ, cuối cùng mặt nước phóng lên phi thường kịch liệt, giống như cuồng phong bạo vũ đột kích, A Thực sợ đến mức ngã vào trong bụi cỏ, toàn thân phát run mà ôm chặt lấy đầu.

Khi hồ nước dần dần yên lặng lại, hắn mới dám từ trong bụi cỏ nhìn ra ngoài, lúc này mới nhìn thấy giữa hồ có một bóng lớn, ở chính giữa có một cái bóng của kim long lóe lóe, nhìn thấy thần long đối với A Thực mà nói vốn là hết sức hưng phấn, hắn rất nhanh mà quỳ lạy, nhưng khi hắn nhìn thấy thần long nằm trên người tuyết hồ, hắn sợ đến ngây người, đây là — đây là —

Bỗng nhiên nước bốc cao lên vạn trượng, lưu quang bốn phía, sau khi lưu quang tiêu tán, trong không trung xuất hiện hai thiếu niên, người lớn hơn ước chừng mười chín tuổi, hai hàng mi anh khí, khuôn mặt có chút lạnh lùng, đôi con ngươi màu đỏ như bảo thạch chói sáng, đôi môi nhẹ nhàng mân, tự tiểu phi tiểu.

Thiếu niên tinh tế hẳn ôm trong lòng tựa hồ nhỏ hơn hẳn một hai tuổi, người nọ tóc đen bóng mềm mại mà lông lầy giống như thác nước hé ra dung nhan như huyền huyễn, da thịt trắng nõn như ngọc, đôi môi đỏ thắm như mật, đôi con ngươi như xuân quang thu thủy, tràn ngập u tĩnh.

Thiếu niên mắt lam chậm rãi chuyển động đầu, khi hẳn nhìn thấy thiếu niên mắt hồng, hẳn cười, cười như yện hoa sáng lạn mà sung sướng, thiếu niên mắt hồng cũng cười, cười đến ôn nhu say lòng người.

Đẹp quá! A Thực hẳn tìm không ra từ khác nào thích hợp để hình dung, vạn vật trên đời này cũng không đẹp như hai thiếu niên kia.

Tại thời khắc này, A Thực tưởng hẳn đã gặp được tiên nhân trong truyền thuyết, hẳn đang muốn thành tâm lễ bái về phía tiên nhân, khẩn cầu họ phù hộ mình sống lâu trăm tuổi, ai ngờ thiếu niên mắt hồng lạnh lùng nhìn về phía hẳn, bạc thần lạnh lùng phun ra: “Nếu ngươi không đi, ta liền ăn ngươi!”

Một câu nói ngắn ngủi, làm cho A Thực đang bay ở áng mây rơi xuống địa ngục, hẳn đầu tiên là sửng sốt, sau đó sợ hãi kêu vội vã vừa bò vừa chạy ra khỏi rừng rậm.

Xa xa còn nghe được tiếng kêu mất hồn của hẳn: “Yêu quái a! Yêu quái xinh đẹp ăn thịt người!”

28. Chương 28

Edit + Beta: Hwan

“Hi hi!”

Chứng kiến A Thực vì câu nói đầu tiên của Lưu Vân mà sợ đến tè ra quần, Hàn Yên không nhịn được cười ra tiếng.

Lưu Vân ôm nó bay đến bên bờ, Hàn Yên nhìn thấy trông mắt hẳn, ngạc nhiên nói: “Ánh mắt của ngươi sao biến thành màu đỏ rồi? Ngươi nguyên bản giống màu mắt của ta mà?”

Lưu Vân theo tiềm thức mà xoa hai mắt mình, “Ánh mắt của ta thay đổi màu sắc ư?”

“Đúng vậy, người không biết sao?”

Lưu Vân lắc đầu.

Hàn Yên vươn tay ôm lấy mặt hắn, muốn nhìn rõ đôi mắt hắn, đột nhiên nó sợ hãi kêu lên: “Sao chúng ta lại lớn thành như vậy?”

Vừa nghe nó nói, Lưu Vân mới chú ý tới biến hóa của chính hắn và Hàn Yên, hắn không khỏi ngạc nhiên.

“Sao chúng ta biến thành như vậy?”Hàn Yên cảm thấy thật mê mang.

Lưu Vân nghĩ một chút, nói: “Có thể do chúng ta ngủ quá lâu rồi!”

“Ngủ? Chúng ta lúc nào...”

Đột nhiên nó nhớ tới cái người bỗng nhiên xuất hiện tự xưng mình là Long Hình, người trong long tộc, tâm lý nó cả kinh, lập tức hướng về bốn phía nhìn, không có phát hiện Long Hình, nó có chút kinh ngạc nói: “Người kia đi nơi nào?”

“Người nào?”Lưu Vân phản ứng không kịp.

“Chính là cái người long tộc ấy?”

Lưu Vân lúc này mới bừng tỉnh, nói: “Đi!”

“Đi? Người đuổi hắn đi sao?”

Lưu Vân không có trả lời, gắt gao ôm lấy Hàn Yên.

May là nó thật sự không có việc gì! May là...

“Người sao vậy?”

Cảm thấy hắn bất an cùng kích động, Hàn Yên không rõ cho nên hỏi.

“Lần sau không cho người làm ta sợ như vậy! Nếu người thật sự chết, ta đây — ta đây — ” Âm thanh Lưu Vân cũng ách rồi.

Hàn Yên có chút ngốc lảng, nhưng lập tức hiểu ý Lưu Vân, nó trở tay ôm chặt hấn, kiềm chế tình triền đang quay cuồng trong lòng, thấp giọng nói: “Ta bây giờ không phải đã tốt lắm sao?”

Lưu Vân không nói gì, chỉ là càng thêm dùng sức mà ôm chặt nó.

Ôm nhau trong chốc lát, Hàn Yên hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ta khi đó không phải... Tại sao chúng ta bây giờ lại biến thành như vậy?”

Lưu Vân giản lược nói lại chuyện lúc ấy, cuối cùng, hấn nói: “Chúng ta ngủ cũng không biết bao lâu rồi, biến thành như vậy cũng không có gì kì quái.”

Hàn Yên có vẻ không được tự nhiên mà giật giật quần áo trên người mình, “Ta cảm thấy chính mình giống như hôm nay ngủ thiếp đi, ngày hôm sau tỉnh dậy biến thành lớn, loại cảm giác này thật khó nhận!”

Lưu Vân sờ sờ gương mặt nó, cười nói: “Bộ dáng của ngươi thật ra không có biến đổi.”

“Ngươi cũng như vậy, đương nhiên trừ hai con ngươi ra.”

“Vậy hai con ngươi của ta trở nên đẹp hơn, hay trở nên khó nhìn?” Lưu Vân kỳ quái hỏi.

Hàn Yên vươn tay xoa xoa hai mắt, mê muội nói: “Vô luận màu lam hay màu đỏ, đều đẹp như nhau.”

“Nhưng sao ta thấy ngươi thích màu đỏ hơn một chút.”

Hàn Yên lệch đầu nghĩ một chút, “Có thể đi, ta cảm thấy hình như đã từng thấy qua đôi mắt màu đỏ.”

Hàn Yên kiễng chân, bình tĩnh nhìn cặp mắt như bảo thạch, nhìn nhìn, nó nhận không được tại mí mắt Lưu Vân hôn một cái.

“Bất quá ta nghĩ đây là ảo giác của ta.” Hàn Yên một bên vừa nói, một bên lôi kéo Lưu Vân tại thủy đàm ngồi xuống.

Mí mắt truyền lại cảm giác tê tê đại đại làm Lưu Vân thất thần, chờ hấn phục hồi tinh thần lại, Hàn Yên đang dùng phương pháp mà hấn dạy nó, niệm khẩu quyết, bắt tay luôn tới trong nước đùa cá.

“Những con cá này hình như bị ngu! Không có ý nghĩa!” Hàn Yên nói thầm.

Lưu Vân bật cười, “Nếu cảm thấy không có ý nghĩa, vậy không nên nghịch nữa.”

“Không được, ta lần trước còn chưa chơi đủ — A! Đau quá!”

Hàn Yên chưa nói hết, trên tay đột nhiên đau xót, nó hô một tiếng đau đớn, kéo tay từ trong nước lên nhìn.

Một con cua to đang kẹp chặt tay nó.

Lưu Vân vội vàng kéo con cua chuẩn bị ném, ngón tay Hàn Yên bị kẹp chảy máu, nó dùng lực vẫy vẫy tay mình, nước mắt tại hốc mắt chuyển chuyển, nó hấp hấp cái mũi, ủy khuất nói: “Sao con cua thối này luôn khi dễ ta? Ta không có chọc tới bọn nó?”

Hàn Yên như vậy chọc người chịu mền, thấy vậy trái tim Lưu Vân loạn nhảy, hấn kéo ngón tay bị thương của Hàn Yên, ngâm tã trong miệng, thay nó duyên đi vết máu.

Hành động của Lưu Vân, làm Hàn Yên đầu tiên là cảm thấy mất tự nhiên, nhưng sau một lát, nó cảm thấy thật thẹn thùng.

Nó cảm thấy từ ngón trở truyền đến từng đợt tê dại, dần dần tê dại hướng tứ chi khuếch tán, làm cho thân thể nó hư nhược vô cùng.

“Lưu Vân...” Cơ hồ rên rỉ ra hai chữ này.

Lưu Vân có chút ngạc nhiên mà nhìn Hàn Yên động tình, “Người...”

Mặt Hàn Yên đỏ như bầu trời hoàng hôn, nó giãy dụa, nghĩ muốn rút bàn tay mình bị Lưu Vân nắm lấy lại.

Lưu Vân kéo tay nó, đem nó kéo vào trong lòng mình, không có hảo ý mà kẻ sát lỗ tai nó, khí tức ấm áp từng đợt từng đợt phun vào vành tai nó, hấn thấp giọng cười nói: “Tiểu hồ ly, mặt của người thật đỏ a!”

Vành tai vốn hồng nhạt lập tức đỏ bừng, Hàn Yên chân tay luống cuống để trên ngực hấn, thân mình ngửa ra sau, nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: “Ta....ta....”

“Người cái gì a?” Lưu Vân nghiêng người, dựa sát vào người nó hỏi.

Hàn Yên ảo não mà trừng hấn một cái, nó vươn tay ôm lấy cổ Lưu Vân, mặt đỏ bừng, thân thể càng lúc càng nóng lên, nó run run áp môi lên vành tai Lưu Vân, “Ta... ta nóng...”

Nhìn cặp mắt màu lam ngượng ngùng mang theo tình ý câu hồn đoạt phách, Lưu Vân khắc chế không được rên rỉ một tiếng.

“Lưu Vân?” Mang theo vài phần làm nũng thúc dục khiến cho Lưu Vân ngừng thở, một tay theo cần cổ vuốt ve an ủi, thân thể thon dài hạ xuống, cánh môi mềm mại dọc theo má, tại cổ tạo ra hồng ngân, hài lòng nghe thấy đối phương mang theo giọng mũi, làm cho người ta thích đến tận bên trong xương tủy.

Tay Lưu Vân để tại thắt lưng nó, trong mắt là ngàn vạn nhu tình, thấy vậy Hàn Yên mặt đỏ tim đập, đại khí cũng không dám suyễn.

“Không cho rời khỏi ta, Hàn Yên.” Lưu Vân nói nhỏ, Hàn Yên si ngốc gật đầu.

Ôm lấy đầu vai gầy của nó, hôn từ cằm xuống tới, nhẹ nhàng giải khai quần áo nó, tay theo sống lưng mà vuốt ve, Hàn Yên thở gấp không ngừng vươn dậy, hôn lên môi, ngậm trụ mà tinh tế duyên, như bức tranh, hai khối thân thể triển miên cùng một chỗ ngã xuống.

Hàn Yên cảm thấy môi Lưu Vân cọ sát trên môi mình, đầu lưỡi ôn nhu miêu tả môi nó. Nó chỉ cảm thấy môi mình tê dại, đột nhiên, một cái gì đó trượt vào trong miệng nó, muốn tiến muốn xuất khuấy động trong ấy.

Hàn Yên mở miệng, làm cho vật mềm mại kia tiến vào trong miệng mình, vật thể mềm mại quấn lấy đầu lưỡi nó, êm ái liếm mát, sau đó dụ dỗ nó cũng đem đầu lưỡi của mình vươn tới bên trong môi hắn.

Hôn sâu kịch liệt, làm cho Hàn Yên cơ hồ bế khí, nó thở hổn hển, cả người vô lực nhuỷ tại trong lòng Lưu Vân.

Lưu Vân vươn tay, nhẹ nhàng xẹt qua lồng ngực Hàn Yên, Hàn Yên giãy dụa thân mình, bật ra từng tiếng rên rỉ, nơi dán lại gần nhau nóng cháy, Hàn Yên bắt được tay hắn, đem đầu ngón tay ngậm vào trong miệng, thân thể cong lên, tại dưới thân hắn nhẹ nhàng cọ sát .

Hai khối thân thể trong lúc đó đốt lửa tình rất nhanh mà oanh oanh liệt liệt cháy bùng lên, trong U Cốc tràn ngập xuân ý vô hạn tiếng rên rỉ cùng thở dốc.

29. Chương 29

Edit + Beta: Hwan

Lưu Vân cúi người xuống, hôn lên thắt lưng Hàn Yên.

Đầu tiên là ôn nhu mà khẽ liếm, khi thân thể Hàn Yên buông lỏng cảnh giác, đắm chìm trong sự ôn nhu,

hắn đột nhiên hé miệng, không nhẹ không nặng mà cắn một cái.

Hàn Yên rên một tiếng, thân thể chấn động mạnh, hạ thân nhanh chóng ngóc đầu lên, đứng thẳng ở tiểu phúc, kiêu ngạo mà tuyên cáo chính mình tồn tại.

Lưu Vân vươn tay đem vật nhỏ đang đứng thẳng bao lấy, sau đó chậm rãi chuyển động bàn tay.

Thật thoải mái!

Bởi vì cọ sát mà thân thể sinh ra khoái cảm, làm cho nó rên rỉ, nhịn không được mà đành đưa thân thể, phối hợp động tác của Lưu Vân.

Kích thích mãnh liệt làm cho thân thể non nớt khó có thể chịu được, kịch liệt thở dốc mà phun ra vài chữ: “A.. Không... Không nên... Ừm...”

Lưu Vân giống như trấn an mà ngậm vành tai nó, Hàn Yên hơi mở mắt.

“Vân...” Trong giọng Hàn Yên mang theo nhiều nhu mì cùng hấp dẫn, làm cho hạ thân Lưu Vân không khỏi căng thẳng, tình dục trong hắn cũng bắt đầu quay cuồng.

Hắn nhẹ nhàng vươn tay, ngay cặp lông trắng như tuyết là cửa vào hồng phấn mê người làm cho Lưu Vân không dám vọng động, cẩn cẩn môi, cẩn thận đưa tay vào thử thăm dò.

Hàn Yên cắn răng thả lỏng thân thể, không chống cự Lưu Vân xâm lấn.

Đợi một ngón tay có thể ra vào thuận lợi trong cửa động, hai người không khỏi cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Ừm...” Hàn Yên nhỏ giọng rên một tiếng, thuận theo mà mở hai chân ra, thuận tiện cho động tác của Lưu Vân.

Chuyển động ngón tay, Lưu Vân thử thăm dò tận sâu bên trong u huyết. Khi hắn xâm nhập vào cũng không kháng cự như trong dự đoán, ngón tay dài không chút trở ngại mà dò xét vào bên trong. Lưu Vân chuyển động nhẹ nhàng, ở nơi ướt át nhu nộn xoay qua xoay lại.

Bên trong trường đau lại mang theo buồn bực làm cho Hàn Yên cố hết sức, nó ngã xuống, trong thân thể đột nhiên có chỗ bị chạm vào, nó run rẩy một chút, bắt được quần áo dưới thân mà rên rỉ.

Lưu Vân tại nơi ấy ấn ấn vài cái, Hàn Yên nằm trên quần áo thất thanh hét chói tai, hưng phấn mà nắm chặt quần áo, chờ Lưu Vân khai phá, chờ cho Hàn Yên bình tĩnh lại, một lần nữa tại nơi ấy ấn ấn nhu nhu.

Cả người Hàn Yên yếu mềm, thở hổn hển, không tự chủ được mà giãy dụa đứng lên.

Toàn thân Hàn Yên phiem hồng làm cho dục vọng của Lưu Vân không chịu được nữa, hắn rút ra ngón tay, thay thế bằng dục vọng nóng rực sung huyết của mình.

Động thân một cái, dục vọng cứng rắn liền chui vào sâu trong u huyết, ẩm áp cùng chặt chẽ, làm cho Lưu Vân nhịn không được bật ra tiếng rên thỏa mãn.

Hàn Yên bị lấp đầy làm cho thân thể buộc chặt, sau một lúc mới mềm gọi một tiếng, thanh âm tràn đầy ngọt ngào cùng mị ý làm cho Lưu Vân không khống chế được mà ôm lấy vòng eo mềm mại bắt đầu trườn động.

Theo tiết tấu ra ra vào vào, Hàn Yên cũng dần nâng thắt lưng phối hợp chuyển động, khoái cảm mang theo tia tê dại truyền khắp toàn thân, hình thành cơn sóng triều cao, hai tai bị bao phủ căn bản không nghe thấy âm thanh rên rỉ kiều mỵ mà cao vút của mình.

Khoái cảm giống như thủy triều càng ngày càng nhiều, tiếng rên rỉ tràn ra khỏi miệng, Lưu Vân nhanh chóng chạy nước rút, hai người đồng thời đạt tới cao trào, tinh dịch nóng rực bắn ra.

Mây mưa trôi qua, Hàn Yên vô lực ghé lên trên người Lưu Vân, cảm thấy toàn thân đau chết lặng, nhưng cũng có khoái cảm tê dại nói không nên lời.

Lưu Vân ôm ái mà đem nó ôm vào trong ngực, yêu thương mà hôn hai mắt nó.

“Em cảm thấy thế nào? Có thấy đau không?” Lưu Vân ôn nhu hỏi.

Mặt Hàn Yên đỏ bừng, nó định không nói đau, nhưng mà vừa mới nhẹ nhàng mà giật giật thân mình, liền cảm thấy một trận đau nhức tràn ngập toàn thân.

“Đau!” Hàn Yên đem khuôn mặt đỏ bừng úp vào trong ngực Lưu Vân, nhỏ giọng nói.

Lưu Vân hôn đôi môi đỏ mọng của nó, cánh tay trên lưng nó nhẹ nhàng xoa mang theo trận ánh sáng vàng, đem toàn thân Hàn Yên bao phủ lấy.

Hàn Yên cảm thấy một trận lưu quang ẩm áp chạy khắp thân thể mình, làm cho toàn thân nó thư sướng, đau nhức cũng dần dần tiêu trừ.

“Thoải mái sao?”

“Ừ.” Hàn Yên thoải mái mà nhắm mắt lại ừ một tiếng.

Khóe miệng Lưu Vân lộ ra ý cười, trên tay tràn ra càng nhiều ánh sáng vàng, đem hắn cùng Hàn Yên bao lại.

Cảm giác ấm áp làm cho Hàn Yên đang mệt mỏi mơ màng buồn ngủ, bỗng nhiên nó nhớ tới một việc, nó miễn cưỡng mở to hai mắt.

“Sao vậy?” Lưu Vân cảm thấy kỳ lạ hỏi.

“Sau này chúng ta ở chỗ này hả?”

“Tại sao lại như vậy hỏi? Em không muốn ở chỗ này sao?”

Hàn Yên lắc đầu “Em rất thích nơi này, nhưng là em sợ tên Long Tộc sẽ trở lại.”

Lưu Vân trầm ngâm một chút, nghĩ tới a Thực vừa mới đi nhằm vào trở về nói ở đây có yêu quái, nếu muốn cuộc sống an tĩnh như trước có vẻ khó khăn, hơn nữa Hàn Yên vẫn cứ sợ Long Hình, hắn muốn Hàn Yên vui vẻ, sẽ không lo lắng bất cứ sự tình gì hết, vì vậy hắn nói: “Chúng ta đến địa phương loài người du ngoạn?”

“Đến chỗ của loài người?” Hàn Yên hứng thú, nhưng mà nó có chút lo lắng, “Bọn họ có thể hay không nhận ra bản thể của chúng ta?”

“Sẽ không, cho dù có, lấy linh lực của chúng ta bây giờ, căn bản không cần sợ bọn họ.”

“Như vậy à?” Hàn Yên nghĩ một chút, “Vậy chúng ta đến thế giới loài người du ngoạn đi.”

“Chỗ của loài người có rất nhiều đồ chơi tốt, em muốn...”

Nhìn Hàn Yên trở lên hưng phấn, Lưu Vân sủng nịch nói: “Không phải em nói buồn ngủ sao? Nhanh chóng ngủ đi! Đừng nghĩ nhiều như vậy, sau này chúng ta còn nhiều thời gian đủ để chơi đùa mà.”

“Nói cũng phải!” Hàn Yên có chút ngu ngơ nói.

Lưu Vân hôn trán nó, ôn nhu nói: “Ngủ đi.”

“Ừ.”

30. Chương 30

Edit + Beta: Hwan

Lúc này, tại tửu lâu nổi tiếng ở kinh thành Thúy Vũ Lâu có hai vị tuấn mỹ thiếu niên, mặc dù vị nhìn lớn tuổi nhìn qua có chút lạnh lùng, nhưng vị trẻ tuổi kia lại nhìn hồn nhiên vô cùng, làm cho người ta vừa nhìn liền nhìn không được nổi lên tâm muốn thân cận.

Tiểu nhị ở tửu lâu vội vàng đi lên đón hai vị này, vừa nhìn có thể đoán ra đây là công tử nhà phú quý, bọn họ tích cực như vậy, mục đích chính là muốn gần gũi thấy rõ hai vị thiếu niên.

” Hoan nghênh hai vị công tử quang lâm bốn điểm!”

“Hai vị công tử ngồi bên này!”

“Hai vị công tử, thức ăn chiêu bài của bốn điểm là...”

...

Hàn Yên trừng hai mắt xanh, sợ hãi mà nhìn đám người trước mắt này, cảnh giác nhìn tiểu nhị “như sói như hổ” “này, bàn tay theo tiềm thức mà nắm lấy vạt áo Lưu Vân.

Ách! Thật đáng yêu! Thật muốn ôm lấy hôn nhẹ!

Nhìn Hàn Yên khiếp đảm như vậy, mọi người trong Thúy Vũ Lâu yên lặng nhìn nó, hai mắt chớp cũng không chớp.

Bị nhiều người nhìn như vậy, Hàn Yên càng thêm sợ hãi, theo phản xạ mà nhào vào trong lòng Lưu Vân, vùi đầu vào trong lòng hắn, dùng lưng dựa về phía những người đó.

A! Đồ kỳ a!

Những người đó ai cũng dùng ánh mắt hâm mộ mà nhìn Lưu Vân, đồ kỳ hắc có được sự yêu thương nhưng nhớ của Hàn Yên.

Nhưng tại sau một khắc, bọn họ thấy được ánh mắt đầy sát khí muốn giết người cùng với khí thế làm cho bọn họ theo bản năng mà cúi đầu, không dám nhìn nữa, nhưng vẫn còn xôn xao bàn tán.

Thấy thế, Lưu Vân không nặng không nhẹ mà hừ một tiếng.

Những người đó lập tức im re, tửu lâu to như thế lập tức im lặng, rất quý dị.

Lưu Vân hài lòng, trầm giọng kêu lên: “Tiểu nhị!”

Tiểu nhị lúc này khôi phục tinh thần, trong đó một người tiến lên cung kính hỏi: “Công tử phân phó chuyện gì?”

“Ta muốn một nhã gian.”

“Tốt, công tử xin mời đi bên này!”

Tiểu nhị vừa nói, vừa đi phía trước dẫn đường.

“Chúng ta đi thôi.” Lưu Vân khẽ nói với Hàn Yên.

Nhưng mà Hàn Yên không chịu ngẩng đầu, nó thật sự sợ những người đó vây xem nó.

Không có cách nào khác, Lưu Vân không thể không ôm lấy nó, hai tay Hàn Yên ôm lấy cổ hắn, vùi vào đầu cần cổ hắn.

Những người đó ngay lập tức phát ra tiếng hút không khí.

Lưu Vân hung hăng mà trừng bọn họ một cái.

Những người đó lập tức câm như hến, đại khí cũng không dám suyễn một chút.

Lưu Vân lúc này mới ôm Hàn Yên đi theo tiểu nhị lên lầu.

Nhìn không thấy bóng lưng Lưu Vân, những người đó lập tức giống tam cô lục bà ồn ào như cái chợ.

“Hai vị công tử kia thật là xinh đẹp! Đặc biệt là vị tiểu công tử!”

“Đúng vậy, đúng vậy — ” Những người còn lại đều phụ họa.

“Nhưng mà ánh mắt của vị công tử lớn hơn kia thật dọa người!”

“Đúng thế, đúng thế...”

Trong khoảng thời gian ngắn, cả tửu lâu nháo hò hét, vất vả náo nhiệt!

※※※※※※※※※※※※※※※※

Đi theo tiểu nhị vào trong nhã gian, Lưu Vân đem Hàn Yên đặt trên ghế.

Hàn Yên ngồi ở trên ghế, tò mò mà nhìn đông một chút, nhìn tây một cái, cảm thấy rất mới mẻ.

Lưu Vân cười nhìn nó, phân phó tiểu nhị mang thức ăn lên.

Tiểu nhị kia nhìn Lưu Vân với vẻ mặt mang ý cười, thầm nghĩ: vị công tử này cười thật đẹp mắt, nhưng khi hắt mặt lạnh đúng là kinh người.

“Vị công tử này cũng vậy sao?”

“Ừ.”

“Xin nhị vị công tử chờ một lúc.”

Lưu Vân gật đầu.

Tiểu nhị đang muốn xoay người rời đi, “Chờ một chút!” Hàn Yên đột nhiên gọi hắt lại.

“Tiểu công tử còn có cái gì muốn phân phó?”

Lưu Vân cũng thấy kì quái, hắt hỏi: “Sao vậy?”

Hàn Yên hỏi tiểu nhị: “Chỗ các người có nho không?”

“Nho?” Tiểu nhị ngây ngốc một chút, nói: “Bồn điểm không có nho, nhưng tiểu công tử muốn ăn, ta có thể mua trở về cho ngài.”

“Có thể chứ?”

“Có thể, sao lại không thể!” Được làm việc cho người đẹp như thế, sao lại không đồng ý chứ! Huống chi chỉ

là gọi mình đi mua nho mà thôi.

“Vây cảm ơn người!” Hàn Yên có chút xấu hổ nói.

Tiểu nhị hồn phách nhất thời bị câu đi bẫy phách, chỉ còn lại có ba phách theo tiềm thức mà trả lời: “Không khách khí, không khách khí!”

Nghe thấy Hàn Yên muốn ăn nho, Lưu Vân trong nháy mắt có điểm tức cười, nhưng lại bật cười, vì vậy hắn đưa một thỏi bạc cho tiểu nhị, “Như vậy phiền toái người mua một chút nho trở về, còn lại thì người cứ giữ.”

Tiếp nhận bạc, tiểu nhị lòng tràn đầy vui mừng, liền thanh nói lời cảm ơn: “Cảm ơn công tử thưởng! Tiểu nhân đi mua nho!”

Chờ tiểu nhị lui ra ngoài, Lưu Vân vuốt mái tóc Hàn Yên, trêu cười nói: “Em a, đến giờ còn nhớ quả nho!”

Hàn Yên ôm thắt lưng hắn, ngẩng đầu lên làm nũng nói: “Em còn chưa được ăn quả nho ngọt nữa!”

“Quả nho ngọt? Không phải em là nói cây nho trong U Cốc là ngọt sao? Theo đạo lý thì em đã ăn quả nho ngọt rồi!” Lưu Vân trêu tức nói.

Hàn Yên mặt đỏ lên, cãi lại nói: “Nó đúng là ngọt, nhưng đó là mọc dại, em nghĩ thử một chút quả nho của loài người! Đây có cái gì không đúng!”

“Không có không đúng! Tiểu hồ cho tới bây giờ đều là đúng!” Lưu Vân cười nói.

31. Chương 31

Hàn Yên ghé vào bên cửa sổ, nhìn xuống phía dưới, bỗng cảm thấy có chút mờ mịt, nó cũng đã là con người rồi, nhưng tại sao lại có chút mất mát?

Lưu Vân đi tới, từ phía sau ôm lấy nó, gác cằm lên vai nó, hỏi: “Em đang suy nghĩ cái gì?”

Hàn Yên thả lỏng thân thể dựa vào trong lòng hắn, “Sau này chúng ta sống ở đây sao?”

“Ừ, nếu sau này em thấy chán nơi đây, chúng ta lại đi nơi khác, như thế nào?”

“Chúng ta trụ ở chỗ nào?”

“Ta định mua một căn nhà xung quanh yên tĩnh.”

“Mua nhà?”

“Đúng vậy, chúng ta phải học sống giống như con người chứ!”

“A!”

“Công tử, thức ăn đã chuẩn bị tốt rồi.”

“Bưng vào đi.”

Lưu Vân buông Hàn Yên, kéo nó đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Chờ tiểu nhị dọn xong thức ăn, Lưu Vân hỏi: “Ở nơi này có chỗ nào yên tĩnh cần bán không?”

“Hử? Hai vị công tử không người phải kinh thành sao?” Tiểu nhị có chút kỳ quái hỏi.

“Không phải, chúng ta từ nơi khác tới, nghĩ muốn ở chỗ này định cư.”

“Ồ, như vậy à, nơi yên tĩnh nhất ở nơi này là phủ Vân Yên, nhưng mà...”

“Phủ Vân Yên?” Hàn Yên và Lưu Vân đồng thanh nói.

Đối với phản ứng mừng rỡ của hai người bọn họ tiểu nhị có chút mặc danh kì diệu, hẳn đương nhiên là không biết tên của phủ Vân Yên có tên của Hàn Yên và Lưu Vân, “Đúng vậy, nó gọi là phủ Vân Yên.”

“Tại sao gọi là phủ Vân Yên?” Hàn Yên háng hái bưng bưng hỏi.

“Cái này” Tiểu nhị gãi gãi đầu, xin lỗi nói: “Cái này ta không biết.”

Hàn Yên không khỏi có chút thất vọng.

Lưu Vân hỏi “Bây giờ phủ Vân Yên có người ở sao?”

Điểm tiểu nhị lắc đầu “Không có, nhà này bốn năm không có ai trụ.”

“Hả?” Lưu Vân nhướn mày “Tại sao?”

“Đó là bởi vì...” Tiểu nhị do dự một chút, nói: “Bốn năm trước tiểu công tử của phủ Vân Yên bị bệnh qua đời, sau đó người ta đồn đãi có quý, tiểu công tử cùng tỷ tỷ của hắn sống nương tựa lẫn nhau, tỷ tỷ của hắn sau khi hắn chết đã gả cho người khác, vì vậy phủ Vân Yên không có người ở.”

“Có quý?” Hàn Yên trừng to mắt.

“Đúng vậy, người hầu ở phủ Vân Yên đều nói có quý, cho nên nhà vẫn bán không được.”

Lưu Vân cau mày, lập tức giãn ra, hắn hỏi tiểu nhị: “Người có thể giúp ta liên lạc với người bán nhà không?”

“Công tử muốn mua căn nhà đó?” Tiểu nhị giật mình.

Lưu Vân gật đầu.

“Nhưng ở nơi đó có quý?”

“Ta không sợ mấy thứ này.” Lưu Vân vô tình nói, “Ta chỉ muốn biết người có thể liên lạc với người bán căn nhà này hay không?”

“Cái này có thể, nhưng mà, công tử nếu muốn mua căn nhà yên tĩnh, thành bắc ...” Tiểu nhị ý đồ ngăn cản Lưu Vân.

Lưu Vân khoát khoát tay, “Không cần, ta muốn mua gian này.”

Trước nói hắn không sợ quý, có quý còn rất tốt, những người ở đây sẽ không đến gần, hắn cùng Hàn Yên vào ở cũng phương tiện, hơn nữa vì tên phủ Vân Yên, Lưu Vân cũng đã quyết định phải mua cho được phủ Vân Yên.

Thấy Lưu Vân nhất quyết muốn mua phủ Vân Yên, tiểu nhị không thể làm gì khác hơn là nói: “Nếu công tử nghĩ muốn mua phủ Vân Yên, ta sẽ giúp công tử liên lạc người bán.”

“Vậy phiền toái người.” Lưu Vân vừa nói, một bên vừa móc ra một thỏi bạc đưa cho tiểu nhị, “Làm phiền người rồi, đây là phần thưởng cho người.”

Hai mắt tiểu nhị trừng lớn, lấp bắp nói: “Mới vừa rồi công tử đã cho – đã cho phần thưởng — quá nhiều rồi, không cần cho nữa.”

Lưu Vân cười cười, đem bạc nhét vào trong tay tiểu nhị, “Người thật đúng là thành thật.”

Tiểu nhị tiếp nhận, “Đa tạ công tử, ta đi giúp người liên lạc với người bán, người chờ.”

Tiểu nhị xoay người muốn đi, Hàn Yên vội vàng hỏi: “Nho của ta đâu?”

Tiểu nhị vỗ đầu, “Xem ta này, lại quên việc này, không có ý tứ, tiểu công tử, ta đi mua ngay cho người!”

Nói xong, tiểu nhị vội vàng đi mua nho.

Sau khi mua nho trở về, tiểu nhị vội vàng đi tìm người bán nhà.

Hàn Yên hái một quả nho, bỏ vào trong miệng, ưm, thật ngọt! Thì ra quả nho ngọt ăn rất là ngon!

Trong miệng ngậm nho, Hàn Yên cả lăm không rõ hỏi: “Chúng ta thật sự mua phủ Vân Yên?”

Lưu Vân đem nó ôm vào trong lòng, “Đúng vậy, em không vui sao?”

“Không phải, em thích tên này, nhưng mà mới vừa rồi người nọ nói bên trong có quỷ?”

“Em sợ quỷ?”

“Em cũng không biết đó là cái gì, hấn có gì mà sợ!”

Nhìn nó không có biểu hiện gì là sợ, Lưu Vân không khỏi bật cười, hấn lấy quả nho trong tay Hàn Yên đi.

Hàn Yên không rõ mà nhìn hấn.

“Cơm nước xong lại ăn.” Lưu Vân nói.

Hàn Yên liếc mắt nhìn quả nho trong tay Lưu Vân, có chút không tình nguyện mà cầm lấy chiếc đĩa, nó giơ chiếc đĩa lên, nhìn trái nhìn phải, sau đó vẻ mặt vô tội mà nhìn Lưu Vân.

Lưu Vân khẽ nhú mi.

“Em không biết dùng đồ vật này?”

“Ta dạy em.” Lưu Vân vừa nói, vừa dùng đũa gấp một miếng thịt bò đút vào miệng Hàn Yên.

“Ừm, ăn ngon!” Hàn Yên vẻ mặt hạnh phúc mà hưởng thụ Lưu Vân phục vụ, hoàn toàn đem quả nho quên.

32. Chương 32

Edit + Beta: Hwan

Cao lão đầu cảm thấy hôm nay mình thật may mắn, bởi vì căn nhà có quý có thể bán đi rồi.

Vốn hôm nay khi có người nói với ông có hai vị công tử muốn mua phủ Vân Yên, ông tưởng rằng cho dù bản thân tốn nhiều lời lẽ quý ốc cũng sẽ không nhất định bán được, ai biết hai vị công tử tuần mỷ chỉ đi một vòng xung quanh phủ Vân Yên không nói hai lời liền mua phủ Vân Yên, bản thân ông không cần phải ở trong ấy nữa.

Lúc Lưu Vân đem tiền đưa cho Cao lão đầu, ông có chút thờ người ra, có chút không thể tin được hỏi: “Công tử, người thật sự muốn mua phủ này?”

“Đúng vậy, ta thích nơi này.” Lưu Vân nói.

“Nhưng người không sợ...”

“Ồ, ông nói quý sao?” Lưu Vân cười cười, “Chúng ta không sợ quý.”

“Hắc, các công tử thật sự là lớn mật.” Cao lão đầu hồi lâu mới nói ra một câu như vậy.

Cao lão đầu xoay người nghĩ muốn rời đi, Lưu Vân gọi ông ta lại.

Cao lão đầu sợ hấn đổi ý, tiềm thức mà ôm chặt bạc, “Công tử còn có chuyện gì?”

Đối với phản ứng của ông ta, Lưu Vân cảm thấy buồn cười, hấn nói: “Ông yên tâm, nhà này ta nhất định mua.”

Bị hấn nhìn thấy tâm tư, Cao lão đầu không có ý tứ mà cười khan vài tiếng.

Nghĩ một chút, Lưu Vân nói: “Ta nghĩ nhờ ông giúp ta tìm người dọn dẹp phủ này, thuận tiện mua đồ trang trí mọi thứ, có thể hoàn thành trong ngày hôm nay?”

“Tại trong ngày hôm nay hoàn thành?” Cao lão đầu có chút làm khó.

“Có khó khăn sao?”

“Cái này không phải nói không thể, bất quá giá bạc có cao chút.”

“Tiền không là vấn đề, đêm này chúng ta muốn ở chỗ này.”

“Nếu công tử nói như vậy, lão hán nhất định sẽ làm thỏa đáng. Được rồi, các vị công tử có muốn mượn người hầu không?”

“Cái này tạm thời không cần.”

“Được rồi, lão hán cũng nên đi tìm người đến dọn dẹp phủ.”

Chờ Cao lão đầu đi, Lưu Vân lôi kéo Hàn Yên đi vào phủ Vân Yên.

Phủ Vân Yên rất lớn, xây dựng cũng rất đặc biệt, vừa vào cửa lớn, ánh vào mi mắt chính là tường hoa Nguyệt sắc, xuyên qua tường hoa, phía sau có một tòa tiểu kiều, một dòng suối nhỏ trong suốt chảy vờn qua cả phủ Vân Yên, trong dòng suối nhỏ có các loại cá đủ màu sắc, làm cho dòng suối nhỏ thoát nhìn sinh cơ bừng bừng.

Vừa nhìn đến các loài cá nhỏ, hai mắt Hàn Yên không khỏi tỏa sáng, nếu không phải Lưu Vân kịp thời kéo nó, nó chắc đã nhảy vào dòng suối bắt cá rồi.

“Em muốn bắt cá!” Hàn Yên bất mãn nói.

Lưu Vân lừa nói: “Sau này chơi đùa sau, ngoan nào! Chúng ta đi phía sau xem một chút.”

Hàn Yên gật gật đầu.

Sau khi qua đại sảnh, hậu viện có ba tòa tiểu lầu đặc sắc, phân biệt vốn là: Nguyệt Đăng Các, Khoái Trai cùng Vọng Nguyệt Lâu.

Hàn Yên lệch đầu nhìn ba tòa tiểu lâu này, đột nhiên nó phát hiện một chuyện kì quái, nó khó tin nói: “Em lại hiểu được những chữ này đó?”

Nó vừa nói như vậy, Lưu Vân cũng không khỏi giật mình.

“Thật sự là kỳ quái? Tại sao em lại biết được chữ?” Hàn Yên nhìn Lưu Vân, khó hiểu hỏi.

Lưu Vân nhướng mày, mơ hồ cảm thấy trên người mình cùng Hàn Yên có rất nhiều chuyện không thể giải thích, này rốt cuộc tốt hay xấu?

“Có lẽ trong khi chúng ta ngủ say học được không ít thứ đi.” Lưu Vân nói giỡn.

Ngủ cũng có thể học? Hàn Yên cảm thấy rất khó để giải thích.

“Không cần lo cho chuyện này, biết chữ cũng là chuyện tốt a.” Lưu Vân cười nói.

“Nhưng em vẫn cảm thấy kì quái!”

“Ta nghĩ chung quy sau này cũng biết được nguyên nhân của việc này.”

Có lẽ cái người tự xưng là thần kia có thể cho chúng ta biết đáp án, Lưu Vân thầm nghĩ.

Phía sau ba tòa tiểu lâu kia là một hoa viên lớn, bởi vì thời gian dài không ai trông coi, mọc đầy cỏ dại.

Sau khi đi hết một vòng Vân Yên phủ, Lưu Vân cảm thấy rất hài lòng, hắn hỏi Hàn Yên: “Thích nơi này sao?”

“Thích.”

“Vậy chúng ta ở lại nơi này đi.”

Hàn Yên còn không có trả lời, bên cạnh đột nhiên vang lên âm thanh: “Các người không thể ở nơi này, nơi này là địa phương ta ở.”

Hai người lại càng hoảng sợ, xoay người vừa nhìn, lúc này mới phát hiện phía sau không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thiếu niên mặc đồ màu lam.

Tuổi của thiếu niên nhìn qua cùng Hàn Yên không sai biệt lắm, ngày thường mi thanh mục tú, có thể bởi vì

tuổi tương phảng, Hàn Yên đối với thiếu niên này rất có hảo cảm, nó không nhận được hỏi: “Người là ai? Tại sao nói nơi này là nơi người ở?”

“Ta là... Ta là ai không trọng yếu, ta từ nhỏ đã sống ở nơi này.”

“Nhưng nơi này đã nhiều năm không có ai ở?” Hàn Yên kinh ngạc nói.

Thiếu niên mân chặt môi, một lúc sau, hần cúi đầu nói: “Ta vẫn ở nơi này, chưa từng có rời đi qua.”

Hàn Yên chính muốn nói cái gì, lúc này Lưu Vân nói: “Hần không phải người, hần là quỷ?”

“Các người có thể nhìn thấy ta?” Thiếu niên hoảng sợ.

“Tại sao nhìn không thấy người hả?” Hàn Yên cảm thấy hoang mang.

Quỷ thiếu niên không có trả lời, tự thì thào tự nói: “Trách không được khi các người vừa mới nghe được thanh âm của ta không cảm thấy sợ hãi, thì các người có thể nhìn thấy ta...”

Thấy hần không để ý tới mình, Hàn Yên không thể làm gì khác hơn là chuyển hướng sang Lưu Vân, Lưu Vân hiểu ý, giải thích: “Con người vốn là nhìn không thấy quỷ.”

“À!” Hàn Yên lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Lúc này, thiếu niên kia phục hồi tinh thần lại, có chút khiếp đảm hỏi: “Các người là ai? Tại sao có thể có thể nhìn thấy ta?”

“Người nhìn không ra chúng ta là ai sao?” Hàn Yên cảm thấy hứng thú hỏi.

Quỷ thiếu niên có chút sợ hãi nói: “Các người sẽ không phải là tới thu phục ta đi? Nhưng mà xem các người tuổi còn trẻ như vậy, cũng không giống đạo sĩ đạo hạnh rất cao?”

“Đừng đem chúng ta cùng đám đạo sĩ ghép chung.” Lưu Vân khinh thường nói.

“Nghe ngữ khí của người, người hình như rất chán ghét đạo sĩ?” Quỷ thiếu niên tò mò nói.

Lưu Vân ngăn ra, đứng a, sao mình lại đặc biệt chán ghét đạo sĩ nhỉ?

33. Chương 33

Edit + Beta: Hwan

“Sau này các người thật sự muốn ở chỗ này hả?” Quý thiếu niên hỏi.

“Đương nhiên, ta rất thích nơi này.” Hàn Yên nói.

“Ta đây nghỉ ngơi ở đâu?” Quý thiếu niên chau mày.

“Tùy tiện người nghỉ ngơi ở đâu, dù sao nơi này cũng lớn như vậy, người tùy tiện tìm một chỗ trụ là được.” Lưu Vân nói.

“Các người không ngại ta ở chỗ này?” Quý thiếu niên cảm thấy rất ngoài ý muốn, người bình thường không phải rất sợ hãi quý sao? Cho dù hắn không sợ quý, nhưng mà hắn cũng là sẽ bài xích ở cùng một chỗ với quý chứ?

Lưu Vân nhún nhún vai, “Chỉ cần người không làm phiền đến chúng ta là được.”

“Các người thật sự là người tốt!” Quý thiếu niên cảm kích nói.

“Được rồi, người tên là gì?” Hàn Yên hỏi.

“Tiêu Phàm.”

“Ta gọi là Hàn Yên” Hàn Yên nói, sau đó chỉ chỉ vào Lưu Vân, “Hắn gọi Lưu Vân.”

Tiêu Phàm gật đầu.

Lúc này, Cao lão đầu mang theo người đến dọn dẹp phòng, vì vậy Lưu Vân liền lôi kéo Hàn Yên đi tới trong đình tại hoa viên, để cho những người đó tiến hành dọn dẹp.

Tiêu Phàm đi theo phía sau bọn họ, ánh mắt quái dị mà nhìn chăm chăm hai tay bọn hắn nắm cùng một chỗ.

Lưu Vân tùy ý phất phất bụi trên ghế dài, lôi kéo Hàn Yên ngồi xuống.

Giờ ngộ làm cho người ta mơ màng buồn ngủ, Hàn Yên không nhịn được ngáp một cái.

“Buồn ngủ?”

“Ừ.” Hàn Yên xoa hai mắt đáp.

Lưu Vân cười cười, “Buồn ngủ thì ngủ một chút đi.”

Hàn Yên nhìn ghế dài cứng rắn, không vui vẻ nói: “Nơi này ngủ không tốt.”

Lưu Vân đem nó ôm vào trong lòng mình, làm cho nó dựa vào mình, “Như vậy thì sao?”

Hàn Yên tại trong lòng hắn xê dịch, có chút khổ não nói: “Như vậy cũng không thoải mái.”

Lưu Vân có chút bất đắc dĩ, “Vậy em muốn ngủ như thế nào?”

Hàn Yên thần thần bí bí mà cười, áp sát vào bên tai Lưu Vân, thấp giọng nói một câu nói.

Lưu Vân nghe xong nhú mày, nhìn thoáng qua Tiêu Phàm, lắc đầu.

Tiêu Phàm cảm thấy mặt danh kỳ diệu, Hàn Yên đối với Lưu Vân nói gì đó kì quái.

Trong mắt Hàn Yên lộ ra thất vọng, nó làm nũng mà ôm cổ Lưu Vân, một bên phe phẩy hắn, một bên mềm giọng nói: “Ngủ như vậy thoải mái hơn! Anh cho em ngủ như vậy nha, có được hay không?”

Lưu Vân vươn tay bắn vào trán nó một cái, không khỏi mềm lòng nói: “Được rồi, đừng kéo ta nữa, tiểu bất điểm! Thật không có biện pháp với em!”

Hàn Yên hoan hô một tiếng, hôn một cái vang dội lên mặt Lưu Vân.

Thấy thế, ngồi ở bên họ đối diện, Tiêu Phàm không được tự nhiên đỏ mặt, trong mắt lộ ra hâm mộ, đột nhiên hắn không biết nghĩ tới cái gì, cúi đầu có chút thở dài một hơi, chờ hắn phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu nhìn, phát hiện Hàn Yên không thấy, mà trong lòng Lưu Vân xuất hiện một con có lông trắng như tuyết – chắc là hồ ly.

Người đã biến mất từ lúc nào? Sao mình không hay biết gì? Tiêu Phàm kinh ngạc ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Tiểu hồ ly giẫm lên bắp đùi Lưu Vân mà dạo qua một vòng, tìm một vị trí thoải mái mà cuộn tròn nằm.

Tay Lưu Vân vuốt ve đầu hồ ly, trong mắt lộ ra ý cười.

Tiểu hồ ly xoay quá, cầm tay hắn liếm một chút, sau đó khép hai mắt lại, ưm, đúng là biến trở về hồ ly rồi ngủ là tốt nhất, như vậy có thể oa toàn bộ trong lòng Lưu Vân, như vậy mới ấm áp, hắc! Mình thật sự là thông minh!

“Hàn Yên — hắn đi nơi nào rồi?” Rốt cuộc phục hồi tinh thần lại Tiêu Phàm có chút chần chừ hỏi.

Lưu Vân không có trả lời, chỉ là ôn nhu mà vuốt ve hồ mao mềm mại của tiểu hồ ly.

Nghe thấy hắn hỏi mình, tiểu hồ ly mở mắt, hướng Tiêu Phàm gật đầu, sau đó nhe răng cười.

Chính mình không có hoa mắt đi? Hồ ly trắng lại nhe răng cười với mình? Tiêu Phàm không dám tin mà vân vân dụi mắt.

Tiểu hồ ly cũng mặc kệ hắn, lại ngáp một cái, nhắm mắt lại ngủ, chỉ chốc lát sau phát ra tiếng lẩm bẩm.

Lưu Vân không tiếng động mà cười, dùng ống tay áo rộng thùng thình trụ thân thể tiểu hồ ly, không cho gió thổi lạnh nó.

Tựa hồ cảm thấy hắn không tiếng động mà chăm sóc, hai tai tiểu hồ ly giật giật hai cái, trên mặt Lưu Vân ý cười càng đậm.

Tiêu Phàm còn muốn hỏi rõ ràng Hàn Yên đã đi đâu, nhưng liếc thấy Lưu Vân vẻ mặt nhu tình mật ý mà nhìn hồ ly trong lòng hắn, đối với chính mình một bộ dạng xa cách, hắn cũng không có ý tứ hỏi, không thể làm gì khác hơn là tùy ý những nghi vấn này sinh sôi nảy nở trong lòng.

34. Chương 34

Edit + Beta: Hwan

“Công tử?” Cao lão đầu dẫn người dọn dẹp phủ Vân Yên xong, liền tới bẩm báo với Lưu Vân.

“Hư!” Lưu Vân làm động tác chó có lên tiếng, nhỏ giọng hỏi: “Chuẩn bị xong hết rồi?”

Cao lão đầu có chút khó hiểu, nơi này chỉ có hai người bọn họ, tại sao nói chuyện lại phải nói nhỏ, nhưng nếu cố chủ đã làm ra vẻ thần bí, vậy mình cũng nên phụng bồi, vì vậy Cao lão đầu giảm âm thanh chậm rãi nói: “Mọi việc đã chuẩn bị xong hết, đồ dùng cùng vật phẩm trong nhà chỉ cần đi mua nữa là xong.”

Lưu Vân gật đầu, móc ra một tập ngân phiếu đưa cho Cao lão đầu, “Ông xem nhiều đây tiền có đủ hay không?”

Cao lão đầu tiếp nhận, nói “Đủ rồi, nhưng cũng thừa lại nhiều.”

Cao lão đầu vừa nói, một bên rút ra ngân phiếu thừa ý định trả lại cho Lưu Vân.

Lưu Vân khoát khoát tay, “Còn lại cho ông làm phần thưởng, không cần trả lại cho ta.”

“Nhưng mà – nơi này còn thừa lại rất nhiều tiền?” Cao lão đầu lấp bắp nói.

“Không sao.”

Cao lão đầu cầm một tập ngân phiếu, hồi lâu mới hoàn hồn, không thể tin được tiền nhiều như vậy lại thuộc về mình, “Đa tạ công tử!”

Lưu Vân gật đầu.

“Công tử có còn phân phó gì khác?” Cao lão đầu cung kính hỏi.

“Không có, ông có thể đi.”

“Vâng.”

Cao lão đầu cầm tập tiền ha hả đi, đi tới cửa, ông đột nhiên nhớ tới một việc: Ách, sao lại không thấy tiểu công tử?

Cao lão đầu tại cửa đứng một hồi, tự nhủ: “Lúc đầu ta tưởng rằng vị công tử kia không có tiền nên mới không muốn người hầu, nhưng bây giờ xem ra thật không giống? Nhưng căn nhà lớn như vậy, không muốn người hầu, chỉ bằng hai người thì sống như thế nào?”

Cao lão đầu đi rồi, Lưu Vân vì không muốn làm tỉnh tiểu hồ ly, vì vậy mà tiếp tục ngồi trong đình.

Tiêu Phàm không nhịn được hỏi: “Người không đi xem bọn hắn đem căn nhà biến thành như thế nào sao?”

Lưu Vân lắc đầu, “Ta muốn chờ em ấy tỉnh rồi mới xem.”

“Em ấy?” Tiêu Phàm phản ứng chậm, ngốc trong chốc lát, hắn mới biết được ‘em ấy’ trong miệng Lưu Vân là hồ ly trắng.

Lưu Vân biết Tiêu Phàm muốn nhìn căn nhà một chút, vì vậy liền nói: “Người muốn đi xem, vậy tự mình đi xem đi.”

Tiêu Phàm chần trừ trong chốc lát, rốt cục gạt đầu, xoay người rời đi.

Tiểu hồ ly ngủ hai canh giờ mới tỉnh ngủ, nó miễn cưỡng giãn ra tứ chi, chậm rãi mở mắt, phát hiện Lưu Vân dựa vào cây cột, không biết là ngủ thiếp, hay là đang dưỡng thần, mà Tiêu Phàm thì không biết đi nơi nào.

Tiểu hồ ly ngồi xổm trên đùi Lưu Vân, ngửa đầu nhìn Lưu Vân

Nhìn nhìn, nó đột nhiên cảm thấy tình cảnh này thật quen thuộc, chung quy cảm thấy giống như từ trước nó đã như vậy mà lẳng lặng nhìn Lưu Vân, thật là kỳ quái!

Tiểu hồ ly vẫy vẫy đầu, nó như vậy động đầu, cái đuôi tự động vẫy, liền đụng phải tay Lưu Vân.

Lưu Vân lập tức bừng tỉnh, mở mắt, “Em tỉnh dậy rồi?”

Thấy mình làm Lưu Vân bừng tỉnh, tiểu hồ ly có chút ảo não, cúi đầu dùng mặt vuốt ve tay Lưu Vân.

Đối với cử động lấy lòng này của nó, Lưu Vân không khỏi bật cười, làm kịch hỏi: “Em dùng tay ta để cọ hết ngứa hả?”

Thân thể tiểu hồ ly cương một chút, giận, cúi đầu cắn ngón trỏ của hắn, “Anh nghĩ em phá hư như vậy sao?”

Lưu Vân cười, đem nó ôm lấy đến, nói: “Chúng ta đi xem một chút Cao lão đầu đem căn nhà biến thành cái dạng gì.”

Tiểu hồ ly gạt đầu, nghĩ một chút, hỏi: “Tiêu Phàm đâu?”

“Hắn ta mới vừa rời một mình đi xem căn nhà rồi.”

“Ồ.”

z**y**z**z

Hai người tại phủ Vân Yên đã được sửa sang xem hết một vòng, sau khi xem xong, Lưu Vân nói: “Cao lão đầu này thường thức cũng xem như không sai.”

Tiểu hồ ly tựa hồ không có nghe đến hắn nói, tự cố mà nhìn trái nhìn phải, Lưu Vân cảm thấy kỳ quái, không nhịn được hỏi: “Em đang tìm cái gì?”

“Tìm con quỷ kia a? Như thế nào không thấy hắn?”

Bọn họ ngay cả bên ngoài phủ cũng đã đi qua, nhưng là cũng không có thấy Tiêu Phàm.

Nó vừa nói như vậy, Lưu Vân cũng thấy kỳ quái, hắn nhắm mắt lại ngưng thần cảm giác một chút, sau đó hắn mở mắt, “Hắn không có ở trong phủ.”

“Vậy hắn đi nơi nào? Hắn không phải nói hắn ở nơi này sao? Chẳng lẽ hắn chuyển nhà rồi?” Tiểu hồ ly nghi hoặc hỏi.

“Cái này, em muốn biết hắn đi nơi nào sao?” Lưu Vân hỏi.

“Vâng, mặc kệ như thế nào, chúng ta coi như là chiếm nơi ở của hắn, nếu là bởi vì chuyện này mà muốn hắn chuyển nhà sẽ không tốt lắm?”

“Tốt lắm, để ta đi xem hắn rốt cuộc là đi nơi nào.”

Lưu Vân đem tiểu hồ ly đặt lên vai mình, vươn tay trái vẽ một hình cung, ngón giữa tay phải cùng ngón cái đập lại một chỗ rồi niệm chú, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một tấm gương, trong gương hình người chớp động, mơ hồ nhìn thấy bóng lưng Tiêu Phàm.

Lưu Vân lại niệm một câu, nguyên bản tấm gương có chút mờ lại trở nên rõ ràng, hai người lại gần nhìn: trong kính hiện nên một nơi trông giống như y quán, Tiêu Phàm chính là xuất thần mà nhìn một gã đại phu trẻ tuổi đang bắt mạch cho người bệnh.

35. Chương 35

Edit + Beta: Hwan

Tiêu Phàm đi một vòng trong phủ, lại đi tới hoa viên, nhìn thấy Lưu Vân dựa vào cột chợ mắt, hần nghĩ một chút, xoay người ra phủ Vân Yên.

Sau khi ra khỏi phủ Vân Yên, hần nhìn lại phủ Vân Yên có vẻ rực rỡ, bỗng nhiên cảm thấy phiền muộn, sau này nơi đây không phải là nơi đã từng là ngôi nhà mà hần nhận thức.

Tiêu Phàm tại cửa ngõ trong chốc lát, mới cất bước đi về phía tây.

Hần xuyên qua mấy con phố, đi tới trước cửa một y quán, tấm biển viết hai chữ rồng bay phượng múa “Đồng Thiện”. Tiêu Phàm ngửa đầu nhìn hai chữ to đen như mực, trên mặt xuất hiện vết đỏ khả nghi, không biết hôm nay y có ở nhà hay không? Tiêu Phàm một bên vừa nghĩ, một bên bước nhanh vào y quán.

Đi vào y quán, hần dừng lại một chút, tại trên bàn khắc họa thấy một bóng dáng quen thuộc, mặt hần đỏ lên, chậm rãi đi tới trước mặt người nọ, lặng yên mà nhìn y.

Người nọ lúc này chính là đang chuyên tâm bắt mạch cho người bệnh, lâu lâu lại hỏi một ít vấn đề.

Y hình như gầy, chẳng lẽ hai ngày nay ra ngoài hái thuốc không có nghỉ ngơi tốt? Tiêu Phàm có chút hoảng hốt mà nghĩ tới.

Hần đi tới bên cạnh người nọ, có chút chần chờ mà vươn tay, nhẹ nhàng mà xoa gương mặt y.

Nhìn người nọ không một chút nào chịu ảnh hưởng mà tiếp tục xem bệnh, Tiêu Phàm có chút buồn bã, nhìn thấy tay mình dưới ánh mặt trời trong suốt, thở dài một hơi.

Tiêu Phàm đi đến phía sau y, lẳng lặng mà nhìn y xem bệnh.

Tại trong phủ Vân Yên hai người thông qua gương mà nhìn lén, tiểu hồ ly hỏi: “Hần hình như thích người kia?”

Lưu Vân thu lại thủy kính, “Chắc là vậy.”

“Đáng tiếc là người nọ không nhìn thấy hần.” Tiểu hồ ly đồng tình nói.

“Kỳ thật muốn y thấy hần cũng không quá khó khăn.”

Ánh mắt tiểu hồ ly sáng lên, “Anh có biện pháp?”

Lưu Vân liếc mắt nhìn hấn, cười hỏi: “Em muốn làm gì?”

Tiểu hồ ly hắc hắc mà cười vài tiếng, nói: “Đã có biện pháp có thể giúp người hấn thích thấy hấn, như vậy giúp một chút chắc là được đi.”

Lưu Vân giật nhẹ lỗ tai hồ ly, “Sao em biết hấn thích người nọ?”

“Em dám đánh cược hấn nhất định thích người nọ!” Tiểu hồ ly khẳng định nói.

“Có thể thấy được?” Lưu Vân tò mò hỏi.

“Anh không thấy ánh mắt hấn nhìn cùng với ánh mắt khi hấn sờ người nọ sao, rõ ràng là thích người ta rồi!” Tiểu hồ ly làm bộ giống như chuyên gia phán.

“Hắc hắc!” Lưu Vân không nhịn được cười, hấn vuốt vuốt đầu tiểu hồ ly, cười trêu nói: “Từ lúc nào mà em đã trở thành cao thủ tình yêu thế? Sao ta lại không biết!”

Tiểu hồ ly bộ dạng ngạo mạn anh ít khinh thường em đi, một lúc sau, nó hỏi: “Thế nào? Rốt cuộc anh có giúp hấn ta hay không?”

Lưu Vân bất đắc dĩ nói: “Cho dù hấn thật sự thích người nọ, nhưng mà nếu người nọ không thích hấn cũng uống công, nếu là ta làm cho y nhìn thấy Tiêu Phàm, sẽ làm cho y phức tạp.”

Tiểu hồ ly giật mình, đúng a, sao mình không nghĩ tới điểm ấy?

“Vậy Tiêu Phàm chẳng phải là...”

“Như thế cũng không là biện pháp, chúng ta chung quy không thể ép người nọ thích Tiêu Phàm.” Lưu Vân thở dài.

“Anh nói cũng đúng.” Tiểu hồ ly cũng thở dài theo.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy.”

“Ừ.”

Trầm mặc một hồi lâu, tiểu hồ ly lại hỏi: “Nếu người nọ cũng thích hấn, vậy anh có thể giúp hấn ta không?”

“Nếu hai người họ người tình ta nguyện, giúp một chút cũng không sao.” Lưu Vân nói không sao cả.

“Cứ như vậy đi!” Tiểu hồ ly vui vẻ nói.

“Nhìn em hưng phấn như vậy, làm như người nợ cũng thích Tiêu Phàm ấy.”

“Làm người chung quy luôn phải hướng về điều tốt đẹp, anh nói xem có phải không?”

“Đúng rồi đúng rồi, cho tới bây giờ tiểu Hồ nói cái gì cũng đúng!” Lưu Vân cười nói.

“Anh không nên mỗi lần đều lấy vẻ mặt này lệ cho qua em!” Tiểu hồ ly bắt mắt mà dùng móng vuốt đâm mắt Lưu Vân.

“Ta có lệ cho qua em sao! Ta đây là từ tâm lý thấy em nói đúng mà!”

“Thật sự?”

“Giả đó, ta lừa em đó!” Lưu Vân tức giận nói.

“Em biết anh là nói thật! Anh không cần gạt em! Hì hì!”

Tiểu hồ ly từ đầu vai nhảy xuống, Lưu Vân tiếp được nó, tiểu hồ ly thoải mái nằm trong ngực, thỏa mãn nói: “Vẫn là hình dáng hồ ly thoải mái nhất!”

Tay Lưu Vân nhéo nhéo mũi nó, “Ta vẫn không nhớ em vẫn là bộ dạng hồ ly.”

“Tại sao?” Tiểu hồ ly khó hiểu hỏi.

“Bởi vì — “Lưu Vân cười nhẹ một tiếng, trong tiếng cười trầm thấp mang theo một tia tà khí, hân giơ cao tiểu hồ ly, làm cho nó cùng với mình nhìn kỹ, “Nếu em vẫn là bộ dáng hồ ly, ta sẽ không có thể hảo hảo yêu em!”

“Không thể hảo hảo yêu em?” Tiểu hồ ly có chút không rõ, một lúc sau, nó mới ý thức được lời nói của Lưu Vân, nó không khỏi đại quăn, may mắn bây giờ vẫn là hồ ly, nếu là hình người chắc chắn có nhiều rặng mây đỏ ở trên mặt.

“Anh — anh, sắc lang!”

“Tiêu hồ ly em nói sai rồi, ta không phải sắc lang, ta là sắc long! Ha hả...”

36. Chương 36

Edit + Beta: Hwan

Tiêu Phàm mặc danh kì diệu mà nhìn Hàn Yên, từ khi mình bước vào phủ đã tươi cười với hắn.

“Người đã về rồi?”

“Ừ.”

“Hôm nay vui vẻ sao?”

“Có lẽ.” Mặc dù không hiểu vì sao nó lại hỏi vấn đề này, Tiêu Phàm vẫn thành thật trả lời.

Hàn Yên rất muốn hỏi chuyện về vị đại phu kia, nhưng nó cùng Lưu Vân đều là nhìn lén qua Thủy Kính, nếu trực tiếp hỏi nhân gia, tất nhiên sẽ bị lộ tẩy, nó không thể làm gì khác hơn là kiểm chế nội tâm hiếu kì, lừa gạt mà hỏi: “Tiêu Phàm, ta có thể người một vấn đề hay không?”

“Người hỏi đi.”

“Ta muốn biết người có thích ai hay không?” Hàn Yên thử thăm dò.

Mặt Tiêu Phàm đỏ lên, cúi đầu, “Cái này...”

“Có hay không?” Hàn Yên vội vàng hỏi.

Tiêu Phàm có chút nghi ngờ mà nhìn nó, không rõ vì sao nó lại đột nhiên hứng thú với chuyện tình cảm của mình, nhãn châu chuyển động, nhìn Lưu Vân một bên như chẳng hề có chuyện gì mà thông thả uống trà, đột nhiên nhớ tới chuyện ám muội giữa hai người bọn họ vào buổi chiều, vì vậy y chỉ vào Lưu Vân nói: “Người muốn ta trả lời chuyện này, vậy người nói cho ta biết, có phải người thích hắn hay không?”

Lưu Vân nhướn mi, mặt không có biểu hiện gì mà nhìn thoáng qua Tiêu Phàm.

Hàn Yên đứng dậy khỏi ghế, lập tức nhào vào trong lòng Lưu Vân, ở trên môi Lưu Vân hôn một cái, không chút nào che dấu nói: “Ta thích anh ấy nhất!”

Khóe miệng Lưu Vân không khỏi lộ ra mỉm cười.

Tiêu Phàm ngây người, không nghĩ được Hàn Yên sẽ biểu đạt thẳng thắn tình cảm của nó đối với Lưu Vân.

“Ta đã trả lời vấn đề của ngươi rồi, ngươi mau trả lời cho ta biết?”

Tiêu Phàm phục hồi tinh thần lại, “Ta có thích một người.”

“Xem, em đã nói mà, y nhất định là thích người nọ.”Hàn Yên tại bên tai Lưu Vân nhỏ giọng nói.

“Đúng thế, biết em lợi hại rồi!”Lưu Vân cười nhẹ nói.

Hàn Yên đắc ý cười, quay đầu hỏi Tiêu Phàm: “Người nọ có thích ngươi không?”

Anh mắt Tiêu Phàm tối sầm lại, “Ta không biết.”

Thấy y có chút mất mát, Hàn Yên an ủi y: “Ta nghĩ hẳn nhất định thích ngươi.”

Tiêu Phàm cười cười, “Cám ơn ngươi!”

“Ngươi ăn cơm tối chưa?”Hàn Yên hỏi.

“Ta không — ăn cơm.”

Hàn Yên đang muốn hỏi cho rõ, Lưu Vân thấp giọng ghé vào tai nó nói: “Quý không có ăn cơm.”

“Ta muốn ở tại Vọng Nguyệt Lâu, trước kia ta vẫn ở nơi đó, có thể được hay không?” Nghĩ một chút, Tiêu Phàm hỏi.

“Không thành vấn đề. Dù sao chúng ta thích Nguyệt Đẳng Các hơn.”Lưu Vân nói.

“Nguyệt Đẳng Các?”

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Phàm lắc đầu, “Không có, chỉ là nhớ tới trước kia tỷ tỷ đã ở nơi đó thôi, đã bốn năm rồi, không biết tỷ tỷ giờ sống như thế nào?”

“Người không phải có thể đi ra ngoài sao? Muốn biết tình huống của tỷ tỷ người, sao không đến xem một chút?”

Tiêu Phàm lắc đầu, “Tỷ tỷ xuất giá đến Dương Châu, cách kinh thành rất xa, hơn nữa bọn họ cho ta ở chỗ này, điều kiện chính là không thể rời kinh thành.”

“Bọn họ? Người nào a?”Hàn Yên nghi hoặc hỏi.

Tiêu Phàm lắc đầu, không có trả lời, một lúc sau, y nhớ tới chuyện Hàn Yên đột nhiên biến mất, vì vậy y hỏi: “Đúng rồi, xế chiều người đi đâu vậy?”

Hàn Yên cùng Lưu Vân nhìn nhau, đáp lại: “Ngủ.”

Ngủ? Đi chỗ nào ngủ a? Tiêu Phàm nghĩ không ra.

“Ta về Vọng Nguyệt Lâu đây.”

“Ừ.”

Nhìn thân ảnh hắt biến mất tại chỗ rẽ, Hàn Yên nói: “Hình như hắt ta có rất nhiều tâm sự.”

“Có lẽ đi.”

Hàn Yên phát hiện Tiêu Phàm mỗi ngày đều đi nhìn người kia, nó cùng Lưu Vân nhìn lên mấy lần rồi, phát hiện hắt chỉ lặng lặng đứng bên cạnh, nhìn người nọ thay người khác xem bệnh, tựa hồ nhìn thấy y như vậy, cũng làm cho hắt ta cảm thấy kỳ lạ rồi.

zyz***z***

Buổi chiều tối hôm nay, Lưu Vân ôm Hàn Yên nằm trên nhánh cây đại thụ ngắm nhìn mặt trời lặn.

Nhìn ánh nắng cuối chân trời biển ảo, Hàn Yên hỏi: “Anh nói xem có biện pháp nào làm cho người nọ nhìn thấy Tiêu Phàm không?”

“Sao em lại quan tâm tới chuyện của hắt ta như vậy?”Lưu Vân có chút ăn giấm hỏi.

“Anh ghen hả?” Tiểu hồ ly cười đến gian trá vô cùng.

“Em nói xem?”

Tiểu hồ ly vươn móng vuốt gãi gãi lòng bàn tay Lưu Vân, “Em chỉ cảm thấy lúc Tiêu Phàm nhìn người nọ, trong mắt luôn mang theo ưu thương, nếu chúng ta cùng hắn ta ở một chỗ, đương nhiên là hy vọng hắn ta vui vẻ a.”

Lưu Vân chính là muốn nói cái gì, đột nhiên nhìn thấy Tiêu Phàm từ phía xa xa đã đi tới.

Tiểu hồ ly đang muốn hướng y chào hỏi, Lưu Vân giật nhẹ đuôi nó, lắc đầu.

Tiểu hồ ly cảm thấy hoang mang, “Tại sao không cho em chào hỏi hắn ta? Không cần sợ hắn ta biết em là hồ ly?”

Lưu Vân thần bí mà cười, “Đợi lát nữa em sẽ biết nguyên nhân.”

Tiểu hồ ly nghi ngờ mà nhìn Lưu Vân cười đến cổ quái, nhìn Tiêu Phàm đi qua tàng cây.

Chờ sau khi Tiêu Phàm đi xa, Lưu Vân mới đem tiểu hồ ly hướng đường lớn, chỉ chỉ trên đường lớn có người khác đang đi tới.

Tiểu hồ ly tròn to mắt hồ, chăm chú nhìn, kia không phải là vị đại phu trẻ tuổi sao ?

Tiểu hồ ly chậm rãi quay đầu, hoang mang hỏi: “Vừa rồi sao anh không cho em gọi Tiêu Phàm lại, nếu hắn ta biết đại phu kia tới nơi này, hắn ta nhất định sẽ vui vẻ lắm.”

“Ồn ào!” Lưu Vân gõ nhẹ lên đầu tiểu hồ ly.

“Sao anh lại đánh em?” Cảm thấy tủi thân, tiểu hồ ly cắn ống tay áo của Lưu Vân, sau đó — mài răng.

Lưu Vân trừng mắt, “Không phải em muốn biết y có thích Tiêu Phàm không sao?”

Nghe vậy, tiểu hồ ly lập tức buông tay áo hắn, nịnh nọt hỏi: “Anh có biện pháp?”

Lưu Vân không có lên tiếng, chỉ là giơ lên ống tay áo có một mảng ẩm ướt quơ quơ trước mặt tiểu hồ ly.

“Hắc hắc!” Tiểu hồ ly cười khan mấy tiếng.

Vẻ mặt Lưu Vân cười như không cười mà nhìn nó.

Con người của tiểu hồ ly chuyển động, biến trở về hình người, đôi tay ôm cổ hắn, bắt đầu lắc a lắc, “Anh giúp em đi! Có được hay không?”

Lưu Vân trắng mắt, thật là, lần nào cũng dùng đến chiêu này!

Hắc! Cho dù tiểu hồ ly lần nào cũng dùng chiêu này thì sao? Tiểu long, không phải lần nào người cũng trúng chiêu sao!

“Được rồi, đừng lắc rồi, lắc nữa đầu ta cũng hôn mê!”

Hàn Yên buông tay, khuôn mặt cười tươi như hoa.

Lưu Vân cúi đầu tại môi nó một một cái, lúc này mới ôm nhảy xuống đại thụ, đi về phía người nọ.

37. Chương 37

Edit + Beta: Hwan

Mạc Duy đứng ở dưới bậc thang, ngẩn đầu nhìn lên phủ Vân Yên bị bao phủ bởi ánh nắng chiều, trong mắt sáng ngời hiện lên một tia đau xót.

Y yên lặng đứng trong chốc lát, xoay người đang muốn rời đi, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh mở cửa, thân thể y chấn động, nơi này không phải đã hoang vắng bốn năm rồi sao, hơn nữa còn có lời đồn có quỷ, hẳn là sẽ không có ai đến, chẳng lẽ là...

Mạc Duy đột nhiên quay đầu, sau đó y thất vọng, không phải hắn, không phải hắn...

Mình thật khờ, hắn chết cũng đã bốn năm rồi, đại khái bây giờ cũng đã đầu thai, sao còn ở chỗ này chứ?

Mạc Duy lắc đầu, gương mặt nhìn về phía người đi ra, vừa nhìn thấy, y thất thần.

Đứng trước mặt y là hai thiếu niên tuổi mới đến không thể tin, ánh mặt trời chiếu lên người họ, có một loại cảm giác mờ mờ lung lung, làm cho bọn họ huyền ảo, làm cho người ta như thấy được tiên nhân trên Cửu Trùng

Thiên.

Mạc Duy ngốc trong chốc lát, mới ý thức được mình thất thố, y vội vàng thu hồi ánh mắt của mình, chần chờ hỏi: “Các người là?”

“Chúng ta ở nơi này.” Lưu Vân ngắn gọn nói.

“Các người ở nơi này?” Mạc Duy kinh ngạc, “Không phải nơi này không có ai ở sao?”

“Vốn là như vậy, nhưng chúng ta mới mua lại nơi này.”

“Ồ.” Mạc Duy một lúc lâu mới gật đầu, nơi này đã có người ở, như vậy sau này chính mình không thể tùy tiện đi vào.

Hàn Yên thấy Mạc Duy ngây ngốc không biết đang suy nghĩ cái gì, vì vậy nó hỏi: “Người tới nơi này có việc gì không?”

“Không có, chỉ là thuận đường đi ngang qua ghé xem thôi.” Mạc Duy vội vàng nói.

“Thật sự?” Hàn Yên một bộ hoài nghi hỏi.

Thuận đường? Hắc! Rõ ràng chính là lấy cớ, nếu đường về nhà người ở bên này, như thế nào không thấy người đi qua mấy ngày này? Người này cùng Tiêu Phàm nhất định là có cảm tình. Hàn Yên trong lòng thầm nghĩ.

Ngữ khí của Hàn Yên làm Mạc Duy có chút xấu hổ, y vội nói: “Ta biết trong phủ Vân Yên có — có một tường hoa Nguyệt Sắc, nghĩ đến xem — xem một chút mà thôi.”

Lưu Vân thấy Hàn Yên mới hỏi mà đã làm cho Mạc Duy xấu hổ như vậy, vì vậy liền âm thầm niết tay nó một chút, ý bảo nó không nên hù dọa làm Mạc Duy chạy trốn.

Hàn Yên đáng yêu mà le lưỡi, không hề lên tiếng.

Lưu Vân nói: “Em ấy nói chuyện là như thế, người không nên để ý.”

Mạc Duy vội vàng khoát khoát tay, “Sẽ không, sẽ không.”

“Còn không có thỉnh giáo đại danh của công tử?”

“Ta gọi là Mạc Duy, vốn là giúp người...”

Mạc Duy còn chưa nói hết, Hàn Yên đã xen vào: “Người là giúp người xem bệnh.”

Mạc Duy sửng sốt, “Đúng vậy — A, ta là thay người xem bệnh, các người sao lại— biết đến?”

Chính mình chưa từng gặp qua hai vị thiếu niên này, bọn họ sao lại biết mình là ai? Chuyện này rất kì quái?

Lưu Vân thoáng nhìn qua Hàn Yên mà cảnh cáo, Hàn Yên không có ý tứ mà trả lại nụ cười, nắm lấy tay áo mà dán sát vào hắn, không dám lại tùy tiện nói chuyện.

Lưu Vân đối với Mạc Duy nói: “Là như thế này, chúng ta hôm trước đi qua Y quán của người, nhìn thấy người xem bệnh, cho nên biết người là đại phu.”

“Thì ra là thế!” Mạc Duy lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hàn Yên trong lòng cười trộm, nhìn không ra bản lĩnh nói xạo của Tiểu Vân cũng cao a! Hi hi!

“Ta nghe nói nơi này có quỷ, các người không sợ sao?” Mạc Duy kỳ quái hỏi.

“Chúng ta không sợ, chẳng lẽ người sợ?”

Mạc Duy cười khỏ, thấp giọng nói: “Nếu quỷ đó là hắn, ta không sợ, khi ta nghe nói nơi này có quỷ, ta đã mong chờ quỷ đó là hắn, đáng tiếc ta tới đây nhiều lần như vậy, nhưng lại một lần cũng không có nhìn thấy.”

Giật mình trong chốc lát, Mạc Duy mới ý thức được chính mình đem tâm sự giấu trong đáy lòng nói cho hai thiếu niên xa lạ, hắn không khỏi cảm thấy quần bách, đỏ mặt nói: “Thật sự là không có ý tứ, đối với các người nói một ít chuyện kì quái.”

Lưu Vân ôn nhu cười, “Không có việc gì.”

“Đúng vậy, nếu người có tâm sự gì, không ngại đối với chúng ta nói, chúng ta sẽ làm tốt người lắng nghe.” Hàn Yên cũng cười nói.

Nếu một người xa lạ đã nói với mình như vậy, Mạc Duy sẽ nghĩ đầu hắn co vấn đề, nhưng là đồng dạng lời nói được nói ra từ trong miệng Lưu Vân cùng Hàn Yên, Mạc Duy cảm thấy bọn họ là thật tâm quan tâm tới mình, cảm giác thấy bọn họ thật sự nguyện ý nghe!

“Cám ơn các người!”Mạc Duy thật tình nói, “Ta lần đầu tiên nhìn thấy người như các người!”

“Chúng ta là người tốt hay là người xấu?”Hàn Yên tò mò hỏi.

“Đương nhiên tốt a!”Mạc Duy cười nói, hẳn cảm thấy thiếu niên hồn nhiên này rất đáng yêu, rất dễ dàng làm cho người ta muốn thân cận.

“Nếu người không ngại, chúng ta ngồi xuống nói chuyện?”Lưu Vân nói.

“Cũng tốt!”

Vì vậy ba người tại bậc thang ngồi xuống.

“Người mới vừa rồi nói ‘hắn’ có phải ý chỉ là Tiêu Phàm hay không?”Hàn Yên hỏi.

“Các người biết hắn?”Mạc Duy kinh ngạc.

“Chúng ta mua phủ này, tự nhiên phải biết chuyện nên biết.”Lưu Vân nói.

“Nói cũng phải, những người đó đều là miệng rộng.”Mạc Duy nói.

“Có phải người thích Tiêu Phàm hay không?”Hàn Yên rất trực tiếp hỏi.

Mặt Mạc Duy đỏ lên, cúi thấp đầu xuống, hẳn trong lòng nói: đúng vậy, ta thích hắn, nhưng ta tại sau khi hắn chết mới biết được, biết cảm giác này gọi là thích, gọi là yêu, nếu mình có thể cho hắn biết mình cũng thích hắn, có lẽ hắn sẽ...

Thấy Mạc Duy trầm mặc không nói, Hàn Yên có chút lo lắng hỏi: “Ta hỏi như vậy rất kì quái, có phải hay không?”

Mạc Duy lắc đầu, không biết sao, hai vị thiếu niên trước mắt này làm cho hắn buông lỏng cảnh giác, làm cho hắn không tự giác mà nghĩ muốn đối với bọn họ nói ra tâm sự của mình, nói ra bản thân không kịp nói chữ yêu, đây thật sự là cảm giác kì quái, chính mình lại cảm thấy bọn họ sẽ không bởi vì mình thích nam tử mà xem thường mình, bọn họ như bằng hữu thân thuộc, làm cho mình buông lỏng, cảm thấy thân thiết vô cùng.

Hàn Yên còn muốn hỏi, Lưu Vân hướng nó nháy mắt, Hàn Yên cảm thấy kinh ngạc, không rõ ý tứ của hắn.

Lưu Vân chỉ chỉ Mạc Duy, Hàn Yên nghi hoặc mà quay đầu, nhìn thấy Mạc Duy nâng má chìm đắm trong

suy nghĩ của mình, bỗng nhiên thấy trên mặt y lộ ra ý cười, mặt cũng đỏ lên.

Hàn Yên dùng ánh mắt hỏi Lưu Vân: y sao vậy?

Lưu Vân cầm tay nó, tại lòng bàn tay nó viết: y đang suy nghĩ về Tiêu Phàm, chờ một lát rồi nói.

Nói? Nói cái gì? Hàn Yên không rõ, đang muốn hỏi rõ ràng, lúc này Mạc Duy chậm rãi mở miệng.

Yên đáng yêu mà le lưỡi, không hề lên tiếng.

Lưu Vân nói: “Nó nói chuyện là như thế, người không nên để ý.”

Mạc Duy vội vàng khoát khoát tay, “Sẽ không, sẽ không.”

“Còn không có thỉnh giáo đại danh của công tử?”

“Ta gọi là Mạc Duy, vốn là giúp người...”

Mạc Duy còn chưa nói hết, Hàn Yên đã xen vào: “Người là giúp người xem bệnh.”

Mạc Duy sửng sốt, “Đúng vậy — A, ta là thay người xem bệnh, các người như thế nào — biết đến?”

Chính mình chưa từng gặp qua hai vị thiếu niên này, Bọn họ như thế nào biết mình là ai? Chuyện này rất kì quái?

Lưu Vân thoáng nhìn qua Hàn Yên mà cảnh cáo, Hàn Yên không có ý tứ mà trả lại nụ cười, nắm lấy tay áo mà dán sát vào hắn, không dám lại tùy tiện nói chuyện.

Lưu Vân đối với Mạc Duy nói: “Là như thế này, chúng ta hôm trước đi qua Y quán của người, nhìn thấy người xem bệnh, cho nên biết người là đại phu.”

“Thì ra là thế!” Mạc Duy lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hàn Yên trong lòng cười trộm, nhìn không ra bản lĩnh nói xảo của Tiểu Vân cũng cao a! Hi hi!

“Ta nghe nói nơi này có quỷ, các người không sợ sao?” Mạc Duy kỳ quái hỏi.

“Chúng ta không sợ, chẳng lẽ người sợ?”

Mạc Duy cười khỏ, thấp giọng nói: “Nếu quý đó là y, ta không sợ, khi ta nghe nói nơi này có quý, ta đã mong chờ quý đó là y, đáng tiếc ta tới đây nhiều lần như vậy, nhưng lại một lần cũng không có nhìn thấy.”

Giật mình trong chốc lát, Mạc Duy mới ý thức được chính mình đem tâm sự giấu trong đáy lòng nói cho hai thiếu niên xa lạ, hẳn không khỏi cảm thấy quẩn bách, đỏ mặt nói: “Thật sự là không có ý tứ, đối với các người nói một ít chuyện kì quái.”

Lưu Vân ôn nhu cười, “Không có việc gì.”

“Đúng vậy, nếu người có tâm sự gì, không ngại đối với chúng ta nói, chúng ta sẽ làm tốt người lắng nghe.”Hàn Yên cũng cười nói.

Nếu một người xa lạ đã nói với mình như vậy, Mạc Duy sẽ nghĩ đầu hẳn có vấn đề, nhưng là đồng dạng lời nói được nói ra từ trong miệng Lưu Vân cùng Hàn Yên, Mạc Duy cảm thấy bọn họ là thật tâm quan tâm tới mình, cảm giác thấy bọn họ thật sự nguyện ý nghe!

“Cám ơn các người!”Mạc Duy thật tình nói, “Ta lần đầu tiên nhìn thấy người như các người!” ((“) chúng nó có phải là người đầu)

“Chúng ta là người tốt hay là người xấu?”Hàn Yên tò mò hỏi.

“Đương nhiên tốt a!”Mạc Duy cười nói, hẳn cảm thấy thiếu niên hồn nhiên này rất đáng yêu, rất dễ dàng làm cho người ta muốn thân cận.

“Nếu người không ngại, chúng ta ngồi xuống nói chuyện?”Lưu Vân nói.

“Cũng tốt!”

Vì vậy ba người tại bậc thang ngồi xuống.

“Người mới vừa rồi nói ‘y’ có phải ý chỉ là Tiêu Phàm hay không?”Hàn Yên hỏi.

“Các người biết y?”Mạc Duy kinh ngạc.

“Chúng ta mua phủ này, tự nhiên phải biết chuyện nên biết.”Lưu Vân nói.

“Nói cũng phải, những người đó đều là miệng rộng.”Mạc Duy nói.

“Có phải người thích Tiêu Phàm hay không?”Hàn Yên rất trực tiếp hỏi. (đỡ trán, em nó trực tiếp quá)

Mặt Mạc Duy đỏ lên, cúi thấp đầu xuống, hắn trong lòng nói: đúng vậy, ta thích y, nhưng ta tại sau khi y chết mới biết được, biết cảm giác này gọi là thích, gọi là yêu, nếu mình có thể cho y biết mình cũng thích y, có lẽ y sẽ...

Thấy Mạc Duy trầm mặc không nói, Hàn Yên có chút lo lắng hỏi: “Ta hỏi như vậy rất kì quái, có phải hay không?”

Mạc Duy lắc đầu, không biết sao, hai vị thiếu niên trước mắt này làm cho hắn buông lỏng cảnh giác, làm cho hắn không tự giác mà nghĩ muốn đối với bọn họ nói ra tâm sự của mình, nói ra bản thân không kịp nói chữ yêu, đây thật sự là cảm giác kì quái, chính mình lại cảm thấy bọn họ sẽ không bởi vì mình thích nam tử mà xem thường mình, bọn họ như bằng hữu thân thuộc, làm cho mình buông lỏng, cảm thấy thân thiết vô cùng.

Hàn Yên còn muốn hỏi, Lưu Vân hướng nó nháy mắt, Hàn Yên cảm thấy kinh ngạc, không rõ ý tứ của hắn.

Lưu Vân chỉ chỉ Mạc Duy, Hàn Yên nghi hoặc mà quay đầu, nhìn thấy Mạc Duy nâng má chìm đắm trong suy nghĩ của mình, bỗng nhiên thấy trên mặt hán nộ ra ý cười, mặt cũng đỏ lên.

Hàn Yên dùng ánh mắt hỏi Lưu Vân: hắn như thế nào rồi?

Lưu Vân cầm tay nó, tại lòng bàn tay nó viết: hắn đang suy nghĩ về Tiêu Phàm, chờ một lát rồi nói.

Nói? Nói cái gì? Hàn Yên không rõ, đang muốn hỏi rõ ràng, lúc này Mạc Duy chậm rãi mở miệng.

38. Chương 38

Edit + Beta: Hwan

Mạc Duy từ nhỏ đã đi theo sư phụ y, theo ông học tập y thuật.

Y không biết cha mẹ mình là ai, sư phụ y nói ông nhặt được y trong rừng cây, nếu không phải bởi vì lúc ấy y khóc lớn tiếng, cũng không làm cho sư phụ phát hiện.

Năm ấy Mạc Duy 16 tuổi, trên cơ bản y đã học xong y thuật của sư phụ, bình thường y hay ở trong y quán

trợ giúp xem bệnh.

Có một ngày, trong y quán xuất hiện một thiếu niên lớn hơn y một hai tuổi, khuôn mặt thiếu khuyết sắc — Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm tại y quán muốn bốc thuốc nhuận phế bệnh tim, muốn Mạc Duy mang đến Vân Yên phủ đưa cho cô nương tên Tiêu Vân.

Sau khi Mạc Duy đưa được xong trở về, biết được cô nương ấy tiếp nhận được, Tiêu Phàm thật cao hứng, thanh toán tiền xong liền vui vẻ mà đi.

Từ nay về sau, Tiêu Phàm mỗi ngày đến y quán mua các loại dược cấp cho cô nương ấy, hơn nữa mỗi lần đều gọi Mạc Duy đem dược đưa đến Vân Yên phủ, tự mình giao cho Tiêu Vân.

Thời gian trôi qua, Mạc Duy cùng Tiêu Phàm trở thành bạn tốt, mỗi lần Mạc Duy đưa hết dược trở về, Tiêu Phàm đều lôi kéo y hỏi đông hỏi tây, hỏi khí tức của Tiêu Vân gần đây như thế nào, tiếp nhận được thì lộ ra vẻ mặt gì.

Mạc Duy hỏi Tiêu Phàm có phải thích Tiêu Vân hay không, Tiêu Phàm gật đầu thừa nhận.

Sau khi biết được Tiêu Phàm thích Tiêu Vân, Mạc Duy cảm thấy khổ sở, khi đó y không biết vì sao mình khổ sở, cũng không biết cũng không biết tình cảm của mình đối với Tiêu Phàm.

Kỳ thật, khi Mạc Duy đưa dược cho Tiêu Vân, bộ dáng Tiêu Vân vẫn là hững hờ, cũng chưa bao giờ nói chuyện, có khi thậm chí dùng ánh mắt nhìn chằm chằm Mạc Duy, thấy vậy Mạc Duy run như cây sậy.

Vì không làm cho Tiêu Phàm thương tâm, Mạc Duy nói cho Tiêu Phàm, Tiêu Vân mỗi lần cũng rất vui vẻ mà tiếp nhận dược của hắn đưa, thậm chí sẽ hỏi chuyện của hắn.

Nghe Mạc Duy nói như vậy, Tiêu Phàm rất vui.

Sau lại có một lần, khi Mạc Duy đến đưa dược, phát hiện nàng cùng một người thanh niên rất thân thiết, y biết thân thể Tiêu Phàm yếu đuối, y sợ Tiêu Phàm biết người mình thích lại thích người khác sẽ chịu không được đả kích làm cho bệnh tình tăng nặng, bởi vậy y không dám đem việc này nói cho Tiêu Phàm, vẫn như cũ dùng lời lẽ ngon ngọt đối gạt Tiêu Phàm, nói Tiêu Vân cũng thích hắn.

Sau đó, Tiêu Vân gả cho thanh niên kia, tại ngày nàng xuất giá, Mạc Duy cả ngày ở cùng Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nói với y: kỳ thật hắn biết khả năng Tiêu Vân thích hắn rất là thấp, nhưng biết người mình thích hạnh phúc, hắn cũng cảm thấy mỹ mãn rồi, cho nên không cần buồn thay hắn.

Mạc Duy hỏi hắn có phải đã biết nàng đã có người trong lòng không?

Tiêu Phàm nói phải.

Vậy tại sao người lại thích nàng?

Tiêu Phàm trầm mặc, một lúc lâu mới nói: Thích, hắn cũng không thể tránh được.

Khi đó trong lòng Mạc Duy nghĩ: Tại sao người hắn thích không phải là mình?

Sau khi Tiêu Vân lập gia đình, Tiêu Phàm vẫn như cũ mỗi ngày đến y quán tìm Mạc Duy, cùng y nói chuyện phiếm, giúp y nhật thảo được.

Có một ngày, trước khi Tiêu Phàm đi, yên lặng nhìn Mạc Duy thật lâu thật lâu.

Mạc Duy hỏi: Người sao vậy?

Tiêu Phàm không có trả lời, chỉ hôn lên môi Mạc Duy một cái, thừa dịp Mạc Duy thất thần, bỏ lại một câu người phải hạnh phúc sau đó chạy đi mất.

Từ sau ngày đó, Tiêu Phàm không có tái xuất hiện nữa.

Mạc Duy không biết hắn có chuyện gì, y muốn đi tìm hắn, nhưng đến lúc này y mới nhận ra y không biết Tiêu Phàm ở nơi nào, y chỉ biết là tên của hắn gọi Tiêu Phàm, còn lại thì hoàn toàn không biết gì nữa.

Nhớ tới ngày đó hắn hôn mình xong rồi không thấy nữa, Mạc Duy cảm thấy rất đau lòng, hận hắn tại sao không đến tìm mình, tại sao không theo mình nói rõ ràng, tại sao lại hôn mình như vậy? Song khi hắn nhớ tới lúc Tiêu Phàm gần đi ánh mắt nhìn mình bi thương, y lại cảm thấy bất an, cảm thấy Tiêu Phàm xảy ra chuyện gì.

Lo Lắng suốt ba ngày, Mạc Duy mỗi ngày tinh thần hoảng hốt, luôn nghĩ đến Tiêu Phàm.

Ngày hôm đó, hắn đang nhật thảo được, Đột nhiên Tiêu Vân với gương mặt đầy lệ vọt tới kéo y đi.

Mạc Duy hỏi nàng kéo hắn đi nơi nào, Tiêu Vân không có trả lời, chỉ là không ngừng mà thúc dục y đi nhanh lên, nếu không sẽ không còn kịp nữa.

Nhìn Tiêu Vân thương tâm như thế, trong lòng Mạc Duy lại càng thêm bất an, y không nói thêm nữa, trực giác mà lôi kéo Tiêu Vân chạy về phía phủ Vân Yên.

Lúc Mạc Duy nhìn thấy Tiêu Phàm nằm trên giường hấp hối, hắn ngây ngẩn cả người.

Tiêu Phàm cả người khí tức mỏng manh nhìn thấy y, trên mặt lộ ra tươi cười, vươn tay về phía y.

Mạc Duy theo tiềm thức mà đưa tay vào trong tay hắn, sau đó đi tới bên giường, cúi đầu hôn lên đôi môi đã mất đi huyết sắc của Tiêu Phàm, ý cười trên mặt Tiêu Phàm càng đậm, sau đó hắn khép lại đôi mắt tràn đầy ý cười.

Mạc Duy không tiếng động mà rơi lệ lên gương mặt không huyết sắc của Tiêu Phàm.

Sau đó, y mới biết được Tiêu Vân vốn là tỷ tỷ của Tiêu Phàm, mới biết được Tiêu Phàm thích mình, hắn tìm có như vậy là vì muốn đến gần mình, chỉ vì có thể mỗi ngày nhìn thấy mình, mới biết được chính mình không biết từ khi nào cũng đã thích Tiêu Phàm, nhưng y không kịp đối với Tiêu Phàm nói ta cũng thích người, yêu người...

39. Chương 39

Edit + Beta: Hwan

Nghe xong chuyện của Tiêu Phàm và Mạc Duy, Hàn Yên khóc rồi tỉnh rồi mù, thấy nó khóc thương tâm như vậy, Mạc Duy ngược lại cảm thấy có chút không yên tâm, y nói: “Người không nên thương tâm như vậy.”

Hàn Yên nghẹn ngào nói: “Tại sao hai người lại không thăng thần thành khẩn, như vậy sẽ không ...”

Mạc Duy trầm mặc không nói, trên thế gian này có rất nhiều chuyện làm cho người ta hối hận không kịp, nếu như có thể, ai lại làm cho bản thân mình hối hận?

Lưu Vân không nói gì mà ôm Hàn Yên vào lòng, vỗ nhẹ lưng nó.

Mạc Duy thất thần trong chốc lát, gương mặt nhìn sắc trời một chút, im lặng một lúc mới nhỏ giọng nói: “Ta phải đi về rồi, hôm nay cảm ơn hai vị!”

Lưu Vân không có trả lời, chỉ là vuốt cằm nhìn hắn rời đi.

Nhìn bóng lưng Mạc Duy biến mất tại bóng đêm, Hàn Yên với hai mắt sưng đỏ nói với Lưu Vân: “Nếu bọn họ cũng thích đối phương, anh giúp bọn họ đi, âm dương xa cách như vậy rất đau khổ.”

Lưu Vân giúp Hàn Yên lau đi nước mắt vương trên mắt nó, “Ta đã giúp.”

“Giúp?” Hàn Yên kinh ngạc.

“Đúng vậy, ta đã giúp.”

“Sao em không biết là anh đã giúp?” Hàn Yên hoang mang hỏi.

“Cái này, ngày mai em sẽ biết.” Lưu Vân khẽ cười nói.

Đối với lời Lưu Vân nói, Hàn Yên nửa tin nửa ngờ

Lưu Vân cũng không thêm để ý, hôn hôn lên đôi mắt sưng đỏ của Hàn Yên, một bên giúp nó tiêu sưng, một bên có chút tự trách nói: “Sớm biết rằng em sẽ khóc thành như vậy, ta sẽ không cho em nghe xong.”

Hàn Yên cảm thấy hai mắt mình ẩm áp, rất thoải mái.

Chờ Lưu Vân lấy tay ra, Hàn Yên cười nói: “Có anh bên người thật tốt!”

“Tại sao nói như vậy?”

Hàn Yên ôm lấy thắt lưng Lưu Vân, thỏa mãn nói: “Bởi vì có anh bên người, em sẽ cảm thấy vui vẻ.”

Nghe vậy, Lưu Vân không khỏi cười khẽ, dung nhan trong trẻo tuấn mỹ nhưng lạnh lùng hiện lên ý cười ẩm áp tận sâu bên trong nhãn châu là ôn nhu vô hạn.

Hàn Yên vô thức ngẩng đầu lên, nhất thời xem choáng váng mắt, hồn phách bị câu đi một nửa, một nửa còn lại đang cố gắng bảo vệ thần trí, lúng túng nói: “Anh cười rộ lên thật là đẹp mắt...”

Ý cười trên mặt Lưu Vân càng đậm, hần vươn tay ôm thắt lưng Hàn Yên, ôm nó vào lòng mình, ngưng mắt, chân thành nhu tình, thấy vậy Hàn Yên đỏ mặt, hai khuôn mặt dựa vào càng gần, chóp mũi cũng chạm vào nhau, mập mờ như vậy không chỉ khơi dậy sự run rẩy, như mở ra vò rượu ủ nhiều năm, hương thơm thuần túy, làm say lòng người.

Tình ý dạt dào dần dần lan ra, hai má Hàn Yên không khỏi đỏ ửng, cặp mắt hoa đào lưu chuyển, mê hoặc lòng người.

Lưu Vân xem tại trong mắt, trái tim ngứa như bị mèo cào, hần cúi đầu, cẩn thận mà hôn lên gò má nó, mỗi một phân một tắc lưu lại khí tức của mình.

Hai người hô hấp bắt đầu rối loạn, Lưu Vân nửa nhắm mắt lại nhẹ hôn bờ môi nó, sau đó nhiệt tình như hỏa mà dây dưa.

Hai tay Hàn Yên để ở trên thắt lưng Lưu Vân, khuôn mặt nóng hổi đặt ở trên vai hắn, tinh tế mà nhẹ thở gấp.

Lưu Vân ôm chặt nó, niệm một câu khẩu quyết, trong nháy mắt, hai người đã ở trên giường lớn.

Lưu Vân buông Hàn Yên ra, cười đến nhu tình, bị nụ cười của hắn mê hoặc không nhận biết thứ gì, Hàn Yên ngồi dậy, nhìn thẳng hắn.

Dục vọng vì thân thể kề sát mà càng thêm nóng bỏng, Lưu Vân đem Hàn Yên đặt ở trên giường, nụ hôn nóng cháy rơi xuống, dọc theo cần cổ lưu lại hồng ngân, tinh tế mà nhấm nháp tư vị tốt đẹp không thể nào tả nổi, Hàn Yên nhiệt tình mà đáp lại hắn, mềm mại mà ôm lấy bờ vai hắn, mặc kệ đôi bàn tay to lớn đang mơn trớn thân thể, từng kiện từng kiện quần áo được cởi ra, hai khối thân thể còn trẻ tuổi dây dưa cùng một chỗ, không hề giữ lại ý tứ mà thiêu đốt.

40. Chương 40

Edit + Beta: Hwan

Ngày hôm đó, Tiêu Phàm lại như thường ngày giống nhau đến y quan nhìn Mạc Duy.

Khi hắn đi vào y quán, Mạc Duy đang cúi đầu sửa sang y thư, Tiêu Phàm đứng cách y không xa, nhìn y đem y thư phân loại tốt.

Đột nhiên Mạc Duy không cẩn thận làm rớt cuốn y thư xuống đất, thấy thế, Tiêu Phàm theo tiềm thức bước tới, nghĩ muốn thay y nhặt lên, đi nửa bước, hắn nhớ tới mình không thể chạm vào đồ vật, không khỏi đứng ngốc.

Mạc Duy khom thắt lưng nghĩ muốn nhặt y thư lên, lơ đãng y thấy một đôi giày, y tưởng có người đến xem bệnh, vì vậy một bên đem y thư nhặt lên, một bên nói: “Xin mời đến bên kia ngồi.”

Tiêu Phàm ngạc nhiên, y đang nói chuyện với ai? Không phải nơi này chỉ có một con quỷ là hắn và y sao?

Không nghe thấy trả lời, Mạc Duy cảm thấy kì quái, y ngẩng đầu, muốn nhìn đó là ai, ánh vào trong mắt, tại trong nháy mắt, y cơ hồ hóa thạch, tưởng rằng chính mình nhìn thấy huyền hoặc, đó không phải —

Y vội vàng dụi mắt, xuất hiện trước mắt đúng là người y ngày nhớ đêm mong, lúc này hẳn chính là đang lo lắng cho mình.

Mạc Duy đi lên vài bước, không dám tin mà thấp hô: “Tiêu Phàm, là người sao?”

Thấy Mạc Duy hướng nơi mình đứng mà hô lên Tiêu Phàm, Tiêu Phàm sửng sốt, tiềm thức mà nhìn quanh, không có ai a, Mạc Duy gọi người nào vậy?

Mạc Duy thần sắc Tiêu Phàm nghi hoặc, không khỏi đi lên từng bước, không xác định hỏi: “Tiêu Phàm?”

Cái này, Tiêu Phàm hoàn toàn ngây người, Mạc Duy là gọi mình, y – y có thể nhìn thấy mình, này —

Gặp hẳn thờ người ra, Mạc Duy nhào tới trước mặt hắn, trên mặt là thần sắc kinh ngạc, y sợ đây là ảo giác của mình, sợ bản thân chạm một cái, Tiêu Phàm sẽ biến mất không thấy, y yên lặng nhìn Tiêu Phàm, chần chờ một chút, chậm rãi vươn tay, sờ gương mặt Tiêu Phàm.

Da thịt dưới lòng bàn tay có độ ấm thấp hơn người thường, nhưng đây là cảm xúc chân thực.

“Thật là người, thật là người! ...”

Mạc Duy buồn vui lẫn lộn, vừa khóc vừa cười mà đem Tiêu Phàm gắt gao ôm vào trong lòng, không ngừng mà kêu gọi tên của hắn, “Tiêu Phàm, Tiêu Phàm, Tiêu Phàm...”

Tiêu Phàm hoàn toàn phản ứng không kịp, lảng lảng mà nhìn Mạc Duy vươn tay xoa mặt mình, sau đó lệ rơi đầy mặt mà ôm chặt mình, thâm tình mà kêu tên mình.

Này không phải thật sự, không phải thật sự, y không thể nào có thể nhìn thấy ta, không thể nào...

Tiêu Phàm không ngừng mà phe phẩy đầu, đột nhiên, hắn đẩy Mạc Duy ra, xoay người bỏ chạy.

“Tiêu Phàm!” Mạc Duy vội vàng kêu to, không rõ tại sao hắn lại đẩy mình ra.

Thân thể Tiêu Phàm chấn động, mân chặt môi, không chịu quay đầu lại.

“Tại sao người... người lại muốn né tránh ta, người có biết hay không ta mấy năm —

Tiêu Phàm che chặt lỗ tai, cất bước bỏ chạy.

“Tiêu Phàm! Tiêu Phàm! ...”

Mạc Duy sốt ruột mà kêu to đuổi theo.

Tiêu Phàm vội vàng mà chạy về phủ Vân Yên, ở trong lòng không ngừng mà cuồng hô: y không có khả năng nhìn thấy! Không có khả năng! Ta là quý, y là người, người làm sao có thể thấy quý!

Hàn Yên cùng Lưu Vân nằm trên giường nhìn lên nhìn nhau, giống nhau không rõ vì sao Tiêu Phàm lại bỏ chạy.

“Hắn ta bị sao vậy? Mạc Duy có thể thấy hắn ta không phải tốt lắm sao? Tại sao hắn ta ngược lại mất hứng rồi?”Hàn Yên khó hiểu hỏi.

Lưu Vân lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

“Chúng ta đi xem một chút đi.”Hàn Yên nói.

Lưu Vân gật đầu, kéo Hàn Yên ra khỏi phòng.

Hai người đi tới hoa viên, nhìn thấy Tiêu Phàm cùng Mạc Duy một trước một sau chạy vào, bọn họ vội vàng trốn ở một bên.

Mạc Duy vươn tay kéo lấy Tiêu Phàm, thở phì phò hỏi: “Người tại sao muốn chạy?”

Tiêu Phàm hất tay y ra, lui về phía sau vài bước, lớn tiếng nói: “Người không nên lại đây!”

Mạc Duy ngẩn ra, “Người — ”

Tiêu Phàm không dám nhìn Mạc Duy, y đứng qua đây, giọng nói không yên nói: “Ta — ta là quý, người không nên tới gần ta.”

“Quý?”

“Đúng vậy, ta là quý, cho nên người — người...”

Tiêu Phàm cũng không nói gì nữa, y dẫn đầu đón trong lòng xuống, nhỏ giọng nói: “Người đi đi, chúng ta — ”

Mạc Duy phục hồi tinh thần lại, sốt ruột nói: “Ta không ngại.”

Thân thể Tiêu Phàm chấn động, khổ sở nói: “Cho dù ngươi không ngại, nhưng là chúng ta vẫn như cũ vốn là – người cùng quỵ vốn là không thể...”

Hắn nói còn chưa xong, Mạc Duy cũng không nhịn được, y không suy nghĩ quát: “Tiêu Phàm ngươi đồ nhất gan!”

Tiêu Phàm giật mình, nhìn Mạc Duy không ngừng rơi nước mắt, lòng đau thành một đoàn, hắn nghĩ muốn tiến lên lau đi nước mắt cho y, nhưng nghĩ đến nhân quỷ thù đồ, không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ nhìn xuống.

Mạc Duy tiếp tục rống: “Ngươi đồ nhất gan, trước kia thích ta lại không nói cho ta biết! Bây giờ ta thích ngươi rồi, ngươi lại không dám thích ta! Ta hận ngươi!”

“Ta chỉ vốn là — chỉ là — ”

Tiêu Phàm nhìn Mạc Duy dùng ánh mắt oán hận nhìn mình, câu “Tốt cho ngươi” Nghẹn nghẹn tại yết hầu, không cách nào nói ra.

“Chỉ vì tốt cho ta! Có đúng hay không?” Mạc Duy lấy tay lau nước mắt, càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng, không khỏi nảy sinh ác độc nói: “Ngươi đã lo lắng nhân quỷ thù đồ, vậy ta đây thành quỷ đến với ngươi!”

Nghe vậy, Tiêu Phàm nhất thời luống cuống tay chân, cũng bất chấp mọi thứ, hoảng bối rồi mà xông lên kéo Mạc Duy đang muốn tìm đồ tự sát, lớn tiếng mắng: “Ngươi sao có thể buông tha cho mạng sống của chính mình!”

“Đây là ngươi bức ta!” Mạc Duy trừng mắt nhìn hắn.

“Ta — ta — ” Tiêu Phàm ấp úng, căn bản không biết nên nói cái gì.

“Ngươi — ngươi — ngươi cái gì!” Mạc Duy hung tợn nói.

“Ta...” Tiêu Phàm ta hồi lâu, đột nhiên toát ra một câu: “Ta cũng không biết thì ra ngươi cũng hung dữ như vậy!”

“Há há há!” Mạc Duy còn chưa kịp phản ứng, Hàn Yên và Lưu Vân ở bên cạnh nghe lén đã nhịn không được cười thành tiếng.

Bọn họ cười như vậy, làm cho Mạc Duy theo phản xạ mà đem Tiêu Phàm hộ ở sau lưng, lớn tiếng hỏi:

“Người nào!”

Lưu Vân kéo Hàn Yên còn đang cười đi ra, nói với Tiêu Phàm bọn họ “Chúng ta không phải cố ý nghe lén, chỉ là lo lắng các người có việc mà thôi.”

“Là các người?” Tiêu Phàm cùng Mạc Duy không hẹn mà cùng nói, lời vừa ra khỏi miệng, hai người không khỏi nhìn nhau, nhất trí hỏi: “Người như thế nào nhận thức bọn họ?”

Thấy bọn họ phản ứng thú vị như thế, nguyên bản đã ngừng cười Hàn Yên lại bật cười, một lúc sau, nó mới nhin cười nói với Tiêu Phàm “Là như thế này, chúng ta biết người thích Mạc Duy, cho nên nghĩ muốn giúp người một chút, hy vọng người không để ý.”

“Giúp ta? Người là nói — ”

“Ý của người là ta có thể nhìn thấy Tiêu Phàm, duyên cớ là bởi vì các người?” Mạc Duy hỏi.

“Ừ.” Lưu Vân gật đầu.

Tiêu Phàm sững sốt, có chút kinh hãi hỏi: “Các người али có thể làm cho Mạc Duy nhìn thấy ta, các người rốt cuộc là ai?”

“Chúng ta là ai không trọng yếu, chúng ta chỉ là nghĩ muốn giúp người, nếu người không nghĩ chúng ta giúp, ta có thể làm cho Mạc Duy nhìn không thấy người.” Lưu Vân nói.

Tiêu Phàm còn chưa có trả lời, Mạc Duy lập tức nói: “Ta muốn các người hỗ trợ!”

Lưu Vân liếc mắt nhìn bộ dạng Tiêu Phàm muốn nói lại thôi, nói: “Nếu như vậy, chúng ta sẽ không ngại các người, có chuyện gì thì tới đại sảnh tìm chúng ta.”

Nói xong, Lưu Vân kéo Hàn Yên vẫn còn đang cười đi.

Nhìn bóng lưng hai người, Tiêu Phàm cùng Mạc Duy người nhìn ta ta nhìn người, sững sốt.

Một lúc sau, Mạc Duy hỏi: “Bọn họ là ai?”

Tiêu Phàm lắc đầu, “Không biết.”

Hai người trầm mặc một hồi lâu, Mạc Duy thấp giọng hỏi: “Mấy năm nay người có phải hay không vẫn ở chỗ này?”

“Ừ”

“Vậy người có đến nhìn ta không?”

Tiêu Phàm mặt đỏ, không có trả lời.

Thấy thế, Mạc Duy vui mừng, thử thăm dò hỏi: “Mỗi ngày người đều đến xem ta sao?”

Mặt Tiêu Phàm càng đỏ hơn, đầu cơ hồ buông xuống đến trước ngực.

Mạc Duy mừng rỡ, ôm Tiêu Phàm vào trong lòng, đau lòng nói: “Người – đứa ngốc!”

Tiêu Phàm chần chờ mà vươn tay, ôm lấy người mà chính mình khát khao, trong mắt lộ nước mắt vui sướng.

41. Chương 41

Edit + Beta: Hwan

Mạc Duy vuốt mái tóc đen của Tiêu Phàm, giọng khàn khàn nói: “Ta vẫn luôn khát vọng được gặp lại người một lần, cho dù là quỷ hồn cũng được, ta muốn nói cho người biết tâm ý của ta — ta cũng thích người, yêu người.”

Tiêu Phàm không có trả lời, chôn đầu vào thật sâu trong ngực Mạc Duy, thân thể không ngừng run rẩy, khóe mắt chảy ra nước mắt vui mừng làm thấm ướt áo ngoài của Mạc Duy.

“Tại sao người không nói cho ta biết tâm ý của người?”

“Ta không biết cảm giác của người đối với ta là gì, ta sợ ta nói ra sẽ hù dọa người chạy mất, như vậy ngay cả thấy người ta cũng không thể nào thấy được.” Tiêu Phàm rầu rĩ nói.

Mạc Duy trầm mặc, một lúc sau y mới nói: “Ta thật sự cảm ơn trời cao, làm cho ta có thể ôm người!”

“Chúng ta không phải là nên cảm ơn Lưu Vân bọn họ sao? Nếu không ta cũng sẽ không biết người — biết người thích ta, trong lòng ta thật sự vui vẻ.”

“Nói cũng đúng, ta cuối cùng cũng cảm thấy họ không phải là loại người như thế.”

“Ừ.”

Mạc Duy buông Tiêu Phàm ra, lau nước mắt cho hắn, “Sau này người đến ở cùng ta đi, như vậy chúng ta có thể ở cùng nhau rồi.”

Trong mắt Tiêu Phàm hiện lên mừng rỡ, nhưng lập tức ảm đạm, hắn cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi giày, không rên một tiếng.

“Người không muốn?” Trọng giọng của Mạc Duy mang theo tia khó hiểu cùng thất vọng.

Tiêu Phàm lắc đầu, hắn nhỏ giọng nói: “Ta không thể rời đi nơi này.”

“Tại sao?”

Tiêu Phàm không lên tiếng.

“Không thể nói cho ta biết nguyên nhân sao?” Mạc Duy mềm giọng hỏi.

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn y, môi giật giật, một tia đau thương mờ nhạt hiện lên trong mắt, không thể nói cho y biết chân tướng, y vui vẻ như vậy, ta có thể nào —

Nghĩ tới đây, hắn thở dài một hơi, nói: “Ta chết ở chỗ này, không thể rời đi nơi này lâu lắm.”

“Thì ra là như thế!” Mạc Duy thở dài một hơi, “Nếu như vậy, ta sẽ đến đây, có được hay không?”

“Chuyện này ta không quyết định được, phủ này đã là của Lưu Vân bọn họ rồi.”

“Đúng nhỉ! Chúng ta đi hỏi bọn họ đi, ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ đáp ứng.” Sắc mặt Mạc Duy vui mừng nói.

“Ừ.”

Vì vậy Mạc Duy kích động lôi kéo Tiêu Phàm chạy tới đại sảnh tìm Lưu Vân bọn họ.

Lưu Vân và Hàn Yên đang nói về chuyện của bọn Mạc Duy, thì thấy Tiêu Phàm bị Mạc Duy kéo vào phòng.

“Có việc?” Lưu Vân hỏi.

Mạc Duy do dự một chút, mới nói: “Ta nghĩ muốn lại đây ở cùng Tiêu Phàm, không biết có thể hay không?”

Lưu Vân gật đầu, “Không thành vấn đề.”

Mạc Duy vui mừng khôn xiết, “Cám ơn các người! Ta đây đi về mang đồ vật lại đây!”

Nói xong, Mạc Duy không thể chờ đợi kịp mà lôi kéo Tiêu Phàm chạy đi.

“Chờ một chút!” Lưu Vân gọi y lại.

“Có chuyện gì?” Mạc Duy có chút bất an hỏi.

Lưu Vân cười cười, nói với Tiêu Phàm: “Người lại đây một chút.”

Đối với hành động của Lưu Vân, Hàn Yên có chút khó hiểu, nó hỏi Lưu Vân: “Người muốn làm gì?”

Lưu Vân thần bí mà cười, “Em đoán?”

Hàn Yên đang muốn nói cái gì, lúc này Tiêu Phàm không hiểu gì hết đã đi đến trước mặt bọn họ.

Tiêu Phàm còn không có mở miệng, Lưu Vân niệm một chú ngữ, một tia ánh sáng nhu hòa bao quanh Tiêu Phàm rồi từ từ đi vào thân thể.

Mạc Duy đứng ở bên cạnh nhìn thấy không khối hết lên kinh hãi: “Người làm gì?”

Tiêu Phàm ngốc lảng mà nhìn tia sáng màu trắng không có vào cơ thể chính mình, hắn đang tính mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên thấy trái tim ấm áp, sự ấm áp tiếp theo bắt đầu từ trái tim lan dần khắp cơ thể, đột nhiên hắn nghĩ tới gì đó, vươn tay sờ mặt mình.

Ấm! Ấm! Thật sự ấm áp! Da thịt của mình vẫn luôn lạnh như băng thật sự ấm áp? Tiêu Phàm kinh ngạc một lần nữa vuốt ve mặt mình, kinh ngạc đến ngay cả một chữ cũng nói không nên lời.

Thấy hắn như vậy, Mạc Duy kéo lấy bàn tay đang vuốt ve mặt mình của Tiêu Phàm, lo lắng vạn phần hỏi: “Người sao vậy?”

Vừa mới nói một câu, Mạc Duy cảm thấy có chút không thích hợp, nhất thời không nghĩ ra là cái gì, một lát sau, y mới ý thức được tay Tiêu Phàm vẫn luôn lạnh như băng lại có độ ấm, y không khỏi kinh hỉ vạn phần hỏi Lưu Vân: “Người biến hắc trở lại thành người?”

Lưu Vân lắc đầu, “Không phải, ta chỉ làm cho nhiệt độ cơ thể hắc cao lên và có thể chạm đồ vật thôi, nếu muốn hắc trở lại làm người, Diêm Vương phải bỏ quỹ tịch của hắc mới được.”

Nghe vậy, trong mắt Tiêu Phàm cùng Mạc Duy hiện lên một tia thất vọng, một lúc sau, Tiêu Phàm mới chân thành nói: “Cảm ơn người, có thể được như vậy ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi, ta — ta thật sự không biết nên cảm ơn các người như thế nào nữa!”

“Đúng vậy, nếu không có các người, chúng ta — “Mạc Duy kích động đến không biết nói cái gì.

Lưu Vân cười cười, “Nhắc tay chi lao mà thôi, Mạc Duy không phải là muốn mang đồ vật tới đây sao? Nếu không đi, hôm nay không thể mang hết đến đây rồi.”

“Đúng vậy.” Lúc này Tiêu Phàm cùng Mạc Duy mới nhớ tới bọn họ muốn đi làm gì, bọn họ lại lần nữa cảm ơn Lưu Vân, rồi rời khỏi phủ Vân Yên.

Hàn Yên dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lưu Vân: “Tiểu Long, em cảm thấy anh thật lợi hại!”

Lâu lắm chưa nghe thấy nó gọi mình là Tiểu Long, Lưu Vân phản ứng không kịp, sợ run một hồi, hắc mới đắc ý dào dạt nói: “Đương nhiên!”

Nhìn Lưu Vân vui vẻ như vậy, nguyên bản Hàn Yên đối với hắc yêu say đắm sâu đậm nay lại cảm thấy tình yêu tràn đầy trong tim, nó nhện không được nhào vào trong lòng Lưu Vân, kêu to: “Tiểu Long! Tiểu Long! Tiểu Long...”

Lưu Vân thất thần, bị nó làm ngã xuống sàn, ót bị đập đau, hắc cười khanh khách nằm ôm lấy Hàn Yên đang kích động đến đỏ bừng hai má, cười hỏi: “Em sao vậy?”

Hàn Yên ở trong lòng hắc cọ xát rồi cọ xát, “Em cảm thấy em càng ngày càng thích anh rồi!”

Lưu Vân bật cười, “Ta cũng vậy.!”

Hai người lẳng lặng mà ôm nhau nằm trên mặt đất, một lúc sau, Lưu Vân không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên cười rộ lên.

Hàn Yên khó hiểu hỏi: “Anh cười cái gì?”

“Không có gì, chỉ là nghĩ đến sau này trong phủ nhiều hơn hai người, chúng ta có thể lười biếng mà thôi.”

“Lười biếng?”

“Đúng vậy, phủ lớn như vậy, lại có nhiều hơn hai người, chúng ta không phải dễ dàng lười sao?”

“Tiểu Long, anh thật xấu xa đó!” Hàn Yên nằm trong lòng Lưu Vân hôn nhẹ lên môi hắn.

Lưu Vân hôn lại một chút, khẽ cười nói: “Cho dù ta có xấu xa đến thế nào, em cũng vẫn thích ta!”

42. Chương 42

Edit + Beta: Hwan

Mình giới, tức địa phủ, mỗi người nghe đến sẽ nghĩ đây là nơi tử vong.

Nơi này chung quanh hết vô số linh hồn muốn chạy thoát, nơi này là nơi không ai muốn đi đến, nhưng cuối cùng cũng phải đến đây, rất ít người có thể thoát khỏi vận mệnh này, nhưng nơi này có ý nghĩa tồn tại của nó, nơi này là nơi tử vong, cũng là nơi bắt đầu sinh mệnh mới.

Sinh tử luân hồi, vô số “Người” đến nơi đây, cũng có vô số “Người” từ nơi này sống lại cuộc sống mới, ai cũng không trốn tránh được.

Ngọn đèn dầu huy hoàng trong điện Diêm Vương, lúc này vang lên từng âm thanh thanh thúy ‘ba ba ba’, rất nhiều người cho rằng đây là âm thanh gậy gõ đánh vào da thịt, dù sao điện Diêm Vương cũng không phải là địa phương tốt, nhưng nếu một người có danh tiếng trong cờ bạc ở trong này, tại sao nói là danh tiếng, bởi vì có một số người không biết đánh bạc, một cao thủ đánh bạc nếu nghe được âm thanh sẽ biết, âm thanh êm ái dễ nghe này đúng là âm thanh của việc chơi cờ bạc.

Không sai, chính là âm thanh chơi cờ bạc, lúc này trong điện Diêm Vương, Diêm Vương, Phán Quan, Hắc Bạch Vô Thường đang hăng hái chơi cờ bạc trong điện Diêm Vương, một bên là sứ giả Hoàn hồn cùng sứ giả Câu hồn, bởi vì sứ giả Hoàn hồn chỉ có một, cho nên ba thiếu một là không được, nhìn Diêm Vương đang chơi hết sức hưng phấn, Tả câu hồn Yến Sở u oán nói: “Ta nói đại nhân ơi, không bằng tăng thêm một sứ giả Hoàn hồn đi, mỗi ngày các người chơi đến vui vẻ, ba người bọn ta bận rộn cực kì, ai ai thê thê, rất không công bằng! Huống hồ ở trong Minh giới đã rất buồn chán, bây giờ ngay cả niềm vui duy nhất cũng không thể làm.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Hữu câu hồn Yến Hoàn lập tức gạt đầu phụ họa, “Thượng Quan, người cũng đề cập một chút ý kiến đi.”

Hoàn hồn Thượng Quan Yến cười cười, không có trả lời.

Diêm Vương Phan Nhạc một bên chơi, một bên bắt đắc dĩ nói: “Ai da, muốn tăng thêm một sứ giả hoàn hồn cũng không phải do ta định đoạt, muốn cấp trên phê chuẩn mới được.”

“Muốn cấp trên phê chuẩn, không có hy vọng rồi?” Yến Hoàn thở dài.

“Vậy cũng không có biện pháp, công việc của sứ giả hoàn hồn ít hơn, cấp trên sẽ không dễ dàng gia tăng thêm một người nữa. Người cho rằng không cần tiền hả?” Phán quan Liễu Vũ ngắt lời nói.

“Ba người chúng ta thật đáng thương!” Yến Sở nhứt chí mà ngã ở trên bàn.

“Kỳ thật các người có thể gọi thêm người vào chơi đó, ở phía dưới người biết chơi mặt trượt còn nhiều mà.” Hắc vô thường Huyền Tinh nói.

“Những người đó biết chơi, nhưng có sợ thận phận của bọn ta hay không nữa kìa, còn có gì là niềm vui nữa.” Bạch vô thường Huyền Vân cười nói.

“Ta nói Tiểu Bạch này, nếu người biết sự thống khổ của chúng ta, không bằng cùng Tiểu Hắc nghỉ ngơi trong chốc lát, cho ta với Tiểu Hoàn chơi đi.” Yến Sở lấy lòng nói.

“Không được!” Huyền Vân vươn ngón trở kiên định mà phe phẩy.

“Các người đã chơi lâu như vậy rồi, không chán sao? Nghỉ ngơi một chút dưỡng tốt tinh thần rồi đánh cho đại nhân hoa rơi nước chảy...”

“Người không cần phải nói rồi, chúng ta không chán. Ta cũng sẽ không làm, lần trước người cũng nói như thế này, nhưng ngồi rồi không chịu trả lại, sống chết cũng không cho.”

“Hừ! Quỷ hẹp hòi!” Yến Sở nói thầm.

Huyền Tinh buồn cười mà nhìn Yến Sở đang bắt mẫn, đề nghị nói: “Ta nói Yến Sở à, sao người không mời đại nhân nghỉ một lát?”

“Tử Tiểu Hắc! Người biết rõ đây là không thể nào, người trêu chọc ta hả!”

Lúc trước hần mời đại nhân nghỉ, kết quả ngày thứ hai đại nhân giao cho hần một đồng công việc, hần làm tới nửa sống nửa chết, đến bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi, hần làm sao dám lần nữa xúc phạm người có quyền thế.

Diêm Vương đắc ý cười, “Yến Sở thật sự là thông minh!”

“Dưới sự anh minh của đại nhân, nghĩ muốn không thông minh cũng khó khăn.” Yến Sở khen tặng nói.

Diêm Vương càng thêm đắc ý, quay đầu nói với Phán Quan: “Vũ, người có nghe hay không?”

Liễu Vũ chịu không được mà trừng mắt, “Ý lớn hiếp nhỏ, Yến Sở người lại đây, ta không chơi, vị trí cho người!”

“Thật sự?” Yến Sở mừng khắp khối đang muốn chạy lại, nhưng bị ánh mắt giết người của Diêm Vương phóng tới, lập tức ngừng cước bộ, liếc mắt nhìn trên bàn mặt trượt một cái, nhin đau mà nói: “Ta không chơi là được, Phán Quan ngài tiếp tục đi.”

Đối với phản ứng của Yến Sở, Diêm Vương hài lòng cực kỳ, đang muốn nói gì đó với Phán Quan, Liễu Vũ đã đứng lên, chỉ vào hần nói: “Người đứng lên, đem vị trí tặng cho Yến Sở bọn họ.”

“Ồ.” Diêm Vương nghe lời mà đứng lên.

Thấy thế, Huyền Vân cùng Huyền Tinh không khỏi cười trộm, cả Minh giới đều biết tại trong Minh giới này lớn nhất không phải là Diêm Vương, mà là Phán Quan, cho nên người thông minh sẽ không bao giờ đắc tội Phán Quan.

Nếu không ngại mặt mũi Diêm Vương, Yến Sở thật sự muốn lớn tiếng hoan hô, hần hưng phấn mà lời Yến Hoàn ngồi xuống bàn, chuẩn bị sờ sờ mặt trượt mà hần yêu mến.

Diêm Vương bất động thanh sắc mà nháy mắt với Huyền Vân cùng Huyền Tinh, hai người hiểu ý không hện mà cùng nói: “Nếu đại nhân không chơi, chúng ta đây cũng không chơi.”

“Không thể nào, hai người các người!” Tay Yến Sở vốn muốn duỗi về phía mặt bàn dựng thẳng chỉ vào hai người Hắc Bạch “Các người sao có thể vô tình như thế!”

Huyền Vân cùng Huyền Tinh nhún nhún vai, xin lỗi mà nhìn Yến Sở một cái, tay âm thầm chỉ chỉ Diêm Vương, không có biện pháp, chúng ta cũng rất muốn tiếp tục chơi, nhưng mà cấp trên không cho chúng ta chơi, chúng ta cũng rất thống khổ.

Ý tứ của Hắc Bạch Vô Thường rất rõ ràng cùng với vẻ mặt ai oán của Yến Sở, ánh mắt ai oán như vậy làm cho Diêm Vương không được tự nhiên mà ho nhẹ, quay đầu nói với Phán Quan “Đã khuya rồi, chúng ta đi

ngủ đi.”

Phán Quan cười như không cười nhìn Diêm Vương, “Tự ngươi đi ngủ đi.”

Nói xong, Liễu Vũ cười tủm tỉm bắt chuyện với Thượng Quan Yến: “Thượng Quan, nếu Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc không chơi, ngươi lại đây, bốn người chúng ta chơi.”

“Hả?” Diêm Vương cùng Hắc Bạch Vô Thường nhất thời ngây người, cầm cơ hồ rớt xuống đất.

“Được đó!” Thượng Quan Yến nhin cười, đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

Yến Sở, Yến Hoàn lớn tiếng hoan hô, “Phán Quan vạn tuế! Vạn tuế!”

Trong đại điện Diêm Vương lại vang lên tiếng chơi mạt trượt, Hắc Bạch Vô Thường nhìn nhau, sau đó nhất trí nhìn Diêm Vương, ánh mắt càng thêm ai oán hơn so với Yến Sở vừa rồi, bọn họ thật sự là thất sách, sao lại quên mỗi lần Diêm Vương theo Phán Quan đấu pháp, người thua đều là Diêm Vương mà? Bây giờ thì tốt rồi, thất bại đến kinh người, ôi!

Phan Nhạc cũng nghĩ không tới Liễu Vũ sẽ có chiêu này, đối mặt với ánh mắt oán giận của Hắc Bạch Vô Thường phóng tới, không thể làm gì khác hơn là vận khởi tường đồng vách sắt — làm bộ nhìn không thấy, đột nhiên, hần nhớ tới một việc, vì vậy hần nói với Hắc Bạch Vô Thường “Được rồi, đã đến lúc kêu Tiêu Phàm về địa phủ, ngày mai các ngươi đem y mang về đây đi.”

“Nhưng mà, đại nhân, hần không muốn rời khỏi con người tên là Mạc Duy kia, ta nghĩ đến lần trước hần cầu chúng ta làm cho hần ở lại trần gian như vậy, ta không đành lòng đem hần mang trở về.” Huyền Tĩnh làm khó nói.

Diêm Vương nói “Cho hần thời gian bốn năm ở lại trần gian là đã hết lòng, ta cuối cùng cũng không thể phá hư quy củ làm cho hần vẫn ở lại nhân gian.”

“Ngươi không thể thông cảm một chút sao?” Liễu Vũ nói.

“Không phải ta không nghĩ, mà một khi phá lệ, sau này sẽ có phiền toái.” Diêm Vương bất đắc dĩ nói.

Nghe vậy, mọi người trầm mặc, mặc dù bọn họ làm việc ở Minh giới, nhưng cũng không phải là người có tâm sắt đá, nhưng có đôi khi không thể không làm như vậy.

“Ngày mai nhớ kỹ đem Tiêu Phàm mang về.” Diêm Vương phân phó.

“Biết rồi, đại nhân.” Hắc Bạch Vô Thường đáp.

43. Chương 43

Edit + Beta: Hwan

Nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, tạo thành khung cảnh thần nhiên.

Hàn Yên duỗi duỗi thắt lưng, chậm rãi mở mắt.

Nó nằm ở trên giường thờ người trong chốc lát, sau đó giương mắt nhìn Lưu Vân đang ôm lấy mình ngủ say.

Buổi sáng nào Lưu Vân cũng dậy trễ, buồn cười hơn nữa là, sau khi hắn tỉnh dậy đều là bộ dáng mơ màng màng, bộ dạng ngủ không tỉnh, Hàn Yên cảm thấy Lưu Vân như thế thật đáng yêu, cho nên mặc dù nó tỉnh sớm, nhưng vẫn ở trên giường đợi Lưu Vân tỉnh, nhìn bộ dáng rời giường nhưng vẫn buồn ngủ của hắn.

Hàn Yên lẳng lẳng mà nhìn gương mặt Lưu Vân khi ngủ, bỗng nhiên nhớ tới chuyện lúc trước nó cầm chuồn chuồn mà đùa giỡn làm Tiểu Long giận dữ, nó nhìn không được cười khế, nhưng lại sợ Lưu Vân bưng tỉnh, không thể làm gì khác hơn là liều mạng nhin xuống, đến mức hai gò má nó đỏ bừng.

Thì ra nhin cười là đau khổ như thế này! Hàn Yên thật vất vả mới ngừng cười cảm thán.

A, ngày đó lúc vừa mới vào phủ Vân Yên, trong dòng suối nhỏ kia hình như có cá, mấy ngày nay một mực đều chú ý tới chuyện của Tiểu Phàm, không có thời gian đi đùa nghịch đám cá này, dù sao Tiểu Long còn không có tỉnh, thừa dịp trong khoảng thời gian này đi trên đám cá này cũng không sai!

Nghĩ tới đây, Hàn Yên lanh tay lẹ chân mà nhắc tay Lưu Vân đang ôm thắt lưng mình, cẩn thận mà bước xuống giường.

Trong lúc mơ ngủ, Lưu Vân cảm thấy thiên hạ ở trong lòng mình không thấy đâu, không khỏi nhíu mi, theo tiềm thức mà vươn tay sờ sờ.

Thấy thế, Hàn Yên vội vàng nhét tấm chăn bên cạnh vào trong lòng Lưu Vân.

Lưu Vân ôm chăn, cọ cọ vài cái trên đó, có thể cảm thấy khác lạ, mi nhíu chặt, long mi giật giật, tựa hồ có dấu hiệu tỉnh lại.

Hàn Yên không khỏi cấp bách, vội vàng đem mặt mình tiến đến trên mặt hắt, trong lúc cấp bách còn không quên vén tóc ra sau, miễn tóc làm cho Lưu Vân cảm thấy không thoải mái.

Lưu Vân cọ cọ gương mặt nhu nhu nộn nộn của Hàn Yên vài cái, trên môi tràn ra một âm cực nhẹ thoải mái, hàng mi nhú chặt cũng giãn ra, đem mặt gối lên chăn ngủ say.

Nhìn Lưu Vân ngây thơ như vậy, một dòng tình cảm khó có thể hình dung tràn ngập tim Hàn Yên, khóe mắt lộ ý cười.

Lúc này Hàn Yên ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi có cảm giác ôn nhu, nho nhã, xuất trần, hoàn toàn không có sự ngây thơ của ngày thường, chỉ là ngẫu nhiên ở trong đôi mắt sáng như nước mùa xuân lộ ra tia hồn nhiên nhẹ nhẹ.

Hàn Yên khom lưng hôn lên môi Lưu Vân một cái, sau đó im lặng đi ra khỏi phòng.

Nhìn từng đàn cá bơi lội trong khe suối trong suốt, Hàn Yên cảm thấy hưng phấn, không biết sao, từ sau khi Lưu Vân dạy nó cách bắt cá xong, nó đặc biệt thích trêu cá, giống như kiếp trước nợ nó, cho nên đời này nó phải đòi hết nợ.

Hàn Yên chơi đùa quên cả trời đất bên dòng suối, nó chỉ lo chơi đùa đám cá, căn bản không có chú ý tới trong dòng suối nhỏ này có con cua.

Bởi vì Hàn Yên nghịch khe suối, cho nên làm con cua ở dưới tảng đá tức giận.

Người nào mới sang sớm đã phá giấc mộng, con cua nhỏ giờ hai cái càng, phần nộ mà từ dưới hòn đá bò ra, chuẩn xác tại đôi bàn tay như ngọc ở dưới nước, hung hăng dùng sức kẹp một cái —

“Oa a a a!” Cảm thấy trên tay đau xót, Hàn Yên theo phản xạ mà kêu gào thảm thiết, bàn tay ở trong nước vội vàng rút lên.

Khi Hàn Yên nhìn thấy thứ đang kẹp trên tay mình, một con cua đang to mắt trừng mình, nó giật mình sửng sốt, lập tức cảm thấy tử thân vô cùng, tại sao mỗi khi nó trêu chọc đám cá, đều bị con cua cực kì ghê tởm này khi dễ!

[bây giờ tôi phân tích nguyên nhân vì sao con cua khi dễ Hàn Yên,

Nguyên nhân thứ nhất: tiểu hồ ly kiếp trước nợ con cua;

Nguyên nhân thứ hai: con cua thế nào cũng sống cùng đàn cá (cộng đồng ở tại trong dòng suối nhỏ), nó không thể nào tha thứ cho người khi dễ đám cá sống cùng này, bởi vì đàn cá này rất ngu, nói cho rõ con cua này cũng không tinh mắt, lựa chọn nơi ở cùng đám này, cho nên bạn nói, con cua có thể nào không khi

dễ Hàn Yên đây?

Nguyên nhân thứ ba: tiểu hồ ly rất đáng yêu, không nói con của muốn khi dễ nó, tôi cũng không nhin được muốn khi dễ nó, ^0^!

Nguyên nhân thứ bốn: đây là sự thú vị từ một người tác giả là tôi, = = |||]

Hàn Yên kêu to thảm thiết làm cho Lưu Vân đang nằm mộng lập tức bừng tỉnh, hấn mở mắt, phát hiện không thấy Hàn Yên, vội vàng xuống giường, chạy về phía có tiếng kêu thảm thiết, hấn lo lắng đến nỗi không sử dụng phép thuật, cứ như vậy dùng chân chạy ra bên ngoài.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lưu Vân thật sự là cười khổ, ôi! Hấn còn tưởng Hàn Yên xảy ra chuyện gì nguy hiểm, ai biết được khi hấn chân trần chạy tới nhìn thấy Hàn Yên cùng con của đang ‘liếc mắt đưa tình’, Lưu Vân thật sự không biết mình nên phản ứng thế nào.

Con của nhỏ thật ra rất thông minh, vừa nhìn thấy Lưu Vân, lập tức buông càng ra, rơi vào trong nước, chạy trốn!

Lưu Vân ngồi xuống bên cạnh Hàn Yên, kéo qua ngón tay bị thương của nó, thay nó duyên đi vết máu.

“Hôm nay làm sao lại để con của làm cho khóc?” Lưu Vân buồn cười hỏi.

“Cái gì?”

“Thật là, mỗi lần đều thua, em tốt xấu mạnh hơn bọn nó nhiều, sao không đánh lại chứ.....”

Hàn Yên mếu máo, “Nói như thế nào đây, em cũng có tự tôn?”

“May mà em còn nhớ em có tự tôn, nếu em có tự giác này, sẽ không bị con của khi dễ nữa rồi!” Lưu Vân lắc đầu thở dài.

“Đó là — đó là con của thối này khi thiên sợ ác, sao không thấy bọn nó cắn anh?” Hàn Yên bất mãn nói.

Lưu Vân nhìn lên trời trợn trắng mắt, không biết phải nói gì.

Hàn Yên tựa vào trên người Lưu Vân, có chút oán hận nói: “Con của thối này, đợi tao bắt được mày lên, nướng ăn! Hừ!”

Lưu Vân bật cười, nhẹ nhàng mà lau mồ hôi trên trán nó, sủng nịch nói: “Đừng giận!”

44. Chương 44

Edit + Beta: Hwan

Huyền Tinh đẩy đẩy Huyền Vân bên cạnh, chỉ vào Lưu Vân cùng Hàn Yên đang ngồi trên cỏ ‘Nói chuyện yêu đương’, hồ nghi hỏi: “Tiểu Bạch, ta không có hoa mắt đi, từ khi nào thì phủ Vân Yên này có thêm người vậy, chúng ta hình như mới có hơn mười này không có thông qua huyền kính xem tình huống của Tiêu Phàm mà?”

“Ta cũng hy vọng ta cũng hoa mắt rồi.” Huyền Vân tức giận nói.

“Bọn họ — ô, một người vốn là long, một người vốn là hồ ly, hẳn là sẽ không khó khăn — không thể nào! Linh lực của bọn họ lại – lại hơn chúng ta?”

Huyền Tinh vốn muốn nói không khó đối phó, nhưng khi hắn ngưng thần cảm nhận linh lực cường đại trên người của Lưu Vân cùng Hàn Yên, hắn không khỏi vạn phần kinh ngạc, nếu nói linh lực của Long tộc cao hơn bọn họ, còn đúng, nhưng chưa bao giờ gặp được hồ tộc có linh lực như thế này? Cho nên nói là kinh ngạc, không bằng nói là chấn kinh! Đây rất khó tin!

Huyền Vân cũng nhìn ra được linh lực của Lưu Vân cùng Hàn Yên cao hơn hắn và Huyền Tinh, thậm chí chỉ sợ cũng hơn Diêm Vương.

Tiêu Phàm không thể rời khỏi phủ Vân Yên, cho nên này hai người nhất định biết Tiêu Phàm tồn tại, bọn họ cũng không biết quan hệ giữa Tiêu Phàm cùng bọn hắn bây giờ ra sao, ngay lúc này Tiêu Phàm có ở phủ Vân Yên hay không, xem ra bọn họ phải đi nhìn Mạc Duy rồi, nếu Tiêu Phàm cùng hai người kia không có quan hệ gì, vậy bọn họ có thể đến chỗ Mạc Duy mang Tiêu Phàm đi, nếu như quan hệ của bọn hắn thân cận, cứ mang Tiêu Phàm đi như vậy, sợ rằng sẽ rước lấy phiền toái, lúc này thật sự là phiền toái!

Huyền Tinh cùng Huyền Vân người nhìn ta ta nhìn người, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Thật sự là phiền, sớm biết rằng sẽ có phiền não như vậy, lúc đầu chúng ta không nên đáp ứng cho Tiêu Phàm ở lại nhân gian, ôi!” Huyền Tinh thở dài.

“Đây cũng không có cách nào khác, thế sự khó liệu, ai biết sẽ đụng phải bọn họ?” Huyền Vân cũng thở dài.

Huyền Tinh nghiêm túc nhìn Lưu Vân cùng Hàn Yên, nói nhỏ nói: “Long Tộc kia bất luận pháp thuật hay linh lực cũng rất lợi hại, về phần cái kia hồ tộc mặc dù pháp thuật không có gì đặc biệt, nhưng linh lực mạnh mẽ, lực phòng ngự nhất lưu, chúng ta xui xẻo!”

“Bất quá, ta cảm thấy rất kỳ quái, chúng ta cũng không thuộc loại mù thông tin, nhưng sao chưa bao giờ từng nghe nói qua có người có linh lực lợi hại như vậy hả?” Huyền Vân trầm ngâm nói.

“Người nói như vậy, ta cũng thấy kỳ quái, ần bọn họ linh lực hẳn là người tốt nhất tiên giới, nhưng xem bọn họ lại không giống.” Huyền Tinh cũng cau mày nói.

Huyền Tinh cùng Huyền Vân ở chỗ này châu đầu ghé tai, lại không khống chế âm lượng, kinh động tới Lưu Vân.

“Người nào?” Lưu Vân kéo Hàn Yên qua, hỏi về phía bọn họ.

Huyền Tinh cùng Huyền Vân nhìn nhau, mặt nhất thời thành nhăn thành khổ hoa, bi thảm rồi, bị người phát hiện rồi.

“Tử Tiểu Hắc, đều là người không tốt, nói lớn tiếng như vậy!” Huyền Vân oán giận.

Huyền Tinh cảm thấy oan uổng, liên quan gì tới hắn, hắn đã đem thanh âm của hắn ép tới rất thấp rồi, rõ ràng là Long Tộc kia quá lợi hại có được hay không?

“Rốt cuộc là ai ở nơi nào?” Giọng Lưu Vân lạnh như băng truyền tới.

Huyền Tinh cùng Huyền Vân thấy tránh không khỏi, không thể làm gì khác hơn là hiện thân.

Huyền Tinh cười khan vài tiếng, chào hỏi với Hàn Yên cùng Lưu Vân “Các người hảo!”

Hàn Yên từ phía sau Lưu Vân nhô đầu ra, kỳ quái mà nhìn Hắc Bạch Vô Thường, “Các người là ai?”

Lưu Vân cảm thấy Huyền Tinh bọn họ không có ác ý, vì vậy một bên kéo Hàn Yên lên, một bên trả lời.” Bọn họ chính là Hắc Bạch Vô Thường.”

“Hắc Bạch Vô Thường?” Hàn Yên trừng lớn hai mắt.

“Ừ, bọn họ là người của địa phủ.”

“Bọn họ tới nơi này làm gì?” Hàn Yên có chút khó hiểu.

Lưu Vân liếc mắt nhìn Huyền Vân cùng Huyền Vân, không thể nào quan tâm nói “Hắn là đến tìm Tiêu Phàm.”

“Tìm Tiêu Phàm?” Hàn Yên có chút không xác định hỏi Huyền Tinh “Các người đến tìm Tiêu Phàm sao?”

Huyền Tinh bọn họ cũng không ngại Lưu Vân đem bọn họ làm người trong suốt, lúc này thấy Hàn Yên hỏi bọn hắn, vì vậy Huyền Vân nói “Đúng vậy, chúng ta tới tìm Tiêu Phàm, hắn đã ở lại tại nhân gian lâu lắm rồi, chúng ta muốn đem hắn mang về.”

“Đem hắn mang về? Nhưng hắn cùng Mạc Duy vừa mới biết tâm ý của nhau, nếu các người lúc này dẫn hắn đi, vậy chẳng phải là — ”

“Hả? Hắn cùng Mạc Duy rốt cuộc cũng hiểu tâm ý nhau?” Huyền Tinh cảm thấy hứng thú hỏi.

“Đúng vậy.” Hàn Yên cười nói.

“Không đúng, Mạc Duy vốn không nhìn thấy Tiêu Phàm, cũng không nghe thấy giọng của hắn, bọn họ biểu lộ như thế nào chứ?”

“Không biết Tiểu Long dùng biện pháp gì, làm cho Mạc Duy có thể thấy Tiêu phàm, thậm chí làm cho cơ thể hắn ấm lên cùng có thể đụng chạm vật thể.” Hàn Yên kiêu ngạo mà nói.

“Thì ra là thế!” Huyền Tinh bừng tỉnh đại ngộ “Được rồi” Huyền Tinh nhỏ giọng hỏi, “Lúc bọn họ biểu lộ, người có ở bên nhìn không?”

“Có chứ.”

“Có thể nói cho ta biết tình cảnh ngày đó không?”

Hàn Yên do dự một chút, thản nhiên nói “Không thành vấn đề.”

Nhìn hai người nhỏ giọng trao đổi, Lưu Vân cùng Huyền Vân đứng ở một bên không khỏi hắc tuyến, bây giờ đến tốt cùng là cái tình trạng gì?

45. Chương 45

Edit + Beta: Hwan

“Tiêu Phàm thật sự không được tự nhiên!” Sau khi nghe xong Tiêu Phàm cùng Mạc Duy biểu lộ, Huyền Tinh kết luận một câu như vậy.

“Thật sao? Ta không cho là như vậy.” Hàn Yên không đồng ý nói.

“Vậy người cho rằng ra sao?” Huyền Tinh một bên hỏi, một bên ngồi xuống nói với Hàn Yên “Chúng ta ngồi xuống nói đi, đứng mệt lắm.”

“Cũng tốt.” Hàn Yên nghĩ một chút, cũng ngồi xuống nói lên cái nhìn của mình với Huyền Tinh.

Đối với bọn họ nói thầm, Lưu Vân tỏ ra không có gì, chỉ cũng theo ngồi xuống bên cạnh Hàn Yên, nhưng Huyền Vân lại nhìn không được, hấn gờ chân lên đập vào mông Huyền Tinh một cái.

Huyền Tinh ăn đau đớn, hấn bắt mãi quay đầu lại “Sao người lại đá ta?”

“Người có biết chúng ta đến đây làm gì không?”

“Biết a, không phải là mang Tiêu Phàm trở về sao!”

“Vậy sao người lại theo chân bọn họ nói chuyện vui vẻ như vậy?”

“Nhưng người không cảm thấy mang Tiêu Phàm trở về cùng bọn họ nói chuyện vui vẻ chính là hai việc khác nhau sao? Dù sao chúng ta đánh không lại bọn họ, kết giao thêm nhiều bằng hữu không tốt sao?”

Huyền Vân ghen lời, chính xác bọn họ đánh không lại nhân gia, làm bằng hữu cũng là tốt, bắt quá —

“Thế bắt bớ với đại nhân ra sao?”

“Cái này?” Huyền Tinh gãi gãi đầu, “Bắt bớ chi tiết, còn có thể làm sao bây giờ?”

“Nếu đại nhân trách tội — ”

“Được rồi, người cũng không phải không biết đại nhân là người miệng cay nghiệt tâm dạ hủ, bị hấn mắng một hai câu có vấn đề gì, huống chi còn có Phán Quan chống, sợ cái gì?” Huyền Tinh vô tình nói.

“Người mỗi lần đều như thế này, sớm muộn chúng ta đều bị cách chức.” Huyền Vân vô lực nói.

Huyền Tinh cười khan vài tiếng, Huyền Vân tức giận trừng mắt nhìn hấn, cũng ngồi xuống cùng.

Hàn Yên không nhịn được nói: “Tình cảm của các người rất tốt!”

Huyền Vân phản ứng rất lớn, “Cảm tình tốt? Cùng hấn? Miễn đi?”

“Tiểu Bạch, sao người có thể nói như vậy? Người có biết như vậy sẽ làm tâm linh yếu ớt của ta bị thương không — ”

Không đợi hấn ác tâm nói cho hết lời, Huyền Vân đã một chưởng đánh qua, nổi giận nói: “Người ít phát thần kinh đi!”

Huyền Tinh quay sang phía Lưu Vân bọn họ, thâm tình mà xướng: “Người thương tổn ta, một chưởng đánh ta...”

Hàn Yên không khách khí mà cười to, ngay cả Lưu Vân luôn luôn mặt lạnh bên mép cũng lộ ra ý cười.

Huyền Vân không thể nhịn được nữa đang muốn lớn tiếng trách cứ, đột nhiên phía sau truyền đến “Loảng xoảng ” một tiếng, giống như là âm thanh đồ sứ rơi xuống vỡ vụn.

Bốn người nhìn lại, phát hiện Tiêu Phàm với sắc mặt trắng bệch đứng ở phía sau bọn họ, bên chân là bình được tan nát.

Đi theo y phía sau không xa, Mạc Duy vội vàng buông thảo dược trong tay, chạy tới vội vàng hỏi: “Người sao rồi?”

Tiêu Phàm không có trả lời, chỉ là dùng sức mà cắn môi, tròng mắt to, hoảng sợ mà nhìn Huyền Tinh cùng Huyền Vân, một câu nói cũng nói không nên lời.

Huyền Tinh đẩy đẩy Huyền Vân, nhỏ giọng hỏi: “Ta nói Tiểu Bạch, chúng ta có kinh khủng như vậy sao? Tốt xấu chúng ta — ”

Huyền Vân tròng mắt nhìn hấn một cái, Huyền Tinh không thể làm gì khác hơn là đem câu nói kế tiếp nuốt trở lại trong bụng.

Huyền Vân quay đầu lại nhìn Tiêu Phàm, thở dài một hơi, “Tiêu Phàm người hấn là sẽ không quên ước định của chúng ta đi?”

“Ước định? Ước định cái gì?” Mạc Duy bất an hỏi.

“Người hỏi hấn?”

Mạc Duy quay đầu dùng ánh mắt hỏi Tiêu Phàm, Tiêu Phàm gục đầu xuống, không có trả lời, một lát sau, y mới ngẩng đầu, thanh âm run rẩy mà cầu khẩn: “Ta không có quên, nhưng mà — nhưng mà các người có thể cho ta một ít thời gian nữa không?”

Huyền Vân bất đắc dĩ nói, “Người yên tâm, lần này chúng ta đến không phải mang người đi.”

Trong mắt Tiêu Phàm tràn ra ánh sáng vui vẻ, “Các người nguyện ý cho ta tiếp tục — ”

Huyền Vân lắc đầu, “Chuyện này chúng ta không thể quyết định được, đối với người chúng ta đã xem như phá lệ rồi, nhưng quy củ là quy củ, hy vọng người có thể rõ ràng.”

Ánh mắt Tiêu Phàm buồn bã, trầm mặc không nói.

Đối với đoạn đối thoại của bọn họ, Mạc Duy cái hiểu cái không, y nắm chặt tay Tiêu Phàm, nhìn thoáng qua Huyền Tinh bọn họ, kinh nghi bất định hỏi: “Bọn họ là ai? Tại sao nói muốn dẫn người — dẫn người đi?”

Trong mắt Tiêu Phàm hiện lên đau thương, hần nhẹ giọng nói: “Bọn họ tất nhiên là người của địa phủ, ta — bốn năm trước cầu bọn họ cho ta ở lại nhân gian bốn năm, bây giờ kỳ hạn tới rồi, cho nên bọn họ tới dẫn ta đi.”

Thân thể Mạc Duy lung lay, trên mặt kinh hoảng, hần bắt được cánh tay Tiêu Phàm, âm thanh không yên nói: “Đây không phải sự thật, không phải! Chúng ta thật vất vả mới cùng một chỗ, có thể nào — có thể nào — ”

Vừa nói, mắt Mạc Duy cũng đỏ, cũng không có cách nào khác nói không được.

Hai mắt Tiêu Phàm đắm lệ mơ hồ mà nhìn y, căn bản không biết an ủi y như thế nào.

Nhìn thấy bọn họ như vậy, Hàn Yên cảm thấy đau lòng, nó kéo kéo Huyền Tinh, “Các người không thể mở một con mắt, nhắm một con mắt, làm cho Tiêu Phàm ở lại sao?”

Huyền Tinh nhỏ giọng nói: “Không phải chúng ta không nghĩ, mà là quyền quyết định thật sự không có ở trên tay chúng ta.”

“Vậy ở trên tay ai?”

“Diêm Vương đại nhân ấy, không đúng, nếu là làm cho cấp trên biết đại nhân của nhà chúng ta phóng tay, đại nhân cũng sẽ bị trách phạt.”

“Vậy rốt cuộc là ai định đoạt?”Hàn Yên sốt ruột hỏi.

Huyền Tinh nhún nhún vai, “Ta không biết.”

“Hả?”

Lúc này vẫn ở một bên vẫn không lên tiếng Lưu Vân đột nhiên nói: “Loại sự tình này Ngọc Đế định đoạt.”

“Ngọc Đế?”

“Ừ.”

Ba người bọn họ ở bên cạnh thảo luận người nào định đoạt, Huyền Vân đau đầu đối với bọn Tiêu Phàm nói: “Ta không phải mới vừa nói chúng ta hôm nay không phải đến mang Tiêu phàm đi sao? Các người không cần đau khổ như vậy.”

“Nhưng các người không phải sớm muộn đều phải dẫn hắn đi sao!” Mạc Duy với đôi mắt đỏ bừng quát.

Huyền Vân cũng không ngại y quát mình như thế, hắn rên rỉ nói: “Chuyện này không phải việc ta có thể làm chủ, bây giờ chúng ta trở về hỏi Diêm Vương một chút, xem đại nhân nói như thế nào.”

Nói xong, Huyền Vân vươn tay kéo lấy Huyền Tinh vẫn đang châu đầu ghé tai nói chuyện với Hàn Yên, hóa thành một trận khói nhẹ, trở về Minh giới.

Tiêu Phàm cùng Mạc Duy cũng không nhìn bọn hắn, bọn họ nghĩ muốn quý trọng chút thời gian còn ở bên nhau này.

“Phải làm sao bây giờ?” Hàn Yên hỏi.

“Tĩnh quan kỳ biến.”Lưu Vân cho hắn bốn chữ.

46. Chương 46

Edit + Beta: Hwan

Nghe Huyền Vân bẩm báo xong, Phan Nhạc cảm thấy hoài nghi, “Ta nói Tiểu Bạch, các người không đành lòng mang Tiêu Phàm trở về, cố ý tìm cơ đến hòng ta đi.”

“Đại nhân, ngài thấy chúng ta là người như vậy sao?” Huyền Tinh kháng nghị.

Mặt Phan Nhạc lộ ra một bộ các người chính là người như vậy, Huyền Vân không nhanh không chậm nói: “Đại nhân, chính ngài thử đi xem đi, xem chúng ta có lừa ngài hay không?”

“Đúng vậy, ta nhìn thấy linh lực của long tộc kia còn cao hơn đại nhân nữa, nếu giao chiến với nhau, đại nhân ngài chắc chắn sẽ thất bại dưới tay người ta.” Huyền Tinh nói mát.

Phan Nhạc nhướn mày, cười như không cười nói: “Tiểu Hắc, người muốn dùng phép khích tướng hả, ta sẽ không trúng kế!”

Huyền Tinh tức giận đến giơ chân, đang muốn nói cái gì, Huyền Vân nghiêm trang nói: “Đại nhân, lời Tiểu Hắc nói đều là thật sự, chúng ta thật sự nhìn không ra linh lực của bọn họ cao đến cấp độ nào.”

Phan Nhạc cau mày, “Thật sự lợi hại như vậy?”

Huyền Tinh cùng Huyền Vân nhất trí gật đầu.

Phan Nhạc nói với Liễu Vũ “Vũ, chúng ta đi xem một chút đi?”

Liễu Vũ nghĩ một chút, gật đầu.

Bốn người bọn họ mới vừa chuẩn bị động thân, lúc này bọn Yến Sở, Yến Hoàn cùng Thượng Quan Yến đi đến.

Yến Sở tò mò hỏi: “Đại nhân, các ngài đi đâu thế?”

Huyền Tinh – cái này miệng rộng lập tức đem nguyên do nói rõ ràng.

Đối với Hàn Yên cùng Lưu Vân, bọn Yến Sở cũng cảm thấy hứng thú hết sức, vậy là ba người bọn hắn cũng đi theo.

Liễu Vũ nhìn cái đuôi phía sau, nói với Phan Nhạc “Người không cảm thấy có vấn đề gì sao?”

Phan Nhạc cười cười “Náo nhiệt một chút không tốt sao?”

Náo nhiệt một chút thì tốt, nhưng mà một đám người chạy đến trong nhà người khác, cảm thấy có chút kì quái mà thôi.

Hàn Yên trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một đám người đột nhiên xuất hiện trước mắt, có chút thờ người ra hỏi Lưu Vân: “Bọn họ là từ đâu toát ra vậy?”

Lưu Vân nhú nhú mày, nhìn đám người Diêm Vương một cái, kéo Hàn Yên đến bên người, không nói một lời nào.

Huyền Vân chỉ vào Phan Nhạc nói: “Nè, đây là đại nhân của chúng ta, tự ngươi nói với hắn đi.”

Tiêu Phàm cùng Mạc Duy ngơ ngác mà nhìn Diêm Vương bọn họ, hoàn toàn không biết nên phản ứng ra sao.

Phan Nhạc cũng không nhìn bọn họ, chỉ là không ngừng nhìn Lưu Vân cùng Hàn Yên, thấy vậy mặt Lưu Vân càng nhăn chặt.

Phan Nhạc xoa xoa cằm nói: “Tiểu Hắc thật sự không có gạt ta, ngay cả ta cũng nhìn không ra linh lực của bọn họ, nếu đánh nhau, chẳng phải chỉ có thua sao?”

“Đại nhân biết là tốt rồi!” Huyền Tinh nhân cơ hội nói.

Phan Nhạc liếc hắn một cái, hỏi Lưu Vân bọn họ: “Các ngươi là ai?”

“Liên quan gì tới ngươi?” Lưu Vân lãnh đạm nói.

Bị hắn nói như vậy, Phan Nhạc cảm thấy không thú vị, bọn Yến Sở ở phía sau hắn không khỏi cười trộm.

Phan Nhạc quay đầu lại trừng bọn hắn một cái, Yến Sở bọn họ lập tức im re, lúc này Phan Nhạc mới hài lòng mà thu hồi ánh mắt, quay đầu lại hỏi Liễu Vũ: “Vũ, ngươi có nhìn ra lai lịch của bọn họ không?”

Liễu Vũ đang ở cú đầu trầm tư, không có nghe hắn hỏi.

Phan Nhạc cảm thấy kỳ quái, gia tăng âm lượng: “Vũ!”

Liễu Vũ hoàn hồn lại, có chút khó hiểu hỏi: “Chuyện gì?”

Phan Nhạc chỉ chỉ Lưu Vân bọn họ, “Ta nói ngươi có nhìn ra lai lịch bọn họ không? Ta càng nhìn bọn họ càng cảm thấy hình như đã gặp qua ở đâu rồi?”

Phan Nhạc vừa nói như vậy, Liễu Vũ đột nhiên nghĩ tới cái gì, hắc không dám tin mà nhìn Hàn Yên bọn họ, thất thanh nói: “Thì ra là các người!”

“Người nhận thức bọn họ?” Phan Nhạc kinh ngạc.

Liễu Vũ gật đầu, “Thật ra người cũng nhận thức.”

“Ta cũng nhận thức?”

“Người không phải vừa mới nói ở đã gặp qua bọn họ ở đâu sao? Chúng ta nhìn thấy bọn họ ở chỗ của Phật Tổ.” Liễu Vũ giải thích.

“Chỗ của Phật Tổ?” Phan Nhạc có chút mơ hồ, hắc yên lặng nhìn Lưu Vân bọn họ, đột nhiên hắc thét một tiếng kinh hãi, “Ta nhớ ra rồi!”

Đám người Huyền Tinh đều tò mò, hỏi: “Đại nhân, ngài biết bọn họ là ai?”

“Bọn họ chính là — ” Phan Nhạc đang muốn nói cái gì, đột nhiên Liễu Vũ nháy mắt với hắn, Phan Nhạc hiểu ý, lập tức nói: “Ta không thể nói cho các người.”

“Tại sao?” Huyền Tinh hỏi.

“Không tại sao cả, chỉ là không thể nói.”

Không thể nói? Đám người Huyền Tinh nhìn nhau, càng tò mò về thân phận của bọn Lưu Vân.

Hàn Yên giật nhẹ ống tay áo Lưu Vân, nhỏ giọng hỏi: “Nhìn bọn họ như vậy, hình như nhận thức chúng ta, nhưng chúng ta không có gặp qua bọn họ?”

Lưu Vân cầm tay nó, ôn nhu nói: “Không cần phải xen vào bọn họ.”

“Ừ.”

Lúc này, Phan Nhạc không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên hắc hắc mà cười rộ lên, cái loại tiếng cười này làm cho người ta ngửi được mùi xảo trá.

47. Chương 47

Edit + Beta: Hwan

“Đại nhân cười thật biến thái!” Huyền Tinh nhỏ giọng nói.

“Ừ đúng thế.....”Đám người Yến Sở nhất trí gật đầu.

“Mỗi lần đại nhân cười gian trá như thế, chắc chắc không phải chuyện tốt.” Yến Hoàn nói.

“Đúng thế.” Yến Sở lập tức phụ họa.

“Ta nhớ lúc trước đại nhân cũng cười kiểu này, đúng là bày mưu hãm hại Thái Thượng Lão Quân, làm cho lão đầu kia làm không công, lần này hắc cười càng biến thái hơn so với lần trước, chúng ta phải cẩn thận, để phòng trúng quỷ kế của hắc.” Huyền Vân lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Trên mặt bọn Thượng Quan Yến lộ ra ánh mắt thích thú, gật đầu nhanh chóng.

Mặc dù bọn họ nói chuyện rất nhỏ, nhưng mà Phan Nhạc vẫn nghe thấy, hắc không khỏi xanh cả mặt, đám không biết sống chết này, dám nói bậy ở trước mặt hắc, da ngứa rồi có phải hay không?

Hắc quay đầu lại, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Các người đang nói cái gì? Ta nghe không được rõ cho lắm, các người không ngại, phiền toái lặp lại lần nữa.”

Bọn Huyền Tinh lập tức im re, không dám nói nữa.

“Thời tiết hôm nay cũng không tệ lắm!” Huyền Tinh nhìn bầu trời nói.

“Đúng vậy, người nhìn khoảng không phía xa xa” Yến Hoàn nói “Làm cho tâm tình của người ta thật thoải mái!”

Phan Nhạc hừ lạnh một tiếng, không để ý tới đám người nhảm chán này, hắc quay đầu lại nói với Tiêu Phàm “Người đã muốn tiếp tục ở lại trần gian, ta sẽ trừ quỷ tích của người, cho người ở lại nhân gian.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, kể cả Liễu Vũ.

Mạc Duy hoàn hồn lại trước, y lắp bắp mà chứng thực “Ngài – lời ngài nói là thật?”

“Đương nhiên.” Phan Nhạc nghiêm túc nói, “Diêm Vương ta chưa bao giờ nói láo!”

Mạc Duy kinh hỉ không thôi, ôm lấy Tiêu Phàm còn đang sững sờ cuồng tiếu: “Sau này chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa!”

Tiêu Phàm ngốc lảng tùy ý Mạc Duy kích động mà ôm lấy bản thân kêu to, một hồi lâu hẳn mới có phản ứng, trở tay ôm lấy Mạc Duy, vui đến phát khóc.

Hàn Yên cũng vui mừng thay cho bọn họ, nó không nhận được nắm lấy tay Lưu Vân, trên mặt lộ ý cười hạnh phúc.

Bọn họ bên này nhảy nhót hoan hô, bọn Huyền Tinh thì dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Phan Nhạc, đánh chết bọn họ cũng không tin Phan Nhạc bị chân tình của bọn Tiêu Phàm làm cho cảm động, vì thế dễ dàng đồng ý cho Tiêu Phàm ở lại nhân gian, từ trước tới nay bọn họ không cho rằng Phan Nhạc là người dễ cảm động, chuyện này nhất định có âm mưu.

Liễu Vũ không nhận được đẩy đẩy Phan Nhạc “Này, tại sao ngươi lại đột nhiên cho Tiêu Phàm ở lại nhân gian? Ngươi không sợ cấp trên biết ngươi một mình làm cho quý ở lại nhân gian, vì thế trách phạt xuống tới sao?”

Phan Nhạc dè dặt lại bả vai Liễu Vũ, thâm tình nói: “Không sợ! Tình yêu của bọn họ làm cho ta nghĩ tới chúng ta, cho nên ta không nghĩ chia rẽ bọn họ.”

Liễu Vũ chụp bay móng vuốt của hắn, chịu không được mà trừng mắt liếc hắn “Ta mới không tin ngươi, nói, rốt cuộc ngươi có âm mưu gì?”

Phan Nhạc bi thương nói: “Vũ, sao ngươi có thể không tin ta?”

“Muốn ta tin tưởng ngươi, trừ phi trời rơi mưa đỏ! Ngươi người này chưa bao giờ sẽ làm chuyện không có lý do!” Liễu Vũ hừ nhẹ.

Phan Nhạc hì hì cười, “Cũng là ngươi hiểu rõ ta nhất.”

“Rốt cục ngươi đánh chủ ý gì?”

“Cái này hả?” Con ngươi của Phan Nhạc xoay tròn, liếc nhìn đám người Huyền Tinh đang vênh tai nghe lén, kéo Liễu Vũ qua một bên, nói thầm vào tai hắn, còn thỉnh thoảng nhìn Hàn Yên cùng Lưu Vân vài lần.

“Không thể nào, ngươi dám — ” Liễu Vũ giật mình nói.

“Hu! Đừng lớn tiếng như vậy, nếu để cho bọn họ biết, ta thật sự chạy không thoát đâu.” Phan Nhạc khản trương nói.

“Người người này! Thật sự là...” Liễu Vũ nhìn bọn Hàn Yên một cái, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Người cho bọn họ là đứa ngu hủ, cẩn thận bị bọn họ lột da, đặc biệt là Lưu Vân.”

Phan Nhạc cười khan nói: “Chắc không đâu?”

Liễu Vũ cho hắn một ánh mắt người thử xem có phải không “Ta thanh minh trước nha, đến lúc đó người đừng trách ta không giúp người.”

“Vũ, người không nên tuyệt tình như vậy.”

Liễu Vũ mới chẳng muốn trông nom hắn, lắc đầu nói: “Vì trả thù lão đầu kia mà gặp phải Lưu Vân bọn họ, cái được không bù đắp đủ cái mất a!”

Phan Nhạc còn muốn nói gì nữa, lúc này Mạc Duy cùng Tiêu Phàm từ trong kích động khôi phục lại đây cảm ơn hắn: “Thật sự là rất cảm ơn ngài, làm cho chúng ta có thể tiếp tục cùng một chỗ, ân đức này chúng ta ghi tạc trong tim.”

Bây giờ ta đã hối hận rồi, Phan Nhạc nói ở trong lòng.

“Các người không cần cảm ơn ta, ta chỉ là nhìn sắc mặt bọn họ thôi.” Phan Nhạc vừa nói, vừa chỉ tay vào bọn Lưu Vân.

Nhìn sắc mặt chúng ta? Trong lòng Hàn Yên khó hiểu cực kỳ, chúng ta không nhận ra người?

Bọn Mạc Duy giật mình, đi tới trước mặt Lưu Vân bọn họ, chân thành nói: “Mặc dù chúng ta không biết các người là ai, nhưng chúng ta thật sự rất cảm ơn các người, cuộc đời này của chúng ta không có gì đền đáp, chỉ có thể — ”

Hàn Yên vội vàng khoát khoát tay, “Các người không nên nói như vậy, thật ra chúng ta cũng không có giúp gì, hơn nữa, chúng ta cũng không nhận ra hắn, nếu không phải hắn đồng ý, chúng ta cũng không có biện pháp?”

Nghe vậy, Phan Nhạc lập tức nói: “Lời ấy sai rồi, ta không ngại trực tiếp nói cho các người, ta phá lệ cho Tiêu Phàm ở lại nhân gian như vậy, nếu để cho cấp trên biết, nhất định sẽ truy cứu, đến lúc đó các người còn phải giúp đỡ ta.”

“Giúp đỡ người?” Hàn Yên khó hiểu, “Chúng ta có thể giúp người cái gì?” **“RẤT ĐƠN GIẢN, NẾU CẤP TRÊN TRÁCH TỘI XUỐNG TỚI, TA ĐEM TRÁCH NHIỆM ĐỔ LÊN ĐẦU CÁC**

NGƯỜI, NÓI CÁC NGƯỜI BUỘC TA TRỪ QUỶ TỊCH CỦA TIÊU PHẠM, NÓI NHƯ VẬY, CẤP TRÊN SẼ KHÔNG LÀM KHÓ TA RỒI.” PHAN NHẠC MI PHI SẮC VŨ NÓI, “NHƯNG MÀ CÁC NGƯỜI YÊN TÂM, LẤY LINH LỰC CỦA CÁC NGƯỜI, CHO DÙ CẤP TRÊN PHẢI NGƯỜI XUỐNG ĐỐI PHÓ, CŨNG NHẤT ĐỊNH ĐÁNH KHÔNG LẠI CÁC NGƯỜI.” PHAN NHẠC BỔ SUNG NÓI.

48. Chương 48

Edit + Beta: Hwan

Nghe suy nghĩ của Phan Nhạc, bọn Huyền Tinh cảm thấy chắc chắn bên trong có quỷ.

Tiêu Phàm lo lắng nói “Như vậy có hay không...”

“Người yên tâm, Lưu Vân bọn họ không có việc gì, hắc hắc, lấy linh lực bọn họ bây giờ, có thể đánh thắng bọn họ, sợ rằng chỉ có một, không đúng, hẳn là có hai người, nhưng mà lấy giao tình của hai người kia cùng bọn họ, tuyệt đối sẽ không làm khó bọn họ, ta có thể cam đoan việc này!” Phan Nhạc vỗ ngực nói.

Mặc dù Phan Nhạc nói vậy, nhưng Tiêu Phàm bọn họ vẫn cảm thấy bất an, sợ việc này sẽ đem đến tổn thương cho Lưu Vân bọn họ.

Nghe Phan nhạc nói như vậy, bọn Huyền Tinh càng thêm tò mò về thân phận của Lưu Vân bọn họ, Yến Sở không nhịn được hỏi: “Đại nhân, rốt cuộc bọn họ là ai? Theo như những gì đại nhân nói, lai lịch bọn họ không nhỏ nha?”

“Hắc, lai lịch bọn họ lớn lắm, ” Phan Nhạc nói, “Nhưng mà các người hết hy vọng đi, ta sẽ không nói cho các người biết bọn họ là ai đâu.”

“Thiết! Không nói thì đừng nói, mọi việc chung quy có một ngày sẽ tra ra được, ta không tin vĩnh viễn chúng ta sẽ không biết họ là ai.” Yến Sở khinh thường nói.

“Vậy các người cứ chậm rãi mà chờ.”

“Đại nhân, người không nên đắc ý quá mức, nhân gia hình như còn chưa đáp ứng thay người chịu tội đâu?” Nhìn bộ dáng đắc ý dạt dào của Phan Nhạc, Huyền Tinh bắt hẩn nước lạnh.

Đây là một vấn đề?

Phan Nhạc hỏi Lưu Vân bọn họ “Ý kiến của các người thế nào?”

“Cái này, ta không có ý kiến gì, cũng không biết ý của tiểu long thế nào?” Hàn Yên nói.

Vì vậy Phan Nhạc nhìn Lưu Vân, dùng ánh mắt hỏi, nhanh đồng ý đi, nếu không gian kế của ta ngâm giấm rồi.

Hèn hạ! Lưu Vân thầm mắng trong lòng, biết rõ tâm địa của Hàn Yên rất mềm, nó sẽ nhất định giúp bọn Tiêu Phàm, nó đồng ý, bản thân hắn còn có thể không đồng ý sao?

Ánh mắt Lưu Vân nhìn chằm chằm Phan Nhạc, thấy vậy Phan Nhạc nhin không được lạnh run.

Lưu Vân nhìn Phan Nhạc một lúc, cụp mi xuống, thản nhiên nói “Không thành vấn đề, nhưng mà, nếu để cho ta biết người cổ ý, thì đừng có trách ta.”

Lưu Vân nói ra, làm cho bọn người Hàn Yên khó hiểu, nhưng bọn hắn biết lời này là dành cho Diêm Vương, vì vậy mà dùng ánh mắt quan ái mà nhìn Phan Nhạc.

Cảm nhận được ánh nhìn chăm chú, Phan Nhạc mắt tự nhiên mà cười vài cái ha ha.

Liều Vũ đồng tình mà nhìn hắn một cái, lắc đầu thở dài.

“Cảm ơn các người!” Mạc Duy cùng Tiêu Phàm chân thành nói với Hàn Yên bọn họ.

“Không khách khí.”

“Tốt lắm, cứ như vậy đi.” Phan Nhạc nói.

Chuyện đã được giải quyết, Huyền Tinh bọn họ cũng thật vui mừng, một khi vui mừng, tự nhiên sẽ nghĩ tới chúc mừng.

Yến Sở cảm thấy ngứa tay đề nghị “Dù sao chúng ta khó được một lần tập thể đi lên nhân gian, không bằng chơi thử mặt trượt của nhân gian, thế nào?”

“Thật là một đề nghị tuyệt vời, dù sao nơi này có mười một người, cũng đủ mở hai bàn.” Huyền Tinh hưng phấn nói.

“Quyết định như vậy đi.” Phan Nhạc lập tức chụp bản.

Vì vậy người của Minh giới hết sức phấn khởi mở bàn chuẩn bị đánh mặt trượt ở hậu hoa viên của phủ Vân Yên.

Chờ sau khi bọn hắc sắc xong, Hàn Yên hỏi một câu làm cho hy vọng của bọn hắc sắc tan biến, Hàn Yên không biết hỏi “Mặt trượt là vật gì?”

“Không thể nào, người không biết đánh mặt trượt?” Yên Sở kêu to.

Hàn Yên xấu hổ mà lắc đầu “Sẽ không.” Nó ngẩng đầu hỏi Lưu Vân “Anh biết không?”

“Không biết.” Lưu Vân dứt khoát nói.

Nghe vậy, Yên Sở chịu đả kích lớn, hắc sắc không chết tâm mà hỏi Tiêu Phàm bọn họ “Vậy hai người? Không phải cũng nói với ta là không biết chứ?”

Tiêu Phàm cùng Mạc Duy xin lỗi mà cười, gật đầu.

“A!” Yên Sở rên rỉ.

“Không cần sợ, không biết thì học.” Huyền Tinh nói “Hơn nữa, hắc sắc, bọn họ mới học chơi, chúng ta có thể đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy!”

“Đúng, đúng vậy!” Yên Sở gật đầu, hắc sắc cõi lòng tràn đầy hy vọng hỏi Lưu Vân bọn họ “Thế nào? Hai người có chơi không?”

Lưu Vân thấy vẻ mặt Hàn Yên nóng lòng muốn thử, vì vậy liền nhẹ nhàng mà gật đầu.

“Đa!” Yên Sở hoan hô, lập tức nói cho bọn họ cách chơi mặt trượt thế nào.

Nói xong, bọn Huyền Tinh đã không thể chờ đợi mà muốn bắt đầu rồi.

Thượng Quan Yến nghĩ một chút, đề nghị nói: “Không bằng như vậy đi, đại nhân cùng Phán Quan một tổ, Huyền Tinh cùng Huyền Vân một tổ, Yên Sở cùng Yên Hoàn một tổ, Lưu Vân bọn họ một tổ, tám người đánh đi.”

“Được được, như vậy có ý tứ!” Phan Nhạc vỗ tay đồng ý đầu tiên.

“Vậy người không chơi sao?” Hàn Yên tò mò hỏi.

Thượng Quan Yến lắc đầu “Ta không đánh mặt trượt, ta cùng Tiêu Phàm bọn họ đi chuẩn bị đồ ăn cho mọi người.”

“Thượng Quan nghĩ thật chu đáo! Như vậy phiền toái người rồi!” Huyền Tinh không khách khí tí nào nói.

Thượng Quan Yến cười cười, cùng Tiêu Phàm bọn họ đi làm điểm tâm, về phần Hàn Yên bọn họ ở trong hậu hoa viên chơi vui đến quên cả trời đất.

Kết quả —

Có câu gọi là không như mong muốn, Huyền Tinh bọn họ ý đồ khi dễ Lưu Vân bọn họ, nguyện vọng ban đầu là dạy bọn họ xong đánh cho bọn họ thua hoa rơi nước chảy tan biến, thua rồi tỉnh rồi mù!

49. Chương 49

Edit + Beta: Hwan

Tất cả mọi người trên Thiên giới đều biết, Thái Bạch Kim Tinh kết thù với Diêm Vương, chuyện là ở hội bàn đào do Vương Mẫu tổ chức —

Thái Bạch Kim Tinh rất yêu Kỳ lân – thú cưỡi của ông ta, cho nên đi đâu cũng mang theo nó. Có một năm, Vương Mẫu theo thường lệ mở tiệc rượu bàn đào mời tiên nhân khắp nơi, địa vị của Thái Bạch Kim Tinh ở trên Thiên đình tương đương với Thừa Tướng ở nhân gian, tự nhiên cũng có thiệp mời, mà Diêm Vương chính là vua của Minh giới, đương nhiên cũng có tư cách tham gia tiệc rượu bàn đào.

Vốn Thái Bạch Kim Tinh cùng Diêm Vương nước sông không phạm nước giếng, cừu oán một điểm cũng không có, năm này Thái Bạch Kim Tinh dẫn theo thú Kỳ lân của ông ta, Diêm Vương dẫn theo Phán Quan, thú Kỳ lân bị Thái Bạch Kim Tinh làm hư, khi Phán Quan đi ngang qua, nó cắn ngay tay Phán Quan.

Mọi người ở Thiên giới cùng Minh giới đều biết Phán Quan là bảo bối của Diêm Vương, cho tới bây giờ đều phụng trong lòng bàn tay, ngậm tại trong miệng, sợ y bị tổn thương, bây giờ thú cưỡi của Thái Bạch Kim Tinh cắn rách miếng thịt trên tay của người hấn yêu, hấn không tức mới là lạ, lập tức rút gân thú cưỡi của Thái Bạch Kim Tinh, nếu không phải lúc này Phán Quan tỉnh lại, chỉ sợ Diêm Vương đã lột da Kỳ lân rồi.

Mặc dù thú Kỳ lân của ông cắn Phán Quan, bên ông không đứng trước, nhưng Diêm Vương không thêm

nói cho chủ nhân của thú Kỳ lân là ông một tiếng đã rút gân thú Kỳ lân thú, Thái Bạch Kim Tinh thật sự tức đến giận sôi lên, cánh tay Phán Quan bị thương, còn có linh đan diệu dược chữa lành, nhưng Diêm Vương rút gân thú Kỳ lân, chẳng phải đem gân của Kỳ lân phá hủy, khiến cho gân của Kỳ lân phải chậm rãi mọc lại, phải biết rằng thời gian để mọc gân hoàn chỉnh cần phải một ngàn năm.

Từ sau khi Kỳ lân bị Diêm Vương rút gân, đường đường Kỳ lân oai phong lừng lẫy lại nhìn thấy người giống như rùa rút đầu, nhìn thấy người là bỏ chạy, làm cho Thái Bạch Kim Tinh thích mang nó đi khắp nơi chỉ có thể để nó ở nhà, khắp nơi tìm phương thức chữa trị cho Kỳ lân.

Thái Bạch Kim Tinh tức giận cáo trạng với hướng Ngọc Đế, nhưng Ngọc Đế cũng biết tầm quan trọng của Phán Quan đối với Diêm Vương, Diêm Vương không đem thú Kỳ lân giết chết đã hạ thủ lưu tình, cho nên Ngọc Đế nói sẽ cho Thái Bạch Kim Tinh một câu trả lời, nhưng cuối cùng không có động tĩnh gì, cuối cùng việc này cứ như vậy không giải quyết được gì.

Từ nay về sau Thái Bạch Kim Tinh cùng Diêm Vương kết thành thù oán.

Ngàn năm qua, Thái Bạch Kim Tinh luôn nghĩ cách trả thù Diêm Vương, hy vọng thay thú Kỳ lân của mình hết giận, ông ta không ngừng một lần lại một lần châm chọc khiêu khích đối với Diêm Vương, kỳ quái chính là Diêm Vương không phản kháng lại, cho dù liên quan tới Phan Quan cũng chỉ là nghiêm mặt, Diêm Vương yếu thế làm cho Thái Bạch Kim Tinh đắc ý, càng ngày càng càn rỡ.

Rất nhiều người đều biết Diêm Vương không phải loại người khác di dễ lên đầu còn nhẫn nhịn, hẳn không để ý tới Thái Bạch Kim Tinh chia rẽ, bình tĩnh chờ đợi cơ hội trả thù Thái Bạch Kim Tinh, cho nên mỗi lúc Thái Bạch Kim Tinh trêu chọc Diêm Vương, chúng thần tiên ai cũng dùng ánh mắt đồng tình mà nhìn Thái Bạch Kim Tinh, ngay cả Ngọc Đế cũng lắc đầu thở dài, đáng tiếc Thái Bạch Kim Tinh hết lần này tới lần khác bị thắng lợi nho nhỏ làm mờ mắt, không có chút nào để ý tới nguy hiểm.

Trải qua ngàn năm, gân của Kỳ lân cũng đã mọc tốt rồi, đã phục hồi lại bộ dáng uy phong, Thái Bạch Kim Tinh lại mang nó đi rêu rao khắp nơi.

Mọi người nhận thức Thái Bạch Kim Tinh đều biết bụng ông ta giống như con gà con, cho dù ngàn năm qua, cho dù gân của Kỳ lân mọc tốt rồi, cho dù ngàn năm qua ông ta quyết đấu với Diêm Vương ở thế thượng phong, nhưng ông ta vẫn ghi hận như cũ ở trong lòng, luôn muốn tìm cơ hội một lần vạn ngã Diêm Vương, tốt nhất làm cho Diêm Vương chết luôn.

Lúc này, Thái Bạch Kim Tinh phát hiện cơ hội của ông ta tới rồi, ông ta biết được một tin, Diêm Vương dám tự ý trừ quỷ tịch của quỷ, làm cho quỷ kia ở lại nhân gian.

Nghe được tin tức này Thái Bạch Kim Tinh âm thầm vui mừng, cắn răng nói: Hừ! Diêm vương, lúc này ngươi chết rồi!

Thái Bạch Kim Tinh vốn định đem chuyện này trực tiếp bẩm báo lên Ngọc Đế, nhưng cẩn thận nghĩ, lại sợ việc này chính là Diêm Vương cố ý lừa gạt làm cho ông rơi xuống bẫy rập, để cho ông tham hân một quyền trước mặt Ngọc Đế, sau đó hân lại nói ông vu hãm hân.

Vì cẩn thận, Thái Bạch Kim Tinh hạ phạm đi điều tra rõ sau đó mới tham tấu Diêm vương, sau khi nghĩ kỹ, Thái Bạch Kim Tinh liền cỡi thú Kỳ lân hạ phạm.

50. Chương 50

Edit + Beta: Hwan

Tiểu hồ ly có hai thứ yêu thích nhất: thứ nhất là dùng pháp thuật trêu ghẹo đàn cá ở dòng suối nhỏ, thứ hai chính là ăn nho.

Nhưng từ lần trước sau khi bị con cua kẹp xong, nó vẫn còn thích nhưng không dám tùy tiện ra tay với đàn cá ấy, yêu thích lớn nhất bị hạn chế, cũng chỉ còn yêu thích thứ hai, vì vậy nó liền quần quýt lấy Lưu Vân cùng nó đi ra ngoài mua nho.

Đối với yêu của tiểu hồ ly, cho tới bây giờ Lưu Vân chưa từng cự tuyệt, liền vui vẻ đồng ý.

Lại nói từ sau khi vào phủ Vân Yên ở, Lưu Vân cùng Hàn Yên chưa từng đi ra ngoài, cho nên náo nhiệt trên đường cái là hay nhất với tiểu hồ ly.

Trên đường cái rộn rang tiếng rao bán, một cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt.

Hàn Yên hưng phấn lôi Lưu Vân chạy đông chạy tây, hai mắt mở thật to, tại nó xem ra, mỗi đồ vật đều là mới lạ, đều muốn mua trở về thưởng thức.

Nhìn nó hưng phấn đến đỏ bừng hai gò má, trên mặt Lưu Vân không khỏi lộ ý cười.

Dung mạo của hai người xinh đẹp không thể hình dung, làm cho bốn phía mở to hai mắt nhìn, gần như muốn mắt hồn.

Lúc này Hàn Yên thật vui vẻ, cũng không có chú ý mọi người ở bốn phía nhìn về phía mình cùng Lưu Vân, về phần Lưu Vân biết mọi người nhìn về phía mình, nhưng đối với thần kinh thô như hắc, căn bản không nhìn ánh mắt người khác.

Mục đích ra ngoài của Hàn Yên là mua nho, đủ loại kiểu dáng ngoạn ý làm cho nó không kịp nhìn, nhưng nó vẫn không quên việc mua nho, cho nên khi nó ngẩng đầu lên từ nơi bán quạt nhìn thấy cách đó không xa có bán nho, nó liền lập tức bỏ cây quạt trong tay xuống, lôi kéo Lưu Vân chạy tới.

Lưu Vân không kịp nghĩ, thiếu chút nữa bị ngã nhào.

Vọt tới trước mặt, Hàn Yên rất trực tiếp hỏi “Nho của người có ngọt không?”

Không có biện pháp, ăn xong một lần nho ngọt, tiểu hồ ly không bao giờ muốn ăn nho chua nữa.

Người bán hàng bị dung mạo của hai người làm cho thất thần, một lúc lâu hần mới hoàn hồn lại, lắp bắp nói “Ta – nho đương nhiên ngọt, tiểu công tử không tin, có thể — có thể thử một chút?”

“Có thể thử hả?”

“Đương nhiên!” Người bán hàng rong một bên gạt đầu, một bên cầm lấy một chuỗi quả nho đưa cho Hàn Yên.

Hàn Yên nhận lấy, hái một quả bỏ vào miệng — ừ, thật ngọt!

Nó lại hái một quả nữa, đưa tới bên miệng Lưu Vân, “Anh cũng ném đi!”

Lưu Vân cắn, nuốt vào miệng.

“Có phải rất ngọt hay không?” Hàn Yên chờ mong hỏi.

“Ừ.”

“Ta đây muốn mua — “Hàn Yên quay đầu lại, đang muốn nói với người bán hàng rong muốn mua nho, ai ngờ nó mới nói một nửa, người bán hàng rong vội vàng mở miệng nói: “Tiểu công tử muốn hả, ta chọn cho tiểu công tử.”

“Chọn? Nhưng ta muốn mua rất nhiều a? Như vậy người lỗ rồi?” Hàn Yên không có ý nói.

Người bán hàng rong thô lỗ nói: “Nhưng nho để lâu sẽ hư?”

“Sẽ vậy sao?”

Người bán hàng rong gạt đầu, “Nho phải ăn tươi mới ngon.”

“A!” Hàn Yên thất vọng.

Người bán hàng rong chọn những chum nho lớn cho Hàn Yên, “Tiểu công tử, đây!”

Hàn Yên cười cười “Cám ơn người!”

Người bán hàng rong nhất thời đỏ mặt “Không cần — cám ơn.”

Lưu Vân nhìn người bán hàng rong một cái, lôi kéo Hàn Yên đang ôm bọc nho rời đi.

Hàn Yên một bên bỏ nho bỏ vào miệng, một bên cũng không quên nhét vào miệng Lưu Vân vài trái.

Dần dần Hàn Yên phát giác có chút không thích hợp, nó phát hiện mọi người xung quanh dung ánh mắt kì quái nhìn nó cùng Lưu Vân, nó bất an mà giật giật góc áo Lưu Vân, “Sao bọn họ nhìn chúng ta như vậy?”

Lưu Vân giúp sửa lại lộn tóc bay tán loạn, ôn nhu nói: “Bởi vì chúng ta rất đẹp.”

“Chúng ta đẹp?” Hàn Yên khó hiểu.

“Đúng vậy.”

Hàn Yên nhìn quanh bốn phía, lơ đãng nhìn thấy có một tiểu cô nương mặt đỏ hồng mà nhìn Lưu Vân, nó cảm thấy không thoải mái, không nhận được kéo Lưu Vân đi nhanh.

“Sao lại đi nhanh vậy?” Lưu Vân khó hiểu.

Hàn Yên bực mình nhìn về phía tiểu cô nương bĩu môi, Lưu Vân bật cười, nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta trở về thôi?”

Hàn Yên nhìn tiểu cô nương, lại nhìn đường cái náo nhiệt, có chút do dự không quyết.

Lưu Vân cảm thấy buồn cười, cũng không nói gì, chờ Hàn Yên quyết định.

Bởi vì bọn họ đứng yên, ánh mắt tiểu cô nương này càng thêm lớn mật, nhìn chăm chăm bọn họ.

Hàn Yên càng thêm không vui, không nói một lời lôi kéo Lưu Vân về phủ Vân Yên.

Lưu Vân vô thanh vô tức mà cười, trong lòng len lén vui sướng.

Sau khi tới ngõ gần phủ Vân Yên, trên mặt Hàn Yên mới lộ tươi cười, lại bắt đầu một quả lại một quả nhét vào miệng.

Lưu Vân lắc đầu, trêu tức hỏi: “Lại vui vẻ rồi?”

“Vui vẻ cái gì? Em vẫn vui vẻ mà?” Hàn Yên tránh ánh mắt trêu chọc của hắn.

“Thật sự? Nhưng rõ ràng lúc này ta thấy em đen mặt mà?”

“Em nào có?”

“Thật sự không có?”

“Hừ!” Hàn Yên hừ một tiếng, xoay qua, không để ý tới hắn.

Ánh mắt Lưu Vân chuyển động, “Không phải em thích nho sao? Thật ra có thể không cần ra ngoài mua?”

“Thật sao?” Hai mắt Hàn Yên lập tức tỏa sáng, nếu không cần đi ra ngoài mua, vậy là sẽ không làm cho tiểu cô nương nhìn thấy Lưu Vân rồi?

Lưu Vân nhin cười, làm như có thật nói: “Đương nhiên, ta sẽ không lừa em!”

“Vậy có biện pháp nào không cần đi ra ngoài nhưng vẫn mua được?”

“Cái này hả?” Lưu Vân chỉ lên mặt mình, cười nói: “Em hôn ta rồi ta nói cho em biết?”

Hàn Yên hôn một cái lên mặt hắn, hết sức chờ mong hỏi “Phương pháp nào?”

Lưu Vân tưởng Hàn Yên sẽ thẹn thùng, ai ngờ nó lại cực kì tự nhiên, ôi, tính sai!

Lưu Vân một bên âm thầm thở dài, một bên cười xấu xa nói: “Tự mình trồng một cây.”

“Đúng a! Sao em không nghĩ tới nhỉ!” Hàn Yên thật vui vẻ, nhưng nó lập tức phát hiện không đúng, nếu trồng một cây, chẳng phải sẽ đợi thật lâu mới được ăn sao, vậy vậy —

“Anh là đồ con rồng vô sỉ!”

51. Chương 51

Edit + Beta: Hwan

Tiểu hồ ly vốn đã thông minh, nó nghĩ đến việc có thể kêu bọn Tiêu Phàm đi mua nho cho nó, như vậy nó không cần phải đi ra ngoài, nhưng mà nó lo lắng, cảm thấy ý kiến của Lưu Vân cũng hay, cho nên nó quyết định ra ngoài mua một gốc cây nho, trồng dưới gốc cây to, còn mua nho thì nhờ bọn Tiêu Phàm mua.

Nhưng hình dáng cây nho thế nào? Tiểu hồ ly không biết, nhưng nó không muốn hỏi Lưu Vân, bởi vì gần đây nó phát hiện Lưu Vân rất hư luôn trên chóc nó, không thể hỏi Lưu Vân, nó có thể hỏi bọn Tiêu Phàm.

Hôm nay, Tiêu Phàm đang muốn cùng Mạc Duy đi ra ngoài, đột nhiên nhìn thấy Hàn Yên với vẻ mặt tươi cười đang đứng ở cửa.

Bọn họ cảm thấy buồn bực, Tiêu Phàm thấy kỳ lạ hỏi: “Ngươi — có việc?”

Hàn Yên nhanh chóng gật đầu.

“Vậy ngươi có chuyện gì?”

“Ta muốn biết gốc cây nho trông như thế nào?” Hàn Yên hư tâm nói.

“Gốc cây nho?”

Tiêu Phàm cùng Mạc Duy nhìn nhau, Mạc Duy hỏi “Tại sao ngươi nghĩ muốn nhìn thấy gốc cây nho?”

“Ta thích ăn nho, cho nên muốn trồng một cây.”

“À!” Lúc này Tiêu Phàm bọn họ mới bừng tỉnh đại ngộ, trách không được bọn họ hay đi mua nho, thì ra là Hàn Yên thích ăn!

Mạc Duy nói với Tiêu Phàm “Hôm nay ngươi ở lại phủ giúp Hàn Yên mua nho đi, một mình ta đi y quán là được.”

Tiêu Phàm nghĩ một chút gật đầu.

Tiêu Phàm ở bên ngoài tìm được một gốc nho, chọn một chỗ ở hậu hoa viên, cùng Hàn Yên trồng nho.

Sau khi trồng gốc nho xong, không biết Tiêu Phàm ở đâu tìm được một ít cây trúc, cắm quanh cây nho, để cho sau này nó leo lên.

Hàn Yên hằng hái bứng bứng giúp đỡ, còn hỏi đông hỏi tây, Tiêu Phàm cũng trả lời cặn kẽ.

Tiêu Phàm lau lau mồ hôi trên trán, nhìn Hàn Yên, nhỏ giọng hỏi: “Ta có thể hỏi một vấn đề hay không?”

“Vấn đề gì?”

“Chính là — chính là — ” Tiêu Phàm xấu hổ hồi lâu, mới đỏ mặt hỏi: “Người cùng Lưu Vân người nào ở trên mặt?”

“Mặt trên gì?” Hàn Yên khó hiểu.

Vốn hỏi cái này làm cho Tiêu Phàm cảm thấy không có ý tứ rồi, mà người được hỏi lại hồn nhiên, càng làm thêm quẩn bách.

Chẳng lẽ nó cũng Lưu Vân còn chưa làm cái kia?

Nghĩ đến có thể là điều này, Tiêu Phàm ngừng hỏi, nói: “Không có gì.”

Hàn Yên nghi hoặc khó hiểu mà nhìn hắn, cảm thấy thật kỳ lạ, tại sao đột nhiên nói chuyện, rồi sau đó không nói gì?

Tiêu Phàm nhìn Hàn Yên có chút nhỏ nhắn xinh xắn, thầm nghĩ: nếu là nó cùng Lưu Vân làm cái kia, hơn phân nửa là kẻ nằm dưới.

Vài ngày trước, Tiêu Phàm cùng Mạc Duy rốt cục có lần đầu tiên, vốn Tiêu Phàm nghĩ mình tuổi lớn hơn Mạc Duy, phải là người nằm trên, nhưng hắn làm quỵ bốn năm, thân thể cũng dừng ở lại năm mươi tám tuổi, mà Mạc Duy năm nay đã hai mươi tuổi, mặc dù trên thực tế Tiêu Phàm lớn hơn Mạc Duy hai tuổi, nhưng là vì nguyên nhân như vậy, ngược lại Mạc Duy lớn hơn hắn hai tuổi, kết quả, kết quả bị đè không phải là Mạc Duy, mà là Tiêu Phàm, vì thế Tiêu Phàm cảm thấy thật buồn bực, cho nên hôm nay hắn nói hỏi Hàn Yên vấn đề kì quái như vậy.

Hàn Yên khó hiểu nhìn Tiêu Phàm lúc thì mặt đỏ, lúc thì cau mày, đang muốn hỏi hắn nghĩ gì, đột nhiên trên trời truyền đến một giọng nói già nua “Ha ha ha, rốt cục để cho ta tìm được rồi!”

Hàn Yên cùng Tiêu Phàm theo tiềm thức cùng nhìn lên, ngạc nhiên nhìn thấy giữa trời đột nhiên xuất hiện

một ông già râu bạc cười quái vật lờ lờ kim quang, lúc này lão già này đang dùng một loại ánh mắt mừng như điên nhìn chăm chăm Tiêu Phàm.

Thái Bạch Kim Tinh hạ xuống khỏi đám mây, hai mắt sáng lên mà nhìn chăm chăm Tiêu Phàm không tha, ha ha ha, rốt cục ông cũng tìm thấy quý làm cho Diêm Vương trừ đi quý tịch rồi, lúc này Diêm Vương chết tiệt kia còn không chết sao!

Hàn Yên cùng Tiêu Phàm theo tiềm thức mà nắm chặt tay đối phương, lui từng bước, có chút sợ hãi mà nhìn Thái Bạch Kim Tinh cười có chút gian trá.

Lúc này Thái Bạch Kim Tinh mới nhìn thấy Hàn Yên, hai mắt nheo lại, từ trên xuống dưới đánh giá Hàn Yên, có chút kinh ngạc nói “Hồ ly?”

Nó biết mình là hồ ly? Hàn Yên sợ hãi, từng chút một mà lui về sau.

Hai mắt Thái Bạch Kim Tinh tròn to, kinh ngạc mà nhìn Hàn Yên, sao linh lực của hồ ly này cao thế?

Tính toán một chút, Thái Bạch Kim Tinh hơi thu liễm thái độ, hỏi Tiêu Phàm “Người chính là con quý được Diêm Vương phá lệ trừ khỏi quý tịch?”

Hàn Yên cùng Tiêu Phàm nhìn nhau, không hện mà nghĩ tới những lời Diêm Vương nói lúc trước, bọn họ không khỏi chấn động thân thể, chẳng lẽ người này là cấp trên Diêm Vương nói?

Sắc mặt Tiêu Phàm tái nhợt, kinh ngạc mà nhìn Thái Bạch Kim Tinh.

Lá gan Hàn Yên lớn hơn nói: “Hắn không phải quý, hắn là người.”

“Người?” Thái Bạch Kim Tinh cười một tiếng, ngạo mạn nói “Tiểu hồ ly, người cho Thái Bạch Kim Tinh ta là ai? Sẽ không phân rõ đâu là người đâu là quý?”

Thái Bạch Kim Tinh? Sắc mặt Tiêu Phàm càng trắng không còn giọt máu, thân thể cũng phát run .

Hàn Yên không biết Thái Bạch Kim Tinh là ai, nó chỉ biết ông ta không đơn giản, bởi vì ông ta có thể thấy được mình là hồ ly.

“Tiểu hồ ly, thấy ngươi tu luyện thành người vất vả, ta sẽ không làm khó dễ ngươi rồi, nhưng mà — ” Nói tới đây, Thái Bạch Kim Tinh nhìn chăm chăm Tiêu Phàm nói “Về phần ngươi nhất định phải theo ta trở về.”

Thái Bạch Kim Tinh tự đánh giá, ông ta sợ sau khi Diêm Vương biết ông ta tìm đến Tiêu Phàm sẽ tại lúc

ông ta bấm báo Ngọc Hoàng mang Tiêu Phàm về Minh giới, chẳng phải ông ta bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một để vận ngã Diêm Vương sao, cho nên vì an toàn, Thái Bạch Kim Tinh quyết định mang Tiêu Phàm về.

Tiêu Phàm còn không có mở miệng nói chuyện, Hàn Yên sốt ruột nói: “Người không thể mang hắn đi!”

“Không biết tốt xấu! Người chỉ là con tiểu hồ ly mà muốn cùng ta làm địch sao?”

“Ta không phải muốn cùng người là địch, nhưng người không thể mang hắn đi!” Trong giọng Hàn Yên nói không tự giác mang theo tia cường ngạnh.

Thái Bạch Kim Tinh có chút tức giận, ta không thu phục người, đã xem như nhân từ rồi, người lại ngăn ta không cho ta mang con quỷ kia đi, quả thực chính là coi rẻ ta!

Thú Kỳ lân vốn là thần thú thượng giới, vốn xem thường tinh mị hạ giới, mặc dù yêu khí trên người Hàn Yên lãnh đạm, nhưng khứu giác của Kỳ lân linh mẫn ngửi thấy yêu khí trên người Hàn Yên như có như không, lúc này nó nhận thấy được Thái Bạch Kim Tinh tức giận, nghĩ tới nó có thể thừa dịp này phát ra oán khí ngàn năm trước bị Diêm Vương rút gân, vì vậy thú Kỳ lân rống to một tiếng, mở cái miệng rộng nhào về phía Hàn Yên.

Hàn Yên vốn nhìn thấy Kỳ lân đã sợ hãi rồi, lúc này lại thấy Kỳ lân há miệng rộng như bồn máu nhào về phía nó, càng thêm kinh ngạc, lui về sau mấy bước, lại không cẩn thận té ngã trên đất.

Thái Bạch Kim Tinh muốn gọi lại thú Kỳ lân, nhưng đã trễ, mắt thấy thú Kỳ lân sẽ xé rách Hàn Yên ——

52. Chương 52

Edit + Beta: Hwan

Hàn Yên kêu một tiếng sợ hãi, theo tiềm thức giơ tay cản đầu, mà Tiêu Phàm đã bị cảnh tượng này làm cho kinh sợ tay chân lạnh như băng, không nói lên lời.

Chỉ là kỳ quái, Kỳ lân vừa mới nhào tới trước mặt Hàn Yên, đang muốn cắn một cái, lại bị một bức tường vô hình hất văng ra.

Biến hóa đột ngột này, làm cho Thái Bạch Kim Tinh sửng sốt cả người, mà Tiêu Phàm cũng không có phản ứng.

Thú Kỳ lân ngã trên mặt đất cảm thấy bị một yêu giới làm cho ngã chổng vó thật mất mặt, nhất thời nổi trận lôi đình, cảm thấy bị vũ nhục, nó nhanh chóng đứng lên, nổi giận gầm lên một tiếng, lại nhào về phía Hàn Yên.

Thân thể thú Kỳ Lân đang trên không, đột nhiên một tia ánh sáng màu vàng mãnh liệt đánh tới nó, nhất thời thân thể cao lớn của thú Kỳ lân nặng nề mà ngã xuống đất, vung lên rồi trận bụi đất.

Tứ chi của Thú Kỳ vô lực mà giật giật, sau đó cứng ngắc không động.

Sau khi Lưu Vân rời giường, phát hiện không thấy Hàn Yên đâu, vì vậy liền đi chung quanh tìm nó, lại phát hiện nó cùng Tiêu Phàm trong hậu hoa viên trông nhỏ, vốn nghĩ đi lên giúp đỡ, nhưng lại bị Hàn Yên đuổi về phòng, không cho di chuyển nhỏ của nó, Lưu Vân có chút dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là trở về trong phòng.

Đang lúc Lưu Vân cầm quyển sách nhìn nhập thần trong đại sảnh, đột nhiên nghe được tiếng kêu sợ hãi của Hàn Yên, hẩn lạng đi một chút, vội vàng bỏ quyển sách trên tay xuống, như tia chớp bay đến hậu viện.

Khi hẩn chạy tới hậu viện, nhìn thấy thú Kỳ lân đang nhào về phía Hàn Yên, tại trong nháy mắt, máu cả người Lưu Vân đọng lại, dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi phóng một tia ánh sáng màu vàng về phía thú Kỳ lân.

“Em có bị thương không?” Lưu Vân vọt tới bên cạnh Hàn Yên, đem nó kéo đến, thanh âm run rẩy hỏi.

Thân thể Hàn Yên không khổng chế được mà run nhè nhẹ, nó gấu gao mà ôm chặt lấy Lưu Vân, môi trắng bặt giật giật, nhưng nửa chữ cũng không nói nên lời.

Lưu Vân tỉ mỉ mà xem xét Hàn Yên, xác định nó chỉ là chấn kinh quá độ, cũng không có bị thương, trái tim hẩn mới yên lại, hẩn dùng lực ôm chặt Hàn Yên, sợ giống như lần trước mất đi nó, thật sự là vạn phần may mắn, bây giờ trên người Hàn Yên có lực phòng ngự, nếu không thật không dám tưởng tượng.

Tiêu Phàm vội vàng chạy đến bên người bọn họ, sốt ruột hỏi “Hàn Yên có bị thương không?”

Lưu Vân lắc đầu.

Thái Bạch Kim Tinh từ trong liên tiếp đột biến hoàn hồn lại, vội vàng mà đi tới trước mặt thú Kỳ lân, ngồi xổm xuống muốn nhìn thương thế của Kỳ lân thế nào.

Vừa nhìn xuống, cả người ông cũng ngây dại, tia ánh sáng vàng vừa rồi rạch một đường từ đầu tới đuôi trên người thú Kỳ lân, mặc dù lúc này thân thể thú Kỳ lân còn ấm, nhưng một chút khí tức cũng không có, hơn nữa trên người thú Kỳ lân có đạo vết thương to, nhưng không có máu chảy xuống.

Thái Bạch Kim Tinh sững sờ mà nhìn thú Kỳ lân thật vất vả mới mọc lại gân nhưng lúc này không khác đã chết, ông ta thờ người ra mà ngẩng đầu, chỉ vào Lưu Vân nói “Người — người – người dám giết thú Kỳ lân của ta?”

Lưu Vân dùng ánh mắt lạnh lùng mà nhìn Thái Bạch Kim Tinh, nếu như vừa rồi Hàn Yên có chút tổn thương gì, hẳn chẳng những giết thú Kỳ lân, ngay cả lão đầu này hẳn cũng muốn giết.

Thái Bạch Kim Tinh một bên đứng lên, một bên chỉ vào Lưu Vân, không ngừng mà nói một câu: “Người giết thú Kỳ lân của ta! Người giết thú Kỳ lân của ta! ...”

Lưu Vân lạnh lùng mà nhìn lão đầu không biết từ đâu toát ra.

“Vật này thứ gì?” Lưu Vân chỉ vào thú Kỳ lân giống như thi thể mà hỏi

“Vật gì?” Thái Bạch Kim Tinh rít gào, tức giận đến râu mép dài màu hoa râm càng không ngừng run run “Nó là yêu thú của ta! Người mới là vật gì!”

Nghe vậy, Lưu Vân dùng ánh mắt lợi hại trừng mắt nhìn Thái Bạch Kim Tinh, không biết sao nữa, hẳn đặc biệt phản cảm lời nói “Người là ai” này, nghe một câu như thế, hẳn cảm thấy tức giận, hẳn không nói một lời mà nhìn chằm chằm Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng nuốt không trôi khẩu khí này, càng nghĩ càng bốc hỏa, thú Kỳ lân của ông thật vất vả mới khôi phục nguyên trạng, bây giờ dĩ nhiên bị chết oan uổng như vậy!

Thái Bạch Kim Tinh tức giận đến mất lý trí cũng không nói chuyện nữa, phát trần vung lên, ngàn đạo ngân châm bay về phía Hàn Yên cùng Lưu Vân.

Lưu Vân hừ một tiếng, một tay ôm Hàn Yên, một tay tạo nửa hình cung, một ánh sáng đỏ sáng chói mắt đem ngàn tia ngân châm tan ra thành nước rồi sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh cực kỳ hoảng sợ, bối rối, chỉ có thể hết sức khó coi mà biến, khó khăn lắm tránh thoát khỏi tia ánh sáng đỏ, nhưng râu mép mọc dài cũng bị tia ánh sáng đỏ xẹt qua, đốt một nửa.

Thái Bạch Kim Tinh chật vật mà đứng lên, cân nhắc một chút, biết mình không phải đối thủ của Lưu Vân, vì vậy ông ta hung hăng trừng mắt nhìn Lưu Vân “Người là Long Tộc đi? Được! Thật là tốt!”

Nói xong, Thái Bạch Kim Tinh từ trong lòng móc ra một cái bình nhỏ, thu thú Kỳ lân lại, cũng không quay đầu lại cười mây bay đi.

“Sẽ không có việc gì chứ?” Hàn Yên lo lắng hỏi.

Lưu Vân lấy tay vuốt mái tóc Hàn Yên, ôn nhu nói: “Không cần lo lắng.”

Hàn Yên không có nói nữa, cùng Lưu Vân nắm chặt tay nhau.

Thấy thế, Tiêu Phàm lén lút rời đi.

53. Chương 53

Edit + Beta: Hwan

Từ sau khi Thái Bạch Kim Tinh đi rồi, Hàn Yên cảm thấy bất an, Lưu Vân không thể làm gì khác hơn là ôm lấy Hàn Yên nói nhỏ nhẹ mà an ủi nó.

“Nếu lão đầu kia quay trở lại, vậy phải làm sao bây giờ?” Hàn Yên bất an hỏi.

“Tôi cũng không cần phải sợ lão ta, yên tâm không có việc gì.” Lưu Vân ôn nhu nói.

Hàn Yên còn không có trả lời, đột nhiên có người đùa cười nói: “Đúng vậy, không cần sợ cái xú lão đầu kia!”

Hàn Yên cùng Lưu Vân kinh hách, cuống quýt nhìn về phía phát ra giọng nói, phát hiện trong đình của hoa viên không biết từ khi nào đã xuất hiện một người mặc y phục màu lam, dung nhan của thiếu niên tú nhả tuấn lãng, khéo miệng mỉm cười.

Trong mắt Lưu Vân hiện lên tia kinh ngạc, nhận ra thiếu niên này xuất hiện sau khi Long Hình làm bị thương Hàn Yên, hắn không khỏi thất thanh nói “Là người!”

Nhìn thấy Lưu Vân nhận thức thiếu niên này, Hàn Yên cảm thấy kỳ lạ, nó giật nhẹ tay áo Lưu Vân, nhỏ giọng hỏi “Hắn là ai vậy?”

Lưu Vân còn không có trả lời, thiếu niên này đã trưng vẻ mặt ai oán nói “Không phải chứ? Tiểu Liên, người lại không nhớ rõ ta?”

Hàn Yên nghiêm túc đánh giá thiếu niên, càng nhìn càng cảm thấy quen, chung quy càng cảm thấy hình như quen biết hẳn, nhưng lại rất là quen thuộc, nó nghi hoặc nói “Người là — ”

“Thế nào, người nghĩ ra sao?” Thiếu niên rất hưng phấn.

Hàn Yên xin lỗi mà nhìn hẳn, “Ta hình như đã gặp qua người, nhưng ta không nhớ rõ.”

Nghe vậy, hai vai thiếu niên xệ xuống, hiển nhiên chịu đả kích, nhưng lập tức hẳn lại tỉnh táo “Không nhớ rõ cũng tốt, ta thấy người vui sướng như vậy, ta cũng thấy vui, đến, ta thật lâu không có ôm qua người rồi, để cho ta ôm một chút!”

Nói xong, thiếu niên này nhào về phía Hàn Yên.

Lưu Vân nhanh tay lẹ mắt ôm Hàn Yên qua, làm cho hẳn nhào về phía khoảng trống.

Ôm không tới Hàn Yên, thiếu niên bất mãn nói: “Quý hẹp hòi! Để cho ta ôm một chút cũng không được! Nếu không phải năm đó ta giúp các người, người cho rằng người có thể ôm Tiểu Liên vui vẻ như vậy sao? Hừ!”

Lưu Vân ôm chặt Hàn Yên, nghiêm mặt nhìn hẳn, Tiểu Liên, Tiểu Liên gọi thân thiết như thế, tiểu hồ là của hẳn, vọng tưởng! Tiểu hồ là người của hẳn!

Thiếu niên thấy Lưu Vân ôm chặt Hàn Yên không tha, không nhịn được trêu tức nói: “Người ôm chặt như vậy làm gì? Ta mặc dù thích Tiểu Liên, nhưng mà càng ta thích Tiểu Liên Liên, sẽ không theo người đoạt! Thối thối!”

Mặt Lưu Vân càng đen, thiếu niên này làm như không thấy hẳn đen mặt, thần thần bí bí nói “Ta nói cho người một bí mật.”

“Ta không muốn nghe!” Lưu Vân tức giận nói.

“Bí mật gì?” Hàn Yên không nhịn được tò mò hỏi.

Thiếu niên hắc hắc mà cười, “Các người biết tại sao Thái Bạch Kim Tinh lại biết chuyện của Tiêu Phàm không?”

“Không biết.” Hàn Yên thành thật nói.

“Ta nói cho các người biết, Diêm Vương cùng Thái Bạch Kim Tinh có cừu oán, hẳn biết được Thái Bạch Kim Tinh không phải là đối thủ của các người, cho nên cố ý đem tin tức nói cho Thái Bạch Kim Tinh, làm

cho Thái Bạch Kim Tinh đến bại dưới tay các người.”

“Người nói chính là sự thật?” Về mặt Lưu Vân bình tĩnh hỏi.

Thiếu niên trừng mắt, “Ta lừa người làm gì!”

Nghĩ tới khi Kỳ lân nhào về phía Hàn Yên, Lưu Vân nổi trận lôi đình, hắt hừ lạnh một tiếng, ôm chặt Hàn Yên, biến mất không thấy.

“Ha ha, lúc này có trò hay nhìn! Ta phải nhanh lên chạy đi nhìn náo nhiệt mới được!”

Nói xong, thiếu niên này cũng biến mất không thấy.

54. Chương 54

Edit + Beta: Hwan

Ngọc Đế khẽ cau mày, nghe Thái Bạch Kim Tinh một bên rút nước mắt, nước mũi một bên tổ khổ.

“Hoàng Thượng, người làm chủ cho lão thần, Long tộc kia đánh chết thú Kỳ lân yêu quý của thần rồi!”

Nhắc tới Kỳ lân đã chết, Thái Bạch Kim Tinh bi thống gần chết, không nhịn được lại rơi nước mắt.

Ngọc Đế làm bộ giờ tay áo lên, dùng ống tay áo rộng thùng thình che khuất mặt mình, nhỏ giọng mà nói thầm rồi một câu “Phiền.”

Nhưng vì biểu hiện hần ngồi thẳng lưng, ho nhẹ một tiếng, nói với Thái Bạch Kim Tinh “Ái khanh tạm thời nghỉ ngơi, trăm kêu người tuyên Diêm Vương cùng Long Vương đến.”

“Cảm ơn Hoàng Thượng!” Thái Bạch Kim Tinh khấu đầu tạ ơn.

Vì vậy Ngọc Đế liền phân phó người đi tuyên Diêm Vương cùng Long Vương đến.

Rất nhanh, Diêm Vương cùng Long Vương liền đi tới Điện Lăng Tiêu.

Diêm Vương nhìn thấy râu của Thái Bạch Kim Tinh bị đốt một nửa, nhất thời không khách khí mà bạo cười rộ lên.

Thái Bạch Kim Tinh vừa nhìn thấy Diêm Vương, nghĩ đến nguyên nhân thú Kỳ lân chết là do Diêm Vương, thù mới hận cũ nhất thời nẩy lên trong lòng, nếu không phải bên cạnh thiên vương Lý Tinh kéo ông, chỉ sợ ông đã sớm xông lên đánh Diêm Vương.

Ngọc Đế hỏi Long Vương trước “Long Vương, tại sao người đuổi Long Tộc lên nhân gian sống?”

Long Vương ngần ra, nghi hoặc khó hiểu nói: “Thần không hiểu ý của Hoàng Thượng?”

Ngọc Đế nói với Thái Bạch Kim Tinh “Ái khanh nói chuyện đã xảy ra với Long Vương đi.”

“Vâng.”

Khi mà Thái Bạch Kim Tinh nói đến tiện nhân kia đánh chết thú Kỳ lân, lại không đề phòng Diêm Vương ở một bên cười “khì khì”.

Thái Bạch Kim Tinh nói xong lại thương tâm, Diêm Vương cười khan đột ngột như thế, nhất thời chúng tiên ở đại điện ai cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chú vào Diêm Vương, không biết thú Kỳ lân chết có cái gì buồn cười, lại làm cho Diêm Vương hoàn toàn không xem trường hợp cứ như vậy cười ra tiếng.

Tại tiểu đồng hầu hạ bên cạnh Ngọc Đế nhìn thấy bên môi Ngọc Đế hiện lên ý cười rồi nhanh chóng biến mất, nếu không phải nhìn thấy nhất thanh nhị sở, tiểu đồng tưởng mình nhìn nhầm rồi, nó không khỏi buồn bực: Tại sao Hoàng Thượng lại cười kỳ quái như vậy?

Thái Bạch Kim Tinh căm tức nhìn Diêm Vương, đang muốn phát tác, Ngọc Đế đã mở miệng “Diêm Vương, người thân đứng đầu Minh giới, chẳng lẽ ngay cả lễ nghi cơ bản cũng không biết sao?”

Diêm Vương vội vàng gục đầu xuống, cung kính nói: “Thần biết sai rồi.”

Ngọc Đế gật đầu, nói với Thái Bạch Kim Tinh “Ái khanh tiếp tục nói cho xong chuyện?”

Thái Bạch Kim Tinh hung hăng mà trừng mắt nhìn Diêm Vương, Diêm Vương đứng thẳng thân thể, không một chút nào chịu ảnh hưởng mà đứng ở nơi đó.

Không có cách nào khác, Thái Bạch Kim Tinh không thể làm gì khác hơn là cắn răng nói cho xong chuyện.

Nghe xong, Long Vương cuống quýt nói: “Lão Long dùng đầu rồng làm chứng, trong Long tộc quả quyết không có người ở nhân gian sinh sự.”

“Vậy ý Long Vương là ta đã nhìn nhầm sao?” Hia mắt Thái Bạch Kim Tinh phun lửa nói.

“Ý của ta không phải như thế?” Long Vương khăn trương lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Vậy người có ý gì?” Thái Bạch Kim Tinh như người gây sự hỏi.

“Cái này, cái này — ” Long Vương trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra nên đối ứng như thế nào khi Thái Bạch Kim Tinh ép hỏi. Đột nhiên trong đầu Long Vương linh quang chợt lóe, ông ta vội vàng nói: “Kim Tinh, ta không phải nói người nhìn nhầm, nhưng là người suy nghĩ kỹ một chút, lấy linh lực ta không phải đối thủ của người, càng huống chi là là thủ hạ của ta? Người nói đúng không?”

Thái Bạch Kim Tinh ngẩn ra, đúng a, đây là một vấn đề?

Long Vương lại bổ sung nói: “Cho nên ta dám cam đoan người nọ thật sự không phải người trong tộc ta.”

“Nhưng mà, hấn rõ ràng chính là rồng! Ta sẽ không nhìn lầm!” Thái Bạch Kim Tinh phản biện nói.

“Cái này?” Long Vương gãi gãi đầu, “Cái này ta cũng không biết.”

Lúc này, Diêm Vương mở miệng nói: “Ta biết hấn là ai?”

“Là ai?” Long Vương cùng Ngọc Đế theo tiềm thức hỏi.

Diêm Vương đang muốn mở miệng nói chuyện, Thái Bạch Kim Tinh chỉ vào hấn mắng to: “Ta biết rồi, hấn là người của Minh giới! Người cố ý thiết bẫy rập hãm hại ta!”

Diêm Vương dùng một loại ánh mắt người ngu ngốc há liếc mắt nhìn Thái Bạch Kim Tinh, tức giận nói “Ta van người! Người tin tưởng ánh mắt của người không? Hấn thật là rồng, rồng thì làm sao mà thuộc Minh giới, hơn nữa, nếu hấn người của Minh giới, ta đã sớm đem chỗ ở của người đốt trụi rồi.”

Thái Bạch Kim Tinh bị lời Diêm Vương nói nghẹn khí huyết dâng lên, dường như muốn học máu, nhưng là hết lần này tới lần khác tìm không được lời phản bác Diêm Vương, chỉ có thể dùng ngón tay run rẩy chỉ vào Diêm Vương, “Người — người — người — ”

Ngọc Đế kỳ quái hỏi: “Diêm Vương, rốt cuộc người nọ là ai?”

Diêm Vương do dự một chút, nói: “Bệ hạ, về thân phận người này, ta đáp ứng với Phật Tổ không tiết lộ, cho nên ta chỉ có thể nói cho một mình Bệ hạ.”

55. Chương 55

Edit + Beta: Hwan

Nghe vậy, chúng thần tiên cũng không khỏi lộ ánh mắt kinh ngạc, hết sức tò mò người Diêm Vương nói là ai.

Ngọc Đế có chút kinh ngạc mà nhướn mi, “Tốt lắm, người tiến lên đây nói đi.”

Diêm Vương đi tới bên cạnh Ngọc Đế, khom lưng ghé vào lỗ tai hắn, chỉ lấy âm thanh mà có hai người bọn họ nghe nói cho Ngọc Đế biết.

Chúng thần tiên vánh tai lên ý đồ nghe được chút gì, nhưng mà đến nửa chữ cũng không nghe được.

Ánh mắt Ngọc Đế lộ ra kinh ngạc, nhỏ giọng hô: “Hóa ra là bọn họ!”

Diêm Vương gật đầu.

Chúng thần tiên hai mặt nhìn nhau, đều rỉ tai thì thầm.

“Bệ hạ nói bọn họ chính là người nào?”

“Đúng vậy, xem bọn hắn nói thần bí như vậy.”

...

Ngọc Đế cúi đầu nghĩ trong chốc lát, ngẩng đầu nói với Thái Bạch Kim Tinh “Ái khanh, chuyện này cứ coi như hết đi, Trẫm đưa cho khanh một con thú Kỳ lân mới.”

Cả người Thái Bạch Kim Tinh cũng ngây dại, tuyệt đối nghĩ không ra sẽ có kết quả như vậy.

Ông ta sửng sốt thật lâu, không dám tin hỏi: “Bệ hạ, tại sao?”

Ngọc Đế im lặng một lúc, sau đó mới nói “Khanh biết không? Có một ít sai lầm chỉ có thể sai một lần.”

Mọi người cũng nghi hoặc khó hiểu, không hiểu Ngọc Đế nói cái gì.

Thái Bạch Kim Tinh đang muốn nói cái gì, đột nhiên phía dưới có người hô to: “Liên Chân Quân đến!”

Ngọc Đế kinh ngạc một chút, khóe miệng lập tức lộ ra ý cười.

Một lúc sau, một thiếu niên mặc xiêm y màu trắng có thêu một bông hoa sen hồng đi đến.

Hắn đầu tiên hành lễ với Ngọc Đế, sau đó ngẩng đầu lên.

Thiếu niên có gương mặt oánh như ngọc, mũi thẳng thắn, mi tú khí, một đôi mắt sáng ngời không mang theo tục khí, trong ấy mang theo vài phần lãnh đạm.

Thiếu niên có vài phần giống Hàn Yên, chỉ khác là, giữa mi tâm của thiếu niên này có ấn ký sen hồng, cũng không có khí tức hỗn nhiên như Hàn Yên, mà mang theo một loại lạnh lùng như có như không.

Ngọc Đế nói “Không biết lần này Chân Quân đến có chuyện gì? Nếu là vì hai người bọn họ, ta đã giải quyết tốt rồi.”

Hồng Liên gật đầu, nhẹ giọng nói “Cảm tạ Ngọc Đế.”

“Không khách khí.” Ngọc Đế mỉm cười nói.

Hồng Liên quay đầu nói với Thái Bạch Kim Tinh: “Kim Tinh, có phải người đã thu lại thi thể thú Kỳ lân? Bây giờ ở trên người sao? Có thể cho ta mượn không?”

Thái Bạch Kim Tinh giật mình, vội vàng từ trong lòng móc ra hồ lô đựng thi thể thú Kỳ lân đưa cho Hồng Liên “Chân Quân cầm tới làm cái gì?”

Hồng Liên không có trả lời, từ hồ lô thả ra thi thể thú Kỳ lân, khép lại bàn tay, nhắm mắt lại niệm vài câu chú ngữ.

Một tia ánh sáng đỏ nhu hòa bắn ra, đem thú Kỳ lân bao quanh lại.

Một lúc sau, ánh sáng đỏ tán đi, thú Kỳ lân đã chết lại sống sờ sờ.

Thái Bạch Kim Tinh mở to miệng, kinh ngạc đến một câu nói cũng nói không được, thú Kỳ lân là bị thần lực gây thương tích, ông tưởng rằng đã không có biện pháp nào, ai biết bây giờ dĩ nhiên —

Thái Bạch Kim Tinh ngốc trong chốc lát mới hoàn hồn lại, vội vàng chạy đến bên cạnh thú Kỳ lân, vọt ve từ trên xuống dưới người thú Kỳ lân, kích động đến ngay cả một câu nói cũng nói không nên lời.

“Thật sự là tiện nghi cho lão già này!” Diêm Vương nói thầm.

“Cảm tạ Chân Quân! Cảm tạ Chân Quân!” Thái Bạch Kim Tiên liên thanh nói lời cảm ơn.

Chờ Thái Bạch Kim Tinh thoáng bình phục tâm tình kích động, Hồng Liên nói: “Kim Tinh, về chuyện Long Hồ, hy vọng ngài không nên lại truy cứu.”

“Này?”

Thái Bạch Kim Tinh nghĩ không ra lai lịch của bọn họ, lại chẳng những được Ngọc Đế giúp đỡ, mà ngay cả Liên Chân Quân tương đương với trợ thủ đắc lực của Phật Tổ cũng giúp họ, có nhân vật lợi hại giúp đỡ bọn họ, chính ông còn có cái gì đâu, bây giờ có thể cứu thú Kỳ lân trở về đã xem như vạn hạnh rồi, nếu ông đi tìm con rồng và con hồ kia gây phiền toái, chỉ biết tự mình chuốc lấy cực khổ.

Cân nhắc qua ích lợi được mất, Thái Bạch Kim Tinh mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng gật đầu.

“Cám ơn Kim Tinh!” Hồng Liên vọt cảm, nói với Ngọc Đế “Bệ hạ, ta đi trở về.”

“Chân Quân đi thông thả!” Ngọc Đế mỉm cười nói, hắc, có Hồng Liên đối phó lão đầu ngoan cổ này, nếu không chính mình còn phải đau đầu như thế nào mà trấn an ông ta.

Hồng Liên đi vài bước, đột nhiên quay đầu, có chút chần chờ mà nói với Diêm Vương “Diêm Vương, ta nghĩ người tốt nhất nhanh về Minh giới đi.”

Nói xong lời này, Hồng Liên xoay người rời đi.

Diêm Vương không hiểu vì sao mà Hồng Liên nói vậy, đột nhiên hần nghĩ tới cái gì, nhất thời sắc mặt đại biến, cũng bất chấp lễ, vội vàng nói với Ngọc Đế “Bệ hạ, thần có việc gấp, muốn lập tức trở về Minh giới.”

Nói xong, Diêm Vương cũng không chờ Ngọc Đế phản ứng lại, một mạch chạy khỏi điện Lăng Tiêu.

Ngọc Đế bắt tay đặt ở trên bàn, lấy tay nâng má, nhìn Diêm Vương hoảng hốt mà chạy khỏi điện Lăng Tiêu, đột nhiên hần khê cười một tiếng, có chút làm kịch mà cười nói: “Xem ra, Diêm Vương gặp chuyện không hay rồi!”

Chúng thần tiên cảm thấy như mây mù, căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

56. Chương 56

Edit + Beta: Hwan

Điện Diêm Vương

Bởi vì Diêm Vương bị Ngọc Đế kêu đi, cho nên Phán Quan tạm thay hấn xét hỏi vị quỷ hồn này, về phần công việc của Phán Quan thì Thượng Quan Yến tạm thay.

Hôm nay do không có việc gì cho nên bọn Huyền Tinh ngồi ở một bên tán dóc.

“Tiểu Bạch, Ngọc Đế triệu đại nhân đi có chuyện gì?” Huyền Tinh tò mò hỏi.

“Ta làm sao mà biết?”

“Ta cảm thấy có chuyện không tốt sẽ xảy ra?” Yến Sở xoa xoa cằm nói.

“Tại sao nói như vậy?” Huyền Tinh khó hiểu hỏi.

“Bởi vì mí mắt của ta ngày hôm nay nháy luôn tục.”

“Vậy thì với việc đại nhân bị Ngọc Đế triệu có gì liên quan?”

“Đương nhiên là có rồi, mỗi lần mí mắt ta nháy, là không có chuyện gì tốt, cho nên ta đoán đại nhân ở trên thiên đình chắc có chuyện không tốt.”

Huyền Tinh hoài nghi mà nhìn Yến Sở một cái, giống như không quá tin tưởng lời hấn nói.

Nhìn thấy ánh mắt của hấn, Yến Sở có chút bất mãn nói: “Người không tin dự cảm của ta?”

Huyền Tinh thành thật mà gật đầu “Ta không tin tưởng dự cảm.”

“Được rồi, chúng ta đánh cuộc thử xem?” Yến Sở khiêu khích nói.

“Đánh cuộc như thế nào?” Huyền Tinh cũng có chút hứng thú.

“Nếu người thua, vậy thì giúp ta đi câu hồn nửa năm, như thế nào?”

Huyền Tinh nghĩ một chút, cảm thấy có thể tiếp nhận, vì vậy hắn gật đầu, “Được, nếu là người thua, vậy thì làm nửa năm Hắc Vô Thường.”

“Cái này đương nhiên.”

Vì vậy hai người vỗ tay xác nhận.

Huyền Vân cùng Yên Việt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhau phun ra hai chữ: “Nhàm chán!”

“Hắc hắc, lúc này mới không phải không có chuyện, nghĩ đến sau này có nửa năm có thể không cần làm việc, ta đã thấy cao hứng!” Yên Sở mừng khắp khởi nói, hắn vỗ vỗ bả vai Yên Việt, “Ta đây có thể nghỉ ngơi nửa năm, nghĩ đến thật cao hứng.”

“Đừng cao hứng quá sớm, nếu là người thua phải làm thêm cả phần của Huyền Tinh.” Yên Việt hất hất bát nước lạnh.

“Đúng vậy.” Huyền Tinh phụ họa.

“Tử Việt, lại giúp Tiểu Hắc không giúp ta! Đêm nay cho người đẹp mắt!” Yên Sở bắt mắt mà đâm Yên Việt một cái.

“Cái này gọi là lời thật lòng.” Yên Việt bất đắc dĩ nói.

Yên Sở hừ một tiếng, tin tưởng mười phần nói: “Chờ coi, ta nhất định sẽ thắng!”

Liễu Vũ một bên thẩm vấn quỷ hồn, một bên nghe bọn Huyền Tinh nói chuyện với nhau, nghe nghe, hắn không khỏi có chút thất thần, ngay cả Thượng Quan Yên gọi hắn cũng không biết, cảm thấy kì quái Thượng Quan Yên nhin không được hỏi: “Đại nhân, ngài đang suy nghĩ cái gì?”

Liễu Vũ phục hồi tinh thần lại, thở dài một hơi nói: “Không có gì, chỉ là nghĩ đến Yên Sở nói vô cùng có khả năng trở thành sự thật mà thôi.”

“Tại sao nói như vậy?” Thượng Quan Yên hoang mang hỏi.

Liễu Vũ đang muốn trả lời, đột nhiên cửa điện truyền đến một tiếng nổ, Liễu Vũ lặng đi một chút, hoàn

người lại chưa kịp gọi người đi xem coi có chuyện gì, thì thấy Lưu Vân mang Hàn Yên nổi giận ùng ùng đi vào.

Lưu Vân dùng ánh mắt phun lửa nhìn một vòng điện Diêm Vương, không nhìn thấy Diêm Vương, vì vậy hắn dùng khẩu khí bất thiện hỏi Liễu Vũ: “Diêm vương đâu?”

Liễu Vũ nói: “Bị Ngọc Đế triệu lên thiên đình rồi.”

“Lên thiên đình?” Lưu Vân nhướn mày.

Liễu Vũ gật đầu.

Lúc này mới hồi phục tinh thần lại, Huyền Tinh hỏi: “Các người có chuyện gì?”

Hàn Yên cũng không biết có chuyện gì làm cho Lưu Vân tức giận đến như vậy, nó nhún nhún vai, tỏ vẻ chính mình không biết.

“Tìm Diêm Vương báo thù!” Lưu Vân nghiến răng nói.

“Báo — thù?”

Đám người Yến Sở không khỏi hai mặt nhìn nhau, Yến Việt hỏi nhỏ: “Đại nhân khi nào thì đắc tội vị bạo long này vậy?”

“Không biết a.” Huyền Tinh bọn họ đều lắc đầu.

Liễu Vũ mơ hồ đoán được nguyên nhân không khỏi thảm than một tiếng, đồ Phan Nhạc đáng chết, đã sớm nói không nên đùa trọc Lưu Vân rồi, bây giờ tốt lắm, nhân gia tìm đến tận nhà hắn rồi, hắn cũng chẳng có mặt, lại để cho bọn họ đối mặt với lửa giận của Lưu Vân.

Tìm không thấy Diêm Vương, Lưu Vân ghen một bụng không cách nào phát tiết, đột nhiên, hắn giơ tay lên.

Liễu Vũ vừa nhìn, cực kỳ hoảng sợ, vội vàng nói: “Mọi người mau lui ra ngoài điện!”

Huyền Tinh bọn họ chưa kịp phản ứng lại, chỉ nghe Lưu Vân hét lớn một tiếng: “Triệu Lôi điện đến!”

“Ầm ầm!” Nóc nhà điện Diêm Vương nhất thời bị nổ một hố to, đá cát bay tán loạn, quỷ ở bên trong điện Diêm Vương xui xẻo, quỷ hồn kêu thảm, ôm đầu trốn chui như chuột

57. Chương 57

Edit + Beta: Hwan

Lưu Vân đang muốn triệu hồi lôi điện đến đập nát điện Diêm Vương, bỗng nhiên cảm thấy có ai cầm tay mình, hắn cúi đầu nhìn, phát hiện Hàn Yên với sắc mặt tái nhợt đang đè lại tay hắn.

Lưu Vân luống cuống, vội vàng hỏi: “Em sao rồi?”

“Em đau đầu, em ghét tiếng sấm!” Hàn Yên nhú mồm nói.

Nghe nó nói như vậy, Lưu Vân buông tay, vội ôm lấy nó, bay ra điện Diêm Vương.

“Bây giờ có đỡ hơn chưa?” Lưu Vân một bên ấn ấn huyệt thái dương cho nó, một bên áy náy hỏi.

“Rồi.”

“Xin lỗi, ta không biết em không thích tiếng sấm.”

Hàn Yên lắc đầu, có chút hoang mang nói: “Trước kia em không có sợ tiếng sấm, nhưng tiếng sấm vừa rồi làm cho em cảm thấy khó chịu.”

Lưu Vân không có nhiều lời, tiếp tục giúp nó ấn ấn huyệt thái dương, đồng thời đem chuyện nó không thích tiếng sấm ghi tạc trong lòng.

Huyền Tinh bọn họ lúc này mới từ trong đồng bụi mù của điện Diêm Vương chạy ra.

“Tại sao ngươi dùng sét đánh chúng ta?” Yến Sở tức giận hỏi.

Lưu Vân hừ một tiếng, không có trả lời.

“Nếu hắn thật sự muốn dùng sét đánh chúng ta, ngươi nghĩ rằng chúng ta có thể tránh sao?” Huyền Vân một bên vỗ bụi đất tên người, một bên nói, “Điện Diêm Vương bây giờ chỉ là một cái hố thối, đã là tốt lắm rồi.”

Yến Sở ghen lời.

Cảm thấy tốt hơn rồi Hàn Yên kéo tay Lưu Vân, nghi hoặc khó hiểu hỏi: “Tại sao anh tức giận?”

Hàn Yên mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác của nó cho thấy Lưu Vân tức giận, hơn nữa tức giận không hề nhẹ.

Lưu Vân mím môi, không có trả lời, hắn nhìn đám người Liễu Vũ một cái, cảm thấy chỉ đơn giản đem điện Diêm Vương tạo thành cái động thật là tiện nghi cho cái tên Diêm Vương kia, nhân châu hắn xoay tròn, một ý tưởng hiện lên trong óc, hắn không khỏi cười.

Lập tức, Lưu Vân ngưng thần cũng không nhìn bọn họ chăm chú nữa.

Đám người Huyền Tinh bị ánh mắt quỷ dị của hắn nhìn làm sởn gai óc, theo tiềm thức mà run lạnh.

Lưu Vân nhìn đám người Liễu Vũ trong chốc lát, mới nhắm lại ánh mắt, sau đó mở, khóe miệng lộ ra một tia tươi cười làm cho người khác run sợ.

Huyền Tinh bọn họ càng cảm thấy bất an.

Lưu Vân không hề nhìn bọn họ, cúi đầu đối với Hàn Yên nói: “Đi thôi, chúng ta đi làm một chuyện thú vị.”

“Chuyện thú vị?” Hàn Yên nghi hoặc.

“Ừ.”

Lưu Vân một bên trả lời, một bên ôm Hàn Yên biến mất trước mặt bọn người Huyền Tinh.

Đám người trong điện Diêm Vương bây giờ mới dám thở dài một hơi, Huyền Tinh vỗ vỗ ngực, “Ánh mắt hắn thật sự là kinh khủng, làm ta sợ đến khí cũng không dám suyễn.”

“Cũng không biết hắn phát thần kinh gì, lại chạy tới điện Diêm Vương dùng sét đánh chúng ta, theo đạo lý chúng ta không có đắc tội qua hắn mà?” Huyền Vân nghi hoặc khó hiểu nói.

“Đúng thế, thật là khó hiểu!” Yến Sở nói.

Liễu Vũ tự nhủ: “Hắn hắn là sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế a? Nhìn ánh mắt của hắn vừa rồi, bình tĩnh chính ta tìm biện pháp sửa trị chúng ta.”

“Đại nhân ngài đang nói cái gì?”Thượng Quan Yên hỏi.

Liễu Vũ phảng phất không có nghe đến hắn nói, ở đó tự lẩm bẩm: “Đừng, hắn thế nhưng đi qua cầu bên kia, không được, ta phải đi theo xem một chút.”

Nói xong, Liễu Vũ biến mất không thấy.

“Phán Quan đi nơi nào thế?” Huyền Tinh tò mò hỏi.

“Hình như đi bên kia cây cầu.” Thượng Quan Yên nói.

“Hắn đi nơi đó làm gì?”

“Không biết, hình như là lo lắng có chuyện gì sẽ phát sinh?”

“Có việc phát sinh?”

Đám người Huyền Tinh nhìn nhau, Huyền Tinh đề nghị nói: “Không bằng chúng ta cũng đi theo xem một chút như thế nào?”

Đám người Yên Sở gật đầu, cũng hướng về phía cầu bên kia bay đi.

Lưu Vân nhìn bên cầu có vách núi bóng loáng, nheo lại hai tròng mắt.

Hàn Yên nhìn bốn phía, khó hiểu hỏi: “Nơi này có chuyện thú vị gì?”

“Tí nữa em sẽ biết.” Lưu Vân thần bí mà cười, thả Hàn Yên xuống, dặn dò nói: “Em ở một bên nhìn.”

“Ừ.”

Lưu Vân đến bên vách núi, vươn ngón tay phải, niệm câu chú ngữ.

Hàn Yên trừng hai mắt, ngạc nhiên nhìn một ngọn lửa từ trên tay Lưu Vân hiện ra, tiếp theo Lưu Vân dùng ngọn lửa nhanh tay viết lên vách núi.

Lưu Vân ở trên vách núi bay tới bay lui, thấy vậy Hàn Yên hoa cả mắt, căn bản không biết hắn viết cái gì.

Ngẩn ngừ thời gian một nén hương, Lưu Vân đã viết xong rồi, hần trở lại bên người Hàn Yên, đem nó ôm đến trước vách núi, mỉm cười nói: “Xem một chút ở trên viết cái gì.”

Hàn Yên ngẩng đầu, nhẹ giọng đọc đi ra: “Tình sử kiếp trước của Diêm Vương và Phán Quan...”

Nó vừa mới niệm một câu, Liễu Vũ vừa mới chạy theo nhìn thấy trên vách núi viết cái gì, nhất thời hét thảm một tiếng: “Người — người không cần làm tuyệt tình đến như vậy chứ?”

Lưu Vân quay đầu lại răng cười với hần “Người nói xem?”

“Người — “Liễu Vũ vô lực chỉ trích hần, vội vàng chạy đến vách núi nghĩ cách lau nó đi.

Lưu Vân ở phía sau hần đắc ý nói: “Người lau không xong đâu!”

Liễu Vũ không tin mà dùng sức xoa xoa, thật sự lau không xong, dùng phép thuật, vẫn như cũ lau không xong, hần nhụt chí mà buông tay xuống.

Dám người Huyền Tinh vừa mới chạy tới, nhìn trên vách núi nội dung đỏ như lửa cùng với ánh mắt thù ra của Liễu Vũ, tại trong nháy mắt, bọn họ đột nhiên muốn cười, nhưng bọn hần rất nhanh cười không nổi, bởi vì phía sau tình sử của Phán Quan và Diêm Vương chính là tình sử của bọn họ.

Huyền Tinh dùng mắt mắt kinh khủng nhìn chằm chằm Lưu Vân: “Người — người làm sao mà biết chuyện của chúng ta?”

“Lấy linh lực của hần muốn đọc suy nghĩ của chúng ta, quả thực — quả thực —” Liễu Vũ đã vô lực giải thích.

Huyền Tinh theo tiềm thức mà nghĩ muốn xông lên lau chữ đi, Liễu Vũ nói: “Vô dụng, ta đã thử qua rồi.”

“Hả? Không thể nào?” Huyền Vân bọn họ đều kêu rên.

“Nơi này người đến người đi, vậy chuyện của chúng ta chẳng phải là— chẳng phải là — ” Yến Sở nói không được.

Mọi người vừa nghĩ đến tình cảnh sau này, thiếu chút nữa muốn rơi lệ.

Liễu Vũ lặng đi một chút, nhìn thấy Hàn Yên đang hứng thú với tình sử của bọn họ, hần không khỏi hai mắt sáng lên, lập tức vọt tới trước mặt Hàn Yên, cầm tay Hàn Yên, thỉnh cầu nói: “Hàn Yên, là người thì người cũng không muốn chuyện của người và Lưu Vân bị người ta biết, người có thể bảo hần lau đám chữ đó đi không?”

Huyền Tinh bọn họ cũng đều tiến lên khăn cầu Hàn Yên.

“Đúng vậy, đúng vậy — ”

“Ta van người!”

“Cùng với việc người khác dùng ánh mắt quái dị nhìn chúng ta, chúng ta tình nguyện...”

...

Hàn Yên nhìn đám người cơ hồ chảy nước mắt ròng ròng, cảm thấy không đành lòng, vì vậy liền đối với Lưu Vân nói: “Anh có thể xóa mấy chữ này đi không?”

“Không được!” Lưu Vân từ chối.

“Nhưng như thế thì bọn họ rất đáng thương.” Hàn Yên nhú mày nói.

Ừ ừ ừ, Huyền Tinh bọn họ mãnh liệt mà gật đầu.

Lưu Vân kéo Hàn Yên trong đám người đó về phía mình, thuận đường trừng bọn hắn một cái.

“Được rồi, anh đừng làm khó bọn hắn!” Hàn Yên ôm lấy thắt lưng Lưu Vân làm nũng nói.

“Thật không có biệt pháp với em rồi.” Lưu Vân bất đắc dĩ nói.

Nghe vậy, Liễu Vũ bọn họ không khỏi âm thầm vui mừng.

Lưu Vân nhìn mọi người lộ sắc mặt vui mừng, đột nhiên sáng lạn mà cười, “Nửa tháng sau ta sẽ lau, các người muốn trách thì đi mà trách Diêm Vương, bái bai!”

Nói xong, hắn ôm Hàn Yên trở về.

“Hả! Nửa tháng!”

“Này cũng không khác gì!”

“Như vậy sẽ chết người đó!”

...

Đám người Huyền Tinh phục hồi tinh thần lại, kêu rên không thôi.

“Tử Phan Nhạc, chờ người trở về, ta làm thịt người!” Liễu Vũ hung tợn nói.

“Tử đại nhân, người hại chết chúng ta!”

“Tử đại nhân! Chúng ta bãi công!”

“A! Không còn mặt mũi gặp người rồi!”

“Chậm đã!” Đột nhiên, Huyền Tinh phát hiện trên vách núi đá không có chuyện của Thượng Quan Yên, hắn không khỏi kêu to: “Tại sao không có tình sử của Thượng Quan Yên?”

Hắn nói như vậy, những người khác mới phát hiện điểm ấy, không khỏi đồng loạt nhìn Thượng Quan Yên.

Bị bọn họ nhìn như vậy, Thượng Quan Yên không tự giác mà lui về phía sau từng bước, ngập ngừng nói: “Không nên nhìn ta như vậy, ta cũng không biết!”

“Rất đơn giản, bởi vì Thượng Quan Yên giống với Hàn Yên đều có một chữ Yên a!” Nam tử vẫn ẩn thân đi theo Hàn Yên bọn họ cười nói.

58. Chương 58

Edit + Beta: Hwan

“Người nào?” Đám người Liễu Vũ kinh hãi.

Nam tử nọ không để ý tới bọn họ, từ mình thì thào nói: “Phải biết rằng, tên của Hàn Yên là do tên Lưu Vân tính tình phả hư kia đặt, hừ! Khi đó hắn còn nói ta đặt tên Hàn Yên khó nghe, mặc dù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng chỉ cần nghĩ tới ánh mắt thối thỉ của hắn, ta lại thấy tức giận, Tiểu Liên vốn chính là sen tím, ta vì nó sửa tên thành Tử Liên, có cái gì không đúng? Thật sự là càng nghĩ càng giận! ...”

Đám người ở điện Diêm Vương người nhìn ta ta nhìn người mà nghe nam tử nọ phát tiết bất mãn của hắn

đối với Lưu Vân, nghe nghe, Liễu Vũ đột nhiên nhớ tới một người, hắn không khỏi thất thanh kinh hô: “A! Người là — ”

Hắn mới vừa nói ba chữ, bỗng nhiên cảm thấy như có người che miệng làm tiêu tan âm thanh, tiếp theo nam tử nọ một bên cười khê, một bên uy hiếp nói: “Tiểu Phán Phán, người cũng không nên tiết lộ thân phận ta a? Nếu không ta tăng thêm một đạo phù chú trên vách núi, cho tình sử của các người mãi cũng không tiêu tan!”

Nghe vậy, sắc mặt của đám người ở điện Diêm Vương nhất thời trắng bệch.

Lúc này Liễu Vũ giống như mới có thể mở miệng nói chuyện, hắn sốt ruột nói: “Ta không nói, ta không nói, nhưng là ngài có thể hay không đem mấy thứ này xóa đi?”

Nam tử trầm mặc rồi một hồi lâu, sau đó cười nói: “Không phải ta không nghĩ giúp người, nhưng người cũng biết tính tình tên Lưu Vân kia, ta chỉ sợ ta giúp các người, hắn sẽ tìm ta gây phiền toái, mặc dù hắn đánh không lại ta, nhưng là có thể gây ra ít chuyện phiền! Cho nên, Tiểu Phán Phán, xin lỗi, người gắng nhẫn nại nửa tháng đi, yên tâm, nửa tháng rất nhanh sẽ qua!”

“Lão nhân gia ngài hãy thương xót!” Liễu Vũ khẩn cầu nói.

Nam tử nọ tựa hồ không nghe hắn nói, kính tự nói: “Ta phải đi, nếu không Tiểu Liên Liên tìm không thấy ta, bái bai! Bất quá, Tiểu Phán Phán, ta bây giờ mới biết được kiếp trước của người cùng Diêm Vương thì ra lại làm người ta rơi lệ đến như vậy, thật sự là làm ta cơ hồ rơi lệ rồi!”

Nói xong, hắn biến mất, bởi vì hắn vốn chính là ẩn thân, cho nên Liễu Vũ cũng không biết hắn đã đi chưa.

“Đại nhân! Đại nhân! — ”

Liễu Vũ kêu vài tiếng, không có trả lời, hắn biết người nọ đã đi, “Buồn nôn! Cái lão yêu quái này!” Liễu Vũ mắng một tiếng.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên cầu là một mảnh tĩnh lặng, mọi người ở điện Diêm Vương nhìn nhau, đều đối với vách núi ngẩn người.

“Sớm biết rằng như vậy, ta đổi tên thành Huyền Yên là tốt rồi.” Huyền Tinh thở dài.

“Đúng vậy, ta cũng gọi Yên Yên cho rồi.” Yên Sở cũng đi theo thở dài.

Ngay tại lúc bọn hắn than thở, Diêm Vương rốt cục chạy trở về.

Vừa nhìn thấy Diêm Vương, mọi người ai cũng dùng ánh mắt oán hận mà nhìn hắn, đều là lỗi của hắn, nếu không phải hắn chọc tên Lưu Vân bạo long kia, bọn họ cũng không bị Lưu Vân chinh phục như vậy.

Diêm Vương chột dạ mà lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cười khan hỏi: “Các người nhìn ta như vậy để làm gì?”

Không ai trả lời, tiếp tục dùng ánh mắt phẫn hận mà nhìn hắn.

Diêm Vương ngấm ngấm, nhỏ giọng hỏi Liễu Vũ: “Tên Lưu Vân kia đi chưa?”

“Người nói xem?” Liễu Vũ âm hiểm cười hỏi.

“Điện Diêm Vương bị hắn đánh thành cái động lớn, ta nghĩ hắn đã tiêu tan khí rồi đi?” Diêm Vương bất an nói.

“Nghĩ đến thật sự là ngây thơ!” Liễu Vũ cười lạnh, “Ta sớm cảnh cáo người không nên chọc hắn, giờ thì tốt rồi, ta không mặt mũi gặp người rồi, ta muốn nghỉ ngơi một năm đến nhân gian, công việc thì chính người tự mình làm đi!”

Nói xong, Liễu Vũ cũng không thèm nhìn Diêm Vương một cái, dùng sức đạp bước đi.

“Đại nhân! Chúng ta cũng không mặt mũi gặp người rồi! Chúng ta cũng muốn nghỉ ngơi!”

Huyền Tinh bọn họ đều kêu lên, cũng theo Liễu Vũ oán hận mà rời đi.

Chuyện lần này cũng không có dính tới Thượng Quan Yên, nhưng mà nếu Huyền Tinh bọn họ tập thể bãi công, vậy thì chính mình cũng không cần phải làm việc, huống hồ hắn vốn không có công việc, dừng! Mới vừa rồi Phán Quan nói muốn đi nhân gian, vậy chính mình cũng đi nhân gian, lại nói tiếp, chính mình đã có một đoạn thời gian không có gặp hắn rồi, không biết hắn ra sao? ...

Thượng Quan Yên một bên nghĩ, một bên đi theo phía sau mọi người rời đi.

Diêm Vương mặc danh kỳ diệu mà nhìn mọi người rời đi, nghĩ thầm: Lưu Vân đem nóc nhà điện Diêm Vương đánh nát rồi, tu lại là được, có cần phải tức giận vậy không ?

Diêm Vương đang muốn đuổi theo hỏi Liễu Vũ tại sao lại tức giận như vậy, lơ đãng hắn nhìn thấy nội dung trên vách núi, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Hắn lảng trong chốc lát, phản xạ tính đem chữ này xóa, nhưng vô luận hắn cố gắng như thế nào, chữ này vẫn như cũ đổ chói mắt, Diêm Vương nhụt chí rồi, rốt cục rõ ràng tại sao Liễu Vũ tức giận như thế.

Hắn không khỏi cười khở: thật sự là tiền mất tật mang a.

Tiểu tiết mục xen giữa [1]

Nói, sau đó Diêm Vương đi tìm Ngọc Đế xin cấp phí tu lại điện Diêm Vương.

Diêm Vương nói: “Bệ hạ, điện Diêm Vương của thần bị Lưu Vân dùng sét đánh nát vụn rồi.”

Ngọc Đế gật đầu, đồng tình nói: “Ừ, mới vừa rồi có chút nhân sĩ bát quái nói cho Trẫm rồi, cũng biết tình sử của Diêm Vương điện các người bị Lưu Vân khắc vào trên vách núi, đối với điều này, Trẫm biểu lộ đồng tình!”

Trong mắt Diêm Vương hiện lên tức giận, người nào nhiều chuyện như vậy, lại đem việc này tuyên dương khắp nơi, nếu làm cho ta biết là ai truyền, xem ta có lột da hắn không?!

Diêm Vương nhin xuống tức giận, thử thăm dò hỏi: “Nếu bệ hạ biết việc này, vậy chuyện phí tu sửa?”

Khóe miệng Ngọc Đế hiện lên ý cười quỷ dị, hắn nghiêm trang nói: “Diêm Vương người không phải không biết tính cách Lưu Vân, đối với hành vi người tại bên mép cọp, Trẫm hết sức thưởng thức, nhưng là — ”

Ngọc Đế thoại phong vừa chuyển, nhin cười nói: “Nhưng nhìn ở một góc độ, người đây là tự làm tự chịu, cho nên phí tu sửa người tự nghĩ cách đi.”

A! Không thể nào?! Diêm Vương hóa thạch rồi.

Tiểu tiết mục xen giữa [2]

Nói, Bọn Phán Quan bãi công tập thể, Diêm Vương then trong lòng, cũng không dám kháng nghị, không thể làm gì khác hơn là kiềm chế, trong chốc lát là Diêm Vương, trong chốc lát là Phán Quan, lại trong chốc lát là Hắc Bạch Vô Thường, sau đó... công việc bề bộn giống như một con quay quay không ngừng.

Nhưng đây cũng không phải là việc Diêm Vương đau đầu, để cho hắn phiền lòng chính là: bởi vì Lưu Vân bại bên cầu khắc tình sử của hắn, phải biết rằng nơi này quỷ hồn ở, cho nên khi Diêm Vương thăm vấn quỷ hồn, quỷ hồn luôn dùng ánh mắt khác thường mà nhìn Diêm Vương, thậm chí có khi sẽ hỏi một câu: sao không thấy Phán Quan đâu thế ?

Diêm Vương mặc dù da mặt dày, nhưng cũng không chịu được quỷ hồn nhìn kỹ, nhưng đây là công việc không thể bỏ, thật sự là buồn bực a !

Sau lại, Diêm Vương suy nghĩ, rốt cục suy nghĩ một biện pháp: hắn gọi quỷ hồn giao nộp tình sử của hắn,

sau đó ở bên cầu dựng tảng đá lớn, gọi người đem tình sử của quý hồn khắc lên, làm cho tình sử của mình không đột ngột như vậy.

Nghe nói, trải qua những quý hồn nhìn những tình sử này, cũng bị cảm động, thề tiếp theo làm người phải làm người có tình có nghĩa, bởi vậy, nhân gian người tốt đột ngột nhiều hơn.

Sau khi Ngọc Đế nghe nói, đã khen Diêm Vương, tại chỗ công lao của hắn vẽ thêm nét bút.

Họa phúc khôn lường, thì mới biết không phải phúc a!

59. Chương 59

Edit + Beta: Hwan

Lưu Vân cùng Hàn Yên vừa trở lại phủ Vân Yên, nam tử kia như thí trùng cũng xuất hiện.

Lưu Vân chán ghét trừng mắt nhìn hắn, tức giận hỏi: “Người luôn đi theo chúng ta làm gì?”

Nam tử nhàn nhã nói: “Ta nhàn chán quá!”

“Người — ” Lưu Vân chán nản.

Nam tử cũng không để ý đến hắn, cười hì hì nói với Hàn Yên: “Huống hồ đã lâu ta không thấy Tiểu Liên rồi, sao cũng phải ở chỗ này một đoạn thời gian.”

Đối với người nam nhân này, Hàn Yên luôn có một cảm giác thân quen khó hiểu, chung quy cảm thấy hắn sẽ không làm tổn thương mình, lại cảm thấy hắn trân trọng mình, cho nên khi nghe thấy nam tử này nói vậy, nó không nhịn được cười với người nam nhân này.

Nam nhân lập tức cười với nó, tán thưởng nói: “Lúc Tiểu Liên cười thật là đẹp mắt, không giống Tiểu Liên Liên, đùa hắn như thế nào cũng không cười, ôi! Nhưng mà, nhìn người cười, tựa như nhìn Tiểu Liên Liên đang cười, cảm giác này thật đúng là — vui vẻ a!”

Lưu Vân nghiêm mặt kéo Hàn Yên vào trong lòng mình, có chút bá đạo nói: “Không cho em cười với hắn.”

“Tại sao? Em cảm thấy hấn là người tốt!” Hàn Yên có chút ủy khuất nói.

Vừa nghe nó nói như vậy, người nam nhân này nhất thời không khách khí mà cười dữ dội, cười đến khó thở, nước mắt cũng cơ hồ chảy xuống, “Ha ha ha, Tiểu Liên thật — thật sự là đáng yêu a!”

Mặt Lưu Vân càng đen, nhưng nhìn thấy Hàn Yên cắn môi, gục đầu xuống, hấn sao có thể nhẫn tâm nói cái gì nữa, không thể làm gì khác hơn là oán hận mà trừng mắt nhìn nam nhân kia một cái, ôn nhu nói với Hàn Yên: “Được, được rồi, em thích như thế nào thì như thế ấy đi.”

Hàn Yên vui vẻ mà gật đầu, nhào vào trong lòng Lưu Vân, cọ xát vài cái, ôm thắt lưng hấn cao hứng nói: “Tiểu Long, là tốt nhất!”

Lưu Vân khẽ cười một chút, vuốt vuốt tóc nó.

Nam nhân ranh mãnh mà trừng mắt với Lưu Vân, Lưu Vân hừ một tiếng, xoay qua, không nhìn hấn.

Người nam nhân này đang muốn lại đả kích Lưu Vân một chút, đột nhiên hấn ngẩng đầu nhìn bầu trời, cao hứng nói: “Ai nha, Tiểu Liên Liên tới tìm ta rồi!”

Nghe vậy, Hàn Yên cùng Lưu Vân ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một đạo hồng quang hiện lên, tại trước mặt bọn họ xuất hiện một người mặc xiêm y màu trắng, phía dưới xiêm y của thiếu niên có thiêu một bông sen màu hồng.

Lưu Vân cùng Hàn Yên vừa mới nhìn thấy thiếu niên này, cũng không khỏi ngây ngẩn cả người, diện mạo của thiếu niên này cùng với Hàn Yên giống nhau y như cùng một khuôn.

Người nam nhân này vừa nhìn đến Hồng Liên, lập tức nhào tới, ôm cổ hấn, làm trạng thái đáng yêu ở trên người hấn cọ xát, “Ai nha, Tiểu Liên Liên người tốt cực tới rồi! Đối phó với lão già sao Thái Bạch kia sao rồi?”

Hồng Liên gật đầu.

“Tiểu Liên Liên làm việc thật là có hiệu suất, đến! Làm cho ta hôn một cái!”

Nói xong, người nam nhân này nhanh chóng hôn một cái lên gương mặt mềm mại của Hồng Liên.

Mặt Hồng Liên nhất thời đỏ như quả táo, hấn đẩy nam nhân ra, có chút tức giận nói: “Phật Tổ! Người lại—”

Hấn vừa nói một nửa, nam nhân này lập tức dùng ngón trỏ tay phải điểm trụ đôi môi đỏ mọng của y, thấp

cười nói: “Tiểu Liên Liên, ta nói rất nhiều lần rồi, không nên bảo ta Phật Tổ, bảo ta Vô Ưu, nếu không ta đánh mông ngươi!”

Mặt Hồng Liên càng đỏ hơn, hấn gục đầu xuống, không được tự nhiên nói: “Biết rồi.”

“Ừ, lúc này mới thông minh!” Vô Ưu hài lòng mà cười, lừa nói: “Đến! Kêu một tiếng Vô Ưu cho ta nghe một chút?”

“Vô – Vô Ưu.” Hồng Liên không tình nguyện mà nhỏ giọng gọi một tiếng.

Ý cười của Vô Ưu càng đậm, “Đừng không tình nguyện như vậy a, làm như ta bức ngươi ấy.”

Hồng Liên trừng mắt liếc hấn một cái, trong lòng: cái gì hình như, vốn đúng là.

Vừa mới hoàn hồn từ việc Hồng Liên cùng Hàn Yên giống nhau, lại nghe thấy hai chữ ‘Phật Tổ’ Lưu Vân hoàn toàn hóa thạch, hấn như thế nào cũng nghĩ không ra người trước mắt nhìn giống như lưu manh lại chính là — chính là Phật Tổ! Trời ạ! Ai tới nói cho hấn này không phải thật sự?

Hồng Liên không hề để ý Vô Ưu, quay đầu nhìn Hàn Yên.

Hàn Yên đối với hai chữ Phật Tổ không có bao nhiêu cảm giác, nó cảm thấy mình đã nghe qua tên này, ngay cả tên Vô Ưu này cũng không xa lạ, hơn nữa ngược lại chính là cảm thấy rất quen thuộc.

So với loại này cảm giác quen thuộc, Hồng Liên làm cho nó càng thêm rung động, nó vừa nhìn thấy Hồng Liên, phảng phất như thấy được chính mình, trong đầu hiện lên một tia kích động khó hiểu, một loại kích động không cách nào nói được, loại cảm giác giống như nhìn thấy người thân nhất, nó không có cách nào biểu đạt loại cảm giác này, chỉ có thể ngơ ngác mà nhìn Hồng Liên đến xuất thần, nhìn hấn từng bước một mà hướng về phía mình, nhìn hai mắt hấn sáng lên hơi nước kích động.

Hàn Yên theo tiềm thức mà rời đi cái ôm của Lưu Vân, đi từng bước mà hướng về phía Hồng Liên, trong mắt hấn cũng đầy nước mắt..

Bị vui sướng mê mông tràn ngập trong suy nghĩ hai người dùng sức mà ôm chặt nhau.

60. Chương 60

Edit + Beta: Hwan

Hồng Liên đi khắp khiêng, hôn nhẹ một cái lên mi tâm của Hàn Yên, nhẹ giọng nói: “Tử, đã lâu không gặp.”

Hàn Yên cảm thấy mi tâm nóng rực, nó ôm trán, nhỏ giọng kêu đau.

Lưu Vân vội chạy tới, nhìn thấy nó cau mày ôm trán, không khỏi khẩn trương hỏi: “Em đau đầu sao?”

Nóng rực trôi qua, Hàn Yên cảm thấy ở mi tâm có chút ngứa, nó không tự giác mà buông tay, ngón trở gãi gãi mi tâm.

Nó vừa mới gãi hai cái, bỗng nhiên nhìn thấy Lưu Vân sững sờ mà nhìn chăm chăm mình, nó theo tiềm thức sờ sờ mặt mình, nghi hoặc hỏi: “Trên mặt em có cái gì sao?”

Lưu Vân không có trả lời, đưa tay vuốt ve ấn ký hoa sen tím xuất hiện tại mi tâm Hàn Yên.

Hàn Yên có chút không hiểu gì hết, đang muốn hỏi rõ ràng, Lưu Vân lẩm bẩm: “Rất đẹp.”

“Cái gì rất đẹp?” Hàn Yên càng thêm hoang mang.

“Ấn ký hoa sen trên mi tâm của em rất đẹp.”

“Ấn ký hoa sen?”

“Ừ ” Lưu Vân chỉ ấn ký ở trên mi tâm của Hồng Liên “Giống như cái kia của hấn.”

Hàn Yên yên lặng nhìn Hồng Liên, sau đó sờ sờ mi tâm của mình, “Sao em không biết em có thêm ấn ký này?”

Vô Ưc ở một bên bật cười, không biết từ nơi nào biến ra một mặt gương, đưa đến trước mặt Hàn Yên “Cho người.”

Hàn Yên tiếp nhận, nhìn vào gương, quả nhiên ở mi tâm của nó xuất hiện một ấn ký hoa sen màu tím, nó kinh ngạc nói: “Vì sao ở mi tâm của ta xuất hiện ấn ký này?”

Hồng Liên đẩy Lưu Vân ra, cầm tay Hàn Yên, “Người không nhớ rõ ta sao?”

“Người?”

Hàn Yên yên lặng mà nhìn Hồng Yên, đột nhiên hỏi: “Người cũng là hồ ly?”

Nghe vậy, Vô Ưu thiếu chút nữa ngã xuống đất, “Ta van người, Tiểu Liên Liên như thế nào sẽ là hồ ly? Ta nói Tiểu Liên, mặc dù người không có trí nhớ trước kia, nhưng chẳng lẽ không có một chút kí ức gì về Tiểu Liên Liên sao?”

“Ta cuối cùng cảm thấy chúng ta nhận thức thật lâu, nhưng là — ” Hàn Yên nhăn mày, “Nhưng ta cùng Tiểu Long hình như chưa từng gặp qua hần, vậy hần chỉ có thể theo ta ở cùng đám hồ ly nhiều màu sắc kia gặp gỡ, hần không phải hồ ly, vậy là cái gì?”

Đối với giọng điệu của Hàn Yên, Vô Ưu rên rỉ, bất đắc dĩ nói: “Hần là huynh đệ của người, không phải hồ ly.”

“Huynh đệ của ta? Đó là hồ ly, tại sao còn nói không phải?” Hàn Yên mơ hồ rồi.

“A a a!” Vô Ưu kêu to, “Các người là song sắc Tịnh Đế Liên, song bào thai, không phải hồ ly! Thật là, hồ ly đều không phải thực thông minh sao, vì cái gì người liền ngu như vậy!”

“Người mới ngu!” Hồng Liên cùng Lưu Vân không hện mà cùng mắng hần.

Vô Ưu mở rộng miệng, kinh ngạc không thôi, ta đường đường là Phật Tổ, làm sao ngu ?

“Nếu không phải người xóa trí nhớ của nó, làm nó chuyển thể thành hồ ly, nó sao thành như vậy?” Hồng Liên bất mãn nói.

“Ai nha, Tiểu Liên Liên của ta, lúc trước hình như là người bảo ta làm tiêu tan trí nhớ của bọn họ, bây giờ ngược lại trách ta.” Vô Ưu cảm thấy chính mình thật ủy khuất

Hồng Liên mặt đỏ lên, cười trừ một chút, hình như là có chuyện như vậy.

Lưu Vân cùng Hàn Yên nhìn nhau, Lưu Vân hỏi: “Tiêu tan chúng ta trí nhớ?”

“Cái này?” Con người của Vô Ưu xoay tròn “Ta không nói cho các người, tự mình chậm rãi nghĩ đi, dù sao có nhớ hay không cũng không có gì quan hệ.”

“Trước kia ta cùng tiểu long có quen biết sao?” Hàn Yên tò mò hỏi.

Hồng Liên nhìn thoáng qua Lưu Vân, “Biết, khi đó chúng ta ở chỗ Phật Tổ tu luyện” Hắc chỉ Lưu Vân, “Hắc là Ma Yêu Hoa được Phật Tổ mang về từ Ma giới” Nói tới đây, Hồng Liên tựa hồ nhớ tới cái gì, bĩu môi nói: “Khi đó tính tình của hắc thật xấu, thật là một người dám tiếp cận hắc.”

Ma Yêu Hoa? Hàn Yên đánh giá Lưu Vân từ trên xuống dưới trong chớp lát, hoàn toàn không tưởng tượng ra khi hắc là một đóa hoa thì hình dáng như thế nào.

Lưu Vân bị nó nhìn vậy toàn thân khó chịu, một tay kéo Hàn Yên, lớn tiếng nói: “Được rồi, đừng chỉ ý tưởng trong não em.”

“Ôi chào, tiểu yêu hoa then thùng?” Chỉ e thiên hạ không loạn, Vô Ưc trêu tức nói.

“Người nói ai là tiểu yêu hoa?” Lưu Vân xanh cả mặt hỏi.

“Người đó! Muốn làm người nắm đó yêu mị xinh đẹp — ”

Vô Ưc mới nói một nửa, Lưu Vân gân xanh bạo khởi đã muốn triệu một đạo lôi điện bổ qua.

Vô Ưc không chút hoang mang mà hiện lên, tiếp tục cười hì hì nói: “Tiểu Liên nhà của ta sau khi nhìn thấy người yêu mị liên xuân tâm đại động, sau đó các người liền không nhìn sự tồn tại của ta, ở nơi nào — ”

Lời nói của Vô Ưc làm khuôn mặt Hàn Yên đỏ bừng, Lưu Vân thì trắng đỏ lần lượt thay đổi, vừa vội vừa giận, tuy rằng bọn họ một người lần đầu gặp Vô Ưc, một người là lần thứ hai, nhưng kỳ quái chính là, bọn họ không hoài nghi lời hắc nói, hắc nói Lưu Vân là Ma Yêu Hoa, Lưu Vân mặc dù tức giận, nhưng cũng không cho rằng hắc nói xạo.

“Muốn chết!”

Lưu Vân giơ tay lên, một đạo lôi điện bay về phía Vô Ưc.

Vô Ưc không có chút nào sợ hãi, dễ dàng đem lôi điện của hắc cấp thu, còn thường thương giận dữ: “Tiểu yêu hoa cho dù biến thành tiểu long, tình tình vẫn giống nhau thôi, thật không rõ Tiểu Liên thích người chỗ nào?”

Cả mặt Lưu Vân đều đen, đang muốn lại triệu lôi điện đến, bỗng nhiên hắc nhớ tới Hàn Yên không thích tiếng sét ở điện Diêm Vương, vì thế vội vàng nhìn lại, nhất thời trợn tròn mắt, Hàn Yên đang cùng Hồng Liên ngồi ở bậc thang hăng hái bừng bừng mà nhìn mình cùng Vô Ưc đánh nhau.

61. Chương 61

Edit + Beta: Hwan

Lưu Vân chạy đến bên người Hàn Yên, vươn tay sờ đầu nó, hỏi: “Đầu của em còn đau không?”

Hàn Yên lắc đầu, “Vô duyên vô cớ sao đầu của em đau?”

“Lúc ở điện Diêm Vương ta dùng lôi điện, không phải em bị đau đầu sao?”

Hàn Yên hơi hơi run sợ một chút, cũng hiểu được có chút kỳ quái, “Nhưng mà bây giờ em không đau a.”

“VẬY là tốt rồi.”

Bỗng nhiên dừng lại như vậy, Lưu Vân cũng không có hứng thú, hẩn ở bên cạnh Hàn Yên ngồi xuống, hỏi Vô Ưc: “Này, người thật là Phật Tổ?”

“Không thể giả được.”

“Có Phật tổ như ngươi, thật sự là bất hạnh!”

“Người nói gì vậy, bởi vì có Phật Tổ như ta, thế gian mới có thể tốt đẹp như thế.” Vô Ưc đồng dạng nói.

Lưu Vân bọn họ cũng không thèm nhìn hẩn một cái, Hồng Liên nói với Hàn Yên “Ta phải đi về rồi.”

“Người không ở lại một lúc nữa sao?” Hàn Yên lưu luyến không rời hỏi.

“Yên tâm, sau này ta sẽ thường xuyên đến tìm ngươi.” Hồng Liên mỉm cười.

Hàn Yên gật đầu, bỗng nhiên nó nghĩ tới một vấn đề, vì vậy hỏi: “Từ trước ngươi như thế nào không tới tìm ta?”

Hồng Liên hữu ý vô tình mà liếc Vô Ưc một cái, “Có người không cho ta tìm ngươi, hẩn nói gây trở ngại người khác nói chuyện yêu đương là thất đức.”

Vô Ưc hắc hắc mà cười, “Tiểu Liên Liên, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta nói không đúng?”

Hồng Liên không để ý tới hắn, thẳng thắn nói với Lưu Vân “Nếu sau này người lại làm cho nó thương tâm khổ sở, ta liền diệt người.”

Lưu Vân nhìn hắn một cái, ôm chặt Hàn Yên, không có trả lời.

Hồng Liên cũng không nói nữa, lên áng mây rời đi

“Người chờ ta một chút a! Tiểu Liên Liên!” Vô Ưc vội vàng đuổi theo.

Nhìn bọn họ biến mất không thấy, Hàn Yên hỏi Lưu Vân: “Anh cảm thấy lời bọn họ nói đều là sự thật sao?”

“Có lẽ đi.” Lưu Vân phớt lờ nói, mặc kệ trước kia xảy ra chuyện gì, chỉ cần bây giờ hắn và Hàn Yên ở cùng một chỗ là được.

Hàn Yên nghiêng đầu nhìn hắn, bướng bỉnh nói: “Tiểu yêu — ”

Chữ hoa còn chưa ra khỏi miệng, Lưu Vân liền dùng miệng ngăn chặn nó, không cho nó nói tiếp

“Ừm, ừm.” Hàn Yên kháng nghị vài tiếng liền nhuỷên thân thể.

Lưu Vân một phen ôm lấy nó, đi về phía căn phòng.

“Rõ ràng là ban ngày, anh — anh muốn làm gì?”

“Em nói ta tiểu — ta rất tức giận, cho nên em dập lửa cho ta.” Lưu Vân cố ý nghiêm mặt nói

“Anh — anh — ” Hàn Yên xấu hổ đến một câu cũng không nói lên lời.

Lưu Vân cũng mặc kệ, ôm Hàn Yên đi vào phòng, đá cửa phòng, đem nó đặt ở trên giường, đè ép lên.

Lưu Vân khi nặng khi nhẹ mà hôn môi Hàn Yên, ngón tay theo cần cổ trắng ngần mà chui vào trong lý y, Hàn Yên không tự chủ được mà hơi phát run, cắn môi, cố gắng kiềm chế tiếng rên rỉ từ trong cổ.

Lưu Vân tỉnh tể mà hôn lên xương quai xanh, bờ ngực trơn nhẵn, mỗi tác da thịt co dãn... Hàn Yên nhin không được phát ra thanh âm rên rỉ, thân thể tự nhiên mà hòa theo sự âu yếm của hắn.

Da thịt co xát nóng lên, hai tay Lưu Vân vồ về chơi đùa trên da thịt nó, không ngừng khơi mào nhiệt tình

của nó, Hàn Yên cũng học theo, ôm lấy thắt lưng hắn, một bàn tay không an phận mà sờ tới sờ lui, cúi đầu thở hổn hển.

Khuôn mặt mềm mại quyến rũ, da thịt lửa nóng mà ôn nhuận, vai cổ tạo đường cong xinh đẹp, cẩn thận lộ ra màu da thịt động lòng người, nhìn thấy Hàn Yên tuần mi đến nín thở như vậy, thái dương Lưu Vân chảy ra mồ hôi, nhẩn nại đến cực khổ, cẩn thận làm tiền diễn đầy đủ cho Hàn Yên, một tay nâng thắt lưng nó lên, đem dục vọng nóng rực của chính mình chậm rãi dò xét đi vào.

Hàn Yên khẽ ngâm một tiếng, một cổ khoái cảm kì dị chạy qua sống lưng, làm nó không khỏi vươn tay ôm cổ Lưu Vân, thắt lưng nhẹ nhàng hướng lên, mấp máy tìm kiếm tư thế có thể làm cho mình cảm thấy thoải mái.

Hàn Yên nắm chặt bả vai Lưu Vân, thân thể buộc chặt, máu toàn thân cấp tốc lưu động, khoái cảm giống như thủy triều chấn động nó, làm cho nó vô lực tự hỏi, chỉ có thể bị động mà tiếp nhận hết thảy.

Khoái cảm của sự va chạm vốn là mạnh liệt như thế, tận sâu ở phía trong mềm mại đến khó mà tin được chính là mềm dẻo như vậy, mỗi lần mà nặng nề chạm vào nơi ấy, đều có loại cảm giác bị hút vào. Lưu Vân ôm khít thân thể tinh khiết vào lòng, ở bên trong nó mềm mại khuynh tấn đến suốt đời, ôn nhu cùng nhiệt tình, hai người ôm nhau cùng đạt đến cao trào.

Lưu Vân ôn nhu mà ôm Hàn Yên nằm ở trên giường, một tay đặt ở trên lưng nó, tay kia tại trên tấm lưng trần trụi mềm mại nhẹ nhàng âu yếm.

Hàn Yên gối đầu lên hõm vai hắn, nhắm mắt lại, nó cực thích Lưu Vân ôn nhu mà vuốt ve, phi thường thoải mái hơn nữa lại có cảm giác an tâm.

“Tiểu Long, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ phải không?” Hàn Yên nhẹ giọng hỏi.

“Sẽ, nhất định sẽ.” Lưu Vân kiên định nói

Hàn Yên lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Ngủ một hồi đi, ăn cơm ta sẽ gọi em.” Lưu Vân ôn nhu nói.

“Vâng.”

Hàn Yên tìm vị trí thoải mái ở trong lòng Lưu Vân, nhắm mắt lại.

Lưu Vân bọn họ bị một trận ồn ào đánh thức.

“Xảy ra chuyện gì, như thế nào lại âm ỉ như vậy?” Hàn Yên uể oải hỏi.

“Không biết, chúng ta ra ngoài nhì xem đi.”

Lưu Vân vừa nói, một bên xuống giường mặc quần áo.

Sau khi thay Hàn Yên mặc quần áo xong, Lưu Vân ôm nó đi ra ngoài.

“Em có thể tự đi.” Hàn Yên đỏ mặt nóng tai nói.

“Ta thích ôm em, ngoan! Để ta ôm em đi ra ngoài.” Lưu Vân dễ dàng nói.

Trong lòng Hàn Yên ngọt ngào, ôm chặt cổ Lưu Vân.

Hai người ra cửa phòng, theo âm thanh khắc khẩu mà nhìn, chỉ thấy một thiếu niên từ đầu tới chân đều xanh biếc gắt gao ôm chặt cây cột, thiếu niên cả người màu lam dùng sức khai tay hắn.

“Đồ con rắn chết bầm này! Nhanh buông tay ra!” Thiếu niên áo lam nổi giận nói.

“Không buông! Không buông! Ta chết cũng không buông!” Thiếu niên áo lục quát cường nói.

62. Chương 62

Edit + Beta: Hwan

“Đồ con rắn thôi, nhanh buông tay theo ta về nhà!” Đường Diệc Phong tức giận nói.

Nam Cung Vân không rên một tiếng cứ dùng sức ôm cây cột, đem lời hắn nói như gió thoảng bên tai, không để ý tới hắn.

“Người có buông tay hay không?” Đường Diệc Phong nguy hiểm mà nheo hai mắt lại.

Nam Cung Vân nặng nề mà hừ một tiếng.

“Đồ con rắn thối!” Đường Diệc Phong một bên mắng, một bên dùng sức khai tay hắn ra.

Nộ khí xung thiên làm cho Đường Diệc Phong quên cả việc hạ thủ lưu tình, cũng không xem xét đến việc làm đau Nam Cung Vân, dùng sức mà kéo ngón tay hắn, Nam Cung Vân cảm thấy ngón tay mình muốn bị xé đứt, từng ngón từng ngón mà buông cây cột.

Nam Cung Vân vừa tức vừa khổ sở, bất ngờ ra tay cắn mũi bàn tay Đường Diệc Phong

“Oa!” Đường Diệc Phong hét thảm một tiếng, vội vàng buông tay, vừa nhìn, mũi bàn tay đều chảy máu, “Ngươi!”

Nam Cung Vân không nghĩ mình cắn sẽ làm hắn chảy máu, y thấy Đường Diệc Phong mắt lạnh nhìn mình, không khỏi rụt cổ, ngập ngừng nói: “Ta không phải cố ý, ai kêu ngươi — ngươi kéo tay làm cho ngón tay ta đau?”

Đường Diệc Phong giơ tay lên, liếm sạch máu trên mũi bàn tay, hắn hắc hắc mà cười lạnh vài tiếng, suy nghĩ có nên một chưởng đánh nát con rắn thối này rồi đem về hay không.

Nam Cung Vân bị tiếng cười của hắn làm cả kinh thân thể không khỏi run rẩy, trên mặt hiện lên thần sắc sợ hãi.

Hàn Yên cùng Lưu Vân có chút không rõ nhìn Nam Cung Vân cùng Đường Diệc Phong đang giằng co, Hàn Yên không nhịn được hỏi: “Các ngươi là người nào? Tại sao ở chỗ này?”

“Ngươi quản chúng ta là ai!” Đường Diệc Phong một bụng hỏa không chỗ phát tiết quay đầu lại hung tợn nói.

Hàn Yên bị ngữ khí hung ác của hắn làm sợ, theo bản năng mà nắm chặt tay Lưu Vân.

Lưu Vân sao có thể để yên cho bảo bối của hắn bị người ta quất mắng, hắn lạnh lùng thốt: “Nơi này là nhà của chúng ta, ngươi vô duyên vô cớ xuất hiện ở chỗ này, như thế nào không liên quan tới chúng ta?”

Đường Diệc Phong lúc này mới nhìn thấy người phía sau, có chút kinh ngạc nói: “Ồ ily?”

Hàn Yên rụt lui, “Ngươi là ai?”

“Ồ ily, lam hồ ily.” Lưu Vân trả lời.

Đường Diệc Phong nhìn Lưu Vân một cái, càng thêm kinh ngạc: “Ngươi là long!”

Lưu Vân không có trả lời.

Nghe Lưu Vân nói người trước mắt này là hồ ly, Hàn Yên có chút tò mò, chỉ vào Nam Cung Vân hỏi Lưu Vân: “Hắn cũng là hồ ly?”

Lưu Vân lắc đầu, “Không phải” Hắn nhìn Nam Cung Vân một cái, sau đó mới nói: “Hắn là một con rắn xanh nhỏ.”

“Rắn?” Âm lượng Hàn Yên thay đổi, ánh mắt chuyển vài cái, “Tại sao rắn lại ở cùng một chỗ với hồ ly?”

“Vậy người là hồ ly sao lại cùng long ở cùng một chỗ?” Đường Diệc Phong đảo mắt trắng nói.

Hàn Yên ngượng ngùng nở nụ cười, dù sao cùng là hồ ly, cho nên không khỏi đối với Đường Diệc Phong có chút hảo cảm, cũng không ngại ngữ khí khi nói chuyện hững hờ của hắn.

“Các người tại sao lại ở chỗ này?” Hàn Yên hỏi.

“Người không có nhìn thấy sao?” Đường Diệc Phong tức giận nói, “Ta muốn đem hắn bắt trở về.”

Hàn Yên có thể chịu đựng cách nói chuyện của Đường Diệc Phong, cũng không có nghĩa là Lưu Vân có thể chịu được, nghe ngữ khí của hắn kia, giống như tiểu hồ ly của mình thực ngu ấy.

“Bắt nhanh lên rồi đi!” Lưu Vân nhin xuống giận dữ nói.

“Không cần người nói!”

Đường Diệc Phong vừa nói, một bên xoay người tiếp tục kéo Nam Cung Vân.

Nam Cung Vân cố gắng ôm chặt cây cột, nhưng chịu không được sự thô bạo của Đường Diệc Phong, mắt thấy mình sẽ bị hắn kéo xuống, hắn cái khó ló cái khôn, đột nhiên buông tay ra.

Đường Diệc Phong không kịp đề ý, lập tức ngã trên mặt đất, móng đập xuống bị đau đớn, hắn không khỏi chửi ầm lên: “Đồ con rắn chết bầm, muốn chết có phải hay không ?”

Thấy thế, Hàn Yên nhin không được bật cười khi khi, “Đáng đời!” Lưu Vân trong lòng thầm mắng một tiếng.

Nam Cung Vân có chút áy náy mà nhìn Đường Diệc Phong, do dự xem có nên kéo hắn hay không, nhưng nhìn thấy lửa giận trong mắt hắn, y lập tức rút cổ, xoay người, trốn sau lưng Hàn Yên, cầm tay nó không

buông.

“Người làm gì?” Hàn Yên không rõ cho nên hỏi.

“Ta không nghĩ theo hấn trở về, người có thể giúp ta hay không?” Nam Cung Vân khẩn cầu nói.

Hàn Yên đang muốn trả lời, lúc ày từ dưới đất đứng lên Đường Diệc Phong nhìn thấy Nam Cung Vân dám trốn sau lưng Hàn Yên, lửa giận trong lòng cháy càng mạnh, “Đồ rắn chết, nhanh lại đây cho ta!”

Nam Cung Vân sợ hãi mà lắc đầu.

“Người!” Đường Diệc Phong tức đến giơ chân, đang muốn tiến lên lôi Nam Cung Vân đi, Lưu Vân lắc mình che trước mặt Hàn Yên, ngữ khí âm u hỏi: “Người muốn làm gì?”

“Làm gì? Đường nhiên là mang con rắn chết kia đi!” Đường Diệc Phong cả giận nói.

Hàn Yên hỏi Nam Cung Vân đang dùng sức nắm lấy cánh tay mình: “Hấn mang người trở về làm gì?”

“Ngược đãi ta.” Nam Cung Vân nhỏ giọng nói.

“Ngược đãi người! Người lại còn nói ta ngược đãi người!” Đường Diệc Phong hoàn toàn bộc phát.

Nhìn thấy Đường Diệc Phong phần nộ như thế, Hàn Yên cũng không khỏi sợ hãi, nó hỏi Nam Cung vân: “Người thật sự không muốn theo hấn trở về?”

Nam Cung Vân nhìn gương mặt vạn vọ của Đường Diệc Phong vì tức giận, lúc này hấn tức như vậy, nếu mình theo hấn trở về, chẳng phải là tự mình chuốc lấy cực khổ, hay là chờ hấn hết giận rồi mới trở về, nghĩ tới đây, y kiên định mà gật đầu.

Vì vậy Hàn Yên lớn gan nói: “Hấn không muốn theo người trở về, người không thể mạnh mẽ buộc hấn.”

Nam Cung Vân gật đầu phụ họa.

Đường Diệc Phong nhìn Lưu Vân một chút, biết chính mình không phải đối thủ của long này, vì vậy hấn tỉnh táo lại, gần từng tiếng Nam Cung Vân: “Người thật sự không muốn theo ta trở về?”

Nam Cung Vân nhìn Đường Diệc Phong tỉnh táo đến kỳ quái, có chút chần chờ.

Thấy thế, Đường Diệc Phong hừ lạnh một tiếng, “Người đã không nghĩ theo ta trở về, ta cũng không miễn cưỡng người, bắt quá, người sau này cũng không cần trở về.”

Nói xong, Đường Diệc Phong cũng không thèm nhìn Nam Cung Vân một cái, cũng không quay đầu lại mà đi.

Nam Cung Vân ngơ ngác mà nhìn bóng lưng hắn, không thể tưởng tượng được hắn cứ thế mà đi, y sững sốt trong chốc lát, bỗng nhiên ngồi xuống đất khóc rống.

63. Chương 63

Edit + Beta: Hwan

Hàn Yên cùng Lưu Vân hai mặt nhìn nhau mà nhìn Nam Cung Vân khóc đến thê lương, không rõ vì cái gì mà y lại khóc.

Hàn Yên ngồi xổm xuống bên người y, có chút vô thức hỏi; “Người – người, vì sao lại khóc a? Người không muốn theo hắn trở về, hắn hiện tại đi rồi, người vì sao lại thương tâm?”

“Hắn không thích ta, không thích ...” Nam Cung Vân nghẹn khóc thút thít nói.

“Tại sao nói như vậy?” Hàn Yên ngồi xuống bên cạnh y, lấy khăn đưa cho y.

Nam Cung Vân tiếp nhận, xoa xoa nước mắt, con người hồng hồng nói: “Ta trước kia cũng đào tẩu qua rất nhiều lần như vậy, nhưng là mỗi lần hắn đều kiên nhẫn chờ ta trở về, chính là lần này hắn — hắn lại cứ như vậy — cứ như vậy đi — còn nói ta sau này không cần trở về, ô ô ô...”

Nói xong, Nam Cung Vân lại không khỏi thương tâm.

Hả? Hàn Yên có chút đại ra, một lát sau, nó mới phục hồi tinh thần lại, an ủi Nam Cung Vân: “Ta nghĩ hắn chỉ là tức giận nên nói thế, hết giận rồi sẽ tới tìm người trở về.”

Nam Cung Vân khóc gật đầu, y đại khái cảm thấy ở trước mặt người khác khóc như vậy thật không có ý tứ, vì vậy liền ngừng tiếng khóc.

Y phát giác trong chốc lát, lau khô nước mắt trên mặt, “Ta phải đi rồi, đa tạ các người.”

“Người muốn đi đâu?”Hàn Yên hỏi.

Nam Cung Vân mắt đỏ lên, gục đầu xuống, hấn tức giận đến như vậy nói chính mình không cần trở về, vậy mình có thể đi chỗ nào? Y không khỏi mờ mịt.

Hàn Yên thử thăm dò, “Không bằng người tạm thời ở chỗ này đi, dù sao nơi này cũng rất lớn.”

Nam Cung Vân do dự rồi, “Như vậy có thể hay không làm phiền các người?”

“Sẽ không, yên tâm.” Hàn Yên cười nói.

“Như vậy, phiền toái các người.”

“Người tên là gì?” Hàn Yên lời kéo tay Nam Cung Vân hỏi, nó thấy Nam Cung Vân cùng chính mình lớn không sai biệt lắm, không khỏi nổi lên thân cận chi tâm.

“Nam Cung Vân, còn người?”

“Ta gọi là Hàn Yên, chúng ta làm bằng hữu có được hay không?”

“Ừ.”

Thấy y đồng ý làm bằng hữu, Hàn Yên thật cao hứng, hấn quay đầu lại chỉ vào Lưu Vân nó: “Hấn là Lưu Vân, là — là người ta thích.”

“Người người thích?” Nam Cung Vân nhìn thoáng qua Lưu Vân.

“Đúng vậy, người ta thích.”Hàn Yên cười nói.

“Ta mới vừa rồi nghe Phong ca ca nói hấn là long, người sao lại ở cùng hấn?” Nam Cung Vân tò mò hỏi.

“Cái này?”Hàn Yên liếc nhìn Lưu Vân một cái, hỏi ngược lại: “Vậy người tại sao cùng Phong ca ca của người ở cùng nhau?”

Nam Cung Vân mắt đỏ lên, cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Cha nương ta đem ta ném cho hấn, cho nên ta liền cùng hấn ở với nhau.”

“Cha nương người đem người ném cho hấn? Bọn họ từ bỏ người rồi sao?”

“Không phải, “Nam Cung Vân lắc đầu, có chút oán hận nói: “Bọn họ chỉ lo cho bản thân mình khoái hoạt, nhưng lại lo lắng để ta ở nhà một mình, vì vậy liền đem ta ném cho Phong ca ca.”

“Thì ra là như vậy, vậy sao người muốn chạy trốn, người không thích Phong ca ca của người sao?”

“Ta thích hẳn, chính là hẳn luôn muốn ta làm một ít chuyện ta không thích, nói đó là cha ta phân phó hẳn đốc thúc ta làm, ta cực kỳ giận, cho nên liền – liền — ”

Nam Cung Vân càng nói mặt càng hồng, càng nói càng cảm thấy chình mình không đúng, luôn làm cho Phong ca ca tức giận, nghĩ đến hẳn cũng là vì tốt cho mình thôi.

Hàn Yên nhìn ra tâm tư của y, nó cười nói: “Người yên tâm, ta nhìn thấy Phong ca ca của người cũng thích người, chờ hẳn hết giận rồi, người theo hẳn nói lời xin lỗi, hẳn liền không nữa trách cứ người.”

“Thật sự sao?” Nam Cung Vân hồ nghi hỏi.

“Ừ.”Hàn Yên mãnh gạt đầu, “Ta sẽ không lừa gạt người.”

Lưu Vân ở một bên không khỏi lắc đầu bật cười, từ khi nào mà tiểu hồ ly thấu tình đến lý đến như vậy, cư nhiên ngay cả người khác thích ai đều thấy được.

Đối với lời Hàn Yên nói, Nam Cung Vân nửa tin nửa ngờ.

“Người liền an tâm ở nơi này đi, Phong ca ca của người sẽ không tức giận lâu đâu.” Hàn Yên thiếu chút nữa vỗ ngực cam đoan.

“Tại sao em khẳng định hẳn sẽ không tức giận lâu lắm?” Lưu Vân trêu chọc hỏi.

“Bởi vì — bởi vì — ”

Nhìn ánh mắt Nam Cung Vân càng ngày càng hoài nghi mình, ý cười trong mắt Lưu Vân càng ngày càng đậm, Hàn Yên có chút sốt ruột, đột nhiên nó nhanh trí, bật thốt lên: “Bởi vì hẳn cùng ta đều là hồ ly, chúng ta hồ ly đều là tốt!”

Nghe vậy, Lưu Vân cười đến thiếu chút nữa thẳng không dậy nổi thắt lưng, thực một nó nghĩ ra lý do này.

Thấy Lưu Vân cười thành như vậy, Hàn Yên cảm thấy không khỏi tức giận, nó vênh môi bất mãn nói: “Sao anh cười thành ra như vậy! Chẳng lẽ em có nói sai?”

Lưu Vân nhin cười, ôm nó vào trong lòng hôn một cái, ranh mãnh nói: “Không có, hồ ly đều tốt, ngay cả đám hồ ly nhiều màu kia cũng tốt.”

Nghe xong nửa câu đầu, Hàn Yên thật là vui vẻ, chính là nửa câu sau làm nụ cười nó cương tại trên miệng.

“Tiểu long bại hoại!” Hàn Yên tức giận đến nghiêng răng, thật muốn bắt lấy tay hắn cắn một cái.

“Được rồi, đừng tức giận, mang bằng hữu của em đi nghỉ ngơi đi.”

“Bằng hữu của em không phải là bằng hữu của anh sao?”

“Đúng đúng đúng, chúng ta đây mang bằng hữu của chúng ta đi nghỉ ngơi.”

Nhìn tình cảm của Hàn Yên cùng Lưu Vân hòa hợp như thế, trong mắt Nam Cung Vân tràn đầy hâm mộ, nhớ tới Đường Diệc Phong tựa hồ chưa bao giờ cấp cho mình sắc mặt hòa nhã, không khỏi cảm thấy cô đơn.

Đường Diệc Phong ẩn thân sau gốc đại thụ ở phía sau viện, nhìn Nam Cung Vân theo Hàn Yên bọn họ đi vào một tòa tiểu lâu, không khỏi thở dài, con rắn nhỏ giận dữ này, thật sự là hắn không có biện pháp, ai!

64. Chương 64

Edit + Beta: Hwan

Từ sau khi tiểu xà Nam Cung Vân này ở phủ Vân Yên, Lưu Vân phát hiện mình bị Hàn Yên bỏ rơi, tiểu hồ ly của hắn có bằng hữu mới nên quên cả người yêu này, cả ngày chỉ lo cùng tiểu xà đáng giận kia chơi đùa, một chút cũng không để ý đến vẻ mặt đố kỵ của hắn, oán khí tận trời.

Ngày hôm đó, Lưu Vân khó được sáng sớm liền tỉnh dậy, theo thói quen mà hướng bên cạnh sờ soạng.

Quả nhiên, Lưu Vân oán hận mà ngồi xuống, tiểu hồ ly nợ đã đi mất, dùng đầu ngón chân cũng biết nó lại đi tìm thanh xà kia rồi.

Lưu Vân phát tiết mà dùng ngón chân cạy thanh giường, thầm hạ quyết tâm: đêm nay không thể lại mềm lòng, nhất định phải đem tử hồ ly kia lần qua lần lại đến ngày mai cũng không xuống khỏi giường được, nhìn xem nó còn có tình lực để tìm thanh xà kia không.

Lưu Vân càng nghĩ càng cảm thấy tích tụ đến ngay cả việc ngủ yên thích cũng không ngủ được, nhanh chóng mặc hảo quần áo, hần muốn bắt tiểu hồ ly trở về, đem nó khóa bên người.

Tiêu Phàm cùng Mạc Duy ăn xong điểm tâm đang chuẩn bị đi y quán, đột nhiên nhìn thấy Lưu Vân với vẻ mặt sát khí vọt vào đại sảnh, ánh mắt tìm tòi khắp nơi, tựa hồ đang tìm cái gì.

Tiêu Phàm cùng Mạc Duy có chút kinh ngạc Lưu Vân rời giường sớm như vậy, Tiêu Phàm mở miệng hỏi: “Người ném qua điểm tâm chưa? Có cần ta chuẩn bị cho người không?”

Lưu Vân phát tay, không có hứng thú nói: “Không cần, cảm ơn.”

Nhìn thấy hần ở trong đại sảnh đối tới đối lui, Mạc Duy có chút tò mò hỏi: “Người đang tìm cái gì?”

“Các người có nhìn thấy Hàn Yên hay không?” Lưu Vân một bên hỏi, một bên nhìn khắp nơi.

“Hàn Yên?” Tiêu Phàm lắc đầu, “Chúng ta không có gặp qua nó.”

Nghĩ một chút, Lưu Vân hỏi: “Vậy người các có hay không nhìn thấy tuyết hồ?”

“Thì ra người đang tìm hồ ly mà người dưỡng sao?” Tiêu Phàm bưng tỉnh đại ngộ.

Lưu Vân gật đầu, “Người có nhìn thấy nó sao?”

“Có a.”

“Nó ở nơi nào?” Lưu Vân vội vàng hỏi.

“Tại trong hoa viên, mới vừa rồi đi qua, nó còn hướng chúng ta gật đầu, hồ ly này thật có linh tính.” Đến bây giờ Tiêu Phàm còn không biết hồ ly đó là Hàn Yên.

Tại hoa viên? Lưu Vân nhíu nhíu mày, chính mình mới vừa rồi cũng đi tìm trong hoa viên, chính là cũng không có thấy Hàn Yên a?

“Được rồi, hồ ly của người còn mang trên người một tiểu thanh xà, mới vừa rồi chúng ta còn tưởng tiểu xà kia cắn nó, khi đến gần, lại phát hiện hồ ly cùng xà đang thân thiết, một hồ ly cùng một con rắn, thật đúng là quái dị!” Mạc Duy với vẻ mặt nghi hoặc nói.

Lưu Vân không để ý tới nghi vấn của Mạc Duy, nói cảm ơn xong lại phóng ra hoa viên tìm lần nữa.

Tiêu Phàm cùng Mạc Duy nhìn nhau, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Tiểu hồ ly cùng tiểu xà đều là người (thú) hiếu động ham chơi, bọn họ ước định là sớm sớm bò lên nóc nhà xem mặt trời mọc.

Tiểu hồ ly bán híp mắt nhìn mặt trời từ từ mọc lên, cảm thấy cả người lười biếng, nó ở trên nóc nhà lăn vài cái, nằm thành một đoàn bên gười tiểu xà, nằm úp sấp hỏi y: “Sao ngươi lại buồn bã ỉu xìu? Cảm thấy mặt trời mọc không đẹp sao?”

Tiểu xà lười kéo đầu, rầu rĩ nói: “Không phải.”

“Vậy tại sao ngươi lại không vui?” Tiểu hồ ly một bên vút cái đuôi, một bên ân cần hỏi.

Tiểu xà liếc nhìn tiểu hồ ly tâm tình khoái trá một cái, gục đầu xuống, trầm mặc rồi một hồi lâu, mới sâu kín nói: “Ta nhớ Phong ca ca.”

“À.” Tiểu hồ ly hiểu rõ mà gạt đầu, nếu là thay đổi chính mình, cũng sẽ nhớ tới tiểu long như vậy.

“Ngươi nói — ” Tiểu xà chần chờ một chút.

“Hả, chuyện gì?” Tiểu hồ ly khó hiểu hỏi.

“Ngươi nói, Phong ca ca có thể quên ta hay không?” Tiểu xà bất an hỏi.

“Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy?” Tiểu hồ ly thay đổi tư thế tiếp tục nằm hỏi.

“Cũng đã ba ngày rồi, nhưng hắn cũng không có tới tìm ta, hắn nhất định là không thích ta.” Tiểu xà lã chã muốn khóc.

“Sẽ không, Phong ca ca của ngươi sẽ không không thích ngươi.” Tiểu hồ ly an ủi y.

“Vậy sao hắn không tới tìm ta? Chẳng lẽ hắn không lo lắng không thấy ta sao?”

“Cái này?” Tiểu hồ ly ôm đuôi của mình, nói: “Có thể hắn còn chưa hết giận đi.”

“Cũng lâu như vậy rồi, hắn còn không hết giận hả? Hắn nhất định là ước gì ta không quay về làm phiền hắn rồi.” Tiểu xà thương tâm nói.

Nghĩ một chút, tiểu hồ ly nói: “Sẽ không, có thể Phong ca ca của ngươi là hồ ly hẹp hòi đi, cho nên mới tức giận lâu như vậy.”

“Phải không?”

“Nhất định rồi.” Tiểu hồ ly khẳng định nói, “Tiểu long bình thường cho dù tức giận cũng chỉ là tức giận như vậy, lập tức không có việc gì, chính là Phong ca ca của ngươi, ngày đó ta nhìn thấy bộ dáng nổi trận lôi đình của hắn, vừa nhìn chỉ biết là đồ hẹp hòi.”

Tiểu xà nghiêm túc suy nghĩ một chút, tràn đầy đồng cảm nói: “Đúng vậy, lần trước ta chỉ là thừa dịp hắn ngủ trưa liền cắt một nhúm tóc của hắn, hắn liền giận ta hai ngày.”

“Ngươi cắt tóc của hắn làm gì?” Tiểu hồ ly khó hiểu hỏi.

Tiểu xà cúi đầu, ngượng ngùng nói: “Ta nghe người nhà ta nói, nếu đem tóc của mình và người mình thích cột lại cùng nhau sẽ ở bên nhau cả đời.”

“Thật vậy chẳng?” Tiểu hồ ly tỏa sáng hai mắt, tự hỏi có muốn hay không cũng đi cắt tóc Lưu Vân.

“Cái này ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ là nghe nói.”

“Nghe nói hả?” Tiểu hồ ly quyết định mặc kệ chuyện này là thật hay giả, nó đều phải thử một chút.

“Ai!” Tiểu xà thở dài một hơi, sầm bĩ nói: “Ngươi nói lúc nào Phong ca ca mới tìm ta về?”

Tiểu hồ ly lắc đầu, nó không đành lòng nhìn tiểu xà không vui, vì vậy nó nói: “Có lẽ Phong ca ca của ngươi từ một nơi bí mật nào đó đi theo ngươi, hẳn biết ngươi ở chỗ này rất an toàn, cho nên liền cố ý không tới tìm ngươi, cho ngươi sốt ruột.”

“Là như thế này sao?” Cõi lòng tiểu xà đầy hy vọng hỏi.

“Có khả năng.” Tiểu hồ ly nói, đột nhiên nó nghĩ đến chính mình đã thật lâu không có đi qua dòng sông nhỏ đùa cá, vì vậy nó hăng hái bưng bưng mà đối với tiểu xà nói: “Không bằng chúng ta đi bắt cá đi.”

“Bắt cá? Ở chỗ này của ngươi có cá sao?”

“Có a, đợi lát nữa ta dạy cho ngươi một loại phương pháp bắt cá, hết sức thú vị.”

“Được đó.”

65. Chương 65

Edit + Beta: Hwan

Hàn Yên cùng Nam Cung Vân nhảy xuống nóc nhà sau đó biến trở về hình người, đi thẳng đến tiền viện.

Hàn Yên vừa nhìn thấy đàn cá bơi qua bơi lại trong dòng suối nhỏ, thì có một loại hưng phấn khó hiểu, cảm giác rất giống mèo thấy chuột, rất muốn hung hăng mà chà đạp đàn cá này.

Có giáo huấn lần trước, lúc này Hàn Yên học khôn, nó tìm thấy một đoạn cây, lật tới lật lui từng tảng đá, xem cói có cua ốc gì ở dưới đó không, miễn cho lát nữa bị cua kẹp.

“Người đang làm cái gì vậy?” Nam Cung Vân cảm thấy mặt mày kỳ diệu.

“Tìm con cua.” Hàn Yên cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Tìm con cua?” Nam Cung Vân nghi hoặc, “Không phải vừa rồi người nói đi bắt cá sao? Vì sao bây giờ lại đi tìm cua?”

“Cái này?” Hàn Yên không được tự nhiên mà che dấu, nó thật sự không muốn nói cho Nam Cung Vân biết chuyện nó sợ cua.

Nam Cung Vân thấy nó như vậy, cũng thông minh mà không hỏi vấn đề này nữa.

Xác định ở trong nước không có con cua, Hàn Yên mới yên lòng, nó ném đoạn cây xuống, sau khi dạy khẩu quyết cho Nam Cung Vân xong, hai người ngồi xổm bên dòng suối nhỏ chơi đùa đến bắt diệp nhác hồ.

Nhưng thời gian chơi đùa luôn là ngắn ngủi, Hàn Yên cùng Nam Cung Vân đang chơi đùa vui vẻ, bỗng nhiên Hàn Yên cảm thấy đầu ngón tay đau xót, cái loại cảm giác này rất giống khi bị con cua kẹp, chính là vừa rồi mình kiểm tra trong nước không có cua mà, như thế nào...

Hàn Yên lắc đầu, chính mình nhất định là bị này con cua cắn sợ, đến nỗi xuất hiện ảo giác. Nó không để ý tới ngón tay đau xót, nhưng là ngón tay nó càng ngày càng đau, thật sự chịu không được, nó rút tay ra khỏi nước, muốn gì xem thứ chết tiệt nào làm cho ngón tay mình bị đau.

Hàn Yên một bên nói thầm trong lòng, một bên đưa tay đến trước mặt nhìn kia hung hăng mà gắt gao kẹp

chặt ngón tay mình không phải là con của đáng giận kia sao.

Hàn Yên hóa đá rồi, nó thật sự không rõ vì sao mình lại xui xẻo đến vậy.

“Có một con của đang kẹp người!” Nam Cung Vân sợ hãi kêu.

“Ta biết a!” Hàn Yên ngây ngốc mà trả lời.

“Vậy tại sao người không ném nó đi, tay người không đau sao!”

“Ta — ta — ”

Ta đau đòn a, nhưng là —

Hàn Yên chịu đả kích một câu nói cũng nói không nên lời, chỉ là ngơ ngác cùng con của trên tay mặt đối mặt.

Nam Cung Vân không biết Hàn Yên đang làm cái gì, nhìn thấy bộ dáng nó khóc không ra nước mắt, ngón trở đã bắt đầu chảy máu rồi, y không thể làm gì hơn là động thủ đem con của này ném đi, ai ngờ con của này lại càng gắt gao kẹp chặt.

Nam Cung Vân mất rất nhiều khí lực mới làm cho con của này buông ngón tay của Hàn Yên, chính là ngón tay của Hàn Yên đã kịp kẹp đến chảy máu ròng ròng.

Con của bỏ vào trong nước, tức giận mà hướng Hàn Yên huy huy cặp cẳng.

Con của nhỏ chọn hôm nay trong xanh nắng ấm thật tốt ngày để tỏ tình với một nửa khác của mình, ai biết Hàn Yên đem đoạn cây thọc xuống quấy một phát, đem người yêu của nó chạy mất, con của tức giận đến khua cẳng loạn vũ, thề cừu này không báo không phải con của, vì vậy nó cắn cắn dục dục mà né tránh Hàn Yên tìm tòi, đợi khi Hàn Yên thò tay xuống nước, liền xông tới kẹp một cái, đáng thương tiểu hồ ly cứ như vậy bị kẹp.

Nam Cung Vân thấy ánh mắt Hàn Yên đại ra mà nhìn con của đang điều vô dương oai ở trong nước, tựa hồ không thấy ngón tay mình bị chảy máu, hơn nữa tựa hồ cũng không cảm thấy đau, y không khỏi lo lắng nói: “Người không sao chứ? Tay người đang chảy máu kìa?”

Lúc này Hàn Yên mới phục hồi tinh thần lại, sững sờ mà nhìn ngón tay mình, sau đó lên tiếng khóc lớn.

“Người như thế nào rồi?” Nam Cung Vân chân tay luống cuống hỏi.

Hàn Yên không có trả lời, nước mắt cứ thế mà chảy xuống.

“Phát sinh chuyện gì?” Lưu Vân nghe được Hàn Yên khóc lớn vội vàng chạy tới suốt ruột hỏi.

Hàn Yên vừa nhìn thấy Lưu Vân, khóc càng thêm thương tâm.

Trong khoảng thời gian ngắn Lưu Vân cũng không biết xảy ra chuyện gì, không thể làm gì khác hơn là ôm nó, thấp giọng an ủi nó: “Tốt lắm, không có việc gì, không có việc gì.”

Hàn Yên khóc đến mức nỏ, hết sức tê lương mà đem ngón tay của mình đuổi đến trước mặt Lưu Vân.

“Sao tay em lại bị thế này?” Lưu Vân kinh sợ hỏi.

Bởi vì cảm thấy mất mặt, Hàn Yên không có trả lời.

Thấy nó không trả lời mình, sau khi đem máu trên tay nó duyên đi, ánh mắt hướng về phía Nam Cung Vân

Nam Cung Vân vội vàng nói: “Không phải ta làm, là bị con cua trong nước kẹp.”

Lại là con cua! Lưu Vân vô ngữ.

Nhẫn nại lại, Lưu Vân rốt cục không nhịn được, hần bất đắc dĩ nói: “Sao mỗi lần em đều bị như vậy? Tốt xấu...”

Thấy nước mắt Hàn Yên vừa ngừng lại có xu thế chảy tiếp, Lưu Vân vội vàng nói sang chuyện khác: “Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc nữa, lần sau ta thay em bắt con cua, đem đi nướng ăn.”

Con cua ở trong nước nghe thế, toàn thân cứng ngắc, đem đi nướng ăn? Vậy vậy vậy —

Nướng ời! Con sắp chết rồi! Sớm biết rằng sẽ không kẹp nó rồi! Ô ô ô ô...

66. Chương 66

Edit + Beta: Hwan

Nam Cung Vân yếu ớt mà ngồi ở trên ghế, dán gương mặt lên trên bàn lạnh băng, hai tay đặt ở trên bàn.

“Người như thế nào rồi?” Hàn Yên chột chột y, quan tâm hỏi.

Nam Cung Vân ngồi thẳng lại, không tinh thần mà liếc nhìn Hàn Yên một cái, chột chột ngón tay nói: “Một ngày, hai ngày, ba ngày... A! Đã mười ngày rồi, tại sao Phong ca ca còn không có tới tìm ta trở về!”

Nam Cung Vân rống lên, lại ghé vào trên bàn thành trạng thái không có xương.

Hàn Yên gãi gãi đầu, cũng không biết nói cái gì nữa.

“Phong ca ca nhất định là không thích ta.” Nam Cung Vân hấp hấp cái mũi nói.

“Người không nên nản chí như vậy, có thể hần mấy ngày này không thời gian đi.” Hàn Yên an ủi y.

Nam Cung Vân lắc đầu, vừa thương tâm lại vừa thất vọng.

Hàn Yên cố gắng nghĩ, hy vọng có thể nghĩ ra một biện pháp giúp Nam Cung Vân.

“Không bằng như vậy đi, người đi làm một chuyện mà Phong ca ca của người đặc biệt tức giận.” Hàn Yên rốt cục ra một chủ ý.

Nam Cung Vân cau mày, nghi hoặc nói: “Làm chuyện Phong ca ca tức giận? Như vậy sẽ làm cho hần càng thêm tức giận, càng thêm chán ghét ta thì sao?”

“Nhưng ta nghe Tiêu Phàm nói có một số việc vật cực tất phản (sự việc phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại), nói không chừng Phong ca ca của người sẽ rất giận, giận tới mức muốn đem người về mà hung hăng giáo huấn một trận, vậy là người có thể trở về rồi.”

“Hung hăng mà giáo huấn một trận?” Nam Cung Vân không khỏi rung mình một cái, y vẻ mặt đau khổ nói: “Cái mông của ta nhất định sẽ nở hoa, lần trước ta cắt tóc hần, hần liền đề ta đánh vào mông.”

“Đánh mông sẽ đau sao?” Hàn Yên tò mò hỏi, nó chưa bị Lưu Vân đánh mông bao giờ, cho nên cũng không biết tự vị bị đánh vào mông như thế nào.

Nam Cung Vân mãnh liệt gật đầu, “Đau muốn chết! Không có biện pháp khác sao?”

Hàn Yên buông tay, xin lỗi nói: “Tạm thời ta chỉ nghĩ đến biện pháp này.”

Nam Cung Vân ghé vào trên bàn, ngón tay có một chút buông xuống gõ cái bàn, tự hỏi chủ ý của Hàn Yên có được hay không.

“Ta quyết định!” Nam Cung Vân đột nhiên ngồi thẳng lên, chụp cái bàn, kiên định nói.

Hàn Yên bị y làm cho hoảng sợ, sững sờ trong chốc lát, mới hỏi: “Quyết định cái gì?”

“Ta quyết định liều chết hy sinh, đi làm chuyện Phong ca ca sẽ tức giận, nếu hắc hien tại đã giận ta rồi, nếu là thất bại, nhiều lắm làm cho hắc hien càng thêm tức giận thôi.” Nam Cung Vân thấy chết không sờn nói.

“Ta ủng hộ ngươi!” Hàn Yên cầm tay y nói.

“Ừ, cảm ơn ngươi! Nhưng chuyện gì mới khiến cho Phong ca ca nổi giận lôi đình nhỉ?” Nam Cung Vân buồn rầu,

“Cái này — “Hàn Yên cúi đầu nghĩ một chút, “Cái này ta cũng không biết, không bằng chúng ta đi hỏi Tiêu Phàm đi.”

“Cũng tốt.”

“Chuyện gì sẽ làm cho người yêu tức giận?”

Tiêu Phàm hồ nghi mà nhìn Hàn Yên cùng thiếu niên lục y Nam Cung Vân bỗng nhiên xuất hiện, không rõ vì sao bọn họ lại hỏi vấn đề này.

“Ừ.” Hàn Yên cùng Nam Cung Vân nhất trí gật đầu.

“Các ngươi hỏi chuyện này làm gì?” Tiêu Phàm khó hiểu hỏi.

Hàn Yên cùng Nam Cung Vân nhìn nhau, cảm thấy đây là bí mật của bọn họ, vì vậy hai người lắc đầu nói: “Chúng ta không thể nói cho ngươi.”

“Không thể nói cho ta biết?” Tiêu Phàm trong lòng càng thêm nghi hoặc.

“Ngươi có biết chuyện gì sẽ làm cho người yêu tức giận không?” Hàn Yên chờ đợi hỏi, “Nói cho chúng ta biết đi?”

“Ngươi nghĩ muốn làm cho Lưu Vân tức giận hả?” Tiêu Phàm không xác định hỏi.

“Không phải.” Hàn Yên lắc đầu.

Tiêu Phàm lúc này mới yên tâm, nghĩ một chút nói: “Muốn làm cho người yêu tức giận, đi uống hoa tửu (uống rượu có kỹ nữ hầu).”

“Uống hoa tửu?” Nam Cung Vân cùng Hàn Yên đều là người hết sức đơn thuần, bọn họ không biết ý tứ của việc uống hoa tửu, vì vậy Hàn Yên hỏi: “Uống rượu sẽ làm cho người yêu sinh khí?”

Tiêu Phàm bật cười, “Ý tứ của việc uống hoa tửu là phải đi thanh lâu.”

“Thanh lâu?”

Thấy bọn họ tựa hồ đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, Tiêu Phàm giải thích: “Thanh lâu là địa phương tìm nơi hoan lạc, nơi đó có rất nhiều cô nương, đến buổi tối mới mở cửa, nếu người chỉ yêu có một người, người sẽ không đến loại địa phương này, cho nên người người yêu nếu biết người đi vào địa phương này, sẽ tức giận, sẽ làm trái tim bị thương.”

“Ồ!” Nam Cung Vân cùng Hàn Yên gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

“Vậy người có hay không đi qua thanh lâu?”

Tiêu Phàm lắc đầu, “Ta nghe nói qua, không có đi qua.”

Biết được chuyện bọn họ muốn biết, Hàn Yên bọn họ thật cao hứng, cảm tạ Tiêu Phàm rồi mang theo tâm trạng vui vẻ rời đi.

Nhìn bóng lưng bọn họ, Tiêu Phàm buồn bực cực kỳ, căn bản không biết bọn Hàn Yên tới đây hỏi chuyện này làm cái gì.

“Vậy đêm nay người phải đi uống hoa tửu, ta gọi tiểu long nói cho Phong ca ca của người.” Hàn Yên nói.

“Ta một mình?” Nam Cung Vân do dự, “Không bằng người đi theo ta? Đi một mình ta cảm thấy sợ hãi.”

“Như vậy hả?” Hàn Yên nâng má nghĩ một chút, “Cũng tốt, bắt quá ta sợ tiểu long không cho ta xuất môn?”

“Chúng ta lên chuồn đi là được.” Nam Cung Vân đề nghị nói.

“Cũng được, ta lưu tờ giấy cho tiểu long, nói với hắn nơi chúng ta đi, thuận tiện gọi hắn thông tri cho Phong

ca ca của người.”

“Hảo, cứ như vậy đi.”

Sau khi thưởng lượng xong, Hàn Yên bọn họ mang tâm tình mong chờ cùng hưng phấn đợi buổi tối đến.

67. Chương 67

Edit + Beta: Hwan

Thật vất vả đợi tối buổi tối, Hàn Yên thừa dịp Lưu Vân đi tắm, để lại một tờ giấy rồi cùng Nam Cung Vân lên chuồn ra phủ Vân Yên.

Ra phủ Vân Yên, Hàn Yên bọn họ mới nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng: thanh lâu là cái dạng gì?

“Bây giờ làm sao?” Nam Cung Vân hỏi.

“Hỏi người khác thử xem.” Hàn Yên nói.

Lúc này có một cô nương đi ngang qua bọn họ, vì vậy Nam Cung Vân liền ngăn cản nàng.

Cô nương nọ thấy hai thiếu niên tuấn đạt ngăn cản mình lại, nghĩ tới số đào hoa của mình tới, lập tức gục đầu xuống, làm vẻ thẹn thùng.

Nam Cung Vân thập phần trực tiếp hỏi: “Xin hỏi, làm thế nào để đến được thanh lâu?”

Cô nương nọ nhất thời sửng sốt, cơ hồ hoài nghi mình nghe lầm, nàng lắp bắp hỏi: “Công tử, công tử, người hỏi ta cái — cái gì?”

“Chúng ta muốn biết làm sao để đến được thanh lâu?” Nam Cung Vân thập phần có lễ phép hỏi.

Cái này, cô nương nghe rõ ràng, hoa đào hồng phấn của nàng tan như bọt biển, nàng thương tâm mà liếc nhìn hai mỹ thiếu niên khó gặp Hàn Yên cùng Nam Cung Vân một cái, che mặt chạy mất.

Hàn Yên cùng Nam Cung Vân người nhìn ta ta nhìn người, không hiểu ra sao.

“Sao nàng ta lại đi rồi? Hình như là rất thương tâm?” Hàn Yên khó hiểu hỏi.

Nam Cung Vân mờ mịt mà lắc đầu.

Bởi vì phản ứng của cô nương nọ, hai người không dám hỏi người khác đến thanh lâu đi như thế nào.

Bọn họ đứng trên đường cái náo nhiệt ngổ trong chốc lát, Hàn Yên nói: “Tiêu Phàm nói thanh lâu có rất nhiều cô nương, chúng ta vừa đi vừa nhìn.”

Nam Cung Vân gật đầu.

“Thì ra buổi tối cũng náo nhiệt như thế.” Hàn Yên hết nhìn đông tới nhìn tây, cảm giác rất mới lạ.

“Ừ.” Nam Cung Vân cũng hết sức hưng phấn.

“Sớm biết rằng buổi tối cũng đông vui như thế, ta gọi tiểu long cùng ta đi ra rồi.” Hàn Yên có chút hối hận nói.

Buổi tối ánh sáng hôn ám, nhìn thấy cũng không rõ ràng, ít ánh mắt nhìn kỹ của người đi bên ngoài, Hàn Yên cảm thấy rất tự tại, tự hỏi sau này có nên quần quýt Lưu Vân bắt hẩn buổi tối dẫn ra ngoài chơi.

Đi một lúc, Nam Cung Vân nhìn thấy ở phía trước đường xa xa có năm cô nương đang vẫy khăn tay chào người qua đường.

Trên mặt những nữ nhân ấy tô trang phấn dày, Hàn Yên vừa nhìn thấy đã cảm thấy chán ghét, đang muốn lôi kéo Nam Cung Vân đi hướng khác.

Phượng nương của Điệp Lâu nhìn thấy bọn họ, giống như vọt thẳng đến, ngăn cản bọn họ.

Hàn Yên bọn họ lại càng hoảng sợ, Nam Cung Vân giật mình hỏi: “Người muốn làm gì?”

Phượng nương lấy tay khăn che miệng lại, cười đến cười đến run rẩy cả người, “Ôi chao, muốn làm gì, đương nhiên là mời hai vị tiểu công tử tiến vào Điệp Lâu của chúng ta ngồi a, còn có thể để làm chi?”

“Đi vào ngồi?” Hàn Yên lắc đầu, “Không cần, cảm ơn, chúng ta không phiền lụy, chúng ta còn muốn đi thanh lâu nữa.”

Nghe vậy, phượng nương cười đến càng cong lưng, “Tiểu công tử thực biết nói đùa, Điệp Lâu của chúng ta không phải thanh lâu, vì sao còn đứng đây?”

“Nơi này của các người là thanh lâu?” Nam Cung Vân cùng Hàn Yên không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Phượng nương nhàn châu thiểm động, đánh giá một chút Hàn Yên cùng Nam Cung Vân, biết ngay đã gặp phải cá lớn, nàng cười cười thử thăm dò hỏi: “Chúng ta nơi này đương nhiên là thanh lâu, nhưng lại chính là tốt nhất, ta xem hai vị tiểu công tử nhất định là lần đầu tiên đến thanh lâu?”

“Đúng vậy, người như thế nào biết?” Nam Cung Vân ngạc nhiên hỏi.

Nghe vậy, phượng nương âm thầm vui mừng, lần này mình giàu to rồi, nàng ta che miệng cười “Ta nghĩ hai vị tiểu công tử hẳn là lần đầu tiên đi, yên tâm, ta sẽ làm, ma ma ta sẽ giúp các vị tìm hai vị cô nương ôn nhu.”

Phượng nương cũng không chờ Hàn Yên bọn họ có phản ứng gì, liền đẩy bọn họ đi vào Điệp Lâu.

Trong Điệp Lâu là một mảnh oanh ca yến ngữ, hoa nương cùng khách liếc mắt đưa tình. Vừa nhìn đến tình cảnh như vậy, trên mặt Hàn Yên cùng Nam Cung Vân không khỏi nóng lên, có loại xúc động muốn quay đầu đi, bất đắc dĩ phượng nương đứng chặn cửa, làm cho họ đi không được.

Nhìn thấy hai thiếu niên tuấn mỹ tiến vào, hoa nương cùng khách tìm hoan không khỏi giật mình, không chuyển mắt mà nhìn bọn họ chăm chú, có ít người trong mắt lộ ra tia ghen mọn.

Bị ánh mắt như vậy nhìn, Hàn Yên cảm thấy không được tự nhiên, nó giật nhẹ tay áo Nam Cung Vân, thấp giọng nói: “Không bằng chúng ta đi thôi, hay là đừng tới thanh lâu, trở về nghĩ biện pháp khác đi.”

Nam Cung Vân cũng bị những ánh mắt đó làm cho bất an, Hàn Yên vừa nói như vậy, hắn liền gật đầu.

Phượng nương ở phía sau bọn họ nhìn ra ý đồ, lập tức lớn tiếng phân phó hoa nương lại đây bắt chuyện với Hàn Yên bọn họ.

Nhìn đám hoa nương hướng lại đây giống như lang, Hàn Yên cùng Nam Cung Vân cảm thấy da đầu tê dại, sợ đến xoay người bỏ chạy, nhưng đã trễ, những hoa nương này đã đem Hàn Yên bọn họ vây quanh, cười duyên nói: “Tiểu đệ đệ không nên sợ hãi, tỷ tỷ thương người a!”

“Các người không nên lại đây!” Hàn Yên cùng Nam Cung Vân kinh hãi.

Hoa nương cười đến càng thêm sáng lạn, vươn tay vuốt ve trên mặt, trên người Hàn Yên bọn họ.

Thật sự chịu không nổi loại ghê tởm này, Hàn Yên cùng Nam Cung Vân sợ đến lớn tiếng kêu, dùng sức đẩy hoa nường ra, tại trong đại sảnh trốn đông trốn tây, tránh né móng vuốt của các nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đại sảnh hỗn loạn không chịu nổi, bốn phía nổi lên tiếng chửi bậy.

Lưu Vân tắm rửa xong, phát hiện không thấy Hàn Yên đâu, cảm thấy đặc biệt buồn bực.

Hắn ngưng thần cảm giác một chút, muốn nhìn tiểu hồ ly đã chạy đi đâu.

Kỳ quái? Hàn Yên không có ở phủ Vân Yên.

Lưu Vân chau mày, đang muốn đi ra ngoài tìm xem, lơ đãng nhìn thấy tờ giấy ở trên bàn, hắn cảm thấy tò mò, đi qua cầm lên nhìn:

Em cùng tiểu xà đi thanh lâu, anh nói cho lam hồ ly, bảo hắn đi tìm tiểu xà.

Thì ra là đi ra ngoài, Lưu Vân có chút an tâm, đột nhiên hắn cảm thấy không thích hợp, hắn nghiêm túc một lần nữa nhìn tờ giấy nọ.

Thanh lâu!! Tiểu hồ ly dám đi thanh lâu!

Lưu Vân giận sôi lên, cơ hồ hộc máu, hé ra khuôn mặt âm u, hắn lao ra khỏi phòng, đang muốn theo khí tức của Hàn Yên tìm nó về, vừa mới đi vài bước, hắn vừa lại lộn trở lại, dùng sức đá một cước vào một gốc cây đại thụ, cả giận nói: “Tử hồ ly, tiểu xà của người đi thanh lâu!”

Nói xong, Lưu Vân hóa thành một đạo kim quang bay ra ngoài.

Bùm, một lam hồ ly rơi xuống khỏi cây, chống vó lên trời.

Đường Diệc Phong bắt chắp cái móng đau đớn, lập tức hóa làm hình người, cắn răng theo phía sau Lưu Vân bay ra phủ Vân Yên.

Con rắn chết bẩm này! Thật là da ngựa rồi! Xem ta bắt người trở về, lột da của người ra! Đáng giận!

68. Chương 68

Edit + Beta: Hwan

Hàn Yên cùng Nam Cung Vân tại trong đại sảnh chuyển tới chuyển lui, vây quanh cái bàn mà chạy, luống cuống tay chân mà tránh né hoa nường, hết sức chật vật.

Nguyên bản của Nam Cung Vân là một con rắn, cho dù bây giờ hình người, nhưng độ linh hoạt so với hồ ly Hàn Yên còn hơn một chút, hẳn giống như hồ điệp lượn lờ giữa hoa trái tránh phải trốn các hoa nường, ứng phó tự nhiên.

So sánh với, Hàn Yên có điểm bi thảm, ống tay áo nó bị mấy lần bắt được, bắt đắc dĩ, nó không thể làm gì hơn là cố gắng xé ống tay áo, miễn cho bị rơi vào tay hoa nường.

Một ít khách tìm hoa nhìn thấy hoa nường truy đuổi Hàn Yên bọn họ, không khỏi nổi lên tâm tính thừa nước đục thả câu, vì vậy cũng gia nhập chiến đoàn, ý định nhân cơ hội ăn đậu hủ hoa nường cùng Hàn Yên bọn họ. Cứ như vậy, trong đại sảnh càng thêm hỗn loạn, chén rượu cùng đĩa trên bàn bởi vì va chạm mà rớt xuống, phát ra trẹt trẹt thanh thúy vỡ vụn, sự tình này làm cho phượng nương tức đến oai miệng, lớn tiếng gọi gia đình của Điệp Lâu bắt Hàn Yên cùng Nam Cung Vân lại.

Cả Điệp Lâu trở nên náo nhiệt phi phàm.

Mục tiêu của cơ hồ mỗi người là Hàn Yên bọn họ, cho nên, tình cảnh của bọn họ càng thêm nguy hiểm, Nam Cung Vân cũng dần dần cảm thấy cổ hết sức, càng không cần phải nói đến Hàn Yên.

Nam Cung Vân thấy tình thế không đúng, muốn cùng Hàn Yên lao ra Điệp Lâu, phượng nương mang theo một đồng hộ viện đứng ở cửa, lao ra cửa chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới, lúc này, Nam Cung Vân nghe tiếng thét kinh hãi từ Hàn Yên, tiếp theo truyền đến tiếng quần áo bị xé.

Trong cảnh bẽ bộn, Nam Cung Vân quay đầu nhìn, không xong, chỉ Hàn Yên vẻ mặt vẻ kinh hoảng, áo tay trái bị xé hơn phân nửa, lộ ra một cánh tay trắng nõn, khách tìm hoan đều dung ánh mắt mê đắm nhìn nó, nộ ra nộ cười dâm dăng đẩy hoa nường ra bước tới chỗ Hàn Yên.

Nam Cung Vân gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, hẳn mặc dù chỉ tại phủ Vân Yên ở hơn mười ngày, nhưng biết rõ mức độ bảo bối của Lưu Vân đối với Hàn Yên, lần nọ con cua ở trong suối làm tay Hàn Yên chảy máu, ngày hôm sau hẳn tiền bắt con cua lên, dùng phép thuật vảy con cua làm cho nó phơi nắng, phơi nắng đến độ con cua cơ hồ đi đời nhà ma, sau lại nếu không phải Hàn Yên mềm lòng, con cua này chắc chết. Lần này đến thanh lâu, đều là duyên cớ vì mình, nếu mà Hàn Yên có bị tổn thương gì, sẽ không giống con cua bị phơi nắng một ngày, có lẽ da xà của mình cũng không giữ được rồi.

Những khách tìm hoan có ý đồ không tốt này đã đem Hàn Yên vây khốn, Hàn Yên cả kinh hoang mang lo sợ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Nam Cung Vân vội muốn chết, trong bối rối, hần lợ đặng ngẩng đầu nhìn thấy trong phòng có xà ngang, hai mắt nhất thời sáng ngời, nhanh trí, cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy, quát to một tiếng: “Có độc xà a!”

Nghe vậy, mọi người đều kinh hãi, vội vàng cúi đầu xuống nhìn xem, để ngừa mình bị độc xà cắn.

Cơ hội tốt! Nam Cung Vân phá vòng vây quanh mình, vọt tới bên người Hàn Yên đang có chút thất thần, lôi kéo tay nó, sốt ruột nói: “Nhảy lên xà ngang!”

“Hả?” Hàn Yên lặng đi một chút, lập tức hiểu ý.

Hai người nắm tay nhau, ra sức nhảy lên, ai ngờ bởi vì không chế lực không tốt, nhảy quá cao, đem một ít đồ trang trí trên nóc nhà đụng nát vụn, tất cả đồ trang trí này đều rơi xuống bên dưới, nhất thời tiếng kêu thảm nổi lên bốn phía.

Hàn Yên bọn họ cũng không quản, vội vàng ôm lấy xà ngang, xoay người ngồi ở trên xà ngang, thở phào.

Phượng nương tức giận đến mặt cũng tái rồi, mắng to hộ viện thùng cơm, cư nhiên ngay cả hai tiểu tử chưa dứt sữa cũng bắt không được.

Một ít khách tìm hoan cùng hoa nương kêu rên rỉ, phượng nương tức giận mắng, hộ viện vâng vâng dạ dạ trả lời, một ít tiếng ồn ào cùng hòa vào, giống như hòa âm, ồn ào không chịu nổi.

Khi Lưu Vân cùng Đường Diệc Phong theo khí tức của Hàn Yên bọn họ nhảy vào Điệp Lô, nhìn thấy cảnh tượng vừa hỗn loạn vừa ồn ào này.

Lưu Vân cùng Đường Diệc Phong trong nháy mắt giật mình, lập tức nhìn khắp nơi tìm tòi, xem Hàn Yên bọn họ đi nơi nào.

Không có! Trong đám người không có tiểu hồ ly!

Tìm không được Hàn Yên, Lưu Vân cảm thấy phiền toái, tap âm lại làm cho hắn cảm thấy phiền lòng, hắn không thể nhịn được nữa, đề khí kêu to: “Tiểu hồ! Em ở đâu?”

Trong đại sảnh mọi người cảm mang tai mình bị chấn động ong ong vang lên, nhất thời cả đại sảnh một mảnh yên tĩnh, lạnh ngắt như tờ, tất cả mọi người không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn Lưu Vân cùng Đường Diệc Phong.

Thật lợi hại! Đường Diệc Phong nuốt nuốt nước miếng.

Lưu Vân lạnh lùng mà liếc qua mọi người, đang muốn lại kêu một tiếng, đột nhiên —

“Tiểu long, em ở chỗ này!” Trên xà ngang vang lên âm khóc của Hàn Yên.

Lưu Vân vội vàng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Hàn Yên cùng Nam Cung Vân sắc mặt trắng bệch cùng ôm nhau mà ngồi trên xà ngang, hai người tóc tai tán loạn, quần áo cũng bị xé nát vụn.

Nhìn thấy Hàn Yên, Lưu Vân mới bình tâm được suốt ruột trong lòng, hần đi tới dưới xà ngang, ngửa đầu ôn nhu đối với Hàn Yên nói: “Nhảy xuống, ta đón em.”

Hàn Yên buông Nam Cung Vân ra, nhảy về phía Lưu Vân.

Lưu Vân tiếp được nó, Hàn Yên vùi đầu vào trong lòng hần, giống như gấu mà bám chặt hần, thân thể không khổng chế được mà run nhè nhẹ.

Đối với việc nó chạy tới thanh lâu, Lưu Vân vốn phát hỏa, nhưng bây giờ thấy Hàn Yên sợ thành như vậy, nơi nào tức giận nó nữa, hần ôn nhu mà vỗ lưng Hàn Yên, “Không sợ, không sợ, ta ở chỗ này.”

Nam Cung Vân nhìn thấy Đường Diệc Phong, ủy khuất cùng sợ hãi trong lòng tuôn ra, hai mắt hần đỏ lên, gọi một tiếng “Phong ca ca ” Liền nhào về phía y.

69. Chương 69

Edit + Beta: Hwan

Đường Diệc Phong ôm lấy hần, trực tiếp mắng: “Người dám đến thanh lâu! Xem ta trở về có lột da người không!”

Miệng hần dù mắng kịch liệt, nhưng mà dưới tay lại rất ôn nhu, đem Nam Cung Vân ôm chặt.

Nam Cung Vân tự nhiên biết hần miệng chua ngoa tâm đậu hủ, ghé vào trong lòng hần kêu: “Phong ca ca, ta sợ, ta sợ!”

“Sợ? Người cũng biết sợ sao?” Đường Diệc Phong mặc dù vẫn ác khí, nhưng trong giọng nói lại tiết lộ lo lắng.

Nam Cung Vân trong lòng âm thầm vui mừng, như bạch tuộc bám lấy Đường Diệc Phong không tha.

Lưu Vân ôm Hàn Yên, phát hiện tay áo của nó rách hơn phân nửa, trên cánh tay trắng nõn không biết bị ai làm tạo thành vài đạo hồng ngân, đề xuống lửa giận nhất thời bốc lên, lửa cháy càng ngày càng vượng.

Ai không có mắt, cứ nhiên có dũng khí trảo tiểu hồ của hần!

Lưu Vân đang trong cơn giận giữ, lúc này cố tình có khách tìm hoan nhìn thấy hai thiếu niên tuấn mỹ đi vào, sắc tâm nổi lên, lộ ra nụ cười hạ lưu, không sợ chết mà vươn móng vuốt kéo Lưu Vân và Đường Diệc Phong.

Lưu Vân nguy hiểm mà nheo hai mắt, ý định chờ bàn tay người kia vươn tới liền cho hần ‘kinh hỉ’.

Đường Diệc Phong không có tính nhẫn nại như Lưu Vân, hần không đợi bàn tay khách tìm hoan vươn tới trước mặt, nhanh như gió đá một cước vào căn mệnh tử của hần.

A! Người nọ hét thảm một tiếng, che hạ thể của mình.

Đường Diệc Phong nặng nề mà hừ một tiếng, dung ánh mắt giết người mà liếc qua bàn tay của hần, những người đó nhìn thấy người kia kêu to, ngượng ngùng mà rút tay về, không dám tái di chuyển.

Người trước mặt Lưu Vân cũng bị hành động của Đường Diệc Phong dọa, vươn tay tới giữa chừng, chân chờ.

Thấy thế, Lưu Vân liếc Đường Diệc Phong, bày tỏ bất mãn, sau đó hần quay đầu, đột nhiên đối với người nọ lộ ra nụ cười điên đảo chứng sinh, tất cả mọi người bị hần cười mê hoặc, trong khoảng thời gian ngắn cũng chỉ là ngơ ngác mà nhìn hần, nhân tiện ngay cả Đường Diệc Phong cũng không khỏi có chút thất thần.

Hàn Yên chôn ở trong lòng Lưu Vân, mới vừa rồi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, mặc dù kỳ quái, nhưng là nó bởi vì chấn kinh quá độ, cũng không quan tâm ai kêu thảm như vậy, có Lưu Vân tại, nó không một chút lo lắng nào cho rằng mình sẽ có nguy hiểm, nhưng lúc này đột nhiên yên tĩnh, tiếng kêu thảm thiết cũng không có, chỉ có âm thanh nuốt nước miếng, nó cảm thấy kỳ quái, vì vậy liền ngẩng đầu.

Vừa mới ngẩng đầu, nó đã bị nụ cười của Lưu Vân mê hoặc.

Lưu Vân không phải là loại hay cười, Hàn Yên gặp qua nụ cười đẹp nhất của Lưu Vân là khi hai người vừa biến thành người, đó là một loại ôn nhu như xuân gió mùa xuân, nhưng nụ cười như bây giờ thì Hàn Yên chưa từng thấy, đây là một loại mê hoặc lòng người, làm cho người ta không dứt được, mang theo nhẹ nhẹ mị hoặc.

Hàn Yên nhìn ngây dại, trong mắt lộ vẻ si mê, tay nó vô ý thức mà quần lên cổ Lưu Vân, kiễng chân hôn

lên môi Lưu Vân.

“Tiểu long, tiểu long.” Hàn Yên tình ý kéo dài mà thấp giọng kêu.

Lưu Vân có chút ảo não mà ôm sát Hàn Yên đang xô xao tình ý, rất muốn hung hăng mà thương yêu nó một phen, đáng tiếc không đúng địa điểm, ôi!

Khách tìm hoan trước mắt Lưu Vân hoàn hồn lại, bị chảy nụ cười của Lưu Vân mê hoặc tăng lên gấp bội, không thể chờ đợi được mà vươn tay bắt Lưu Vân, gần bắt tới Lưu Vân, khách tìm hoan này lơ đãng nhìn thấy cánh tay trắng nõn của Hàn Yên, trên da thịt trắng nõn lưu lại dấu vết hồng hồng, lại có một hương vị tàn ngược, người nọ cảm thấy tâm dương khó nhịn, dám muốn sờ tay Hàn Yên.

Nhất định khách tìm hoan này xui xẻo! Hắn chạm vào Lưu Vân có lẽ Lưu Vân còn có thể hạ thủ lưu tình, nhưng hắn lại chạm vào tiểu hồ bảo bối của Lưu Vân, rõ ràng là dùng ngực chàng lưỡi dao, chết chắc rồi! Ô hô!

Mọi người chỉ nghe thấy phanh, người nọ liền hự không tiêu thất.

Mọi người ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngươi, hóa thạch cứng ngắc, một người hảo hảo đi đâu rồi???

Đúng vậy, người nọ đi nơi nào a? A, không nên hỏi ta, có lẽ đi diêm vương báo danh, trở thành nơi đó một phần tử đi, a men!

Bạo quân! Đường Diệc Phong cứng họng.

Ánh mắt Lưu Vân lạnh như băng, một chút độ ấm cũng không có, hoàn toàn nhìn không ra hắn vừa mới cười tươi như hoa.

Phượng nương cơ hồ không thể tin được những gì mình nhìn thấy, một người hoàn toàn đầy đủ chỉ trong nháy mắt không thấy, nàng không khỏi run rẩy, một câu nói cũng nói ra.

Lưu Vân không để ý đến những người đó, ôm chặt Hàn Yên xoay người rời đi, hắn mặc dù rất muốn phá hỏng một phen, nhưng hắn biết Hàn Yên không thích nhìn thấy cảnh tượng ấy, cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là đi.

Phượng nương nhìn đại sảnh vừa thành một trống, cắn răng, lớn gan nói: “Công công — tử, bồi bồi thường — ”

Đáng thương nàng đã ngay cả nói cũng nói không xong.

Bồi thường?

Lưu Vân không có phản ứng, Hàn Yên nhìn phượng nương hai chân run run, cuối cùng mềm lòng, vì vậy nó giật nhẹ ống tay áo Lưu Vân.

Lưu Vân tự tiểu phi tiểu nói: “Nga, còn có tâm tư nhìn người khác hả, ngẫm lại chính người xem, trở về cho người đẹp mặt!”

Hàn Yên sợ đến lui lui cổ, lực bất tòng tâm mà nhìn phượng nương một cái, không dám tái lên tiếng.

Lưu Vân hừ một tiếng, tiếp tục đi, khi đi tới cửa, hần đột nhiên dùng sức trên mặt đất đạp hai cái, sau đó mới ôm Hàn Yên rời đi.

Mọi người trong đại sảnh mới cảm thấy chán an, ai cũng hoảng sợ, đợi Lưu Vân rời khỏi tầm mắt họ, mọi người mới dám thoáng từng một hơi.

Nhưng là một hơi còn không có hoãn lại, đột nhiên rầm một tiếng, đại môn gỗ lim của Điện Lâu rần trắc vỡ thành từng mảnh.

Mọi người một hơi cứ như vậy nghẹn ở ngực, không hơn không dưới.

Đường Diệc Phong ngẩn ngơ, vội vàng ôm Nam Cung Vân rời đi, khi đi qua cửa, vừa nhìn, a, vỡ thật sự là xinh đẹp!

Nam Cung Vân mặt khóc nhìn những mảnh vỡ, lúc này da xà của mình khó giữ a!

Phượng nương khóc không ra nước mắt, lão đảo mà đi tới cửa, đặt mông ngồi trên mặt đất, cầm những mảnh gỗ ngẩn người.

Đột nhiên, nàng nở nụ cười, bởi vì nàng nhìn thấy nơi vừa rồi Lưu Vân dậm chân có hai mỹ kim quý giá.

Mọi người tưởng rằng nàng chịu không nổi đả kích, choáng váng, ai cũng lắc đầu thở dài, ôi!

70. Chương 70

Edit + Beta: Hwan

Rời khỏi Điệp Lôu, Lưu Vân ôm Hàn Yên bay trở về phủ Vân Yên.

Gió thổi qua, quần áo của Hàn Yên bị rách nát làm cho nó cảm thấy lạnh lẽo, nó không tự giác mà rùng mình một cái.

“Lạnh sao?” Lưu Vân ôm chặt nó, dừng lại hỏi.

“Ừ.”

Hàn Yên tận lực đem thân thể rút vào trong lòng hắc, nhưng là vẫn như cũ cảm thấy lạnh, nó nghĩ một chút, biến trở về hồ ly, ừm, thân có mao thật ấm.

Lưu Vân dùng tay áo rộng bao trùm tiểu hồ ly, vì nó cản đi gió đêm thổi tới.

Trở lại phủ Vân Yên, Lưu Vân thấy trong đại sảnh có đèn, có thể là Mạc Duy cùng Tiêu Phàm ở bên trong, hắc không nghĩ kinh động bọn họ, vì vậy liền trực tiếp lướt qua đại sảnh quay về phòng của mình.

Trở lại phòng, Lưu Vân ôm tiểu hồ ly tại trên giường ngồi xuống, đang muốn gọi Hàn Yên biến trở về hình người làm cho hắc xem một chút vết thương trên người nó, kêu vài tiếng, không có trả lời, hắc cúi đầu nhìn, mới phát hiện tiểu hồ ly ở trong lòng đã ngủ thiếp đi, mắt hồ xinh đẹp mấp máy, hai chân trước ôm lấy cánh tay Lưu Vân, thậm chí phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Con hồ ly này? Lưu Vân giương mắt nhìn, vừa tức lại vừa bất đắc dĩ, nghĩ đến nó đêm nay dám chạy đi thanh lâu, thật sự nghĩ muốn bắt nó cứu tinh, hảo hảo mà đánh mông nó, nhìn nó sau này có dám đi thanh lâu nữa không, làm cho mình vì nó lo lắng không thôi.

Chính là nhìn thấy tiểu hồ ly ngủ đến ngọt ngào, tâm lại nhuuyến ra, Lưu Vân thở dài một hơi, ôn nhu mà vuốt ve mao mềm mại của tiểu hồ ly, thôi, nó đêm nay cũng mệt mỏi rồi, làm cho nó ngủ một giấc đi.

Lưu Vân ôm tiểu hồ ly nằm trên giường, trong lúc ngủ mơ tiểu hồ ly tự động tự phát mà bò đến trên ngực hắc, dùng gương mặt cọ xát a cọ xát, oa thành một đoàn, phát ra một tiếng thỏa mãn.

Lưu Vân cười khê một tiếng, hắc nhìn tiểu hồ ly ngủ đến ngọt ngào, trong mắt đột nhiên lộ ra một tia ý cười không rõ, hắc kéo chăn mền, bao trùm mình cùng tiểu hồ ly, hừ, bút trường này ngày mai tình!

※※※※※y※※※※※※※※

Đường Diệc Phong mang theo Nam Cung Vân cũng đi trở về phủ Vân Yên, Nam Cung Vân thấy hắc hỏi

cũng không hỏi liền đi đến nơi mình ở, y không khỏi hỏi: “Phong ca ca, người như thế nào biết ta nghỉ ở đâu?”

Mặt Đường Diệc Phong hơi đỏ lên, hắn trừng mắt nhìn Nam Cung Vân một cái, có chút không được tự nhiên nói: “Người quản ta là làm sao mà biết được!”

Nam Cung Vân hồ nghi mà nhìn trên mặt Đường Diệc Phong có chút khả nghi xấu hổ, đột nhiên một cái ý niệm hiện lên, y không khỏi hắc hắc mà cười, ôm chặt cổ Đường Diệc Phong, ghé vào lỗ tai hắn nói: “Phong ca ca, có phải người âm thầm nhìn ta?”

“Người ít đặc ý!” Đường Diệc Phong ác thanh nói.

Nam Cung Vân cười đến càng khoái trá rồi.

Nhìn y cười đến chướng mắt như vậy, Đường Diệc Phong ôm lấy y, đem y đặt ở trên đùi mình, đem ta để ở trên hông Nam Cung Vân, khẩu khí tràn đầy tức giận: “Đồ con rắn chết bầm này, lại dám chạy đi thanh lâu, ta xem người có phải hay không đã quên trừng phạt lần trước?”

Đường Diệc Phong vừa nói, vừa nặng nề đánh vào hông Nam Cung Vân.

Nam Cung Vân ôm chặt đùi hắn, cắn răng chịu đựng đau đớn, chính là khoe mắt y nở ra ý cười.

Đường Diệc Phong đánh vài cái, cảm thấy không thích hợp, kỳ quái, tử xà này như thế nào không kêu đau?

Hắn trong lòng kinh ngạc, vì vậy hắn lật người Nam Cung Vân lại, nhưng lại phát hiện y đang cười, chính là loại tươi cười hết sức vui vẻ.

Đường Diệc Phong chau mày, “Người cười cái gì?”

Nam Cung Vân bò dậy, ngồi vào trong lòng hắn, thấp giọng mà kêu lên: “Phong ca ca, Phong ca ca...”

Bị y gọi đến thất thần, Đường Diệc Phong không tự giác mà ôm chặt y, thấp giọng hừ một tiếng, “Như thế nào? Nghĩ muốn làm nũng bảo ta không đánh người hả?”

Nam Cung Vân lắc đầu, “Phong ca ca người muốn đánh ta liền cứ việc đánh đi, ta — “Nam Cung Vân do dự một chút, thấy chết không sờn nói: “Ta không sợ đau.”

Đường Diệc Phong sửng sốt, lấy tay sờ sờ trán y, hoài nghi nói: “Tiểu xà, người bị sốt hả?”

Xà này bình thường rất sợ đau, bây giờ lại còn nói không sợ đau? Chẳng lẽ trời hạ hồng vũ?

Nam Cung Vân bắt tay hắn, cười nói: “Ta biết Phong ca ca đánh ta là bởi vì thích ta, cho nên Phong ca ca muốn đánh liền đánh đi.”

Bị y nhìn ra tâm tư, Đường Diệc Phong cảm thấy trên mặt nhìn không được, hắn có chút thô lỗ mà đem Nam Cung Vân vứt đến trên giường, đem y đặt ở trên giường, lớn tiếng nói: “Người không sợ là tốt rồi, ta đêm nay đánh chết người!”

Ngoài miệng thì nói lời độc ác, động tác trên tay thì không chút hàm hồ, rất nhanh đem Nam Cung Vân lột sạch ở trên giường mà gặm cắn.

Đường Diệc Phong thật sự là gặm cắn, cắn cắn đôi môi thơm của Nam Cung Vân, như là thưởng thức rượu ngon thuần mát, nhẹ nhàng mà liếm cắn, thẳng đến đôi môi đỏ thắm bị cắn sưng đỏ, hắn mới bỏ qua bờ môi ngọt ngào, chuyển dời đến cắn cổ trắng nõn..

Nam Cung Vân không kìm nén được tiếng rên rỉ, dùng thân thể đang nóng lên của mình ma sát với thân thể Đường Diệc Phong, trong miệng vô ý thức nói kêu: “Phong ca ca, Phong ca ca...”

Trong âm thanh của Nam Cung Vân có chút nhu mì cùng hấp dẫn, làm cho hạ thân Đường Diệc Phong không khỏi căng thẳng, hai tay đặt bên hông Nam Cung Vân trượt vào khe, nhẹ nhàng mà xoa bóp nhấn một cái.

“Ừm...” Nam Cung Vân khẽ ngậm một tiếng, thuận theo mà mở ra hai chân.

Đường Diệc Phong nhẹ nhàng mà co rút, tại trong dũng đạo nhu nộn mà ướt át trều sấp.

Nam Cung Vân cảm thấy cả người yếu mềm, không nhịn được thở hổn hển dựa vào người Đường Diệc Phong, không được tự nhiên mà giãy dụa.

Rốt cuộc Đường Diệc Phong cũng không kiềm chế được dục vọng của mình, hắn rút ngón tay ra, thay thế dục vọng cứng rắn của mình, động thân một cái, dục vọng cứng rắn nhất thời đi vào dũng đạo, cảm giác ẩm áp, làm cho Đường Diệc Phong không nhịn được bật ra một tiếng than nhẹ thỏa mãn.

Nam Cung Vân giật mình, hơn nửa ngày mới mềm gọi một tiếng, âm thanh ngọt nị làm cho Đường Diệc Phong không khống chế được mà nhanh chóng trều sấp.

Đêm nay, tiểu xà bị lam hồ ly trừng phạt thập phần triệt để, sau đó khó coi mà ngất đi.

71. Chương 71

Edit + Beta: Hwan

Đã hai ngày Lưu Vân không để ý tới nó rồi.

Lúc mới bắt đầu, Hàn Yên còn không ý thức Lưu Vân tức giận với nó, còn tưởng rằng hắn có cái gì không vui, nhưng là mỗi khi hỏi hắn có cái gì không vui khi, sắc mặt Lưu Vân càng thối, hung hăng mà trừng mắt nhìn nó, tung một câu: “Tự mà hỏi bản thân!”

Hỏi mấy lần, nó mới biết được Lưu Vân tức giận về việc mình cùng Nam Cung Vân chạy đi thanh lâu, nghĩ tới Tiêu Phàm nói đi thanh lâu sẽ làm người yêu tức giận, mặc dù nói mình là vì giúp Nam Cung Vân, nhưng mình lại không nói với Lưu Vân một tiếng mà đã đi, như thế nào cũng là mình không đúng.

Hàn Yên tự biết đuối lý, vừa bưng trà vừa dấm lưng mà hầu hạ, nhưng Lưu Vân vẫn lộ ra bộ dạng lạnh lùng, hé ra khuôn mặt tuần tú cứng ngắc.

“Tiểu long muốn tức giận tới khi nào a?” Hàn Yên ghé vào bên bờ, đối với con cua oa ở trong nước thì thào nói

Từ trong tay Lưu Vân nhặt về cái mạng, con cua xem Hàn Yên như ân nhân cứu mạng, hắn thấy Hàn Yên phiền não như vậy, chỉ có thể cái hiểu cái không mà nhìn nó, phun ra bọt, an ủi.

Hàn Yên thở dài.

Lúc này trong nước một con cá vàng vung đuôi, nước bắn tung tóe ướt hết đầu tóc nó.

Hàn Yên giận, chop nó, tức giận nói: “Người dám khi dễ ta?”

Con cá nhỏ bị nó niết chặt trong tay biết mình trở thành nơi chút giận cho nó, đôi mắt cá mở thật to, liêu mạng mà lắc đầu vẫy đuôi, oan uổng a! Ta đâu dám khi dễ người?

Nam Cung Vân nằm dưới tàng cây phơi nắng thấy thế, hết sức xem thường nói: “Thị cường lăng nhược.”

“Hừ!” Hàn Yên từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, nắm cái đuôi cá, nhấc lên, lung lay vài cái, mới đem con cá nhỏ thả lại trong nước.

Hàn Yên quay đầu lại, nhìn Nam Cung Vân vẻ mặt xuân phong, đột nhiên cảm thấy khó chịu, y bây giờ

thì tốt rồi, cùng Phong ca ca của y khanh khanh ta ta, một mảnh dày tình ý, mà chính mình đâu? Tiểu long lại giận ta, hại mình buổi tối không dám dùng hình người, chỉ dám biến thành hồ ly oa trong lồng ngực ấm áp của hắn, chính mình thật sự là thê lương.

Hàn Yên càng nghĩ càng cảm thấy bất bình, hừ một tiếng biến thành hồ ly, nhảy đến trên người Nam Cung Vân, nói thẳng: “Nhanh nghĩ cách làm cho tiểu long hết giận, nếu không ta liền cắn ngươi!”

Bị uy thế của nó thành linh xuất ra, Nam Cung Vân gãi đầu gãi tai một lúc lâu, mới suy nghĩ một biện pháp.

“Này được không?” Hàn Yên hoài nghi hỏi.

Nam Cung Vân mãnh liệt gật đầu, “Nhất định! Lần trước Phong ca ca tức giận, ta dùng biện pháp này làm hắn không giận ta nữa.”

“Phải không?”

“Tin tưởng ta, nhất định không thành vấn đề!”

Hàn Yên nhẹ tay mà đặt gì đó lên mặt bàn, chợt dạ mà liếc nhìn Lưu Vân trên mặt không có biểu tình gì đang tựa vào bên cửa sổ đọc sách.

Cẩn thận nghĩ một chút, Hàn Yên cảm thấy biến thành hồ ly an toàn hơn một chút, vì vậy biến trở về hồ ly, cọ xát a cọ xát đến bên chân Lưu Vân, ngẩng đầu, đau thương mà nhìn hắn, trong cổ họng phát ra âm thanh tình tế.

Bộ dạng nhu thuận chọc người trìu mến làm cho tâm Lưu Vân nhuyến hơn phân nửa, hắn nhìn tiểu hồ ly đang làm nũng với mình, ra lệnh nói: “Lên đây!”

Tiểu hồ ly tâm hoa nộ phóng, lập tức nhảy vào trong lòng hắn, thân thiết vô cùng mà cọ xát đến cọ xát đi, nhỏ giọng hỏi: “Anh không tức giận sao?”

Lưu Vân lông mi giương lên, “Em biết vì sao ta giận em không?”

Tiểu hồ ly thành thật đứng trên áo hắn, cũng cũng đầu nói: “Anh giận em vì em đi thanh lâu.”

May mắn, biết chính mình sai ở nơi nào. Lưu Vân gật đầu, thầm nghĩ hai ngày cũng đủ làm cho tiểu hồ ly hiểu được, vì vậy hắn ôm tiểu hồ ly đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, vuốt đầu tiểu hồ ly: “Thật ra ta cũng không phải giận em, ta chỉ là sợ em đi một mình ra ngoài, nếu xảy ra chuyện gì, ta liền không kịp – em biết không, ta sẽ rất lo lắng.” Lưu Vân thở dài.

Hai mắt tràn ngập nước mắt, Hàn Yên biến trở về hình người, ghé vào trong lòng Lưu Vân, rầu rĩ nói: “Xin lỗi.”

Lưu Vân xoa xoa gò má ôn nhu của nó, nói nhỏ: “Tiểu hồ, đừng rời khỏi tầm mắt ta, ta thật sợ.”

Hàn Yên ôm chặt cổ hần, nặng nề mà gật đầu, “Sau này vô luận em đi nơi nào, cũng nhất định đi cùng Tiểu long.”

Lưu Vân vỗ về lưng nó, không nói gì.

Lặng im trong chốc lát, Hàn Yên đột nhiên nhớ tới một việc, nó ngồi thẳng dậy, cầm cái chén nhỏ trên bàn, đưa cho Lưu Vân.

“Đây là cái gì?” Lưu Vân tiếp nhận, tò mò ngửi một cái, ỷ? Rất thơm!

“Em nấu canh, cho người uống.” Trên mặt Hàn Yên nổi tia đỏ ửng không được tự nhiên.

Lưu Vân ngạc nhiên nhìn thoáng qua Hàn Yên đang chờ mong, bưng chén lên uống thử một ngụm.

“Thế nào?” Hàn Yên có chút sốt ruột hỏi.

Lưu Vân không có trả lời, không rên một tiếng mà đem toàn bộ canh uống hết.

Tâm Hàn Yên bất ổn, Lưu Vân không lên tiếng, nó cũng không biết canh có uống được hay không.

Lưu Vân thỏa mãn mà tát tát miệng, ôm chặt Hàn Yên, thích ý nói: “Vị không sai, sau này làm nhiều cho ta uống.”

Tiểu long hư hỏng! Cư nhiên trêu mình, hại chính mình tưởng rằng vị không tốt, thật là xấu!

Hàn Yên trong lòng nói thầm, nhưng mà Lưu Vân thích, trong tâm nó thật cao hứng, cho dù là nói thầm cũng vui vẻ..

Phía sau hạnh phúc thường có chút thống khổ, Lưu Vân không biết Hàn Yên làm là canh hoa đào, nếu hần biết có thể sẽ không uống nhiều như vậy rồi, Hàn Yên cũng không biết canh hoa đào có công hiệu gì, Nam Cung Vân vốn đề nghị nó làm canh gà, nhưng Hàn Yên không thích sát sinh, nó nhìn thấy hoa đào trong sân nở rộ, nhất thời trong đầu hiện lên ý nghĩ kì quái, cho nên nó nấu canh hoa đào.

Hoa đào vốn là tiết hỏa, đáng thương tiểu long uống một chén bị đau bụng, chân nhũn cả ra, sắc mặt trắng

bệch, tiểu hồ ly áy náy ôm hân rơi lệ, tiểu long cả người nhũn ra còn phải an ủi nó, ôi! Đây là cảnh tượng như thế nào?

Tiểu long không phải có pháp lực sao? Tại sao lại bị thê thảm như thế này? Hắc hắc, nói nhỏ cho nghe: thần tiên cũng là người, tự nhiên cũng có nhược điểm, ha ha!

72. Chương 72

Edit + Beta: Hwan

Nửa tháng mặc dù ngắn, nhưng đối với người của điện Diêm Vương mà nói, nửa tháng này dường như cả đời dài đằng đặc, nhờ Diêm Vương ban tặng, Huyền Tinh bọn họ phải đối mặt với ánh mắt mờ ám của bọn quỷ hồn, hết lần này tới lần khác còn phải giả bộ bất vi sở động, thật sự là khó chịu.

Lúc đầu, Huyền Tinh bọn họ tập thể bãi công chạy đến nhân gian, ý định là kháng nghị với Diêm Vương rước lấy họa, nhưng Diêm Vương chịu khổ được năm ngày, liền đem bọn họ bắt trở về “Đi làm”, dưới dâm uy của Diêm Vương đại nhân, Huyền Tinh bọn họ chỉ có thể một bên oán trách, một bên công tác.

Về phần Phán Quan, Diêm Vương dung hết sức mới lừa bảo bồi trở về, đương nhiên là không có bắt hân đi làm việc, nếu làm Phán Quan chạy mất, chịu khổ là chính mình, bất quá, Diêm Vương vốn là một người thông minh, sau khi ném qua “tư vị tốt” của việc kiêm chức xong, hân thấy không chịu thiệt nữa, công việc Phán Quan, tự nhiên là ném cho Thượng Quan Yên, Diêm Vương thật sự là người độc sức bóc lột người có sẵn.

Ngày hôm đó, người ở Diêm Vương điện hết sức phấn khởi và chờ mong, bởi vì nửa tháng khó khăn đã qua, tình sử của bọn họ sẽ được xóa, kích động a! Ngay cả Diêm Vương cùng Phán Quan cũng ngồi chờ Lưu Vân bọn họ ở trong Diêm Vương điện.

Chính là, chờ a chờ, chờ a chờ, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lưu Vân.

Huyền Tinh lau lau mồ hôi trên trán, hỏi: “Cái kia, cái kia bạo long không phải quên việc này rồi đi?”

Mặt Yên Sở nhăn thành một đoàn, “Hơn phân nửa là vậy.”

“Chúng ta có hay không muốn đi nhắc nhở hân?” Yên Việt do do dự dự mà mở miệng.

“Muốn, muốn, đương nhiên muốn!”

“Nếu hần thật sự đã quên việc này, chúng ta đây liền bi thảm rồi! Đương nhiên phải nhắc nhở hần!”

...

Mọi người loạn thất bát tao nói.

Phán Quan chau mày, “Ai đi nhắc nhở hần?”

Lời vừa nói ra, trong điện Diêm Vương nhất thời một mảnh yên tĩnh, ai cũng không nghĩ đi phỉ Vân Yên tìm Lưu Vân, nếu bạo long kia nhìn thấy bọn họ, mất hứng không xóa đi tình sử thì phải làm sao bây giờ?

Huyền Vân hữu ý vô tình mà liếc Diêm Vương một cái, nhỏ giọng nói thầm: “Ai đi? Đương nhiên là thủ lĩnh đi.”

Ánh mắt mọi người nhất tề nhìn về phía Diêm Vương.

Diêm vương hừ một tiếng trong lòng, khá lắm, dám bảo ta đi?

Hần không nhanh không chậm mà uống một ngụm trà, nói: “Hắc hắc, không phải ta không nghĩ đi, nhưng là các người cũng nói ta là thủ lĩnh, người Lưu Vân giận là ta, nếu là ta đi nhắc nhở hần, có hậu quả gì các người hần là đoán được đi?”

Về mặt mọi người cứng đờ, Diêm Vương nói cũng đúng, nếu hần lại chọc giận Lưu Vân, vậy là xong luôn, đi đời nhà ma.

Thật sự nhìn không nổi thần thái đặc ý của Diêm Vương, đám người Huyền Tinh phỉ nhổ hần.

Phán Quan tức giận đến hung hăng mà giẫm Diêm Vương một cước, Diêm Vương hô một tiếng đau đớn, ai oán hỏi: “Vũ, vì sao ngươi giẫm ta?”

“Bởi vì ngươi thật sự thiếu đánh!” Phán Quan hừ một tiếng.

Đúng vậy, đúng vậy. Huyền Tinh bọn họ nhất tề gật đầu.

Diêm Vương giống như sương đậu trên cải thìa – chỗ này, không dám lại vút.

Phán Quan không có để ý đến hần, ngoảnh lại đối với Quan Yên nói: “Thượng quan, có thể hay không mời người đi một chuyến?”

“Đúng vậy, Thượng Quan vốn là người thích hợp được chọn! Chúng ta như thế nào không nghĩ tới!” Huyền Tinh vỗ đầu nói.

“Vẫn là Phán Quan thông minh!” Yến Việt nói.

“Thượng Quan, người liền thay chúng ta đi một chuyến đi, đáng thương chúng ta nửa tháng này thật sự —”
“Yến Sở khẩn cầu nói.

Thượng Quan Yên gật đầu, “Được rồi.”

“Vạn tuế! Thượng Quan thật sự là người tốt!” Huyền Tinh bọn họ hoan hô.

73. Chương 73

Edit + Beta: Hwan

Buổi sáng ngày hôm đó, sau khi Lưu Vân tỉnh ngủ, phát hiện Hàn Yên người đáng lẽ ra lúc hắc tỉnh dậy đã không thấy đâu bây giờ lại ghé vào bên người hắc ngủ rất say, hắc không khỏi ngạc nhiên, người này bình thường giờ này trên giường đều đã tỉnh, hôm nay như thế nào lại ngủ say như vậy? Sẽ không phải bị bệnh rồi đi?

Lưu Vân lo lắng sờ trán Hàn Yên, sau đó cầm lấy tay nó xem mạch.

Không có việc gì, Lưu Vân yên lòng.

Hàn Yên bị đánh thức, mở mắt, nó xoa xoa hai mắt, có chút mơ hồ hỏi: “Tiểu long, anh tỉnh rồi?”

“Ừ. Đánh thức em sao?”

Hàn Yên lắc đầu.

“Chúng ta đi ăn điểm tâm đi.”

“Ừ.”

“Tiểu long, anh thích uống canh gì?”

Động tác trên tay Lưu Vân dừng lại, có chút kỳ quái hỏi: “Tại sao hỏi như vậy?”

“Em...” Hàn Yên đỏ mặt một lúc lâu.

Lưu Vân nhướn mày, buông bát trong tay, dùng ánh mắt hỏi.

Hàn Yên nhắm mắt lại, sau đó mở, “Ta không biết canh hoa đào sẽ làm người đau bụng, em — em nghĩ —”

“Đứa ngốc!” Lưu Vân ôm Hàn Yên vào lòng, cúi đầu hôn hôn trán nó, “Thật không biết em ấy nấy cái gì? Canh hooa đào đó uống rất ngon, mặc dù tác dụng có chút quái lạ.”

“Nhưng là...”

Không nghĩ Hàn Yên lại để tâm vì chuyện vụn vặt này, vì vậy Lưu Vân nói: “Em đó, ta thấy em ở phủ Vân Yên đến ngu người luôn rồi, liền thích nghĩ những chuyện không quan trọng.”

“Đây không phải là chuyện quan trọng?” Hàn Yên bắt mồm.

“Còn nói không phải?” Lưu Vân niết mũi nó, “Như vậy đi, hôm nay chúng ta ra ngoài một chút, để em đỡ lại suy nghĩ miên man.”

“Đi ra ngoài?” Hai mắt Hàn Yên sáng lên.

“Đúng vậy, em không thích sao?” Lưu Vân cười hỏi.

“Nghĩ muốn, nhưng chúng ta không nên đi ra ngoài vào ban ngày.”

“Tại sao?” Lưu Vân kỳ quái hỏi.

Hàn Yên quyết quyết miệng, ôm lấy thắt lưng Lưu Vân, buồn bực nói: “Ban ngày người nào cũng nhìn chúng ta, em không thích, buổi tối họ nhìn không rõ, chúng ta cũng thấy không rõ lắm bọn họ, như vậy sẽ không cảm thấy không thoải mái.”

Lưu Vân bật cười, “Hảo hảo, buổi tối chúng ta mới đi ra ngoài.”

“Không bằng chúng ta cùng Nam Cung Vân bọn họ cùng đi đi.” Hàn Yên hăng hái bừng bừng nói.

Con rắn kia?

“Không nên.” Lưu Vân liền cự tuyệt, thật là! Luôn nghĩ tới con rắn đáng ghét kia.

“Cùng bọn họ đi không tốt sao?” Hàn Yên khó hiểu hỏi.

“Không một chút nào tốt!” Lưu Vân sắc mặt thối thối nói.

“Không tốt? Sẽ không a, em cảm thấy – ngô!”

Hàn Yên mới nói một nửa, đã bị giẫm chua bay đầy trời – Lưu Vân chặn miệng, không cho nó nhắc tới con rắn kia.

Hàn Yên chậm chạp lúc này mới hiểu tiểu long là ghen tị, nó nghĩ muốn giải thích, nhưng lại bị Lưu Vân ôm hôn đến khó thở, ngay cả nửa chữ cũng nói không nên lời.

Thượng Quan Yên đi vào đại sảnh, nhìn thấy Lưu Vân ôm Hàn Yên hôn hết sức nhiệt tình, hắn không khỏi vạn phần xấu hổ, không biết nên lui ra ngoài hay là vẫn đứng ở đó, trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng sợ ở nơi đó.

Lưu Vân nhờ vào dư quang ở khóe mắt nhìn thấy hắn, lúc này mới không muốn mà buông Hàn Yên.

Hai gò má Hàn Yên đỏ bừng, tựa vào trong lòng thở hổn hển.

Lưu Vân vuốt ve sau lưng nó, thay nó thuận khí. Hàn Yên khí tức hơi thuận, đang giải thích với Lưu Vân, Lưu Vân mở miệng hỏi Thượng Quan Yên: “Có việc?”

Hàn Yên ngoảnh đầu nhìn, lúc này mới phát hiện Thượng Quan Yên không biết từ lúc nào đã đứng trong đại sảnh, nó không khỏi hô nhỏ một tiếng, nguyên bản gương mặt hơi ửng hồng đỏ bừng, ghé vào trong lòng Lưu Vân không dám ngắt đầu.

Lưu Vân cười khê, tâm tình khoái trá, lần thứ hai hỏi Thượng Quan Yên: “Người có chuyện gì?”

Thượng Quan Yên chần chờ một chút, mới nói: “Là như thế này, bởi vì thời gian nửa tháng đã tới rồi, cái ở trên thạch bích có phải nên xóa bỏ?”

Trong nháy mắt Lưu Vân kinh ngạc, một lát sau, mới nhớ tới chuyện này.

“Ai da, ta cũng đã quên việc này rồi.” Nghe Thượng Quan Yên nói như vậy, Hàn Yên ngẩng đầu nói.

“Vậy có phải hay không nên xóa bỏ?” Thượng Quan Yên thử thăm dò hỏi.

Lưu Vân gật đầu, “Chúng ta đây bây giờ đi thôi.”

Bọn họ vừa mới đi tới cửa, liền nhìn thấy Nam Cung Vân, Nam Cung Vân tò mò mà đánh giá Thượng Quan Yên, hỏi Hàn Yên: “Các người đi nơi nào?”

“Âm phủ.”

“Âm phủ? Ta cũng muốn — ”

Nam Cung Vân chưa kịp nói chữ “đi” ra khỏi miệng, Lưu Vân liền ôm lấy Hàn Yên biến mất tại chỗ.

Thượng Quan Yên lặng đi một chút, vội vàng đi theo.

“Ta cũng muốn đi.” Nam Cung Vân nhìn đại sảnh không một bóng người, chỉ ngậy ngốc mà nói xong những lời muốn nói.

74. Chương 74

Edit + Beta: Hwan

Nhìn dòng chữ trên vách đá chậm rãi biến mất, Huyền Tinh bọn họ đột nhiên có một loại cảm giác muốn khóc rống, rớt cục, rớt cục không nhìn thấy nữa!

Diêm Vương nhìn bọn họ giống như nhận được đại xá, không nhịn được bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Hừ! Cũng bị nhiều người nhìn qua rồi, xóa đi rồi thì sao? Lại không thể nào xóa trí nhớ người ta.”

Những lời Diêm Vương nói mặc dù rất nhỏ, rất nhỏ, nhưng mọi người ai cũng nghe được, vì vậy ai cũng dùng ánh mắt phẫn hận mà trừng Diêm Vương, họa này do người gây ra, người còn dám nói?

Diêm Vương cười khan mấy tiếng, “Các người nhìn ta như vậy để làm gì?”

Huyền Tinh nghiêng răng nói: “Đại nhân, ngài không gây chuyện không chịu được hả?”

“Đại nhân, chúng ta rất muốn hung hăng giáo huấn ngài một trận, chẳng lẽ ngài muốn cho chúng ta có hy vọng đánh ngài?” Yến Việt gân xanh bạo khởi nói.

Diêm Vương pha trò, nói sang chuyện khác hỏi Thượng Quan Yên: “Được rồi, Thượng Quan, người đến âm phủ cũng đã rất lâu, chúng ta cũng không biết người thích ai?”

Lời Diêm Vương nói làm cho bốn người Huyền Tinh nổi lên lòng hiếu kỳ, không khỏi cũng nhìn Thượng Quan Yên, chờ hắn trả lời.

Thượng Quan Yên không được tự nhiên nói: “Ta — ta không có thích ai.”

“Hả?” Huyền Tinh bọn họ thất vọng, nhưng lập tức liền thân thiện nói: “Không có thích ai hả? Chúng ta đây giúp người tìm một người.”

“Không cần, không cần.” Thượng Quan Yên vội vàng khoát tay.

“Không cần khách khí, chúng ta nhất định sẽ giúp người tìm một người thật xinh đẹp.” Huyền Tinh nói.

“Ôn nhu.” Yến Việt bổ sung.

“Đúng vậy, đúng vậy!”

...

Nhìn đám người Huyền Tinh nhiệt tình quá mức, Thượng Quan Yên chỉ cảm thấy một đầu mồ hôi lạnh, chính muốn nói cái gì, đột nhiên vẫn nhìn chăm chú hắn thấy vậy Hàn Yên nói: “Không đúng a, hắn có người yêu.”

Mọi người lập tức yên tĩnh, Huyền Tinh hồ nghi hỏi: “Người làm sao biết hắn có người yêu?”

Lưu Vân cũng cảm thấy kì quái, không khỏi cũng nhìn Hàn Yên.

Hàn Yên chỉ vào Thượng Quan Yên nói: “Từ lúc các người hỏi hắn có người yêu hay không, hắn vẫn nghĩ tới một người, ta nghĩ nếu hắn không thích người kia, tại sao lại nghĩ tới y?”

Nghe vậy, Thượng Quan Yên trong mắt hiện lên kinh ngạc cùng khiếp sợ.

“Người, người biết thuật đọc tâm?” Huyền Tinh khó tin hỏi.

“Thuật đọc tâm?” Hàn Yên khó hiểu.

“Chính là em có thể đọc suy nghĩ của người khác.” Lưu Vân giải thích, “Quái lạ, khi nào thì em biết cái này, sao ta lại không biết?”

“Em không biết a.” Trên mặt Hàn Yên hiện lên tia đỏ ửng khả nghi, nó ngượng ngùng nói: “Chỉ là mới vừa rồi bọn họ hỏi hấn người yêu hay không, ta nhất thời tò mò, liền ngừng thần nhìn hấn, cho nên liền...”

Huyền Tinh bọn họ không khỏi hai mặt nhìn nhau, bạo hấn! Lưu Vân cùng Hàn Yên có phải thật sự là hồ ly và long không?

Yến Sở không nhịn được nhỏ giọng hỏi Thượng Quan Yên: “Thượng Quan, người thật sự có người yêu hả?”

Thượng Quan Yên mặt đỏ lên, nột nột nói: “Người hỏi cái này để làm gì?”

Nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau đám người Liễu Vũ vánh tai nghe lén, hết sức tò mò Thượng Quan Yên tính cách ngại ngùng sẽ thích một người như thế nào?

“Tò mò đó.” Huyền Tinh nói.

Thượng Quan Yên thấy ánh mắt mọi người đều đặt lên người mình, mặt càng thêm đỏ, có điểm cà lăm nói: “Ta... Ta không có người yêu.”

Tất cả mọi người không tin hấn nói, nhưng Thượng Quan Yên không nghĩ nói, bọn họ lại không có ý ép người, vì vậy mọi người ngoảnh lại, nhìn Hàn Yên, Huyền Tinh nịnh nọt hỏi: “Hàn Yên a, người có biết người Thượng Quan Yên thích không?”

Lưu Vân thấy Thượng Quan Yên vẻ mặt quẫn bách, hiển nhiên không muốn cho người khác biết người mình thích là ai, đang muốn ám chỉ Hàn Yên không nên nói ra, Hàn Yên mở miệng nói: “Các người muốn biết?”

Đám người Huyền Vân vội vàng gật đầu, bọn họ luôn luôn bát quái, lại như thế nào không muốn biết người Thượng Quan Yên thích là ai chứ?

Nhưng mà?” Hàn Yên nhăn hàng mày xinh đẹp lại, “Hấn không nghĩ cho các người biết, không đúng, hấn là tạm thời không nghĩ cho các người biết.”

“Tạm thời không nghĩ cho chúng ta biết?”

“Đúng vậy.”

Yến Sở quay đầu, có điểm đáng thương hề hề mà nhìn Thượng Quan Yên, “Thượng Quan, vậy thì khi nào người mới cho chúng ta biết?”

Thượng Quan Yên còn không có ngổ lời, Hàn Yên đã thay hắn trả lời rồi, chỉ thấy nó có chút mê mang nói: “Hắn không biết người nọ có nhớ hắn không, cho nên không muốn nói nhiều về chuyện này.”

“Hả?”

Không nghĩ tới nhận được đáp án như vậy, tất cả mọi người không khỏi giật mình.

Thượng Quan Yên có chút hoảng sợ mà nhìn Hàn Yên, nghĩ không ra nó ngay cả những gì mình muốn nói ra cũng nhất thanh nhị sở.

“Thượng Quan, nếu hắn không nhớ rõ người, chúng ta giúp người.” Huyền Tinh nói.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Đám người Huyền Tinh đều nói.

Hàn Yên lại muốn nói gì, phục hồi tinh thần lại Lưu Vân lắc đầu, ý bảo nó không nên nói, làm cho chính Thượng Quan Yên nói.

Hàn Yên gật đầu, nhào vào trong lồng ngực hắn, không nói cái gì nữa.

Thượng Quan Yên hết sức cảm kích đám người Huyền Tinh quan tâm mình, hắn cười lắc đầu, “Hắn là người ở phạm giới, không nhớ rõ chuyện trước kia là đương nhiên, các người không nên cảm thấy bất bình cho ta.”

“Nguyên lai người người thích là người phạm, này thật sự có chút không tốt.” Liễu Vũ nhú mày nói.

Thấy hắn như vậy, Thượng Quan Yên vội vàng nói: “Phán quan người không nên vì ta hao tổn tinh thần, ta thấy hắn vui vẻ, ta liền cảm thấy vui vẻ rồi.”

75. Chương 75

Edit + Beta: Hwan

“Các người đã về rồi?”

Vẫn ngồi ở trong đại sảnh chờ Hàn Yên bọn họ trở về, Nam Cung Vân vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức mừng khắp khởi mà ra đón.

“Ừ — ừ.” Hàn Yên bị khuôn mặt tươi cười như hoa của Nam Cung Vân khiến cho giật mình một chút, một lát sau mới đáp lời.

Lưu Vân tức giận mà liếc liếc gương mặt cười đến nịnh nọt Nam Cung Vân, hừ! Tử xà này đánh chủ ý gì đây, cần phải đề phòng một chút.

Lưu Vân theo tiềm thức mà ôm chặt Hàn Yên, bước đi vài bước, cách Nam Cung Vân xa một chút.

Hàn Yên nhìn thoáng qua ánh mắt Lưu Vân có chút đề phòng, có điểm mạc danh kỳ diệu.

Nam Cung Vân cũng bước theo sát bọn họ, chà xát tay, một bộ muốn nói lại thôi.

“Người có việc?” Hàn Yên hỏi.

Ừ, ừ, ừ, Nam Cung Vân mãnh liệt gật đầu, hai mắt sáng lên.

“Có việc gì thì nói thẳng ra? Chúng ta là bằng hữu mà.” Hàn Yên hào phóng nói.

Chờ mỗi câu này của người, Nam Cung Vân trong lòng âm thầm vui mừng, đang muốn mở miệng, đột nhiên Lưu Vân không nhẹ không nặng mà ho nhẹ một tiếng, Nam Cung Vân phản xạ theo bản năng mà nhìn hẩn một cái, kinh khủng! Lưu Vân dung ánh mắt có ý cảnh cáo mà nhìn mình.

Nam Cung Vân rụt cổ, lời vọt tới bên mép không thể làm gì khác hơn là nuốt trở về, không dám nhiều lời.

Hừ! Xem như người thức thời! Lưu Vân hài lòng mà cười.

Đối với phản ứng của Nam Cung Vân Hàn Yên cảm thấy kỳ quái, không nhận được hồi tới: “Người đến tốt cùng có chuyện gì?”

Nam Cung Vân khiếp đảm mà hướng Lưu Vân bĩu môi, hé ra khuôn mặt đau khổ.

Hàn Yên hồ nghi mà quay đầu nhìn Lưu Vân, Lưu Vân lập tức làm bộ ta không có việc gì.

Hàn Yên liếc mắt nhìn bộ dáng sợ muốn chết của Nam Cung Vân, sau đó lại nhìn Lưu Vân một bộ thản nhiên, thầm nghĩ: bọn họ bí hiểm cái gì?

Hai tay Nam Cung Vân tạo thành chữ thập, không tiếng động nói: ta sợ hắc, hắc ở ta không dám nói.

Hàn Yên nhìn trên mặt Nam Cung Vân hiện lên vẻ khẩn cầu, chần trừ trong chốc lát, chậm rãi nói nói: “Cái kia, tiểu long anh cũng không — có thể — em cái gì cũng không có nói!”

Hàn Yên mới nói một nửa, Lưu Vân lập tức cau mày, dùng mắt trừng nó, Hàn Yên sợ đến mức không dám yêu cầu hắc rời đi trong chốc lát.

Hàn Yên hướng Nam Cung Vân nhún vai, ta cũng không có biện pháp a!

Nam Cung Vân thất vọng cực kỳ.

Các người xem ta là không khí hả? Làm trò trao đổi không tiếng động trước mặt ta?

Lưu Vân ôm Hàn Yên ngồi vào trên ghế, ác thanh đối với Nam Cung Vân nói: “Có việc thì nhanh nói!”

Thật là! Vốn định không để ý tới tử xà này! Nhưng là tiểu hồ chắc chắn vẫn nghĩ tới chuyện này, sau đó — thật sự là ghê tởm! Tử xà! Ngày khác đem người đuổi về!

Nam Cung Vân cẩn cẩn dục dục nói: “Ta muốn đi âm phủ, các người có thể mang ta đi được không?”

“Người đi âm phủ làm gì?” Hàn Yên khó hiểu hỏi.

“Cái này? Cái này?” Nam Cung Vân có chút chột dạ mà lau lau mồ hôi lạnh trên trán, kỳ thật hắc muốn đi âm phủ chơi, nếu hắc nói ra mục đích chính của mình, chỉ sợ Lưu Vân sẽ lột da xà của hắc, Nam Cung Vân vuốt vuốt cánh tay mình, đang tự hỏi làm cách nào nói ra có thể đi âm phủ.

Thấy Nam Cung Vân ấp úng hồi lâu, cũng không có nói ra mục đích, Hàn Yên không nhịn được thúc giục hắc: “Rốt cuộc gì người có chuyện gì?”

Nam Cung Vân nhắm mắt lại, chết thì chết đi, nhưng hắc chưa kịp nói ra, phía sau đột nhiên có người lạnh lạnh nói: “Tử xà này, trừ chơi đùa còn có mục đích gì?”

“Hắc hắc, Phong ca ca người thật sự là thông minh!” Nam Cung nhào vào ôm thắt lưng Đường Diệc Phong.

Đường Diệc Phong hừ nhẹ vài tiếng.

“Chơi đùa? Âm phủ không có gì để chơi hết.” Hàn Yên thành thật nói.

“Nhưng ta chưa từng đi qua – a ! Đau!”

Đường Diệc Phong gõ Nam Cung Vân một cái, nhìn có chút hả hê nói: “Tiểu Vân, Phong ca ca nói cho người biết một việc, lấy yêu lực của người bây giờ, chính là không thể đi âm phủ.”

“Tại sao?” Nam Cung Vân bất mãn.

“Người yêu lực rất thấp, đến âm phủ người sẽ không thoải mái.” Đường Diệc Phong hảo tâm mà giải thích.

Nam Cung Vân không lên tiếng, một lát sau, hắn hoài nghi hỏi: “Phong ca ca, có phải người gạt ta hay không?”

Đường Diệc Phong ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đúng vậy! Ta là lừa gạt người, người liền cứ đi đi.”

“Vậy sao hắn có thể đi?” Nam Cung Vân chỉ vào Hàn Yên hỏi, “Ta thấy hắn cùng ta không sai biệt lắm?”

Đường Diệc Phong cười nhạt, “Cùng người không sai biệt lắm? Người tu hành thêm ngàn năm, cũng không cùng hắn có thể đánh đồng.”

Nam Cung Vân lặng đi một chút, chần chờ hỏi Hàn Yên: “Người lợi hại như vậy sao?”

Hàn Yên lắc đầu, “Ta không biết.”

Thấy Nam Cung Vân còn muốn hỏi, Đường Diệc Phong kéo hắn, “Cha nương người sắp về rồi, người nhanh theo ta trở về tu luyện, nếu không chờ nương người về đánh mông đi!”

“Người cho rằng nương là người hả, nàng mới không đánh ta!”

Đường Diệc Phong cũng chẳng muốn theo hắn nói nhảm, đem hắn kẹp tại dưới nách, đối với Lưu Vân nói: “Trong khoảng thời gian này quấy rầy các người, chúng ta phải đi về rồi.”

Lưu Vân gật đầu, đi nhanh đi, không tiễn!

“Ta còn không chơi đủ! Ta không muốn đi về!” Nam Cung Vân kháng nghị.

“Không phải do ngươi! A! Ngươi cứ nhiên cần ta! Con rắn chết bầm này!”

“Đừng! Ngươi lại đánh mông ta!”

...

Nghe x axa truyền đến tiếng khắc khẩu của bọn họ, Hàn Yên đột nhiên cảm thấy có chút mất mát.

Lưu Vân xoa xoa tóc nó, “Như thế nào, không muốn Nam Cung Vân đi sao?”

“Vâng.”

“Sau này em có thể đi tìm hắn, dù sao nơi bọn họ ở cũng không phải rất xa.”

“Không phải anh không thích hắn sao?”

“Không phải ta không thích hắn, chỉ là...”

Chỉ là ta không thích em đem rất nhiều thời gian đặt ở trên người hắn, ta cảm thấy mình bị bỏ qua.

“Chỉ là cái gì?”

...

“Nói cho xong đi? Ưm ưm...”

76. Chương 76

Edit + Beta: Hwan

Nam Cung Vân đi rồi, Hàn Yên không có bạn cùng nó làm những chuyện nó thích — lên nóc nhà phơi

nặng, nó liền lôi kéo Lưu Vân bởi nó phơi nắng.

Lưu Vân đối với phơi nắng không có cảm giác gì, nhưng nếu là ôm tiểu hồ ly phơi nắng, thuận đường trộm hôn một cái, vậy liền trở thành thú vui rồi

Hàn Yên ghé vào trong lòng Lưu Vân, thích ý mà hưởng ánh mặt trời chiếu lên người làm cho mỗi sợi lông đều cảm thấy ấm áp.

Lưu Vân nửa híp mắt, một tay ôm thắt lưng Hàn Yên, một tay ở trên lưng nó vuốt ve.

Hàn Yên nhắm mắt lại, ánh mặt trời ấm áp, Lưu Vân giống như thôi miên mà khẽ vuốt, làm cho nó cảm thấy buồn ngủ, mặc dù nó cùng Lưu Vân dậy trễ, nhưng bây giờ nó cảm thấy buồn ngủ rồi, nó lẩm bẩm một tiếng, “Tiểu long, em muốn ngủ.”

“Vậy em liền ngủ đi.”

“Chỉ là hôm nay em đã ngủ rất nhiều, không muốn ngủ nhiều như vậy.” Hàn Yên mơ mơ màng màng nói.

“Như vậy hả?” Lưu Vân trầm ngâm một chút, khóe miệng đột nhiên lộ ra một tia cười quỷ dị, tay của hắn đặt trên lưng Hàn Yên chậm rãi mò xuống, dừng ở cặp mông tròn trịa của nó, như có như không mà vuốt ve, tay kia cũng tăng thêm lực độ vuốt ve lưng nó.

Cơn buồn ngủ của Hàn Yên bay mất tiêu, vẻ mặt đỏ bừng nói: “Anh — anh sờ tới chỗ nào đó?”

Lưu Vân cười không nói, tiếp tục động tác trên tay, thậm chí càng sờ càng điên tình.

Hàn Yên rên rỉ một tiếng, bắt được bàn tay của Lưu Vân có ý đồ tiến vào trong quần áo, gian nan nói: “Trời còn sáng, vừa trên nóc nhà, anh — anh — ”

Lưu Vân ghé vào lỗ tai nó thổi một hơi, dẫn tới thân thể Hàn Yên run rẩy, hắn cười xấu xa nói: “Em nói buồn ngủ nhưng không muốn ngủ nhiều, ta hảo tâm giúp em mà thôi, em xem bây giờ em có buồn ngủ không?”

“Có người nào lại làm chuyện mà buồn ngủ không?” Trên mặt phỉm đỏ, Hàn Yên bất mãn nói.

“Em không thích?” Lưu Vân cười khế.

Hàn Yên nghiêng răng, cắn một cái lên cổ hắn

“Đau!” Lưu Vân kêu lên một tiếng, muốn thấu qua hôn đôi môi đỏ mọng của nó.

Hàn Yên xoay qua, không cho hấn hôn.

Lưu Vân hôn mấy lần, đều bị Hàn Yên né qua, mắt hấn xoay chuyển, hai tay ôm Hàn Yên, nhẹ nhàng lắc lư nó, dùng một loại khẩu ngữ làm nũng nói: “Tiểu hồ, tiểu hồ, em cho ta hôn em một chút đi?”

Hàn Yên chưa bao giờ thấy qua Lưu Vân làm nũng, đôi môi khê nhếch lên, trong mắt tràn đầy ý cười, Lưu Vân như vậy làm cho Hàn Yên nhìn không chuyển mắt, trong khoảng thời gian ngắn, nó giật mình, một lát sau, nó cười phì một tiếng, ôm cổ Lưu Vân ở trên mặt nó hôn thật mạnh, “Tiểu long, tiểu long, anh thật đáng yêu!”

Đáng yêu? Lưu Vân thiếu chút nghẹn lời, tiểu hồ ly này, mình chỗ nào đáng yêu, bất quá, tiểu hồ ly tự dâng môi lên thật sự quả là hưởng thụ a!

Lưu Vân bị Hàn Yên có điểm ý loạn tình mê, đang muốn lừa gạt nó trở về phòng thân thiết một phen, đột nhiên Hàn Yên ngừng động tác, đi một tiếng.

“Chuyện gì?” Lưu Vân tò mò hỏi.

“Thượng Quan Yên.” Hàn Yên ngồi thẳng dậy, chỉ vào một người xa xa nói.

Nhìn theo hướng nó chỉ, quả nhiên, Lưu Vân nhìn thấy Thượng Quan Yên từ cửa chính tây đi vào.

“Hấn đi nơi nào?”

“Không biết.”

Chẳng lẽ hấn đi nhìn người trong lòng? Hàn Yên nhìn chằm chằm bóng lưng thon dài của Thượng Quan Yên mà đoán.

Nghĩ có thể như vậy, Hàn Yên nổi lên lòng hiếu kỳ, nó kéo Lưu Vân, hăng hái bừng bừng mà nói: “Không bằng chúng ta đi theo hấn, nhìn hấn đi làm gì?”

“Bất quá!” Lưu Vân lắc đầu.

“Được rồi, chúng ta đi xem một chút, nếu hấn là đi gặp người hấn thích, nói không chừng chúng ta có thể giúp hấn một chút.” Hàn Yên hưng phấn mà nói.

Lưu Vân nghĩ một chút, lắc đầu, lại chờ một chút đi.

Ồ! Hàn Yên gật đầu, đang muốn cầm lấy một quyển sách xem một chút, đột nhiên bên trong truyền đến tiếng kêu kinh hoàng của Thượng Quan Yên.

Lưu Vân nhanh tay mà che lại miệng Hàn Yên đang muốn mở ra, làm một thủ thế người chó lên tiếng, chờ Hàn Yên hiểu ý, bọn họ mới đi vào.

Sau khi Thượng Quan Yên đi vào phòng không có nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, trong nháy mắt giật mình, bình thường lúc này y không phải đang xem sách sao? Như thế nào không thấy y? Chẳng lẽ ở bên trong ngủ?

Trong lòng Thượng Quan Yên có cảm giác bất an, lập tức đi nhanh vào trong nội thất, hẩn nhìn trên giường, nhìn thấy người mình tưởng niệm đang nằm yên trên giường, hẩn mới yên lòng.

Hẩn đi tới bên giường, ngồi xuống, xuất thần mà nhìn trên giường thiếu niên mi thanh mục tú.

Ngây ngốc một hồi, Thượng Quan Yên chậm rãi vươn tay, xoa xoa khuôn mặt tái nhợt của thiếu niên.

Đột nhiên, tay hẩn dừng lại, lập tức cầm lấy tay thiếu niên áp vào mặt mình, như thế nào lại không có độ ấm!

Thượng Quan Yên không dám tin mà thay thiếu niên bắt mạch, lại ở trên thân thể y sờ soạng một hồi, phát hiện cả người thiếu niên lạnh như băng, giống như là đã chết từ lâu.

Tại sao có thể như vậy? Như thế nào sẽ?

“Âm nhi, Âm nhi, người tỉnh! Âm nhi!” Thượng Quan Yên sốt ruột mà vỗ nhẹ mặt Dương Âm, hy vọng y chỉ là ngủ thiếp đi, mà không phải, mà không phải —

“Âm nhi, Âm nhi, người đã đáp ứng ta!” Thượng Quan Yên ôm lấy Dương Âm, hoảng loạn mà kêu.

Dương Âm một điểm phản ứng cũng không có, cả người lộ ra một loại kỳ dị lạnh như băng.

“Âm nhi, Âm nhi... Sẽ không, sẽ không! ...”

Nước mắt bất chi bất giác thấm ướt áo, Thượng Quan Yên một chút cũng không có ý thức được, chỉ không ngừng mà phe phẩy đầu.

Đột nhiên, Thượng Quan Yên cảm thấy lồng ngực Dương Âm có tia đập mỏng manh, hần nhất thời vui mừng khôn xiết, dần tại ngực Dương Âm nghe, sắc mặt trở nên tái nhợt như tờ giấy, hần cúi đầu trầm tư trong chốc lát, đem Dương Âm đặt lại trên giường, đắp lại chăn, vội vàng mà đi ra ngoài, đi vài bước, hần lo lắng mà quay trở lại, tạ một kết giới, sau đó mới vội vàng rời đi.

Thượng Quan Yên vừa đi, Hàn Yên liền thúc giục Lưu Vân: “Anh nhanh đi xem người kia? Có cứu được hay không? Nếu là...”

“Em không cần phải gấp gáp?” Lưu Vân trấn an nó.

Hàn Yên nắm chặt càn tay Lưu Vân, “Sao không vội? Thượng Quan Yên thương tâm như vậy... Anh nhanh...”

“Em yên tâm, hồn phách người này không ở đây, không có đại sự gì.”

77. Chương 77

Edit + Beta: Hwan

Hàn Yên buông tay ra, nhìn thoáng qua thiếu niên trên giường, “Hồn phách không có ở đây?”

Lưu Vân gật đầu.

“Có thể tìm hồn phách của y trở về được sao?”

Lưu Vân đang muốn trả lời, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng vang rất nhỏ, Hàn Yên tưởng Thượng Quan Yên trở về, vừa định cùng hần chào hỏi, nhưng vừa nhắc đầu, lại phát hiện không phải Thượng Quan Yên mà là, mà là —

Hàn Yên liếc mắt nhìn thiếu niên trên giường, sau đó lại liếc mắt nhìn người nọ, hoang mang mà quay đầu lại hỏi Lưu Vân: “Hai người kia chính là song sinh sao?”

Lưu Vân không để ý mà chỉ nhìn thoáng qua hai người, “Bọn họ là cùng một người.”

“Cùng một người?”

“Hồn phách của y đã trở về.”

Dương Âm vừa định trở lại thân thể của mình, nhưng lại phát hiện chính mình không thể tới gần, đồng thời y nghe thấy bên trong có người đang nói chuyện, nhưng bên trong phòng một người cũng không có, y không khỏi kinh hãi, y run giọng hỏi: “Ai – ai ở bên trong?”

Lưu Vân không có trả lời, niệm chú làm tiêu tan kết giới của Thượng Quan Yên cùng ẩn thân thuật.

Dương Âm chỉ cảm thấy trước mắt một trận ánh sáng nhạt hiện lên, tiếp theo y nhìn thấy hai thiếu niên tuần mã kinh diễm đứng trong phòng mình.

Dương Âm sửng sốt một hồi, mới bước vào trong phòng, việc đầu tiên y làm là chạy tới xem thân thể mình, thấy thân thể của mình hoàn hảo vô khuyết, y mới thở dài một hơi, y cũng không vội trở lại thân thể của mình, y xoay người, đánh giá hai người trước mặt, bởi vì cảm thấy Lưu Vân bọn họ không có ác ý, vì vậy y có chút chần chờ hỏi: “Các người là ai? Tại sao chạy đến nơi này của ta?”

Con người đen nhánh của Hàn Yên xoay tròn vài cái, nói dối: “Chúng ta vừa mới đi qua, người tên là gì?”

“Dương Âm.” Dương Âm do dự một chút, đáp trả.

“Sao người chạy đi ra?” Hàn Yên hỏi, nó hỏi chuyện này thuần túy là vì nếu y không chạy đi ra, Thượng Quan Yên sẽ không hoảng loạn như vậy.

“Chạy ra đi?” Trong khoảng thời gian ngắn, Dương Âm không rõ ý tứ của nó.

“Ý của ta là sao hồn phách của người lại đi ra?”

Dương Âm bưng tỉnh đại ngộ, trong mắt y buồn bã, có chút oán hận nói: “Ta muốn tìm một người.”

“Tìm người? Tìm người nào?” Hàn Yên tò mò hỏi.

Dương Âm gục đầu xuống, không có trả lời.

Lưu Vân nhú nhú mày, tìm người? Nếu là tìm người, không phải lấy thực thể đi ra ngoài càng dễ tìm hơn sao? Tại sao muốn mạo hiểm hồn phách không thể quay về mà xuất hồn đi tìm, Lưu Vân trong lòng kinh ngạc không nhịn được nói: “Người xuất hồn như vậy dễ dàng bị hồn phi phách tán.”

Dương Âm khẽ cắn môi, “Ta biết, nhưng nếu ta không như vậy, ta liền không nhìn được hấn.”

Hả? Hàn Yên hồ đồ rồi, “Nhìn không thấy hử?”

Dương Âm không có trả lời, y nhìn chăm chăm Lưu Vân bọn họ trong chốc lát, thầm nghĩ: hai người kia là ai? Dĩ nhiên có thể nhìn thấy ta, chẳng lẽ bọn họ không phải người? Nếu là như vậy, có phải hay không giúp ta tìm—

Nghĩ tới đây, Dương Âm thử thăm dò hỏi: “Các người là tiên sao?”

Lưu Vân liếc y một cái, lộ ra tia cười kì quái, “Chúng ta chính là yêu.”

“Yêu a?” Dương Âm dừng một chút, hỏi: “Vậy người các có nhìn thấy tiên hoặc yêu khác không?”

“Có thể.” Lưu Vân gật đầu.

Dương Âm kiềm chế nội tâm vui mừng, cẩn cẩn dục dục hỏi: “Vậy người các có thể hay không giúp ta tìm một người?”

Lưu Vân nhìn thoáng qua Hàn Yên, Hàn Yên hỏi: “Tìm người nào?”

“Ta không rõ lắm hử là hoa đào yêu hay là tiên?” Dương Âm chau mày.

“Phạm vi của người rất rộng.” Lưu Vân không khách khí nói.

Dương Âm chần trừ trong chốc lát, nói: “Hử gọi Thượng Quan Yên.”

Thượng Quan Yên? Hàn Yên cùng Lưu Vân không khỏi hai mặt nhìn nhau, y nói Thượng Quan Yên, có phải là người vừa mới đi kia hay không?

Dương Âm bởi vì cúi đầu, cũng không có chú ý thần sắc quái dị trên mặt bọn họ

Lưu Vân bất động thanh sắc hỏi: “Người tìm người này làm gì?”

Hàn Yên nhớ tới y mới vừa rồi nói tìm người kia, cái loại ánh mắt oán hận này, thầm nghĩ: người này không phải là cừu nhân của Thượng Quan Yên? Nhưng vừa mới nhìn thấy thần sắc kinh hoảng của Thượng Quan Yên, cũng không giống a?

“Cái kia, Thượng Quan Yên là cừu nhân của người sao?” Hàn Yên cẩn thận hỏi.

Trên mặt Dương Âm nổi lên tia đỏ ửng khả nghi, giống như nô tỳ oán, nghĩ đến Thượng Quan Yên lừa đi tâm mình rồi liền bỏ đi, y vừa hận lại vừa thương tâm, tiềm thức mà mắng: ” Tên phụ tình hán!”

Phụ tình hán? Hàn Yên cùng Lưu Vân không nói gì, nếu Thượng Quan Yên mà y nói đúng là Thượng Quan Yên bọn họ nhận thức, vậy phụ tình hán là hán, nhưng Thượng Quan Yên không giống phụ tình hán a?

Dương Âm mắng xong, mới phát hiện mình nói gì, mặt không khỏi đỏ bừng, sững sờ ở nơi đó.

“Cái này?” Hàn Yên nghĩ một chút, bọn họ cũng không biết chuyện của bọn hán khi ấy, hay là không nên nói ra Thượng Quan Yên, vì vậy nó nói: “Chúng ta sẽ giúp người tìm người, người yên tâm.”

“Cám ơn!” Những lời này Dương Âm nói rất chân thành, y cảm thấy hai người thiếu niên trước mắt này có thể làm cho người ta buông ra đề phòng cùng sinh ra tín nhiệm, bọn họ nói sẽ giúp mình tìm người phụ tình kia, chắc sẽ không nuốt lời, y cảm thấy an tâm, thậm chí còn có cảm giác rất nhanh sẽ thấy người kia, thật sự là kỳ quái!

“Đừng khách khí.” Hàn Yên cười cười.

Lúc này, Lưu Vân liếc nhìn Dương Âm trên giường, đột nhiên nói: “Người nhanh trở về thân thể đi, thời gian không nhiều lắm.”

Lúc này Dương Âm mới phát hiện mình rời khỏi thân thể lâu qua rồi, nếu không quay về liền xảy ra vấn đề, y hướng Lưu Vân cảm kích, hóa thành một đạo lam quang trở về thân thể mình

Hàn Yên đi tới bên giường, cẩn thận mà Dương Âm nhìn sắc mặt từ từ hồng nhuận, hô hấp đều đều, kỳ quái hỏi: “Y như thế nào còn không tỉnh?”

“Y rời đi thân thể lâu lắm, muốn ngủ một đoạn thời gian mới có thể tỉnh lại.” Lưu Vân nói.

“À!” Hàn Yên gật đầu, nó nghĩ một chút, “Tiểu long, anh nói Thượng Quan Yên mà Dương Âm tìm có phải là người mà chúng ta nhận thức kia không?”

Lưu Vân nhún nhún vai, “Không biết.”

Hàn Yên muốn nói cái gì, lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Hàn Yên còn không có phản ứng lại, Thượng Quan Yên đầu đầy mồ hôi giống như giò vọt vào.

Thượng Quan Yên nhìn thấy Lưu Vân bọn họ, hết sức ngạc nhiên, nhưng hán cũng chẳng quan tâm tại sao hai người lại ở nơi này, hán vọt tới bên giường, nhìn thấy Dương Âm khôi phục nguyên trạng, lại kinh ngạc, sững sờ trong chốc lát, hán lo lắng thay Dương Âm kiểm tra một lần, xác định y thật sự không có việc gì,

hắn mới thở phào nhẹ nhõm, lau lau mồ hôi trên trán.

Thượng Quan Yên xoay người, cảm kích mà đối với Lưu Vân bọn họ nói: “Đa tạ các người cứu y.”

Hàn Yên lắc đầu, “Chúng ta không có làm cái gì.”

“Hả?” Thượng Quan Yên giật mình, “Không phải là các người cứu y sao?”

“Hồn phách của hắn tự quay về.”

“Chính mình trở về?”

Lưu Vân gật đầu, “Là tự hắn xuất hồn.”

“Trách không được ta ở khắp nơi không tìm thấy y, ” Thượng Quan Yên lẩm bẩm, “Chuyện nguy hiểm như vậy, y có thể nào, có thể nào...”

“Y nói y muốn tìm một người, tìm một người tên Thượng Quan Yên.” Lưu Vân chậm rãi nói.

“Y xuất hồn là vì tìm... Tìm...” Thượng Quan Yên thật sự không có ngờ tới Dương Âm làm như vậy là vì tìm mình, hắn cả người cũng ngây dại.

“Thượng...”Hàn Yên chính là muốn nói gì, Lưu Vân lắc đầu, lời kéo nó lên lút đi ra ngoài.

Một lúc lâu, Thượng Quan Yên mới hồi phục tinh thần lại, hắn đi tới bên giường, nhìn ngực Dương Âm có chút phập phồng, vươn tay xoa gương mặt ấm áp của y.

“Người đây là – tội tình gì?”

78. Chương 78

Edit + Beta: Hwan

Hàn Yên cùng Lưu Vân đứng ở bên ngoài thật lâu, cũng không thấy Thượng Quan Yên đi ra, nó có chút

nóng lòng, thỉnh thoảng gãi đầu cau mày.

Lưu Vân thấy nó có chút nôn nóng, không khỏi ngửa mặt lên nhìn trời, ôi, tiểu hồ ly này chỉ thích lo lắng cho người khác, thật sự là đối với hắn không quan tâm! Hắn hướng về phía Hàn Yên ngoắc ngoắc ngón tay, “Lại đây.”

“Chuyện gì?” Hàn Yên hồ nghi mà đi tới bên cạnh Lưu Vân.

Lưu Vân ôm thắt lưng nó, quát rồi quát mũi nó, bắt đắc dĩ nói: “Em đấy, đừng luôn nghĩ tới chuyện người khác, sao không thấy em nghĩ tới ta?”

Hàn Yên ngượng ngùng mà đỏ bừng mặt, ôm lấy thắt lưng Lưu Vân, ngẩng đầu lên, làm nũng nói: “Mỗi ngày em đều có nghĩ tới anh mà!”

“Phải không?” Khẩu khí của Lưu Vân hết sức hoà nghi, chưa xốt nói: “Ta thấy em nghĩ tới gốc cây nho chưa xốt trong hoa viên còn nhiều hơn nghĩ tới ta, không cần phải làm một ít chuyện thượng vàng hạ cám.”

Hàn Yên mặt mày hớn hở, “Tiểu long, anh đây là ăn giấm sao?”

Lưu Vân hung hăng mà trên môi nó hôn một chút, “Đúng vậy, nhưng lại uống không ít, cũng nhanh đem ta chết đuối rồi.”

Hàn Yên cười đến càng vui vẻ rồi, tại trong lòng Lưu Vân cọ xát a cọ xát, vừa lại ôm hắn lắc lư, “Tiểu long, tiểu long, tiểu long, em thích anh nhất!”

Lưu Vân cũng cười rồi, “Ta cũng vậy..”

“Thượng Quan Yên bọn họ như vậy, nếu là chúng ta có thể giúp bọn hắn, nên giúp bọn hắn có phải hay không?” Hàn Yên cười hỏi.

“Đúng thế đúng thế đúng thế, tiểu hồ luôn nói có đạo lý.” Lưu Vân sững nịch nói.

“Bây giờ chúng ta len lén mà đi nhìn một chút, xem có thể âm thầm giúp không?” Hàn Yên cười đến thật là nhu thuận.

Lưu Vân nhẹ nhàng mà gõ đầu nó một chút, cười nhẹ nói: “Tiểu hồ, nghe lén như vậy là không đúng?”

“Ai nha, chúng ta thật sự là thiện ý nhìn lén, thiện ý a.” Hàn Yên cường điệu.

“Hắc! Thiện ý, thiện ý.” Lưu Vân cổ cổ quái quái nói.

Hàn Yên không khỏi mặt đỏ, trừng mắt nhìn Lưu Vân một cái, lôi kéo hắn rón ra rón rén đi đến bên cửa sổ, len lén nhìn vào bên trong.

Lưu Vân tại phía sau nó thở dài, tiểu hồ ly này!

Hàn Yên nhìn vào bên trong, thấy Thượng Quan Yên ngơ ngác mà nhìn chăm chú vào Dương Âm ở trên giường, bộ dáng thật thương tâm.

Nhìn Thượng Quan Yên, lại nhìn Dương Âm ngủ say, mắt Hàn Yên xoay chuyển, trong lòng đột nhiên có chủ ý, nó xoay người, nhỏ giọng hỏi Lưu Vân: “Tiểu long, người có biện pháp làm cho Dương Âm tỉnh lại bây giờ không?”

Lưu Vân tự nhiên biết Hàn Yên đánh cái chủ ý gì trong đầu, vì vậy gật đầu, đi tới bên cửa sổ, hướng Dương Âm trên giường niệm chú, một đạo quang mang không nhận ra bay qua cửa sổ, tiến vào thân thể Dương Âm, Thượng Quan Yên đang trầm tư cho nên không nhìn thấy đạo quang mang này.

Chờ trong chốc lát, không thấy động tĩnh gì, Hàn Yên dùng ánh mắt hướng Lưu Vân hỏi.

“Kiên nhẫn chờ một chút.” Lưu Vân hạ giọng nói.

79. Chương 79

Edit + Beta: Hwan

Thượng Quan Yên đang thất thần, đột nhiên thấy tay như bị ai cầm, hắn theo tiềm thức mà cúi đầu nhìn, chống ai đôi mắt mờ mờ như điên.

“Người người — người như thế nào nhanh tỉnh dậy như vậy?” Thượng Quan Yên kinh ngạc hỏi.

Dương Âm không có trả lời, không dám tin mà nhìn Quan Yên, đột nhiên dùng sức lôi kéo, đem Thượng Quan Yên đang ngồi trên giường kéo xuống, đè nặng lên thân thể y, thân thể không bị khống chế mà run rẩy, y rất cực, rất cực có thể thấy được hắn rồi!

Tại lúc tỉnh dậy, y còn tưởng mình đang nằm mộng, dĩ nhiên nhìn thấy người mình vừa yêu vừa hận, người

ngày đêm mong ngóng đang ở trước mặt, đến lúc hần mở miệng nói chuyện, y mới tin đây không phải là mộng, hần thật sự tại chính mình trước mặt.

Thượng Quan Yên trong lòng cũng không biết là tư vị gì, ái, thương tiếc, vui sướng, sợ hãi... Các loại tâm tình khác nhau đan xem cùng một chỗ, thật sự là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Người, tại sao người phải rời khỏi ta?” Dương Âm nghẹn ngào gắt gao mà ôm chặt Thượng Quan Yên, sợ hần lại biến mất không thấy.

Cảm giác thấy trước ngực mình ẩm ướt, Thượng Quan Yên luống cuống tay chân mà an ủi Dương Âm: “Âm nhi, Âm nhi, đừng khóc, đừng khóc...”

Dương Âm khóc trong chốc lát, đột nhiên ngừng đầu, hung tợn mà trừng mắt nhìn Thượng Quan Yên, “Đừng khóc? Nếu người không nỡ làm ta khóc, sẽ đau lòng, tại sao rời khỏi ta? Làm cho ta thương tâm khổ sở!? Người nói cho ta biết!”

Thượng Quan Yên sửng sốt, không có cách khác, nhìn Dương Âm hai mắt đỏ bừng, nước mắt không ngừng chảy, đau lòng mà thay y lau đi nước mắt.

Dương Âm xoay quá, tránh khỏi tay hần, cắn một cái lên vai Thượng Quan Yên, “Ta hận người!”

Thượng Quan Yên hô một tiếng đau đớn, lập tức nhịn xuống, vươn tay sờ tóc Dương Âm, “Xin lỗi, Âm — ”

“Ta không muốn người xin lỗi, ta muốn người nói người yêu ta, người sẽ không còn như vậy không rên một tiếng mà chạy mất!” Dương Âm nhìn hai mắt Thượng Quan Yên chậm rãi nói từng chữ.

Thượng Quan Yên quay đầu, không dám nhìn ánh mắt tràn đầy thâm tình của Dương Âm, khổ sở nói: “Âm nhi, người không nên ép ta.”

“Người thích người khác?” Giọng Dương Âm không yên hỏi.

“Không có.”

“Người không thích ta?”

“Không phải.”

“Vậy tại sao người phải rời khỏi?” Dương Âm ép hỏi.

Thượng Quan Yên trầm mặc.

Dương Âm vừa tức vừa giận, cắn răng nói: “Nếu người không nói rõ lý do người rời bỏ ta, ta sẽ chết cho người xem!”

Thượng Quan Yên luống cuống, “Người sao lại nảy sinh ý định ác độc như thế đối với thân mình?”

“Là người bức ta!” Dương Âm quát cường nói, “Ta nói được thì làm được! Ta đã không còn là ta năm đó rồi!” Dừng một chút, Dương Âm tiếp tục nói: “Sống cuộc sống đau khổ, chi bằng chết cho thống khoái.”

“Âm nhi, người...”

Thượng Quan Yên vốn có ý định rời đi, nhưng bây giờ — vẻ mặt của Dương Âm làm hắn vứt bỏ đi ý định ban đầu, hắn thở dài một tiếng, rời đi y, chính mình cũng thương tâm khổ sở, thôi thôi, xem coi có phương pháp nào làm cho mình cùng Âm nhi giống nhau, cùng Âm nhi trải qua cuộc sống luân hồi, nếu không thì ngủ say không bao giờ tỉnh.

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Yên vô hạn thương tiếc mà ôm chặt Dương Âm, “Âm nhi, ta đáp ứng người, ta sẽ không rời bỏ người nữa.”

“Người — ” Hứa hẹn tới rất dễ dàng, làm cho Dương Âm có điểm không thể tin được, hắn mừng rỡ đến thanh âm cũng có chút phát run: “Người nói thật sao?”

“Thật sự.” Thượng Quan Yên nghiêm túc gật đầu.

“Tại sao người — ”

“Lúc trước ta rời khỏi người, bởi vì ta sợ.”

“Sợ? Sợ cái gì?” Dương Âm khó hiểu.

“Ta là yêu, người là người, tính mạng chúng ta khác nhau, ta sợ nhìn thấy người chết, nếu là người chết, ta phải sống một mình, ta sợ hãi như vậy.” Thượng Quan Yên ưu thương nói.

“Yên ca ca — ” Dương Âm rung động, y vẫn không rõ vì sao năm đó Yên ca ca rời đi, bởi vì Thượng Quan chính là yêu, có thể người khác nhìn không thấy hắn, cho nên y vẫn nghiên cứu chí dị cùng sách, muốn tìm biện pháp — cho dù Thượng Quan Yên cố ý làm cho chính mình nhìn không thấy hắn, nhưng là bây giờ biết nguyên nhân Thượng Quan Yên rời đi, trong lòng Dương Âm cũng thấy khổ sở, tính mạng con người ngắn ngủn hơn mười năm, mình mất sau này Yên ca ca phải một mình, hắn sẽ đau lòng, sẽ tịch mịch, hơn nữa hắn bất lực nhìn mình mất đi, hắn sẽ tự trách, sẽ oán chính mình, hắn như vậy sẽ rất thống khổ.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng một mảnh tĩnh lặng, Thượng Quan Yên cùng Dương Âm lặng lẽ mà ôm cùng một chỗ nằm ở trên giường, người nào cũng không nói gì.

Hàn Yên ở ngoài cửa sổ nghe lén giật gật ống tay áo Lưu Vân, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu long, anh có biện pháp nào làm cho Thượng Quan Yên cùng Dương Âm sống được lâu không hả?”

“Sống lâu có thể bảo diêm vương tăng thêm, ta nghĩ Thượng Quan Yên cũng biết điểm ấy.”

“Thượng Quan Yên vốn là hoàn hồn sứ, kêu Diêm Vương tăng thêm tuổi thọ hẳn là không phải việc khó a, hẳn trực tiếp đi tìm Diêm Vương là được.” Hàn Yên khó hiểu nói.

“Diêm Vương có thể làm cho Dương Âm sống lâu, không thể bảo trì ngoại hình của hắn, ta nghĩ Thượng Quan Yên không để ý tới việc đó, nhưng là Dương Âm cũng không.” Lưu Vân trầm ngâm nói.

“Ý của anh là Thượng Quan Yên sợ Dương Âm để ý ngoại hình sẽ thay đổi, cho nên cho dù hắn biết Diêm Vương có thể gia tăng tuổi thọ của Dương Âm, cũng không có làm như vậy.” Hàn Yên không xác định hỏi.

“Đại khái vậy.”

“Vậy anh có biện pháp nào làm cho Dương Âm bảo trì ngoại hình sao?”

Lưu Vân chần chờ một chút, có chút không tình nguyện nói: “Ta biết có một người có thể.”

“Người nào?” Hàn Yên sốt ruột hỏi.

“Phật tổ.”

80. Chương 80

Edit + Beta: Hwan

“Vậy chúng ta đi tìm hắn.” Hàn Yên cao hứng nói, “Ta nghĩ hắn sẽ hỗ trợ.”

Lưu Vân không một chút nào muốn gặp Phật Tổ lưu manh kia, ta biết hắn sẽ vì Hàn Yên mà giúp Thượng Quan Yên, bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

“Chúng ta phải đi bây giờ.” Hàn Yên đã có điểm không thể chờ đợi được, nó thật cao hứng, đã quên mình cùng Lưu Vân là ở bên ngoài nghe lén, âm thanh nói chuyện cũng không giảm thấp.

“Người nào ở bên ngoài?”

Thượng Quan Yên cùng Dương Âm yên tĩnh nằm ở trên giường, bỗng nhiên nghe thấy ở bên ngoài có người nói chuyện, Dương Âm kéo kéo ống tay áo Thượng Quan Yên, “Đại khái chính là Lưu Vân bọn họ ở bên ngoài đi?” Thượng Quan Yên trấn an hẳn.

Hàn Yên có chút ngượng ngùng mà ló đầu ra khỏi cửa sổ, hướng Thượng Quan Yên cười xấu hổ.

“Là người?” Dương Âm nhận ra đó là thiếu niên khi hồn phách mình trở về.

“Người nhận thức hẳn?” Thượng Quan Yên ngạc nhiên.

“Khi vừa mới trở về nhìn thấy bọn họ ở trong phòng, ta còn xin bọn họ hỗ trợ tìm người.”

Hàn Yên sợ Thượng Quan Yên đoán được chính mình cùng Lưu Vân theo dõi hẳn, vì vậy nó vội vàng nói: “Thượng Quan Yên, ta cùng tiểu long bây giờ đi tìm Phật tổ, người không cần lo lắng, chúng ta đi đây!”

“Chúng ta rất mau trở lại.” Hàn Yên lại quay đầu lại bổ sung.

Nói xong, Hàn Yên lôi kéo Lưu Vân xoay người đi, sợ bị Thượng Quan Yên nhìn ra manh mối.

Thượng Quan Yên nhìn cửa sổ không một bóng người, trầm nghĩ: chẳng lẽ bọn họ đi tìm Phật tổ giúp ta? Chính là sao bọn họ biết chuyện của ta cùng Dương Âm ?

“Bọn họ mới vừa rồi nói đi tìm Phật tổ? Phật tổ rất dễ dàng tìm được sao?” Dương Âm có điểm gian nan hỏi, Phật tổ hẳn là không phải người bình thường có thể thấy được đi? Chính là vừa mới nghe khẩu khí của thiếu niên, như thể là bằng hữu ấy ?

Thượng Quan Yên lắc đầu, “Ta chưa bao giờ gặp qua Phật tổ.”

Nếu là hẳn biết năm đó nam tử giúp hẳn biến thành người cũng như trở thành người hoàn hồn là Phật tổ, không biết có cảm tưởng gì?

“Bọn họ là giúp chúng ta sao?” Dương Âm chần chờ hỏi.

Thượng Quan Yên cũng không biết vài câu không đầu không đuôi của Hàn Yên, hẳn trầm ngâm một chút,

“Chắc là thế.”

Dương Âm trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nói: “Bọn họ bảo chúng ta không cần lo lắng, ta sẽ không lo lắng, thật là kỳ quái.”

Thượng Quan Yên ôm chặt hắn, đem cầm các tại đỉnh đầu Dương Yên, “Ừ, bọn họ rất dễ dàng làm cho người ta tín nhiệm.”

81. Chương 81

Edit + Beta: Hwan

Hàn Yên trừng mắt nhìn trước mặt ao mây mù lượn lờ đủ loại hoa sen, một loại cảm giác quen thuộc không hiểu tràn ngập trong đầu, nó không khỏi nhú mày.

Lưu Vân vươn tay xoa xoa trán nó, lo lắng hỏi: “Em sao vậy?”

“Tiểu long, em cảm thấy kỳ quái.”

“Chuyện gì?”

“Sao em lại đến chỗ này?” mHàn Yên hoang mang hỏi.

Mới vừa rồi nó lôi kéo Lưu Vân chạy, bởi vì có chút nóng lòng, nó liền nhằm thẳng phía trước bay, kết quả liền vọt đến nơi tràn ngập tiên khí này.

Lưu Vân ngẩng đầu nhìn rồi xem, “Đây là nơi Phật tổ ở a, em không có đi sai đường.”

“Em biết Phật tổ ở nơi này, nhưng vấn đề là tại sao em biết nơi này?”

Hàn Yên nói như vậy, Lưu Vân mới cảm thấy không thích hợp, chính xác, trong tiềm thức của mình tựa hồ rất quen thuộc nơi này, mới vừa rồi bị Hàn Yên kéo về phía trước, hắn lại cảm thấy đây là đường đến chỗ Phật tổ, này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?

“Ai nha, có cái gì kỳ quái, các người từ trước ở nơi này mà! Mặc dù các người đã quên một số việc, chính là

vẫn có cảm giác.” Có người giải thích.

Hai người nhìn lại, liền thấy Phật tổ cười cười đứng ở phía sau bọn họ, Hồng Liên đứng sau hấn.

“Tử.” Hồng Liên mỉm cười hướng Hàn Yên bắt chuyện.

Hàn Yên ngốc hồ hồ gật đầu.

“Tiểu Liên, lâu rồi không gặp.” Phật tổ nhiệt tình mà nhào tới.

Lưu Vân chụp bay hấn, chán ghét nói: “Không biết xấu hổ!”

“Cái gì không biết xấu hổ? Tiểu yêu hoa ngươi chớ quên, Tiểu Liên là người nhà ta, một ngày ta còn không đáp ứng đem nó cho ngươi, nó đều là — ”

“Ngươi đáp ứng cùng không có gì khác biệt sao? Nó cũng là của ta.” Lưu Vân khinh bỉ hấn.

Phật tổ cũng không khí, cười tủm tỉm nói: “Hắc! Tiểu yêu hoa ngươi thật đúng là cường thế!”

“Không được bảo ta tiểu yêu hoa!” Lưu Vân cả giận nói.

“Ta thích a! Ngươi có thể cấm ta sao?” Phật tổ thiếu đánh nói.

Con người Lưu Vân cơ hồ tạo ra huyết quang, hận không thể che lại cái miệng thiếu đánh của Phật tổ.

Phật tổ cũng hiểu được thu liễm, miễn làm cho Lưu Vân tức giận đem nơi này hủy đi, vì vậy hấn không hề khí Lưu Vân, quay đầu đối với Hàn Yên nói: “Tiểu Liên, ngươi có phải hay không vì tiểu hoa đào Thượng Quan Yên tới?”

“Tiểu hoa đào?”

“Thượng Quan Yên vốn là đào hoa yêu, là lúc đầu ta biến hấn thành người.” Phật tổ đắc ý nói.

“Ồ, thì ra họa là từ ngươi mà ra.” Lưu Vân lạnh lạnh nói.

“Cái gì họa, ta đây là để cho bọn họ người hữu tình sẽ thành thân thuộc.”

“Thiết! Người đây là cái gì người hữu tính sẽ thành thân thuộc? Chia ly còn không sai biệt lắm” Lưu Vân tức giận nói.

“Người cái này không hiểu, tục ngữ nói: không phải một phen lạnh thấu xương, sao có thể người thấy mùi hoa mai thơm mát. Bọn họ trải qua đau khổ, tình cảm mới có thể sâu nặng. Giống như người cùng tiểu Liên, ta đây là dụng tâm lương khổ!” Phật tổ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Dụng tâm lương khổ? Lưu Vân nhìn trời nhỏ ra một ngụm khó chịu, thật đúng là dụng tâm lương khổ a!

Phật tổ cho hắn một ánh mắt ta không cùng người chấp nhận, đem một cái chai giao cho Hàn Yên, vẻ mặt tươi cười nói: “Tiểu Liên, ta sớm đã biết các người sẽ đến, nè, đây là làm cho Dương Âm thanh xuân vĩnh trú, được bất tử, người cầm cho hắn đi.”

Hàn Yên rất kích động, cầm cái chai, “Cám ơn Phật tổ.”

Phật tổ ngạc nhiên mà mở to hai mắt, “Tiểu Liên người nói với ta cám ơn hả, ai nha, nhớ trước kia người cùng tiểu Liên Liên chưa bao giờ đem ta để vào mắt, nghĩ không ra người thành tiểu hồ ly, lại trở nên có lễ phép, xem ra ta năm đó đem người biến thành hồ ly, thật đúng là lựa chọn sáng suốt.”

Hồng Liên vẻ mặt hắc tuyến, Hàn Yên chỉ cảm thấy quạ bay ngang đầu, hân !

Lưu Vân thật sự nhìn không được, kéo Hàn Yên qua, bắt chuyện cũng không, xoay người rời đi, tiếp tục đối với Phật tổ bất thường này, hắn cũng nhanh chóng bạo.

Nhìn bọn họ biến mất tại chỗ, Phật tổ nói thầm: “Tiểu hài tử không lễ phép.”

Hồng Liên sắc mặt biến thành màu đen, đối với người – Phật tổ như vậy, có lễ phép mới là lạ! Đột nhiên hắn nghĩ đến một việc, vì vậy hắn hỏi: “Phật tổ, người tại sao không cho Tử bọn họ nhớ lại chuyện lúc trước?”

Phật tổ bĩu môi, vô tình nói: “Chuyện lúc trước? Bất quá là một đám nhìn không được trêu chọc tiểu yêu hoa, bị hắn tàn bạo đánh một trận, nhưng chính hắn cũng bị thương, Tiểu Liên của nhà ta anh hùng cứu mỹ nhân, liền chuẩn bị phá hủy nơi của lão đầu nhi Ngọc đế, chuyện vụn vặt này có cái gì nhớ kĩ.”

“Cũng đúng.” Hồng Liên gật đầu.

“Được rồi, người lúc rảnh rỗi cùng Ngọc đế lão đầu nói một tiếng, nói với hắn an bài trên mặt đất nhiều oan hồn sứ, như vậy tiểu hoa đào có thể cả ngày đối với Âm nhi của hắn, Diêm Vương bọn họ cũng không vì không đủ người đánh mặt trượt mà buồn bã.”

“Phật tổ.” Hồng Liên đột nhiên gọi một tiếng.

“Chuyện gì?” Phật tổ kỳ quái hỏi.

“Người thật đúng là không gì không biết a!” Hồng Liên không biết là khen hay châm biếm hần, ngay cả Diêm Vương thiếu người đánh mặt trượt cũng biết nữa.

“Hắc hắc, đương nhiên!” Phật tổ vẻ mặt địa đắc ý, “Bất quá, ta còn không biết một việc.”

“Trên đời này có chuyện lão nhân gia người không biết?” Hồng Liên quái thanh quái khí nói.

“Tiểu Liên Liên, người phải biết rằng thần không phải vạn năng!”

“Vậy người không biết chuyện là gì?” Hồng Liên tò mò hỏi.

Phật tổ chà xát cằm, cười đến hết sức quỷ dị: “Ta muốn biết hồ ly cùng long sinh ra con hình dáng là như thế nào, nhất định là đan xen giữa hồ ly và long? Nghĩ như vậy, ta liền đặc biệt hưng phấn!”

Một loại dự cảm bất hảo nổi lên trong lòng, Hồng Liên đề cao âm lượng nói: “Phật tổ, người sẽ không nghĩ muốn — ”

“Đối vậy! Chính là người nghĩ như vậy, hắc hắc!”

Xa xa đang đem được giao cho Thượng Quan Yên bọn họ, Hàn Yên cùng Lưu Vân không hẹn mà cùng rùng mình.

Mặt trời chói chang như vậy, tại sao lại lạnh thế??

CHÍNH VĂN HOÀN

82. Chương 82: [phiên Ngoại 1] €- Nhân Duyên Kiếp Trước – Diêm Vương Và Phán Quan

Edit + Beta: Hwan

Ban đêm đầu hạ, gió mát phời phợi.

Trong lầu các không có đốt đèn, gió lướt qua đầu tường, xuyên qua tiểu rừng trúc, tinh nghịch mà tiến vào cửa sổ, thổi trúng chuỗi phong linh (chuông gió) treo trước cửa sổ làm kêu leng keng không ngừng.

Liễu Vũ lẳng lặng mà ngồi ở phía trước cửa sổ, yên lặng mà nghe, si ngốc mà nghĩ, trên mặt hiện lên tia ôn nhu mỉm cười

Mạng Liễu Vũ cũng không tốt, tám tuổi năm ấy mắc danh kì diệu sinh một hồi bệnh nặng, sau khi bệnh tốt hơn, hai mắt cái gì cũng không nhìn thấy. Vì thế, mẫu thân đã khóc không biết bao nhiêu lần. Liễu Vũ nhưng lại không thêm để ý, trái lại còn an ủi mẫu thân mình.

Bởi vì hai mắt mù, làm rất nhiều chuyện không được, Liễu Vũ vì tận lực ít cấp người nhà không cần thiết phiền toái, phần lớn là ngồi trong phòng mình ngắm người. Mẫu thân nhìn hẩn như vậy liền đem một số thứ vào phòng hẩn, một bên thêu hoa, một bên cùng Liễu Vũ. Lâu ngày, Liễu Vũ cũng học được thêu hoa, hơn nữa thêu so với mẫu thân càng thêm tinh xảo, mặc dù thêu hoa là việc của nữ nhi, nhưng mà Liễu Vũ thích, có lẽ đây là tinh thần hẩn kí thác.

Mười hai tuổi năm ấy, phụ thân vất vả thành tật qua đời, tiếp theo bởi vì phụ thân qua đời mà buồn bực mẫu thân cũng ly khai nhân thế, để lại Liễu Vũ cùng ca ca sống nương tựa lẫn nhau.

Vì sinh tồn, Liễu Vũ cùng ca ca mười tám tuổi bán đi ngôi nhà, dọn đến Kim Lăng dựa vào số tiền bán nhà làm chút sinh ý sống qua ngày.

Trong thành Kim Lăng, gia đình phú quý đặc biệt nhiều, bởi vậy tú phẩm cũng đặc biệt dễ bán. Rất nhiều người nghèo khổ làm công việc thêu, sau đó bán cho một ít thương nhân, kiếm một ít tiền sinh hoạt. Ca ca Liễu Vũ cũng mua một ít ti tuyến (sợi tơ) cùng tú châm, còn Liễu Vũ chuyên tâm mà thêu hoa. Mặc dù hẩn mù hai mắt, nhưng mà tâm linh, tay càng khéo léo, thật dài ti tuyến tại tú châm dắt, chột cao chột thấp, xoay quanh bay múa, chỉ chốc lát sau, chim bay trên bầu trời, cá bơi lội trong nước, hoa nở rộ sống động hiện lên trên tấm lụa mềm mại. Đối với Liễu Vũ mà nói, thêu giống như là đan một đám mộng màu sắc rực rỡ.

Mỗi ngày, ca ca cầm tranh hoa Liễu Vũ thêu ra chợ bán, sau đó mua về củ gạo dầu diêm, có khi còn có thể mang về một ít điểm tâm nhỏ, dẫn tới chất nhi của Liễu Vũ cười khanh khách không ngừng, mỗi lúc gặp tẩu tử ôm chất nhi cười đến vô cùng hạnh phúc, nghe tiếng cười tràn ngập hạnh phúc, trong lòng Liễu Vũ giống như ăn mật vô cùng ngọt ngào.

Một ngày lại một ngày, một năm lại một năm nữa, theo năm tháng trôi qua, bất tri bất giác Liễu Vũ đã mười tám tuổi, không biết từ khi nào bắt đầu, mỗi ngày việc chính của Liễu Vũ chính là nghe tiếng phong linh êm tai, tú châm trong tay bay múa, tú các kiểu dáng sự vật.

“Phong nhi, phong linh này từ đâu tới?” Có một lần ca ca từng hỏi như thế.

Mỗi khi ca ca hỏi vấn đề này, Liễu Vũ đều không lên tiếng, trên mặt hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Ca ca cũng không chỉ một lần khuyên Liễu Vũ thú thê, Liễu Vũ luôn lắc đầu, “Một cái người mù, chỉ biết liên lụy nhân gia, ta ở lại trong nhà, giúp ca ca người thì tốt rồi.”

Ca ca nhìn đệ đệ số khổ, từng đợt chua xót tuôn ra trong lòng, từ nay về sau hẳn không hề nhắc tới việc này.

Xuân đến Thu lại đi, hoa nở hoa lại rơi, cuộc sống của Liễu Vũ vẫn bình yên như nước, nếu không gặp phải thương nhân nọ, có lẽ Liễu Vũ sẽ như vậy vượt qua cả đời.

Một ngày, ca ca bị kích động mà chạy về nhà, nói cho Liễu Vũ có một thương nhân ra giá cao mua đồ Liễu Vũ thêu. Đối với việc này, Liễu Vũ lúc ấy chỉ là cười cười, cũng không có để ở trong lòng.

Qua hai ngày, từ chợ trở về ca ca mang theo một người thương nhân, ca ca hướng Liễu Vũ giới thiệu đây là thương nhân ngày đó ra giá cao.

Thương nhân đối với một người mù như Liễu Vũ lại có thể tú ra đồ tinh mỹ như thế cảm thấy ngạc nhiên, vì vậy liền cùng huynh đệ Liễu Vũ thương lượng, hẳn ra tiền mở một phường thêu, giao cho ca ca quản lý, Liễu Vũ tại tú phường làm sư phụ, dạy người khác thêu, hẳn nhận một nửa tiền lợi nhuận.

Liễu Vũ cùng ca ca cảm thấy việc này không tồi, vì vậy đáp ứng.

Không bao lâu, trong thành Kim Lăng xuất hiện một tú phường phong linh, theo sinh ý của tú phường càng ngày càng lớn, tài nghệ của Liễu Vũ nổi tiếng khắp cả nước, Liễu Vũ cùng ca ca bọn họ cũng qua ngày lành.

Tiền lời từ buôn bán ca ca trước tiên dùng mời danh y, rốt cuộc ánh mắt Liễu Vũ cũng tốt lên.

Ca ca nhìn Liễu Vũ mắt to đen nhánh, nói: “Đệ đệ, mắt ngươi bây giờ tốt rồi, không sợ liên lụy nhân gia rồi, nhanh nhanh mà thú thê đi.”

Liễu Vũ lắc đầu, xuất thần nhìn phong linh bên cửa sổ.

Ca ca cũng không miễn cưỡng Liễu Vũ, tùy hẳn.

Tại Liễu Vũ hai mươi tuổi năm ấy, thành Kim Lăng xuất hiện một vị danh y trẻ tuổi anh tuấn tên Phan Nhạc.

Ngày đó, Liễu Vũ ôm chắt đi đến đại phu xem bệnh, bởi vì nghe đại danh của Phan Nhạc, vì vậy liền ôm chắt đi đi nơi ấy xem bệnh.

Sau khi xem bệnh trở về, chất nhi rất nhanh liền khỏi bệnh.

Chính là ca ca lại phát hiện Liễu Vụ bị bệnh, cả ngày nhìn phong linh xuất thần, ca ca rất lo lắng, kêu Liễu Vũ đi xem đại phu, Liễu Vũ lắc đầu, cúi đầu do dự thật lâu mới nhẹ giọng mà đối với ca ca nói: “Ca, ta nghĩ gả cho Phan Nhạc.”

Nghe vậy, ca ca cả kinh ngay cả chén trà trong tay cũng bị đập nát, hần lấp bắp nói: “Nhưng là, Vũ nhi, hần — hần là nam — nam?”

“Ta biết, nhưng là — ca, ta van ngươi đi nói với hần xem ý tứ của hần như thế nào?” Liễu Vũ cầu khẩn nói.

Nhìn vẻ mặt khẩn cầu của Liễu Vũ, nhớ tới hần chịu khổ, ca ca đáp ứng.

Làm cho ca ca kỳ quái chính là, Phan Nhạc cư nhiên một ngụm đáp ứng, cơ hồ đem ca ca dọa ngây người.

Ở trong mọi người ánh mắt quái dị, Liễu Vũ mang theo Phong linh treo bên cửa sổ gả cho Phan Nhạc.

Lại một ban đêm đầu hạ, gió mát say lòng người.

Khi Phan Nhạc mở khăn voan mà Liễu Vũ thêu, nhìn thấy trong tay y nắm chặt phong linh, vành mắt Phan Nhạc đỏ, chăm chú nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của Liễu Vũ, hần nhẹ giọng hỏi: “Ngươi như thế nào biết là ta?”

Liễu Vũ nhẹ nhàng mà dựa vào trong lòng hần, có chút chần chờ mà ôm thắt lưng hần, mang theo một chút ghen ngào nói: “Ta nhận ra mùi trên người ngươi, nhận ra tiếng bước chân của ngươi...”

Ngoài cửa gió tựa hồ nổi lên, thổi trúng làm cho phong linh treo bên cửa sổ kêu đình đình.

Ở tiếng phong linh kêu thanh thúy, thời gian tựa hồ quay về tới quá khứ.

Ở một đêm đầu hạ đồng dạng, ngày đó mẫu thân đã qua đời, Liễu Vũ một mình ở trong phòng khóc.

Bỗng nhiên hần nghe thấy có người tay qua đầu tường, đi tới bên người hần, lau đi nước mắt ở khóe mắt, an ủi hần đừng khóc.

Tuy rằng không biết người nọ, nhưng Liễu Vũ lại cảm thấy vô cùng an tâm.

Đêm hôm đó, Liễu Vụ tại trong ngực người đó khóc lớn, cuối cùng khóc mệt tại người ấy khẽ vuốt mà trầm lặng ngủ thiếp đi.

Ở khi hấn sắp ngủ, hấn mơ mơ màng màng nghe thấy người nọ nói, muốn đi bái phỏng danh y khắp thiên hạ, học giỏi y thuật sau đó trở về chữa trị hai mắt cho Liễu Vũ.

Đợi cho tới ngày hôm sau Liễu Vũ ở trên giường tỉnh lại, người nọ đã không thấy rồi, vỗ về trong tay chuỗi phong linh kia, Liễu Vũ cảm thấy đêm qua giống như một giấc mộng.

Một trận gió thổi vào trong phòng, phong linh trong tay Liễu Vũ theo gió rung động đinh đing.

83. Chương 83: [phiên Ngoại 2] Đào Hoa Âm – Thượng

Edit + Beta: Hwan

Hấn là một gốc cây hoa đào, hấn cũng không biết mình bao nhiêu tuổi rồi, ở trong một khu vườn linh khí đầy đủ, các loại cây cỏ thi đua nhau mà hấp thu linh khí, hy vọng sớm có ngày tu luyện thành người, nhưng hấn lại không để ý chuyện tu luyện thành người, bởi vì hấn thấy làm người quá khó khăn, một khi tu luyện thành người lại không trách được việc tiếp xúc với nhân loại, tổn tâm tư đi nghiên ngẫm lòng người, hấn cảm thấy như vậy rất mệt, tốt hơn là cứ lấy hình thụ ở chỗ này mà tiêu dao.

Hấn im lặng mà đứng ở vườn, nhìn chủ vườn thay đổi một người lại một người, hấn không khỏi cảm thán: sự vật biến hóa thật sự là nhanh!

Mùa xuân

Hấn nhắm mắt lại ngủ say sưa, trong mộng mộng lung lung, đột nhiên nghe được âm thanh thanh thúy nói: “Người thật xinh đẹp!”

Bởi vì cảm thấy âm thanh kia thật thanh thúy, hết sức dễ nghe, lòng hiếu kỳ nổi dậy làm hấn mở mắt, hấn nhìn thấy ở phía dưới là một tiểu hài tử phần nộn tám tuổi, hình như là con của chủ nhân mới tới, mơ hồ nhớ rõ hình như gọi là Âm nhi.

Dương Âm mở to đôi mắt to tròn, nhìn trước mắt cây hoa đào, cây hoa đào thơm ngát mũi, càng nhìn càng cảm thấy cây hoa đào này đẹp mắt, y nhện không được đi qua, vươn bàn tay bé nhỏ ôm lấy thân cây trắng kiện, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng mà cọ cọ thân cây cứng cáp.

Hấn chưa từng được người ôm qua như vậy, đột nhiên cảm thấy tâm ấm dạt dào.

“Người thật là đẹp mắt!” Dương Âm lẩm bẩm, “Người nghe được ta nói chuyện sao?”

Hắn giật giật thân cây, hoa đào rơi xuống đầy đất.

Dương Âm cảm thấy thân đào hơi hơi lay động, hoa đào rơi xuống đầy đầu y.

“Người là đang trả lời ta sao?” Dương Âm kinh hãi hỏi.

Hắn vừa lại giật giật, một cánh hoa đào rơi xuống.

“Người thật sự nghe hiểu được ta nói?” Dương Âm hưng phấn hoa tay múa chân nói.

Nhìn bộ dáng cao hứng của y, không biết như thế nào, hắn lại cảm giác được trái tim cũng giống như hoa đào được gió thổi bay đi, bay thật cao.

Mỗi ngày, Dương Âm đều chạy đến dưới tàng cây tìm hắn, dưới gốc đào ấm áp mà ngủ, nhìn thiên hạ hoạt bát ngày thơ này, hắn cảm thấy mỹ mãn, cuộc sống cũng trở nên muôn màu muôn vẻ.

Nhưng là, có một ngày, Dương Âm chưa tới tìm hắn, hắn cả ngày cảm thấy bất an, cảm thấy rất buồn bực. Sau lại nghe người ta nói, thiên hạ đáng yêu kia bị bệnh, hơn nữa bệnh tựa hồ không nhẹ.

Hắn chưa bao giờ từng hận qua chính mình, nhưng tại giờ khắc này, hắn hận chính mình từ trước tại sao không cố gắng tu luyện, nếu không bây giờ có thể thành người, là có thể đi nhìn y rồi.

Hắn đợi ba ngày, nhưng Âm nhi không có tới, nghe nói, y bệnh quá nặng rồi.

Hắn gấp đến độ sắp điên lên, nhưng lại bất lực.

“Người muốn đi gặp y sao?” Đang lúc hắn tại oán chính mình, tại lúc lo lắng, đột nhiên có người hỏi hắn.

Hắn cả kinh, ngẩng đầu nhìn, phát hiện một nam tử nho nhã đang ngồi ở trên cây, cười cười mà nhìn chính mình, hắn đang nói với mình sao?

Thấy hắn kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ), nam tử cười nói: “Ta đang nói chuyện với người đó, người tại sao không phản ứng? Chẳng lẽ người không nghĩ đi gặp tiểu hài tử kia?”

“Người có biện pháp làm cho ta đi gặp y?” Hắn vội vàng hỏi.

Nam tử cười gật đầu, từ trong áo móc ra một cái bình nhỏ tím, đem bên trong màu xanh biếc cái gì đó đổ hết lên cây.

Hắn tò mò mà nhìn hành động của nam tử, một lát sau, hắn phát hiện thân thể của chính mình xảy ra biến hóa, đó là một loại cảm giác kì lạ mà thoải mái.

“Được rồi, ngươi có thể biến thành người rồi.” Nam tử thu hồi cái bình nói.

“Biến thành người?”

“Đúng vậy, ngươi chỉ cần nghĩ tới muốn biến thành người là được, nhanh lên một chút biến cho ta xem.” Nam tử thúc giục.

Hắn do dự trong chốc lát, làm theo lời nam tử nói, không ngừng mà nghĩ tới muốn biến thành người.

“A! Ta thật sự biến thành người rồi!” Hắn kinh hãi.

“Ân, cùng trong tưởng tượng của ta không sai biệt lắm, hoa đào yêu a!” Nam tử hài lòng nói.

Hắn bắt chập nam tử làm bầm lâu bầu, vội vàng muốn đi gặp Âm nhi.

“Ngươi chờ một chút!” Nam tử gọi hắn lại, từ trong lòng móc ra một cái bình khác, “Đây, cho ngươi, đem cái này cho Âm nhi của ngươi uống, y sẽ tốt lên.”

Hắn tiếp nhận, hồ nghi hỏi: “Thật sự sẽ tốt?”

“Đương nhiên! Bất quá —” Khóe miệng nam tử lộ ra nụ cười quỷ dị, “Ngươi dùng miệng giúp y uống, mới có hiệu.”

“Ân!” Hắn ngây thơ mà gật đầu.

“Còn có, nếu sao này ngươi có việc, dùng cái này tìm ta đi.” Nam tử vừa nói, vừa móc một mảnh lá sen đưa cho ta, “Ngươi chỉ cần ở trên mặt viết tên của ta là được.”

“Tên? Ta không biết ngươi tên gì a?”

Nam tử vỗ cái trán, “Ta cũng đã quên, ta gọi là Vô Ưc.”

“Cám ơn ngươi!”

“Không khách khí!” Nam tử cười đến vui vẻ.

Hắn lại nhìn nam tử một cái, sau đó mới cầm cái bình cùng lá sen vội vã mà chạy đi tìm Âm nhi.

Nam tử nhìn bóng lưng xinh đẹp, vươn tay sờ thân cây, nói một câu kỳ quái nói: “Hoa đào yêu đều là nhất gan như vậy sao?”

84. Chương 84: [phiên Ngoại 2] Đào Hoa Âm – Hạ

Edit + Beta: Hwan

Chờ sau khi mọi người ở trong phòng đi khỏi, hắn mới dám lạnh tay lẹ chân mà đẩy cửa đi vào.

Nhìn Âm nhi sắc mặt vàng vọt, lòng hắn đau thành đoàn.

Hắn mở cái bình ra, dùng biện pháp miệng đối miệng giúp Dương Âm uống.

Hắn dùng tay vuốt vuốt gương mặt Dương Âm, cảm giác có chút không đúng, hắn chưa từng nghĩ tới thân thể người ấm áp lại như thế.

Mê luyến cái loại ấm áp này, hắn leo lên giường, thoáng chần chờ một chút, mới dám vươn tay ôm lấy thân thể Dương Âm, đem cảm gác tại thân thể y.

Ân, rất ấm áp.

Hắn cứ như vậy ôm Dương Âm mà lẳng lặng nằm trên giường, nhìn dung nhan thanh tú của Dương Âm mà ngẩn người, nhìn nhìn, hắn cảm thấy mệt mỏi, chậm rãi khép mắt lại.

Dương Âm mở mắt ra, chống lại gương mặt anh tuấn xa lạ đang ngủ, y thất kinh, đang muốn đẩy nam tử kì quái đang ôm lấy mình, đột nhiên y ngửi được mùi thơm, đây là, đây là mùi hoa đào.

Tay Dương Âm để ở tại ngực hắn, y yên lặng nhìn người đang ngủ gần kề mặt, ngủ hết sức ngọt ngào, một loại cảm giác quen thuộc hết sức ngọt ngào, người này mình hình như nhận thức?

Dương Âm nhin không được xoa mi người nọ, mắt người nọ, môi người nọ....

Cảm thấy trên mặt hơi ngứa, hắn mở mắt.

“Âm nhi, người tỉnh rồi?” Hắc kinh hỏi.

“Người là?” Dương Âm hoang mang.

“Ta là hoa đào?”

“Hoa đào? Cây hoa đào trong viện kia?” Dương Âm giật mình.

“Ân, người sợ ta là yêu quái?” Hắc hạ mi mắt, bất an hỏi, con người chính là sợ yêu quái bọn họ.

Dương Âm giật mình sau, đột nhiên mừng rỡ như điên mà ôm chặt hắc, “Người thật là cây hoa đào nọ?”

Đối với Dương Âm mừng như điên, hắc có điểm trở tay không kịp, không thể làm gì khác hơn là ngây ngốc gật đầu.

Phản ứng của Âm nhi như vậy, hắc là thích mình đi, hắc trong lòng nghĩ thế.

Từ đó, lúc không ai, hắc liền len lén biến thành người đi tìm Âm nhi, hắc cảm thấy cùng Âm nhi ở cùng một chỗ rất vui vẻ, tổng quên hết đi mọi phiền não, Âm nhi lấy cho hắc tên là Thượng Quan Yên, hắc rất thích tên này, mỗi khi Âm nhi dùng âm thanh thanh thúy gọi hắc Yên ca ca, tâm hắc ngọt ngào giống như uống qua mật, ngọt nị nị.

Hắc tưởng rằng chính mình có thể cùng Âm nhi sống cuộc sống vô ưu tư lự như vậy, nhưng có một ngày, lão quân gia qua đời vì bệnh nặng, hắc đột nhiên cảm thấy sợ hãi, bởi vì tính mạng con người vốn là yếu ớt, có bệnh nặng gì hoặc là bị trọng thương giống như đoá hoa mảnh mai, qua cơn mưa to liền dập nát. Nếu có một ngày Âm nhi tại chính mình trước mắt chết đi, chính mình như thế nào đối mặt?

Hắc thật sự sợ hãi Âm nhi tử vong, ý nghĩ này làm cho hắc tâm can đau phé cùng với cảm giác vô lực làm cho hắc không thở nổi, hắc là nhát gan, hắc biết chính mình chịu không được loại đau xót này, vì vậy hắc không rên một tiếng mà đi, đi rất xa, đi tới nhìn địa phương Âm nhi nhìn không thấy.

Âm nhi, ta là thích người, nhưng là ta càng sợ mất đi người, cho nên ta chỉ có thể nhu nhược mà rời người, cách khá xa ...

Thượng Quan Yên thất thần mà nhìn Dương Âm ở trên giường, lâm vào chính mình suy nghĩ, nguyên tưởng rằng rời đi tốt nhất, nhưng tại sao trái tim vẫn như cũ mà đau đớn như vậy, nhìn y không để ý tánh mạng nguy hiểm mà xuất hồn đi tìm mình, trái tim hắc như dao cắt, Âm nhi, Âm nhi, ta phải bắt người làm gì bây giờ?

85. Chương 85: [phiên Ngoại 3] Báu Vật

Ngày hôm đó, tiểu hồ ly tứ chi mở rộng thoải mái mà nằm ở trong lòng Lưu Vân phơi nắng, đột nhiên bụng kêu một tiếng, à, đã đói bụng.

Nó nhấc lên thân thể, bò a bò bò đến trên đầu tiểu long, hai cái móng vuốt ôm mặt hắn, mắt hồ màu lam lóe ra tia sáng động lòng người, nhìn chăm chăm tiểu long ngày càng tuần mĩ.

Tiểu long mở mắt, nhìn nó một cái, “Chuyện gì?”

Tiểu hồ ly liếm một chút cặp môi đỏ thắm nhìn qua hết sức ngọt ngào, giảm bớt một chút cảm giác đói.

Có chút ý tứ lấy lòng, làm cho tiểu long lộ ra ý cười.

“Người làm gì? Phi lễ ta?” Tiểu long tự tiểu phi tiểu hỏi.

Tiểu hồ ly ngửa mặt lên trời trở mình một cái, tinh tế mà cắn cắn cổ trắng tuyết của tiểu long, bất mãn.

Tiểu long kéo kéo cái đuôi tiểu hồ ly, “Có việc nói mau!”

“Tiểu long, ta đói.” Tiểu hồ ly ừm khuất nói.

Tiểu long cố ý hiểu sai ý nó, “Người đói hả, chúng ta trở về phòng!”

Nói xong làm bộ nhấc tiểu hồ ly trở về phòng, tiểu hồ ly nghiêng răng, không khách khí mà cắn cánh tay tiểu long, “Ta đã đói bụng.”

“Phòng bếp có điểm tâm, chính mình đi lấy.” Tiểu long trêu chọc nó.

“Nhưng ánh mặt trời rất thoải mái, ta không muốn di chuyển.” Tiểu hồ ly tại tiểu long trong lòng cọ xát a cọ xát, mềm nói: “Tiểu long, tiểu long, người đi cầm điểm tâm đi, có được hay không?”

Tiểu long bị nó làm mềm lòng, bất đắc dĩ, “Hồ ly lười nhà người!”

Tiểu hồ ly vui vẻ mà tại trên môi hắn hôn một cái, “Tiểu long tốt nhất!”

“Người thôi đi.” Tiểu long đem tiểu hồ ly ôm đến một bên, đi xuống cầm điểm tâm.

“Nhanh lên một chút trở về!”

Tiểu long trừng mắt liếc nó một cái.

Tiểu hồ ly nửa híp mắt, phe phẩy cái đuôi to.

“Tiểu Liên!”

Tiểu hồ ly quay đầu, có chút kinh ngạc: “Phật tổ, sao ngươi lại tới đây?”

Phật tổ cười đến so với ánh mặt trời càng sáng lạn, “Ta nghĩ ngươi a.”

“Phải không?” Tiểu hồ ly hoài nghi, nó mặc dù ngây thơ, nhưng là không ngu ngốc, nó biết Phật tổ này không có gì đáng tin cậy.

“Ngươi không tin ta? Chẳng lẽ độ tin tưởng của ta thấp như vậy?” Phật tổ làm bộ thương tâm.

Ngươi biết là tốt rồi, tiểu hồ ly trong lòng nói.

“Ôi! Từ xưa người làm càng lớn đều không được người thích.” Phật tổ cảm thán.

Một đóa mây đen từ bầu trời thối qua,

Hai đóa mây đen từ bầu trời bay qua,

...

“Quên đi không thèm nghe ngươi nói nữa, ngươi không phải đói bụng sao? Ta nơi này có viên đường, ngươi có muốn ăn hay không?”

Phật tổ vừa nói, một bên từ trong lòng móc ra một cái chai thủy tinh, bên trong có một viên thuốc tím.

Tiểu hồ ly có chút đề phòng mà nhìn Phật tổ.

“Ngươi yên tâm, tuyệt đối là một viên đường, ta sẽ không hại ngươi.” Phật tổ thề son sắt nói.

Tiểu hồ ly có chút do dự, chính xác, hắn sẽ không hại mình.

“Đường này ăn ngon lắm!”Phật tổ hấp dẫn nói, đổ viên thuốc ra, đưa đến trước mắt tiểu hồ ly.

Nhìn viên thuốc dưới ánh mặt trời tỏa ra mê ly ánh tím, tiểu hồ ly đói bụng đã động tâm, chần chờ một chút, há mồm ăn viên thuốc.

Thấy tiểu hồ ly ăn viên thuốc, Phật tổ hưng phấn hoa tay múa chân, nhìn hẩn cười đến làm kẻ khác phát lạnh như vậy, tiểu hồ ly biết chính mình trúng kế, ăn sai đồ vật rồi, nó không khỏi vạn phần ảo não, rất muốn hung hăng mà cắn Phật tổ đang cười đến chướng mắt kia.

Phật tổ hưng phấn trong chốc lát, đang muốn nói chuyện, đột nhiên giữa không trung truyền đến tiếng mắng tức giận của Hồng Liên: “Người lão gia hỏa này!”

“Nguy rồi, tiểu Liên Liên giết tới!”

Hồng Liên hạ xuống, cũng bất chấp Phật tổ, ôm lấy tiểu hồ ly, sốt ruột hỏi: “Người có hay không ăn được hoàn màu tím?”

“Đã ăn.”Tiểu hồ ly vẻ mặt cầu xin.

“Hả!”Hồng Liên cứng ngắc, một lát sau, hẩn quay đầu cảm tức nhìn Phật tổ, “Người làm chuyện tốt a!”

“Tiểu Liên Liên, người không nên tức giận, ta chỉ muốn bọn họ có tiểu bảo bảo mà thôi.”

“Vậy tại sao người không làm cho Yêu hoa kia sinh, lại muốn cho Tử sinh!”

“Ai nha, tiểu Liên Liên người cũng biết tiểu yêu hoa kia tính tình không tốt, ta sợ hẩn hủy nơi ở của ta.”

“Hủy đi đáng đời!”

“Người không thể nói như vậy, người cũng trụ nơi ấy.”

...

“Cái gì là tiểu bảo bảo?”Nghe không hiểu ra sao tiểu hồ ly rốt cục tìm được cơ hội nói chen vào.

“Tử, ta đến chậm, làm cho cái lão già chết tiệt này lừa người ăn sinh tử dược.”Hồng Liên áy náy nói.

“Ý của người là ta có thể sinh cục cưng cho tiểu long?”Tiểu hồ ly mừng rỡ hỏi.

Ai ngờ, hắc vừa dứt lời, kim hồ ly đột nhiên lại biến thành một tiểu long ngân quang lờ lờ.

Phật tổ hai mắt cũng muốn lờ ra, nhìn cục cưng trong chốc lát là hình người, trong chốc lát lại là kim hồ ly, trong chốc lát chính là ngân tiểu long, này, này, này, cục cưng đến tột cùng là cái gì hả???

86. Chương 86: [phiên Ngoại 4] Hắc Vô Thường Và Bạch Vô Thường

Edit + Beta: Hwan

Tư thực

Huyền Tinh ghé vào bên cửa sổ nhìn phu tử đang rung đùi đắc ý dạy học sinh đọc sách.

“Khổng tử viết: sinh nay thế gian, chí cổ chi đạo, cư nay chi tục, phục cổ chi phục, xá này làm không phải người, không cũng tiên hồ? ...”

Không phải Huyền Tinh có hứng thú với đọc sách, chỉ là Huyền Vân ca ca đang ở bên trong mà thôi.

Cha mẹ hắc vốn muốn cho hắc và Huyền Vân đọc sách cùng nhau, nhưng thứ nhất tuổi của Huyền Tinh nhỏ, thứ hai là Huyền Tinh thật sự bướng bỉnh, cả ngày cùng phu tử chống đối, làm cho phu tử tức giận sôi trào, bắt hắc ra ngoài đứng phạt, không cho hắc tiến vào quấy rối.

Huyền Hạo cùng thê tử Lâm Hân đau lòng chân con mình mất cảm giác, không thể làm gì khác hơn là cho hắc nghỉ học, ở lại trong nhà, tự mình dạy.

Bất đắc dĩ, Huyền Tinh lại kề cận ca ca, luôn len lén theo sát y đi tư thực, chờ Huyền Vân tan học xong cùng nhau về nhà.

Vài lần, Lâm Hân tưởng Huyền Tinh mất tích, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, đợi hắc cùng Huyền Vân trở về, mới biết được đứa con nghịch ngợm của mình chạy theo ca ca hắc đi tư thực.

“Con nếu muốn đi tư thực đọc sách, tại sao lúc đầu muốn theo phu tử đối nghịch? Làm cho bây giờ phải lén lút?” Lâm Hân trách cứ Huyền Tinh.

Huyền Tinh bĩu môi, “Con không thích đọc sách, nhưng con thích ca ca, ca ca thích đọc sách, con chỉ có thể đi theo hắc như vậy, nhìn ca ca ở bên trong đọc sách, con ở bên ngoài chơi đùa, này rất tốt!”

Lâm Hân thật sự là vừa buồn cười vừa tức giận, thật sự rất muốn hung hăng mà đánh hấn một trận.

Huyền Tinh nhìn sắc mặt mẫu thân đen đen, sợ đến vội vàng trốn sau lưng ca ca.

Huyền Vân nói: “Nương, nếu Tinh nhi thích đi theo con, vậy cho đệ ấy đi theo đi, dù sao đệ ấy cũng chỉ chơi đùa bên trong tư thực, có chuyện gì con sẽ biết, để đệ ấy ở nhà lại náo động.” Câu nói cuối cùng Huyền Vân nhin cười nói.

Huyền Tinh bắt mẫn mà bấm cánh tay ca ca một cái, cong miệng nói: “Đệ nào có phá hư như vậy?”

Lâm Hân cười mắng: “Người này đã hầu tử, con không xấu, chẳng lẽ là ca ca con phá hư sao?”

Huyền Tinh gục đầu xuống, thăm thì: “Nếu con là hầu tử, vậy nương là cái gì?”

Lâm Hân cũng không khí, nói: “Con đã thích đi theo ca ca con, như vậy theo đi, bắt quá không cho con gây sự, nếu không nương liền đem con nhốt ở nhà.”

“Biết rồi, nương!” Huyền Tinh hướng mẫu thân mình cười ngọt ngào.

Lâm Hân lắc đầu, đối với đứa con này hoàn toàn hết cách.

Huyền tinh hai mắt nhìn chăm chăm ca ca còn đang học thuộc lòng thư, thăm nghĩ: phu tử tú tài hủ lậu này khi nào mới hạ khóa? Nhân gia còn muốn cùng ca ca đi bắt ếch, thật là!

Huyền Tinh nhìn phu tử một điểm ý tứ hạ khóa cũng không có, nhãn châu thiểm động, hắc hắc! Người không hạ khóa có phải hay không? Hảo! Ta đây liền bức người hạ khóa.

Huyền Tinh nhanh như chớp mà chuồn ra tư thực.

Huyền Vân theo thói quen mà ngẩng đầu nhìn Huyền Tinh thường ở bên cửa sổ, di? Tiểu bướng bỉnh kia đi đâu rồi? Mới vừa rồi còn thấy hấn mà?

Trong tư thực mọi đệ tử đang nghiêm túc học thuộc lòng thư, đột nhiên có người kêu sợ hãi: “Rắn! Có rắn!”

Nhất thời, các đệ tử nổ tung chạy bốn phía, phu tử như thế nào ngăn lại cũng ngăn không được.

Một nén nhang thời gian, trong tư thực chỉ còn lại Huyền Vân, phu tử cùng một đệ tử hơi lớn mật một chút.

Phu tử nổi trợn mắt nói: “Rắn? Nơi nào có rắn? Cứ nhiên nhất gan như vậy!”

Đệ tử kia run run chỉ dưới chân phu tử, run rẩy thanh âm nói: “Phu — tử, con rắn kia ở dưới chân người.”

“Cái gì!”

Phu tử cúi đầu nhìn, một con rắn hoa ban đang nằm dưới chân hắn phun tín tử.

“Đông!” Phu tử thẳng tắp ngã xuống.

“Phu tử! Phu tử!”

“Phốc!” Bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng cười được tận lực đè xuống.

Huyền Vân nghe ra đó là âm thanh đệ đệ nhà mình, y nhìn phu tử ngã xuống, trong lòng có chút tức giận, âm nghiêm mặt bắt được Huyền Tinh đang muốn chạy trốn, cầm bản tử hung hăng mà đánh tay hắn vài cái.

Huyền Tinh ăn đau, nhưng là hắn quật cường cắn môi, không rên tiếng nào.

Nhìn hắn như vậy, Huyền Vân liền mềm lòng, không có đánh tiếp, y nhìn bàn tay có chút sưng đỏ của Huyền Tinh, không yên tâm hỏi: “Đau sao?”

“Hừ!” Huyền Tinh biệt nữ, không để ý tới y.

“Được rồi, ca ca cho đệ đánh lại, đừng nóng giận.” Huyền Vân lừa nói.

“Ca ca không thích đệ.” Huyền Tinh râu rĩ nói.

“Thích, ca ca thích nhất Tinh nhi.”

“Gạt người!”

“Thật sự, tốt lắm, chúng ta nhanh về nhà đi, nếu không nương liền lo lắng.”

“Ca ca công đệ trở về.”

“Hảo hảo hảo! Tiểu hoàng đế!”

...

“Ca, huynh chừng nào thì về?” Huyền Tinh lưu luyến không rời mà nhìn Huyền Vân lên kinh đi thi.

Huyền Vân sờ sờ mái tóc đen mềm mại của hắn, ôn nhu nói: “Huynh đợi dán thông báo sẽ trở lại.”

“Vậy muốn bao lâu?”

“Hai tháng, đệ ở nhà phải chiếu cố hảo cha mẹ có biết hay không?”

“Uh.”

“Tốt lắm, không cần tiễn huynh, trở về đi.”

“Ca, huynh nhất định phải nhanh trở về đó.” Huyền Tinh dặn dò nói.

“Ân.”

Nhìn bóng lưng Huyền Vân đi xa, con người sáng ngời của Huyền Tinh lộ vẻ sầu lo.

Ca, ca, huynh biết không, đệ không phải là thân đệ đệ của huynh, ta đệ là được nhật trở về, ... Ca, đệ thích huynh, thích huynh...

Huyền Văn cười ngửa không ngừng mà trở về, vốn định đợi dán bằng niêm yết mới trở về, nhưng y lại là đậu Trạng nguyên, bị chuyện phong làm quan quán suốt một tháng.

Tinh nhi nhất định sẽ lo lắng đi, ta đi lâu như vậy còn chưa trở về?

Nghĩ tới đây, Huyền Vân quất roi thúc ngựa chạy nhanh về.

Nghênh đón chỉ có cha mẹ vạn phần mừng rỡ, cũng không thấy thiên hạ mình ngày đêm mong nhớ.

“Nương! Tinh nhi đâu?” Huyền Vân sốt ruột hỏi.

Lâm Hân có chút mà chần chờ, mới cười nói: “Vừa về đã nghĩ tới đệ đệ, nó ở sau núi ấy.”

Huyền Vân hướng Lâm Hân cười ngược ngùng, nhân liền chạy vội khỏi nhà, chạy tới hậu sơn tìm Huyền Tinh.

Lâm Hân cùng Huyền Hạo nhìn nhau, không hẹn cùng mà thở dài một tiếng, trong mắt hiện lên ưu thương.

“Tinh nhi! Tinh nhi!” Huyền Vân xa xa liền thấy được bóng lưng quen thuộc đứng dưới tàng cây hoa lê, hưng phấn kêu to chạy tới.

“Tinh nhi, Tinh nhi, ta đã trở về!” Huyền Vân kích động mà ôm lấy Huyền Tinh.

Thân thể Huyền Tinh run rẩy một chút, không có trả lời.

Huyền Vân tưởng hấn tức giận chuyện mình về trễ, y có chút bối rối mà giải thích: “Tinh nhi, huynh không có cố ý về trễ, đó là bởi vì...”

Huyền Tinh cười cười, nhẹ nhàng mà lắc đầu, lẳng lặng mà tựa vào trên người Huyền Vân.

“Tinh nhi...”

Huyền Vân cảm thấy Huyền Tinh thay đổi, hấn không giống như lúc trước không muốn rời xa mình, cũng không tái thích đi theo mình, trái ngược, hấn luôn tránh né mình, hơn nữa, từ sau khi y trở về, Huyền Tinh một câu cũng không nói qua với y, mới đầu, Huyền Vân tưởng y tức giận chuyện mình về trễ, sau lại mới biết được không phải, vô luận Tinh nhi tức giận mình như thế nào, cũng quyết không theo mình nói, Tinh nhi đã không thích mình nữa rồi.

Ngày hôm đó, Huyền Vân ngăn cản Huyền Tinh gần đây đối với mình làm như không thấy.

“Tinh nhi, tại sao đệ làm bộ như không thể huynh?” Huyền Vân thương tâm hỏi.

Huyền Tinh cúi đầu, không lên tiếng.

“Tinh nhi, “Huyền Vân kéo tay Huyền Tinh, “Huynh thích đệ, tại sao đệ không nói chuyện với huynh?”

Khi nghe được ba chữ huynh thích đệ, thân thể Huyền Tinh lung lay một chút, lập tức ổn định.

“Tinh nhi, đệ — đệ biết chúng ta không phải huynh đệ ruột sao?” Huyền Vân do dự hỏi.

Huyền Tinh nhẹ nhàng mà gật đầu.

Trầm mặc trong chốc lát, Huyền Vân lại nói: “Tinh nhi, huynh thích đệ, đệ thích huynh sao?”

Huyền Tinh chậm rãi lắc đầu.

Huyền Vân chỉ cảm thấy trong tích tắc này, thiên địa hôn ám, một lúc lâu, y mới hồi phục tinh thần lại, gian nan hỏi: “Đệ không thích huynh, cho nên đệ không muốn nhìn thấy huynh, ngay cả nói cũng không nguyện cùng huynh nói?”

Huyền Tinh thân thể run rẩy một chút, gật đầu.

Tâm miễn cưỡng ở cùng nhau hoàn toàn vỡ vụn, Huyền Vân mạnh mẽ tự trấn định, khổ sở nói: “Huynh nguyên bản nghĩ tới huyết thống là chương ngại lớn nhất của chúng ta, không nghĩ tới lớn nhất lại là ta nhất sương tình nguyện, Tinh nhi, xin lỗi, là huynh làm khó đệ, ngày mai ca ca liền rời đi.”

Thân thể Huyền Tinh lung lay, cơ hồ té, nhưng Huyền Vân tinh thần ảm đạm thương tâm không nhìn thấy, y chờ một chút, thấy Huyền Tinh vẫn như cũ không rên một tiếng, y hoàn toàn tuyệt vọng, xoay người rời đi.

Một giọt nước mắt trong suốt từ mắt Huyền Tinh rơi xuống mặt đất, ở bùn đất màu vàng hình thành một đầu vết.

Ca, ca, ca...

※※※※※※※※※※※※※※※※

Huyền Vân nhìn không khí vui mừng ở trong phòng ở ngoài phòng, hôm nay chính là ngày hỉ, nhưng y không một chút nào cao hứng, trái tim y vẫn đau đớn như cũ, y quên không được Tinh nhi của y.

Hoàng đế ban cho y làm Hàn Lâm học sĩ, khiến y mang theo cha mẹ đến kinh thành ngụ, Huyền Tinh không muốn đến kinh thành, một mình ở lại. Không biết một thân một mình, có thể hay không chiếu cố tốt mình? Huyền Vân thở dài.

Nhìn không gian màu như màu huyết, Huyền Vân chỉ cảm thấy ghê phiến, y đi ra đại sảnh, nghĩ đến đi hoa viên, khi đi qua hành lang, đột nhiên nghe được lão quản gia từ trong nhà mang lại đây nhắc tới Huyền Tinh, nhất thời tò mò y ngừng cước bộ.

“Ôi! Hôm nay vốn là ngày vui của đại thiếu gia, nếu không phải tiểu thiếu gia căm rồi, ta nghĩ hẳn nhất định sẽ đến chúc mừng...”

Não Huyền Vân ông một tiếng, lão quản gia ở phía sau nói gì y nghe không thấy nữa, y chỉ nghe được một câu: tiểu thiếu gia căm.

Huyền Vân tiến lên nắm áo lão quản gia, thanh âm run rẩy hỏi: “Tinh nhi — Tinh nhi câ?”

Bị ánh mắt đại biến của Huyền Tinh làm sợ, lão quản gia ngơ ngác gật đầu.

“Chuyện khi nào? Đệ ấy sao lại câ?”

Lão quản gia lắp bắp nói: “Bởi vì — bởi vì thiếu gia chậm chạp không có trở về, tiểu thiếu gia mỗi ngày đến cửa thành chờ — chờ người, có ngày trời mưa to, phu nhân bọn họ khuyên như thế nào, tiểu thiếu gia cũng không chịu trở về, kết quả bởi vì dầm mưa cho nên sốt cao — cao, phu nhân vội vàng xin mời Vương đại phu đến giúp tiểu thiếu gia xem bệnh, ai ngờ ngày đó Vương đại phu uống nhiều rượu, khai sai lầm được — phương thuốc, kết quả tiểu thiếu gia liên liên...”

Sẽ không, sẽ không! Tinh nhi sao có thể câ? Sẽ không! Huyền Vân cuồng loạn mà lắc đầu, cự tuyệt tin tưởng chuyện này.

Huyền Vân đẩy lão quản gia, liền xông ra ngoài, mới vừa lao ra hoa viên, liền đụng phải Lâm Hân nghe thấy tiếng vang mà chạy tới.

Lâm Hân thấy sắc mặt Huyền Vân tái nhợt như tờ giấy, lo lắng hỏi: “Vân nhi, con như thế nào rồi?”

“Ngưng sao không cho con biết Tinh nhi bị câ? Như thế nào không nói cho con biết?” Huyền Vân lớn tiếng chất vấn.

Lâm Hân lặng đi một chút, bi thương nói: “Chính là Tinh nhi không cho chúng ta nói cho con, nó không nghĩ...”

Tinh nhi ngu ngốc, đệ cho rằng huynh sẽ ngại đệ sao, sẽ không, sẽ không...

“Nương, xin lỗi, ngài có thể giúp con lui cửa này hôn sự sao?”

Lâm Hân nhìn Huyền Vân vẻ mặt kiên định, nhẹ nhàng mà điểm điểm đầu.

“Nương, hài nhi bất hiếu, xin lỗi.”

Nói xong, Huyền Vân xoay người đi chuồng ngựa, dắt ngựa, xoay người lên ngựa, tuyệt trần đi.

Nhìn bụi đất vung lên, Lâm Hân thở dài một tiếng, hài tử, chỉ cần các ngươi hạnh phúc là tốt rồi!

Huyền Tinh ngồi dưới tàng cây hoa phượng hoàng ở trong sân, lấy tay vuốt tấm thiệp hỉ màu hồng, nước

mắt từng giọt từng giọt mà rơi ở trên mặt, làm ướt chữ vàng.

Ca, ca, Tinh nhi hy vọng huynh vĩnh viễn hạnh phúc!

Huyền Vân đi vào sân, thấy được thiên hạ đang âm thầm rơi lệ.

Tinh nhi, Tinh nhi, Tinh nhi của huynh...

Huyền Tinh ngồi tại bên cửa sổ, xuất thần mà nhìn Huyền Vân đang ở bên trong dạy học.

Một đệ tử đi học không chuyên tâm phát hiện hắc, rất nhanh mà viết tờ giấy, giật nhẹ người bên cạnh, đem tờ giấy đưa cho nó, người nọ nhìn một chút, lập tức hiểu ý, lại đem tờ giấy truyền cho bên cạnh, vì vậy một người truyền một người, trong chốc lát, tất cả đệ tử đều biết Huyền Tinh đứng ở bên ngoài.

Đang cúi đầu giáo thụ Huyền Vân phát hiện không đúng, ngẩng đầu, chống lại đệ tử này tươi cười sáng lạn.

“Các người sao vậy?” Huyền Vân kỳ quái hỏi.

“Phu tử, sư nương tới, chính là hạ khóa rồi, đừng cho sư nương chờ!” Đệ tử này một bên cười, một bên lớn tiếng nói.

Huyền Vân có chút lạng đi, quay đầu nhìn, nhìn thấy Huyền Tinh vẻ mặt đỏ bừng.

“Các người đàn quỷ nghịch ngợm này!” Huyền Vân cười mắng, “Hạ khóa đi.”

“Hạ khóa a!” Các học sinh hoan hô, chạy về phía trước, lúc gần đi, còn không quên lễ phép đối với Huyền Tinh nói gấp lại, “Sư nương, gấp lại!”

Huyền Tinh cười gật đầu.

“Sư nương, sáng sớm ngày mai đến nha, chúng ta có thể sớm một chút hạ khóa rồi.” Hài tử mới vừa rồi là người thứ nhất phát hiện Huyền Tinh nói.

Nguyên bản hai gò má đỏ ửng của Huyền Tinh lại một lần nữa đỏ bừng.

Huyền Vân cho hài tử kia một cái cốc đầu, “Đi học không chuyên tâm.”

Hài tử nọ vuốt đầu, làm một mặt quỷ, nhanh chân chạy.

Vừa rồi ngăn trở người dạy học.

Huyền Vân tại trên môi Huyền Tinh hôn một chút, “Đứa ngu!”

Huyền Tinh ngượng ngừng cười, Huyền Vân xoay người, cầm tay Huyền Tinh, đặt ở trên vai mình, “Ca ca công đệ trở về.”

Huyền Tinh cười đến ngọt ngào, ngã đến trên lưng Huyền Vân.

Huyền Vân công hấn, đột nhiên nhớ tới chuyện khi còn bé, y không khỏi cười khẽ, nhẹ nhàng mà nói: “Tiểu hoàng đế!”

Huyền Tinh bắt mãi mà cắn lỗ tai y.

“Đệ muốn cắn rách lỗ tai ca ca đệ sao?”Huyền Vân quay đầu lại hôn hấn một chút, u oán nói.

Huyền Tinh cười hì hì lôi kéo lỗ tai y, gật đầu.

“Bướng bỉnh!”

Ánh nắng buổi chiều chiếu lên hai người họ, tạo thành cái bóng thật dài.

87. Chương 87: [phiên Ngoại 5] Tả Hữu Câu Hồn Sứ

Edit + Beta: Hwan

Ánh trăng như sương, dưới ánh trăng màu bạc, hai con mèo một đen một trắng đang ở hoa viên truy đuổi, chúng nó cắn xé nhau, lăn thành một đoàn, đều muốn đem đối phương áp chế.

Đột nhiên, cách vách truyền đến tiếng mèo kêu, con mèo màu trắng lập tức dừng động tác, con mèo màu đen nhân cơ hội cắn lỗ tai nó, tiểu bạch miêu giận, nó nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, thừa dịp tiểu hắc miêu dương dương tự đắc đánh lên, lăn nó vào trong bụi cỏ, nảy sinh ý định ác độc cắn cổ nó.

Tiểu hắc miêu đau đến kêu meo meo meo meo thảm thiết không thôi, liều mạng giãy dụa.

Tiểu bạch miêu dùng sức cắn không tha, mặc kệ tiểu hắc miêu đến thê thảm.

Sau lại, tiểu hắc miêu không kêu, cúi đầu mà nước nỡ .

Tiểu bạch miêu sợ đến vội vàng ngừng cắn, tiểu hắc miêu u oán mà nhìn nó một cái, trong mắt mèo lục bích lộ vẻ ủy khuất.

Tiểu bạch miêu lấy lòng mà dùng gương mặt cọ xát tiểu hắc miêu, lại đem cổ đưa đến bên miệng nó

Người báo thù đi. Tiểu bạch miêu một bộ oai phong lẫm liệt.

Tiểu hắc miêu hận nó mới vừa rồi không lưu tình, cắn cổ mình đến bây giờ vẫn còn đau, có chủ tâm muốn cho Tiểu bạch miêu áy náy, nó xoay qua, không để ý tới nó tự động hiển cổ.

Tiểu bạch miêu luống cuống, cách vách tiếng mào lại kêu, thậm chí nghe được trong thanh âm có chút tức giận, Tiểu bạch miêu biết mình không có lập tức trở về, mụ mụ tức giận.

Tiểu bạch miêu tiểu hắc miêu đem đầu ngoảnh qua một bên không quan tâm tới lời xin lỗi của mình, trong lòng hết sức mâu thuẫn – nếu không quay về, sợ rằng mụ mụ sẽ đem mình đuổi khỏi ổ, nhưng bây giờ tiểu hắc miêu còn giận mình, làm sao bây giờ? Sớm biết vậy sẽ không nhất thời dưng cảm, cắn nó cổ rồi.

Tiểu bạch miêu gấp đến độ xoay quanh, tiếng mẹ kêu thúc giục càng nóng nảy, ai nha, không có biện pháp rồi, Tiểu bạch miêu tiếp cận, liếm lỗ tai tiểu hắc miêu một chút, nhảy lên đầu tường — về nhà.

Tiểu hắc miêu oán hận mà trừng mắt nhìn đầu tường trống không, trong lòng vừa thương tâm vừa khổ sở, tức giận đến móng vuốt trào nán đóa hoa trước mặt.

Đáng giận! Sau này ta không đùa với người! Tiểu hắc miêu trong lòng thề.

Tiểu bạch miêu vô tình mà ghé vào trên lan can, nhìn cá vàng ở trong nước vui vẻ bơi qua bơi lại, thở dài than oán, ôi! Ngày đó chọc giận tiểu hắc miêu không có kịp thời lừa nó quay về, nó đã năm ngày không cùng mình chơi, mỗi lần mình qua tìm nó, nó đều không thèm liếc mình một cái, vô luận mình như thế nào buông dáng đi hồng nó, nó cũng không để ý mình.

Kể ra, Tiểu bạch miêu cũng tức giận, cảm thấy không thú, cảm thấy thể diện, cũng sẽ không lại đi tìm tiểu hắc miêu. Nhưng không gặp tiểu hắc miêu, nó nhân liền cảm thấy trong lòng rầu rĩ, liền đối với mình thích cá vàng, nó cũng không vực dậy tinh thần, như một tử miêu nằm kiệt quệ, ánh mặt trời ảm áp chiếu lên người, đều là lạnh, trong lòng lạnh a! Ôi!

Tiểu bạch miêu đang mất mát, đột nhiên có người bắt nó ôm lên, nó không có tinh thần mà nhìn lại, oh, là tiểu chủ nhân của mình – Yến Sở.

Yến Sở đem mặt vui vào thân thể tiểu bạch miêu, cọ cọ vài cái, trong thanh âm mang theo hưng phấn, “Tiểu Bạch, chúng ta đi tìm Việt ca ca!”

Yến Việt là tiểu chủ nhân của tiểu hắc miêu.

Vừa nghe thấy đi tìm Yến Việt, Tiểu bạch miêu hai mắt sang ngồi, mình không có mặt mũi đi tìm tiểu hắc miêu, nhưng chủ nhân mang theo mình qua sẽ không giống, vì vậy nó hưng phấn mà gật đầu, tại trong lòng Yến Sở cọ đến cọ đi.

“Nhìn bộ dáng cao hứng của ngươi, ngươi thích tiểu hắc của Việt ca ca, có phải hay không?” Yến Sở trêu chọc miêu của mình.

Bị tiểu chủ nhân nói ra tâm ý, Tiểu bạch miêu cảm thấy xấu hổ xấu hổ mặt, không nhận được lui thành một đoàn oa tại trong áo Yến Sở bất động.

Yến Sở hì hì mà cười, đột nhiên trên mặt hấn dâng lên tia đỏ ửng, nhỏ giọng nói: “Ta cũng thích Việt ca ca.”

Di? Tiểu bạch miêu ngạc nhiên mà mở to hai mắt, nhìn tiểu chủ nhân thẹn thùng, nguyên lai tiểu chủ nhân thích chủ nhân của tiểu hắc miêu a, trách không được luôn tìm lấy cơ qua bên, hì hì!

Nhìn thấy trong mắt tiểu bạch miêu có mờ ám, mặt Yến Sở càng đỏ hơn, dùng sức mà vuốt vuốt đầu tiểu bạch miêu.

Tiểu bạch miêu khổ não mà ngồi chồm hổm ở một bên nhìn tiểu hắc miêu lười biếng mà nằm ở trong bụi cỏ vẫn như cũ đối với mình không để ý, nó vẫn còn giận hờn? Tức giận cũng lâu như vậy rồi?

Yến Việt nâng cằm, buồn cười mà nhìn tiểu bạch miêu trảo đầu, cười nói: “Sở đệ, tiểu bạch miêu của đệ tựa hồ chọc giận tiểu hắc miêu của ta, đệ xem!”

Yến Sở duỗi đầu nhìn, nhìn thấy bộ dáng ủ rũ của tiểu bạch miêu nhà mình không khỏi phì cười, “Trách không được mấy ngày nay nó ngốc ở nhà, không có khắp nơi chạy, nguyên lai tiểu hắc miêu không để ý tới nó, ha ha!”

Thính giác nhất lưu tiểu bạch miêu đương nhiên là nghe thấy âm thanh giễu cợt của chủ nhân, thật là, không giúp mình làm cho tiểu hắc miêu hồi tâm chuyển ý, lại ở chỗ này nói lời châm chọc! Chủ nhân đáng giận!

Tiểu bạch miêu nhìn tiểu hắc miêu nằm hưởng thụ ánh nắng mặt trời, như thế nào mới có thể làm cho nó cùng chính mình hòa hảo đây?

Tiểu bạch miêu gãi đầu gãi tai, đột nhiên, nhìn thấy hoa trà sang trắng ở phía trước, nhân tình nó sáng lên, có!

Tiểu bạch miêu điên điên mà chạy đến bên cạnh hoa trà trắng, cẩn thận mà đem một đóa nở xinh đẹp nhất, thơm nhất cắn xuống.

Yến Sở cùng Yến Việt ai cũng trừng mắt to, hết sức tò mò tiểu bạch miêu muốn làm cái gì.

Chỉ thấy tiểu bạch miêu chạy đến bên cạnh tiểu hắc miêu, buông trà hoa, vươn đầu lưỡi, liếm liếm cái mũi tiểu hắc miêu.

Tiểu hắc miêu lắc lắc đầu, như trước nhắm mắt lại.

Tiểu bạch miêu có chút nổi giận, nhưng là nó lập tức lên tinh thần, lại liếm liếm cái mũi tiểu hắc miêu.

Làm gì? Tiểu hắc miêu bực mình mà mở mắt.

Tiểu bạch miêu thấy tiểu hắc miêu mơ mắt nhìn mình, hết sức mừng rỡ, vội vã đem trà hoa ngậm đến trước mặt nó, lấy lòng mà khẽ gọi .

Tiểu hắc miêu nhìn hoa trà thơm phức, lại nhìn vẻ mặt tiểu bạch miêu vừa bất an mà chờ mong, bằng tuyết bắt đầu tan rã, meo meo một tiếng, cắn cổ tiểu bạch miêu một chút, sau đó ngửi ngửi đóa hoa trà, nghiêng đầu, tiếp nhận rồi lời xin lỗi của tiểu bạch miêu.

Duy trì liên tục bảy ngày cô đơn rất cực tuyên bố chấm dứt, tiểu bạch miêu vui vẻ lăn trên mặt đất vài vòng.

Tiểu hắc miêu phác tới, hai con mèo một đen một trắng cùng lăn chung một chỗ, bắt đầu bọn họ thích nhất trò chơi.

Đóa hoa xinh đẹp trở thành mục tiêu chơi đùa của chúng nó.

Nhìn hai con mèo nhỏ vui đùa, Yến Sở cùng Yến Việt cười ha ha, hai tiểu tử kia thật sự là rất buồn cười.

“Việt ca ca, chúng ta cấp chúng nó lấy một tên có được hay không?” Yến Sở nói.

“Hảo a, gọi cái gì?”Yến Việt cười nói.

“Ngô, như vậy đi, tiểu bạch miêu kêu Việt Yến, tiểu hắc miêu kêu Sở Yến, như thế nào?”Trong mắt Yến Sở

hiện lên quang mang.

Yến Việt tự tiểu phi tiểu mà nhìn chăm chăm Yến Sở trong chốc lát, đợi được Yến Sở ngượng ngừng mà gục đầu xuống, hần mới cười gật đầu, “Hảo a! Tên không sai!”

Yến Sở cười, cười giống như hoa trà nở rộ- sáng lạn cực kỳ.

Ngày ấy, Việt lão gia trở về, phát hiện hoa trà yêu thích của mình mất đi một ít, tức giận đến chòm râu phiêu khởi, “Đứa ranh nào hái hoa trà của ta?!”

Yến Việt, Yến Việt, tiểu hắc miêu cùng tiểu bạch miêu đem ánh mắt nhìn về phía đóa hoa trà đã không còn nguyên hình dạng, sau đó lại nhìn Việt lão gia nổi trận lôi đình, không hện mà cùng mà rụt lui cổ, le lưỡi.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-ho>